

Bazı kızlar

aşk için her şeyi yapar

Sisters Planet

“Yetenekli yazardan
komik, eğlenceli
ve seksi bir roman
Independent”

Clodagh Murphy

net
kitap

Bazı kızlar

Clodagh Murphy

aşk için her şeyi
yapan

**"Bir blogerin heyecan verici, sıcak, sıra dışı ve
cüretkâr aşk dersleri..."**

Aşk için neleri göze alırdın? Cevap vermeden önce düşün! Her şeyi
göze alamazsın belki de...

Tek hayali yazar olabilmek olan Claire, bu hayalini gerçekleştirene kadar
kitaplara yakın olabilmek için bir kitapçıda çalışır. Aynı zamanda en
popüler blog olan "Cinsellik Öyküleri"nin de yazandır. Bir gün tam da
hayalini kurduğu şey olur. Çok ünlü bir yayınevinin sahibi olan yakışıklı
ve karizmatik Mark ile tanışır. Mark, Claire'in her anlamda hayallerini
gerçeğe dönüştürecek adamdır. Hem onun sevgili olmak hem de
kitabını yayınlamak ister.

Ama o aslında blogda cinsellik hikâyelerini cüretkârca yazan kıza
hayran olmuştur. Claire, bu çok etkilendiği adamı hayal kinklığına
uğratmamak için aşk dersleri almaya karar verir. Luca, beş parasız,
yetimhanede büyümüş, onarılmaz yaralar almış bir ressamdır. Para
karşılığında Claire'e biraz deneyim kazandıracaktır.

"Bir numaralı kural, bana bağlanmayacaksın."

"Bu inanılmaz derece kibirti oldu!"

"Pardon ama ikimizin de bu konuyu net bir şekilde bilmesini istiyorum,"
dedi aralarındaki alanı eliyle işaret ederek. "Kadınlar seks yüzünden
daha duygusallaşabiliyor. dediğin gibi deneyimsizsen... Mahrem ve
özel şeyler paylaşacağız, bu kendini farklı hissettirebilir, seksi aşkla
karşılaşıp beni erkek arkadaşın gibi düşünmeye başlama."

Aşkın iyileştirici, baştan çıkarcı gücünü bilenler bir adım öne çıkıyor.

facebook.com/NetKitap1

twitter.com/NetKitap1

ISBN: 978-605-124-340-5

9 786051 243405 >

Bazı kızlar

aşk için her şeyi

yapar

Clodagh Murphy

*Bazı kızlar
ayk için her şeyi
yapar*

Clodagh Murphy

NET KİTAP/ROMAN/R019

Genel Yayın Yönetmeni: Ömer Canbir

Editörler: Ayça Atçı, Rıza Oylum

Kapak Tasarımı: Barış Oylum

Çeviri: Tuğba Kırca

ISBN: 978-605-124-340-5

Yayıncı Sertifikası: 11257

Baskı: Aralık 2015

Matbaa: Doğa Basım

Matbaa Sertifika No: 25642

Yayınevinin yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kısmen ya da tamamen kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Net Kitap

19 Mayıs Mh. 19 Mayıs Cd. No:13 Kat: 7 Şişli İstanbul

Tel: (0212) 985 09 99

www.netkitap.com.tr

Net Kitap, Net Turistik Yayınlar San. Tic.A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

pazarlama@netyayin.com.tr

www.netyayin.com.tr

Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bazı kızlar
aşk için her şeyi
yapar

Clodagh Murphy

Birinci Bölüm

Aşk için istersem her şeyi yapabilirim ama yapmayacağım!

*B*ir ilişkinin nasıl sona ereceği hiç bilinmez değil mi? İnsanlar pek çok nedenden ayrılabilir: Para, sadakatsizlik, aşkı yitirmek, bir taraf çocuk isterken diğ erinin istememesi gibi şiddetli geçimsizlikler olabilir. Hünerli Bey'le ben, boktan bir tartışma yüzünden ayrıldık! Böyle boktan sebeplerden ayrılan başka kimse var mıdır, merak ediyorum.

İlk başta Hünerli Bey'le yollarımı ayırmanın nedeni ne olabilir diye sorsalar kültürel kibri, boş yiyecek kaplarını sinir bozucu bir şekilde buzdolabına geri koyma bıyıtı veya serişirken hiç öpüşmemesini söyleyebilirdim. İlk başta, ondan ayrılmak için pek çok neden geliyordu aklıma. Oysa bok, bunlardan biri değildi.

Ona zamanla ısındım. Çıkmaya başladığımızda uzun süreli bir ilişki olacağını düşünmemiştim. Çok titiz ve ciddiydi, üstelik sürekli yoğundu. Para konusunda da eli biraz sıkıydı. Ama azmini hiç yitirmeden gösterdiği kararlılığı ve süper mabaretti dili sayesinde hayatımda kalıcı hale geldi. Ona giderek alıştım hatta ciddi şeyler bile düşünmeye başladım. Güzel bir evi, iyi bir işi ve kocaman aletiyle bir erkekte olması istenen her şey onda fazlasıyla vardı. Hele elleri! Sadece ellerini anlaltan küçük notlar bile yazdım. İnanılmaz dokunuşlarıyla öpüşme yoksunluğunu fazlasıyla telafi ediyordu.

Derken, bu hafta Starbucks'da kahve içerek kekimizi yerken ondan ayrıldım. Ne gözyaşı, ne atışma ne de tatsızlık yaşandı. Kimsenin kalbi incinmedi, birbirimize âşık değildik. Yine de üzücüydü. Birbirimize çok değer veriyorduk, hem yatak odasında hem dışarıda birlikte çok iyi vakit geçiriyorduk. Bittiğine üzölmüştük.

Ayrılmamızın nedeni fazlasıyla şiddetli geçimsizlik oldu, şöyle anlatayım: Benim üzerime tuvaletini yapmak istedi ama ben kabul etmedim. İlişki bitirmeye değecek bir neden mi, bilemiyorum. Bir şeylerden ödün verip çözüm yolu bulabilirdik belki. Fakat benim reddedişimde yaşadığı büyük hayal kırıklığını gördüm. Benden çok umutluydu. Tanıdığı en maceraperest kadındım, bunu bana defalarca söylemişti; ilişkiye devam etmesinde bunun payı olup olmadığını düşündüm. Onca zaman bu umutla mı dayanmıştı? Bu fikrin onu ne kadar heyecanlandırdığını anlayınca ondan ayrılmam gerektiğini gördüm. Çünkü ikimiz de taviz vermek zorunda değildik. Âşık olmamanın böyle güzel bir yanı vardı.

Diliyle saatlerce bana yaptığı şeyleri, filmlerle ilgili sert yorumlarını ve her şeyden çok ellerini özleyeceğim. Umarım istediği gibi bir kadın bulur kendine. Bokunu çıkarana kadar – gerçek anlamıyla – onu sevecek birini...

Bana gelince, açık görüşlü bir insanım, pek çok şeyi dene-yebilirim. Ama bu istediği olmaz. Üstelik çok da önemsemediğim bir adamın fantezisi yerine gelsin diye kendimi kurban...

“Tuvalet eğitimi!”

“Efendim?” Claire bloğunu kapatarak başını kaldırdı. Yanındaki bebek arabasında, ağlayan bebeğiyle bir kadın kasanın önünde duruyordu.

“Tuvalet eğitimiyle ilgili bir kitap arıyorum,” dedi kadın nefes nefese, bebek arabasını sallarken kendisi de çok sıkışmış gibi olduğu yerde hafifçe zıplıyordu.

“Tabi, beni takip edin,” dedi Claire yerinden kalkarak. “Size yerini göstereyim.” Masadan kalkarken blog sayfasının tamamen kapandığına emin olmak için bilgisayara göz attı. Müşteriyi, bebek ve çocuk gelişimi kitaplarının olduğu reyona götürüp tuvalet eğitimiyle ilgili kitapları gösterdi.

“Ah, ne kadar çokmuş.” Kadın iç çekti. “Hangisini tavsiye edersiniz?”

“Kitapları inceleyip en çok beğendiğinizi seç...”

“Buna vaktim yok. Tavsiye edemez misiniz?”

“E, bu çok popüler,” dedi Claire, raftan bir kitap alıp uzattı. “İnternette okurlardan çok güzel yorumlar almış, üstelik Aykırı Anne bunu tavsiye ediyor, blog yazarı var ya...”

“Anne blogları okumuyorum,” dedi kadın sabırsızca ve kesinlikle bir şey anlayamayacak kadar hızla sayfaları çevirmeye başladı.

“Aa, Aykırı Anne’yi kesinlikle okumalısınız.” Claire gülümsemi. “Harikadır. Çocuğum olmadığı halde yazılarını çok severim. Yakın zamanda oğlunun tuvalet eğitimiyle ilgili gerçekten çok eğlenceli bazı yazılar...”

“Evet, anlıyorum ama benim bir çocuğum var ve bir anne olarak hatunun tekinin minik kartopuyla ilgili şirin maceralarını okumaya hiç vaktim yok.”

“Ah... Tabi.” Claire’in dilinin ucuna Aykırı Anne’nin klasik anne bloglarına benzemediğini söylemek geldi ama kendini tuttu.

“Bunu alıyorum,” dedi kadın, kitabı Claire’e verdi. Birlikte kasaya yürürlerken çocuğun ağlaması biraz daha yükselerek devam etti.

Ödemeyi aldıktan sonra Claire kitabı alışveriş poşetine koyup gülümseyerek kadına uzattı.

“Teşekkürler.” Kadın kitabı kolunun altına aldı. “Lavabonuz

var mı?" diye bağırdı şimdi avaz avaz ağlayan çocuğun sesini bastırmaya çalışarak.

"İl... Hayır, maalesef. Sadece çalışanlar kullanabilir."

Kadın oflayarak gözlerini yuvarladı. Kitabı bebek arabasının altına koyup kapıya yönelirken bebeğin ağlaması yavaşladı. Kapının yakınındaki rafları düzenleyen Yvonne ona kapıyı tuttu.

Yvonne kasadaki Claire'in yanına gelerek, "Bir müşterimiz daha memnun ayrıldı," dedi. "Derdi neymiş?"

"Tuvalet eğitimiyle ilgili bir kitap aldı, sonra tuvaleti kullanmak istedi. Hemen uygulamaya başlamak istedi herhalde."

Yvonne güldü. "Jamie Oliver'in son kitabını almaması ne yazık. Mutfağı kullanmasına izin versek bize yemek yapardı."

"En azından garip müşteri tablosu skorumu yükseltecek," dedi Claire. "Tabloya eklesene."

"Bu hafta çok geridesin." Yvonne çalışma masasının çekmecesindeki tabloyu çıkardı. "Açık ara şampiyonum, beni geçmek için çok uğraşman gerekecek," dedi kibirli bir gülümsemeye kendini işaret ederek. "Burada işe başladığımdan beri her hafta üst sıradayım."

"Haksız bir avantajın var," dedi Claire.

"Gerçekten de çatlak mıknatısı gibiyim."

"Onları çekmekten ziyade teşvik ettiğin için bütün man-yaklar seni buluyor."

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Tabi, Jane Austen'in imzalı kitabını arayan müşteriye bunu bulabileceğini söylediğin zaman gibi..." Adam karısına doğum günü hediyesi olarak en sevdiği yazar Jane Austen'in imzalı kitaplarını almak istiyordu.

"Ama istediğini buldum!"

"Evet, kitapları sen imzaladın. Bu sahtekârlık."

“Hiç de değil. ‘Onun adına’ diye imzaladım, sahtecilik sayılmaz.”

Claire gözlerini kocaman açtı. “Ne zaman kitabın ismini hatırlamayan bir müşteri olsa ona başka bir şey satıyorsun.”

“Sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Onlara istedikleri şeyi vererek iyi hizmet sunuyorum.”

“Şarlatanın tekisin.”

“Yokluğumda beni özleyeceksin.”

Yvonne’un ayrılmasına daha birkaç ay vardı ama dükkânın sabah tenhaliğinde, birlikte kıkır kıkır gülerken Claire, onu gerçekten özleyeceğini hissetti. Yvonne üniversiteye giderken Bookends’de yarı zamanlı çalışıyordu ve yaz sonunda bir yıl seyahat etmek için okula ara verecekti. Dükkânın sahibi Tom bile onu özleyeceğine şaşırıyordu. Yvonne, *Vogue* çekimine giderken yolunu kaybetmiş gibi görünerek ilk işe geldiğinden beri sürekli onu hayrete düşürüyordu. Omzunda Claire’in bir aylık maaşından çok daha fazla edermiş gibi görünen çantasıyla, kaşmir ve ipekler içinde çıkagelmişti. Parlak sarı saçları ve pürüzsüz teniyle doğal kaynak suyu ve dağ havasıyla besleniyor gibiydi. Kasanın arkasına geçip anaokulu öğretmeni coşkusuyla ellerini çırparak, “Hadi, kitap satalım.” dediğinde Tom ve Claire onu şüpheyle izlemişti. Ama sonra Yvonne nefes kesici bir maharetle bu işin üstesinden gelmişti.

Claire hayatında hiç zengin çocuğu görmemiş olsa da Yvonne, tamamıyla bu tanıma uyuyordu. Multi-milyoner babası plastik imalatıyla kendine bir servet kurmuş, kızına on yaşına gelince aldığı midilliden yirmi birinci doğum günü hediyesi olan arabaya kadar paranın alabildiği her şeyi sunmuştu. İlk başta Claire onun neden çalıştığını anlamamıştı. Üniversite eğitimi için çalışmadığı kesindi, düşük maaşı ne pahalı ayakkabılarına ne de geç kaldığı zamanlarda yani çoğu günlerde işe gelmek için bindiği taksilere yeterdi. Kısa sürede

Yvonne'un babasının dikkatini çekmek için uğraştığını ve bu işi de bu nedenle yaptığını fark etmişti. Babasıyla ilgili çok sorunları vardı.

Öte yandan çok iyi huylu, neşeli, hevesli ve eğlenceli bir çalışan olduğu için Claire kısa sürede onu sevmiştir.

"Cuma günü geliyorsun değil mi?" diye sordu Yvonne.

"Ah, evet. Kesinlikle." Claire partiyle ilgili konuşurken heyecanlı görünmeye çalıştı. Yvonne'un arkadaşlarından biri yeni bir sosyete barı açıyordu, Claire de açılışa davetliydi. Partilere gitmeyi hiç sevmiyordu ama daha da önemlisi orada kimseyi tanımıyordu. Her zamanki bahanesiyle annesinin yanında olması gerektiğini söyleyebilmeyi çok isterdi. Yvonne onu sürekli bir yerlere davet ediyordu ama Claire sürekli teklifini geri çeviriyordu. Oysa bu cuma, ona engel olacak hiçbir şey yoktu.

"Yaşasın!" Yvonne ellerini çırpı. "Annenin hastanede olması harika, biraz çıkıp eğlenebilirsin."

"Evet, süper."

Yvonne elini ağzına götürerek nefesini tuttu. "Ah tanrım! Pardon. Annenin hastanede olması iyi demek istememiştim..."

"Önemli değil," dedi Claire anlayışlı bir gülümsemeyle. "Neyi kastettiğini biliyorum. Kırk yılda bir cuma gecesi dışarı çıkabilmek güzel olacak, annem hastanedeysen eğlenmeye gideceğim için biraz suçluluk duyuyorum gerçi..." Annesi kalça çıkığı ameliyatı olacaktı.

"Aa, kendini suçlu hissetmemelisin. Haksızlık etme. Hafta sonları dışarı çıkmalısın zaten. Neden sürekli evde, annenle kalıyorsun?"

"E, birlikte yaşıyoruz..."

"Yine de sosyal hayatından tamamen vazgeçmemelisin. Ağabeylerine ne oldu? Neden bazen onlar senin yerine onunla ilgilenmiyorlar?"

“İkisinin de çocuğu var, zor olur tabi ki,” dedi ağabeyleri ve eşlerinin uyduracağı bahaneleri düşünerek. Onları eleştiren kendisi olunca sorun yoktu ama ailenin dışından biri eleştiride bulununca otomatik olarak savunmaya geçiyordu. Öte yandan ikisinin de gerçekten hiç yardımı dokunmuyordu, bazen Claire kendini tek çocuk gibi hissediyordu. Neil ve Ronan ondan çok daha büyüktü, annesi onu doğurduğunda kırk yaşındaydı ve beceriksiz babasıyla evliliği henüz sona ermişti; en büyükleri Neil’den on yıl sonra doğan Claire annesinin deyimiyle ‘tekne kazıntısıydı.’

“Aileleri olması daha da büyük bir neden ya,” dedi Yvonne. “Senin sosyal hayata daha çok ihtiyacın var. Bekârsın, dışarı çıkıp yeni insanlarla tanışmalısın. Onlar evli. Çocukları var. Hayatları çoktan bitmiş zaten. Evde oturup televizyon seyretmek veya bahçe, mutfak tasarımı gibi şeylerden konuşmaktan başka ne işleri var?” dedi burnunu buruşturarak.

Bu Claire’in sürekli aklına gelmiyor değildi ama şimdi bunu kafasına takmak istemiyordu. “Neyse, Cuma günü biriyile tanışabileceğimi hiç sanmıyorum. Oradaki herkes benden çok genç olacaktır.”

“Ah, yapma, benden o kadar da büyük değilsin.”

Aralarında sadece yedi yaş olmasına rağmen Claire onun karşısında kendini çok yaşlı hissediyordu. Altmış sekiz yaşında bir kadınla yaşamanın etkisiydi bu.

“Neyse, orada çok fazla insan olacak. Hepsi benim yaşlarımda olamaz. Luca da geliyor,” dedi Yvonne. “O da senin yaşlarında.” Gözleri parıldadı. “Onunla iyi anlaşabilirsiniz,” dedi düşünceli bir şekilde.

“Lütfen! Senin artıklarını istemem.”

“Hayır, sandığın gibi değil. Sadece birkaç kez çıktık ama hiç yakınlaşmadık.”

“Penisinin kocaman olduğunu söylememiş miydin?”

"Haa, hiç kendi gözlerimle görmedim ama bir ortama girer girmez büyük penisli olduğu anlaşıyor."

"Neden? El arabasıyla yanında mı dolaştırıyor?"

Yvonne güldü. "Hayır. Ama çok sağlam aleti olmayan biri o kadar kasılamaz."

"E, sana fazla erkeksi mi geldi?"

"Galiba. Beni biraz korkutuyor."

"Yine de bana uygun olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Ya öyle ürkütücü filan bir tip değil," dedi Yvonne telaşla. "Ama biraz... Karamsar olabiliyor. Sanırım sanatçı kaprisi dedikleri şey. Ruh hali çok değişken."

"Aman ne güzel!"

"Ve de çok çapkın. Ben daha uysal olan erkekleri tercih ederim."

"Haklısın." Yvonne genelde daha narin, hatta efemine, güzel çocuklardan hoşlanır sonra da gey olmalarından korkardı. Sürekli Claire'e bir erkeğin cilt bakımı yaptırması, Strictly Come Dancing izlemesi veya Kylie Minogue dinlemesinin normal olup olmadığını sorardı.

"Galiba haklısın, onunla sadece babamı sinirlendirmek için çıkmıştım."

"Ben öyle bir şey demedim!"

"Ama aklından geçen buydu."

Claire suçlulukla gülümsedi. Yvonne'un Luca'yla sadece babasına yaşatacağı şok yüzünden ilgi duyduğundan şüphelenmişti. Yvonne'un kibirli, kendini beğenmiş babası, böyle bir adamı biricik kızı için kesinlikle uygun görmezdi. İşsiz, sürekli beş parasız bir sanatçı olan Luca, şehir merkezinde, berbat bir mahallede yaşıyordu.

"Sen de haklıydın," dedi Yvonne. "Bak! Çok bilgesin. Bu da yaşının avantajı."

“Aa, bir dakika önce senden çok da büyük olmadığımı söylüyordun.”

“Ama bilgelik konusundan daha deneyimlisin.”

“Neyse, Luca’yı çekemediysen benim çekebileceğimi nasıl düşünüyorsun?” Claire daha büyük ve daha bilge olabilirdi ama Yvonne, iş erkeklere gelince ondan çok daha deneyimliydi.

“Sana inancım sonsuz,” dedi Yvonne neşeyle.

“Cidden soruyorum Yvonne, deneyimsiz olduğumu biliyorsun. Daha kolay olacak biriyle başlamam daha iyi olmaz mı sence?” Üç sene önce annesine bakmak için yanına taşındığından beri Claire’in sosyal hayat dibe vurmuş, sonra da bir türlü toparlayamamıştı. Kendini nasıl böyle dağıttığını hâlâ anlayamasa da zaman çok çabuk geçivermişti. Birden İrlanda’ya döndüğünden beri bir kişiyle bile buluşmadığını fark etmişti. Üstelik bu süre uzadıkça değiştirmek için bir şey yapması giderek zorlaşıyordu. Yaşadığı kısıtlı hayat yüzünden Yvonne’a kıyasla kendini çok tutucu hissediyordu. Onun yaşındayken hayat olasılıklarla dolu görünüyordu. Edinburgh’da öğrenciyken güzel bir arkadaş çevresi, görüştüğü bazı erkekler vardı. Şimdi üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi.

“Luca tam senin aradığın şey olabilir,” dedi Yvonne gözleri parıldayarak. “Boğulacaksan büyük denizde boğul. Ne de olsa fazla zamanın kalmadı, değil mi? Annen sonsuza kadar hasta olmayacak.”

“Hayır, doğru söylüyorsun. Bütün güzel şeylerin bir sonu vardır,” dedi Claire kasvetle.

“Yaa, ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Tamam, elimden geleni yaparım.”

“Yine de haklı olabilirsin, sıfırdan Luca sana birden bire çok fazla gelebilir. Ama orada seçebileceğin pek çok kişi olacak. Endişelenme, eli boş dönmezsin.”

Bu, umuttan çok tehdit gibi gelmişti. Claire zaman geçtikçe bu partiye daha çok kasvetle bakıyordu. Arka odada sipariş ve evrak işleriyle uğraşan Tom yanına gelince rahatladı.

"Annen nasıl Claire?" diye sordu Tom.

"İyi. Hastaneyi aradım, ameliyat bitmiş, servise almışlar."

"Buna sevindim. Birkaç gün daha kalır mı?"

"Evet, iki ya da üç gün daha tutacaklar, sonraki dört hafta bakımevinde kalacak."

"Ah, iyi. Sen de biraz başını dinlersin," dedi Tom. "Bugün erken çıksana. Anneni ziyaret eder, erkenden evine dönebilirsin."

"Emin misin?"

Az önce yanlarından geçip seyahat raflarına giden tek müşteriyi işaret ederek, "Tabi ki. Yvonne'la ben bu kalabalığın üstesinden gelebiliriz," dedi. "Değil mi Yvonne?"

"Kesinlikle!"

"Tamam, teşekkürler." Claire minnettarca gülümsedi.

"Ah, şuna bak! Kaçırdık!" Müşteri kapıya yönelirken Yvonne mızıldandı.

"Bolivya rehber kitaplarına bakıyordu," dedi Tom. "Bizde yok ki."

"Ama Şili var!" dedi Yvonne, tezgâhın arkasından çıkıp adamı kovalamaya başladı. "Bolivya'dan çok daha güzel olduğunu duydum."

Yvonne müşteriyi kapıdan içeri sokarak nazikçe seyahat bölümüne götürürken, "Ne harika bir kız, değil mi?" dedi Tom hayranlıkla. "Doğuştan satıcı!"

"Kimse eve eli boş dönmez..."

İkinci Bölüm

Claire o akşam annesini ziyaret etti, eve döndükten sonra huzurla iç çekti. Annesi hâlâ anestezinin etkisinde olduğundan yanında fazla kalmamıştı ama artık ameliyatın iyi geçtiğini bilerek, evde tek başına olmanın tadını çıkarabiliyordu. Yvonne ve Tom'a itiraf etmek istememişti, bunu kendine itiraf etmekten bile suçluluk duyuyordu ama kimseye hesap vermeden, istediği gibi hareket edip özgür olabilmek güzeldi.

Bu sene annesinin sağlığı çok kötüydü, olaysız geçen bir ay bile olmamıştı. Claire isteyken Espie'nin hastaneye götürüldüğü haberini duymaktan ödü kopuyor, işten eve dönerken her seferinde gözleri, kapının önünde bekleyen bir ambulans arıyordu. Şimdi annesinin birkaç hafta boyunca tıbbi personel gözetiminde olacağını bilmek rahatlatıcıydı, bir sorun olursa emin ellerdeydi.

Claire üniversitedeyken tek başına yaşamaktan çok mutluymuştu, şimdi çok kısa süreliğine de olsa yalnız hayatının özgürlük ve bağımsızlığına geri kavuşmak güzeldi. Tabii ki artık her şey farklıydı. Öğrenciyken bütün arkadaşları kafasına göre takılıyordu, bir şeyler içmek veya bir film izlemek için araya bileceği birileri sürekli vardı. Ama evden taşınırken üniversite arkadaşlarını da geride bırakmış, çoğuyla teması kaybetmişti. Edinburgh'u çok sevse de bazen üniversiteye Dublin'de gitmiş olmayı dilerdi; öyle olsaydı şimdi eski üniversite arkadaşları yakınında olurdu. Çocukluktan beri en yakın arkadaşı olan Lisa bu yılın başında Kanada'ya taşınmıştı, düzenli olarak

Skype'tan görüşmelerine rağmen Claire yanında olduğu zamanları özlüyordu. Diğer arkadaşları da sevgililerine daha çok vakit ayırdıklarından giderek daha az görüşür olmuşlardı ve son yıllarda sosyal çevresi yok denecek kadar azalmıştı.

Artık çoğunlukla internet üzerinden sosyalleşiyordu. Twitter ve Facebook üzerinden sohbet ettiği insanların çoğunu tanımıyordu. Hayali kişiliğinin erotik maceralarını paylaştığı 'Cinsellik Öyküleri' isimli bloğu, cinsel hayata dair yaşadığı tek şeydi. Bu yaştaki bir kıza göre çok sessiz hatta rahibe gibi olan hayatı bazen onu endişelendiriyor, giderek içine kapanmaktan korkuyordu. Annesi bile bazen ona dışarı çıkıp yaşlılarıyla eğlenmesini, kendine bir erkek arkadaş bulup âşık olmasını, macera yaşamasını söylüyordu. Oysa Claire asla maceracı biri olmamıştı. Gece kulüplerinden nefret eder, geceleri sessizce kitap okumaktan, internette arkadaşlarıyla sohbet etmekten veya annesiyle televizyon seyretmekten keyif alırdı. Ayrıca kısıtlı sosyal hayatı sayesinde kitap ve blog yazmak için yeterince zamanı oluyordu. Bazen geleceği düşündüğünde hayatın gerisinde kalıp bir daha asla yetişememekten korkardı. Bu fikir onu korkutsa da üzerinde fazla düşünmemeye çalışır, elindekilerden mutlu olurdu.

Oysa şimdi bu hayat gözünde canlandırdığından çok daha farklı hale gelmişti; daha üç yıl önce hayatı parmaklarının arasından kayıp gitmiş gibiydi. İngiliz Edebiyatı'nın ardından yaratıcı yazarlık üzerine yüksek lisans eğitimini tamamladıktan sonra Londra'ya taşınıp yayıncılık dünyasında başlangıç pozisyonunda bir işe girmeyi planlıyordu. İş ve erkek arkadaş bulup kariyerine adım atmak için sabırsızlanıyordu. Derken günün birinde çalan telefon, bütün hayatını değiştirdi. Ronan arayıp annelerinin kalp yetmezliğinden hastaneye kaldırıldığını söylediği anı hatırladıkça hâlâ yüreği ağzına gelirdi. Claire neyle karşılaşacağını bilmeden koşarak hastaneye gitmişti. Espi tehlikeyi atmıştı, fakat testlerin sonucunda sürekli göz-

lem ve bakım gerektiren bir kalp rahatsızlığı olduğu ortaya çıkmıştı. Annesi tek başına yaşayabileceğine ısrar etse de Claire asla içi rahat etmeyeceğinden annesinin yanında kalmaya karar verdi.

İlk önce yayıncılık sektöründe iş bulmaya çalıştı, fakat Londra'da bile zor bulunan bu işler Dublin'de çok daha seyrekti. Bu nedenle bu fikri bir süreliğine rafa kaldırarak, göreceli olarak daha kolay bir iş bulup yazmaya odaklanmaya karar verdi. Hayatı boyunca yazar olmayı hayal ettiğinden başarılı bir B planı gibi görünmüştü. Bütün boş zamanını romanına vermeyi umut ederek Bookends isimli kitap dükkanında işe girdi.

Oysa hiç de hayal ettiği gibi olmadı. İşi ve annesinden geriye kendine hiç vakit kalmıyor, romanı çok yavaş ve bölük pörçük ilerliyordu. Sonra birkaç yıl önce yaratıcı yazma dersi için yazdığı erotik yazıyı hatırladı. Bundan öyle keyif almıştı ki vaktinin tamamını almayan ve yaratıcılığına düzenli bir ses katabileceği bir blog yazmaya başladı.

Bu denli başarılı olacağını beklemiyordu, fakat daha başlangıçta bile çok iyi tepki alması onu devam etmeye teşvik etti. Şimdi internette en çok okunan ve popüler olan seks bloglarından biri haline gelmişti. Yazdığı şeylere anında cevap almaya bayılıyordu, takipçilerinin ona bağlılığı isimsiz İyiKız karakterini nasıl iyi resmettiğini gösteriyordu. 'Hakkımda' bölümü misyonunu taşıyordu:

Hafif ya da sürtük değilim, sadece sevişmeyi seven, iyi bir kıyım. Çünkü iyi kızlar böyledir.

İyiKız'ın kendi Twitter ve Facebook hesabında binlerce arkadaş ve takipçisi vardı. Claire bazen gerçeği öğrenirlerse ne olacağını merak ederdi: annesiyle yaşayan, hayatında sadece birkaç kez seks yapmış, yirmi sekiz yaşında bir kız. Seks yaptığı zamanda da ne yaptığından hiç emin değildi.

Şarap kadehiyle koltuğa oturup bilgisayarını açtı, muhtemelen seri katil özelliklerini taşıdığını düşünürlerdi, dedi kendi kendine. Toronto'da çok iyi vakit geçiren Lisa, neler yaptığını anlatan çok uzun bir eposta göndermişti. İşler farklı olsaydı Kanada'ya birlikte gidebilirlerdi. Oysa Claire hâlâ aynı döngünün içindeydi ve cevap olarak ne yazacağını bilemedi.

Sonra cevaplamak üzere epostayı kapattı, bugün isteyken başladığı blog yazısını bitirmeye karar verdi. Yazıyı yayınladıktan sonra @İyiKız hesabını açık bir mesajla linki paylaştı:

Bok gibi ayrıntılar üzerine... Kelimenin tam anlamıyla...

Zaman çizgisinde aşağı doğru bakarak son twitleri okurken Mark Bell gözüne ilişti. Ünlü Londra'yı yayıncı genç, yakışıklı ve oldukça tanınmış biriydi, Claire ona olan derin hayranlığında yalnız olmadığının farkındaydı. Mark, Londra yayıncılık sektörünün gözdesiydi ve mastır programında onlara seminer verdiğinde, sınıfındaki kızları çok etkilemişti. @İyiKız olarak onunla internet üzerinden arkadaştı ve flörtle heyecan dolu ilişkilerine bayılıyordu. Onun gibi yayıncılık dünyasında önemli yeri olan birinin blogunun büyük hayranı olması Claire için inanılmaz bir gururdu. Yorumlar arka arkaya gelirken Claire blogu ve Twitter arasında gidip geliyordu, Mark da yorum yapmakta gecikmedi.

YayıncıMark @İyiKız- Merhaba! Ee, üzerinde ne var?

Claire telefon seksi üzerine birkaç yazı yazdığından beri bu aralarında devam eden bir espriydi.

İyiKız @YayıncıMark- Böyle şeyler için fazla açık bir ortam değil mi burası?

YayıncıMark @İyiKız- Twitter üzerinden telefon seksiyi teşhirciliği birleştiririz diye düşünmüştüm.

İyiKız @YayıncıMark- En sevdiğim iki şey! *Senin* üzerinde ne var?

YayıncıMark @İyiKız- Kravat

İyiKız @YayınıcıMark- Sadece bu kadar mı?

YayınıcıMark @İyiKız- Bugün serbest kıyafet günü.

İyiKız @YayınıcıMark- Çalışanlar buna çok mutlu olmuştur.

YayınıcıMark @İyiKız- Penisimin ve çalışanlarımın keyfi yerinde. Özgürlüğün tadını çıkarıyorlar.

Claire gülerek şarabından bir yudum içti.

YayınıcıMark @İyiKız- Aslında bugün evden çalışıyorum. Ama kedim bu halimi seviyor.

İyiKız @YayınıcıMark- Kedin nasıl?

YayınıcıMark @İyiKız- Harika. Kedilik yapıyor.

İyiKız @YayınıcıMark- Hıh! Tipik kedi.

YayınıcıMark @İyiKız- Hâlâ üzerinde ne olduğunu söylemedin.

İyiKız @YayınıcıMark- Kocaman bir gülüçük

YayınıcıMark @İyiKız- Benim için mi?

İyiKız @YayınıcıMark- Tabi ki. En sevdiğin şey olduğunu biliyorum.

Locksie @YayınıcıMark @İyiKız- Gidin bir oda tutun yahu!

@Locksie, Mark'la birlikte çalışan ve ikisinin de Twitter arkadaşısı olan Emma Locke'tu.

YayınıcıMark @İyiKız @Locksie- Onu kafana takma. Ateşimizle Twitter'ı yakıp kavurduğumuz için kışkırtıyor.

İyiKız @YayınıcıMark Sigara içilen bir oda tatalım o zaman.

YayınıcıMark @İyiKız- Ya da saunada ter atabiliriz. Hünerli Bey için üzıldüm bu arada.

İyiKız @YayınıcıMark- E, ne yapalım, üzerine sığılındansa sıçan olmak her zaman daha iyi.

YayınıcıMark @İyiKız- Senin için uygun biri olduğunu hiç düşünmemiştim zaten. Biraz bok gibi görünüyordu

İyiKız @YayınıcıMark- Hem ne nasıl! Anal herif.

YayınıcıMark @İyiKız- E, oda demişken...

İyiKız @YayınıcıMark- Bilmiyorum. Kedin buna ne der?

YayınıcıMark @İyiKız- Hiç kıskanç değildir. Açık bir ilişkimiz var.

İyiKız @YayınıcıMark- Gerçekten mi?

YayınıcıMark @İyiKız- Evet. Başka biri daha olduğundan şüpheleniyorum.

İyiKız @YayınıcıMark- Eve başka kedilerin kokusuyla mı geliyor?

YayınıcıMark @İyiKız- Bazı geceler eve hiç gelmiyor. Hep dışarıda sürtüyor. *Ühü*

İyiKız @YayınıcıMark- Seni hak etmiyor.

YayınıcıMark @İyiKız- E, ben önerilere açığım. İyi bir kıza benziyorsun...

İyiKız @YayınıcıMark- Aa, "iyi" benim göbek adım. Aslında ilk adım.

Claire bir yudum şarap daha içip koltuğa yaslandı, flörtleşmek içini ısıtıyordu. Kalabalık, gürültülü bir barda, önüne gelen bir adamın, klişe laflarla onu tavlamaya çalışmasından çok daha eğlenceliydi. Evet, bir öpücük ihtimali bile olmayabilirdi ama saatlerce rahatsız ayakkabılarla ayakta durmak, can sıkıntısından ölmek, kulak patlatan müziğin üzerinden bağırarak konuşmak derdi de yoktu. Mark'la sohbet ederken hep hayalini kurduğu Londra edebiyat dünyasının kokusunu aldığını hissediyordu. İnternet ona az da olsa bu imkânı sunduğu için mutlu etse de gerçek hayatta buna olan hasretini depreştiriyordu; onunla aynı şeylere ilgi duyan insanlarla sosyalleşmek, böyle bir dünyaya ait bir sevgili bulmak, hatta belki Mark'la tanışmak...

Bloğundaki yorumları okumak için Twitter'dan çıktı, yorumlardan birine cevap yazarken Twitter'dan özel mesaj ekranı açıldı. Mesajın Mark'tan geldiğini görünce kalbi küt küt attı, neredeyse ona dokunmuş kadar keyiflendi.

YayıncıMark Selam! Yüz yüze buluşabilir miyiz? Sana bir teklifim var.

Mesajı okurken Claire'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Hem heyecanlı hem gergindi. Flörtleşmelerinin gerçek hayata taşınacağını hiç düşünmemişti. Mark o odadan bahsederken ciddi miydi, diye düşündü korkuyla.

İyiKız Nasıl bir öneri?

YayıncıMark Bloğunla ilgili. Kitap haline getirmeyi konuşmak istiyorum. İlileniyorsan eposta adresini özelden yaz.

Claire'in ilk başta duyduğu hayal kırıklığının yerini birden coşku aldı. Mark bloğunu kitap yapmak istiyordu. Bu harika bir şey olabilirdi! Kitabı basılmış bir yazar olmak en büyük hayal idi. Belki Mark, onun hayalini gerçekleştirmek üzereydi.

Blog için kullandığı isimsiz eposta adresini gönderip bekledi. Ona hemen cevap vermesini umuyordu, oysa dakikalar geçtikten sonra hâlâ gelen kutusunda bir hareket yoktu. Twitter'da görünmüyordu. Zaman tüneline dolaşp Mark'ın en son tivitinin ona yazdığı mesaj olduğunu gördü. Sabırlı olmalıydı, bloğuna gelen yorumlara cevap yazıp Twitter ve Facebook üzerinden başka insanlarla sohbet ederek kendini meşgul etmeye çalıştı. Sonunda bir süreliğine bilgisayardan uzaklaşmaya karar verip akşam yemeği hazırlamak için mutfığa gitti: KURAL 1- Beklenen mesaj asla gelmez!

Tam sosu hazırlayıp makarnayı pişirmeye başlayacakken dizüstü bilgisayarından eposta uyarısı gelince koşarak koltuğa gitti. 'Öneri' başlıklı eposta, Mark'tan gelmişti. Okumaya korkarak birkaç saniye mesajı açmaya çekindi.

Merhaba İyiKız,

Bu akşam seninle sobbet etmek güzeldi, eposta adresin için de teşekkürler. Geç yazdığım için özür dilerim. Heath'te bazı arkadaşlarla koşmak için buluşacaktık, onlar geldi.

Hemen anlatayım. Bildiğin üzere bloğunun büyük bir bayranıym, bunu temel alan bir kitap basmayı çok isterim. Çok satacağımı düşünüyorum. Gerçek kimliğini açıklamaya razıysan bunu konuşmak için buluşabiliriz. Seninle yüz yüze tanışmayı çok isterim.

Senden haber bekliyorum,

*Mark :**

Claire epostanın ne dediğini anlamakta güçlük çekerek hızla gözden geçirdi. Sonra bir daha okuyarak her kelimeyi, her heceyi inceledi. Yazının tonu Twitter mesajlarına göre daha az samimi ve daha resmiydi, bundan profesyonel bir şekilde temasa geçtiğini anlaşıyordu. Ama öpücükle bitirdiği için hiç sıradan ya da profesyonel değildi. Claire onunla gerçek hayatta tanışacaktı, üstelik Mark kitabını basmakla ilgileniyordu! Mesajı bir daha okurken sevinçle çığlık atıp kendine sarıldı. Sonra zıplayarak oturma odasında biraz dans etti, neyse ki annesi bu halini göremeyecekti. Şu anki halini hiçbir şekilde açıklayamazdı ve tek başına da olsa bir kutlama yapmanın zararı olmazdı. Kendine biraz daha şarap koyup bilgisayarına kadeh kaldırdı, sonra tekrar doğrulup cevap yazmak için kendini topladı.

Merhaba Mark,

Blogla ilgili kitap yazmayı çok isterim. Rüyalarım gerçekleşmiş olur! Seninle yüz yüze tanışmak harika olur. Dublin'deyim (İrlanda'dakinde, Ohio'da değil). Ama bu uygunsa Londra'ya da gelebilirim.

Teşekkür ederim. Bugünün / haftanın / yılın en güzel olayı!

Sevgiler,

*İyiKız :**

Nasıl bitireceğini uzun uzun düşündü; gerçek ismini mi kullansaydı yoksa Mark'ın yaptığı gibi öpücükle mi bitirseydi. Sonunda en azından ayrıntılar biraz daha netleşene kadar gerçek kimliğini açıklamayı biraz daha ertelemeye karar verdi. Öte yandan çok donuk görünmemek için öpücükte karar kıldı. Birkaç dakika sonra cevap geldi:

Harika! Yakın zamanda buluşmak ister misin? Önümüzde birkaç hafta Dublin'de olacağım. Henüz tam tarihi belli değil ama belli olur olmaz sana haber veririm, o zaman tarihi ve yeri kararlaştırırız. Bana gerçek ismini söylemeyecek misin? Seni nasıl tanıyacağım? Yoksa bir çizgi film karakteri misin?

Claire güldü. Profil fotoğrafı seksi bir çizgi film karakteriydi. Cevap yazdı:

Tanıştığımızda gerçek ismini söylerim. Ben seni tanıyorum zaten, seni bulurum.

Karşılıklı yazışıp vedalaştıktan sonra Claire koltuğa yaslandı, ne yapacağını bilemiyordu. İçi kıpır kıpırdı, birilerine anlatıp kutlamak istiyordu. Ama söyleyebileceği hiç kimse yoktu, en azından şimdilik. Bloğunu bilen tek arkadaşı Catherine tatildeydi. Şimdilik bu haberi kendine saklamak zorundaydı. Mutfığa gitti, buzdolabında bulduğu İspanyol şampanyası şişesini açtı. Kendine bir kadeh koyup bitirdi, akşam yemeğini hazırlayıp sofraya oturdu. Normalde tek başına yemek yerken televizyonu açar ya da kitap okurdu ama bu gece, şu güzel haberi içine sindirmek için sessiz, sakin ortamın tadını çıkarmaya karar verdi.

Şampanya şişesini yarıladıktan sonra içini endişe kaplamaya başladı. Avatar maskesinden çıkıp Mark'la yüz yüze tanışmak zorunda kalacaktı. Mark'ın umduğu gibi seksi bir kadın değildi, hatta belki de hiç baştan çıkarma becerileri olmayan, sıradan bir kız olduğunu görünce Mark hayal kırıklığına uğra-

yacaktı. Kim bilir, belki onunla tanıştıktan sonra kitabını bile basmak istemeyebilirdi.

Bir an önce kendine çeki düzen vermeliydi. Gardırobunda öteki kişiliğine uygun tek bir giysi bile yoktu. Mark'la gelecek hafta buluşacaktı. Fazla zamanı yoktu.

Üçüncü Bölüm

Claire, Cuma gecesi dışarı çıkmaya hazırlanırken aslında Çiçinden evde kalıp, yemek siparişi verip, şarabını da açıp, koltuğa kıvrılmak istiyordu. Hava da hiç iç açıcı değildi. İşten eve geldiğinde başlayan sağanak yağmur giderek şiddetlenmişti; bu yüzden berbat hale gelen trafik, şu an üzerinde oturduğu koltuğu çok daha cazip hale getiriyordu.

Öte yandan Yvonne'un nazik davetini geri çevirmemek için kendini mecbur hissetti; tabi sadece onun hatırına değil, kendi için de çaba sarf etmeliydi. Kendini, rahat bölgesinden çıkmaya zorlamalıydı. İrlanda'da yaşayan biri olarak yağmurun dışarı çıkmasına engel olmasına izin veremezdi.

Annesi bu sabah bakımevine gönderilmişti, Claire dışarı çıkıp en azından aşağı yukarı kendi yaşındaki insanlarla vakit geçirme fırsatını kaçırmamalıydı. Kararını değiştirmeden yağmur çizmelerini giydi, ayakkabılarını çantasına koyup kendini dışarı attı.

Oraya ulaştığında Zone Bar'ın tıklım tıklım olduğunu görünce içi daraldı. Bu şeylerden ne kadar nefret ettiğini nasıl unuttabilirdi? Kalabalığın arasında Yvonne'u aradı, birbirinin aynı, kırmızı yüzlü genç oğlanlarla bronz tenli, kimsesiz çocuklar gibi sıksa, yüksek topuklu ve kısacık elbiseli kızlardan oluşan bir grubun içindeydi.

Buraya gelmek için kendini zorlasa da bu zengin ve ayrıcalıklı grubun içinde kendini iğreti ve garip hissediyordu. Mükemmel gölgeli saçlarından, uzman sanatkarlığıyla yapı-

miş manikürlü tırnaklarına kadar üzerlerinden para akıyordu. Yanlışlıkla Made In Chelsea setine gelmiş gibi hissetti. Gözleri kapıya yöneldi. Kaçmak için çok mu geç kalmıştı? Yvonne'a son anda bir şey çıktığını mesela annesiyle ilgili bir sorun olduğunu ya da arabasının bozulduğunu söyleyebilirdi. Tam bunları düşünürken Yvonne onu görüp barın diğer tarafından el salladı. Claire iç çekerek mantosunu çıkardı. Zorlukla gülümsedi. O kadar kötü olmayabilirdi belki, belki...

"Merhaba!" Yvonne, gözlerinin içi gülerek onu kucakladı. Baş döndürücü topuklu ayakkabılarıyla Claire'den daha uzun olmuştu, üzerindeki süper mini etek bacaklarını upuzun gösteriyordu. "Gelmene çok sevindim! Bir sürü davetli yağmur yüzünden gelemedi."

Kahretsin. Neden bunu düşünemedim?

"Bu, Ivan..." dedi Yvonne yanındaki adama kolunu dolarak; parlak sarı saçlı, zayıf, havalı bir çocuktuk. Tel çerçeveli gözlüğü, bir kulağında küçük, gümüş haç küpesi vardı. "Bu barın sahibi."

"Ah, tebrikler!" dedi Claire gülümseyerek. "Harika bir yer!"

"Teşekkürler," dedi Ivan, elini sıktı. "Geldiğin için teşekkürler. Kokteyl alsana." Elinde turkuaz içkilerle dolu bir tepsiyle gezen garsona işaret etti. "Mekânın spesiyalidir."

"Muhteşem bir şey," dedi Yvonne coşkuyla, boş bardağını dolusuyla değiştirdi.

"Ah, ne yazık ki içemem, teşekkürler," dedi Claire. "Arabayla geldim."

"Aa... Neyse, su iç o zaman." Ivan su bardakları taşıyan diğer garsona işaret etti, Claire bir bardak su aldı.

"Teşekkürler. E, yeni mekânına içelim o zaman!" diyerek bardağını kaldırıp bir yudum içti. Ahh! Şimdi kokteyl içebilmeyi ne çok isterdi. Kendi arabasıyla gelmenin özgürlüğü güzeldi ama öte yandan sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey içemezdi.

Yvonne onu grubun kalanıyla tanıştırdı; Fionn, Leah. Philip ve Chloe.

“Ne iş yapıyorsun?” diye sordu yanındaki Philip.

“Yvonne’la aynı kitapçıda çalışıyorum,” dedi Claire. “Onunla böyle tanıştık.”

“Ah, tabi. Öğrenci misin?”

“Hayır.”

Philip daha fazlasını bekler gibi ona baktı.

“Kitapçıda tam zamanlı çalışıyorum,” diye açıkladı Claire.

“A, tamam.” Philip başını aşağı yukarı salladı. “Senin yerin mi?”

“Hayır, sadece orada çalışıyorum.”

“A, peki.” Philip buna çok şaşırılmış gibi görünüyordu.

“Ama yazar olmak istiyor,” diye araya girdi Yvonne. “Değil mi Claire?”

“E, evet.” Claire’in yanakları kızardı. “Ama bu hiç olmaya-bilir.” Bu grupta sıradan bir iş sahibi olmak önemli bir şey değildi anlaşılan.

“Ne üzerine yazıyorsun?”

“Gençlere yönelik bir roman üzerinde çalışıyorum.”

“A! J.K. Rowling’in tahtına oturacaksın demek...” dedi Philip gülümseyerek.

“İ, belki de... Umarım,” diye cevap verdi Claire kısık sesle.

“Bir dakika gelir misin?” dedi Yvonne, onu kolundan çekip deniz kabuğu şeklindeki turkuaz koltuğa götürdü. Önlerindeki alçak, çikolata renkli sehpayı içkisini bırakarak: “İvan hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“İl... İyi birine benziyor,” dedi Claire çekinerek. Yvonne’un onları ayarlamaya çalışmadığını umuyordu.

"Ya küpesi? Hangi tarafa takınca gey anlamına geliyordu? Hep unutuporum."

Claire bardaki Ivan'a baktı. "Hayır, gey olmayan tarafta olduğuna eminim," dedi, Yvonne'un onunla ilgilenmesine rahatladı.

"Bar güzel, değil mi?"

"Evet, harika."

"Ivan her şeyi kendi tasarladı," dedi Yvonne. "Dekoru, her şeyi kendi yaptı. Biraz kadınsı mı sence?"

Claire kahkaha attı. "Hayır. Çok zevkli biri," dedi koltuğu okşayarak. "Ama bu gey olduğu anlamına gelmez. Neyse, neden şansını denemiyorsun? Hemen anlarsın zaten."

"Bunu gizliyor olabilir." Yvonne pipetiyle içkisini kaşırdı.

"O zaman küpeyi öyle takmaz ve iç mekân tasarımı konusunda daha temkinli olurdu."

"Haklısın!" dedi Yvonne gözleri parıldayarak. "Çok mantıklı konuşuyorsun. Teşekkür ederim."

Yvonne'un arkadaşları kısa sürede koltuğa geldiler, mekânı dolaşan Ivan hariç hepsi oradaydı. Claire kitapçıda çalıştığını herkese sırayla anlatırken hepsi aynı şaşkın, boş bakışlarla tepki verdi.

"Ama... Yaşın kaç?" diye sordu Leah ona işaret ederek.

Hepsinin ya kendine ait dükkânı vardı, ya baba parasıyla girişimcilik oynayarak küçük şirketler kurmuşlardı. Claire, etrafındaki boş muhabbetten sıkılıp daha sert bir şey içebilmeyi arzulayarak suyunu yudumladı.

Philip birden öfkeyle bara bakarak, "Neden o sokak serserisini davet ettin?" dedi.

"Luca sokak serserisi değil," dedi Yvonne. Claire Philip'in bakışlarını takip etti, barın diğer ucunda turkuaz koltukta iki, fazla sarışın kızla oturan o esmer adamı gördü. Kucağında

oturan kızlardan birinin kısıcık mini eteğinin göz önüne serdiği bronz tenine elini yaslamıştı. Neyse ki kız iç çamaşını giymişti. Diğer kız saçlarını sallayıp göğüslerini kabartarak delicesine dikkatini çekmeye çalışıyordu.

“Nereden biliyorsun?” dedi Fionn. “Ailesinin kim olduğu bile belli değil. Yüzde yüz katıksız çingene bile olabilir.”

“E, Roman olduğunu biliyoruz,” dedi Philip. “Hepsi sokak serserisidir.”

“Philip! Luca’nın Romanlığı filan kalmadı artık,” dedi Yvonne. “Burada büyüdü. Seninle aynı okula gitti Fionn. Hepimiz gibi o da İrlandalı.”

“İçindeki Romanlığı çıkaramazsın ama...” dedi Philip suratını asarak. “Aisling’in onunla ne işi var sahi?”

“Haline bakılırsa onu ayartmaya çalışıyor gibi,” dedi Fionn burnunu buruşturarak. “Aisling’in tek derdi seni kıskandırmak. Canını sıkmasına izin verme.”

Saçlarını sallayan kız kalkıp uzaklaşırken, “Aisling ilk raundu kazandı bence,” dedi Fionn. Birkaç saniye sonra Luca’nın kucığındaki kız kalkıp bara doğru gitti.

Claire’in elini yakalayıp onu ayağa kaldırarak, “İşte fırsatımız,” dedi Yvonne. “Hadi sizi tanıştırayım.”

Claire, Luca’yla hiç tanışmak istemiyordu ama Philip ve diğerlerinden kaçma fırsatını kaçıramazdı. Bu grupta biraz daha vakit geçirirse başı sıkıntıdan havaya uçacaktı.

“Philip’in kusuruna bakma,” dedi Yvonne. “Normalde bu kadar kötü değildir. Luca’nın kucığındaki Aisling, bir nevi kız arkadaşı olduğundan böyle yapıyor.”

“Evet, anladım.”

“Luca!” Yvonne gözlerinin içi gülere gülere koltuğun önünde durdu. “Selam. Bu arkadaşım Claire. Benimle aynı kitapçıda çalışıyor.”

“Merhaba Claire.”

Luca gözleriyle onu tepeden tırnağa süzerken Claire, hiç kimsenin daha önce ona böyle bakmadığını hissetti. Koyu kahverengi, büyük gözleri çok güzeldi, siyah kıvrıkcık saçlarının gölgelediği yüzü çok hoş bir şekilde kediyi andırıyordu. Serseri bir yakışıklılığı vardı ve Yvonne’un arkadaşlarının çoğundaki o gösterişli, güçlü görünüş onda yoktu. Gözleri bitkindi, teninde sağlıklı bir parıltı vardı. Yine de anlatacak öyküleri olan biri gibi ilginç ve gerçek duruyordu, diğer adamlar onun yanında yavan ve sönük kalırdı. Üzerinde eski püskü siyah bir kazak, solgun, siyah kot ve eski, siyah çizmeler vardı.

“Claire, bu Luca,” dedi Yvonne, koltukta yanına oturdu; Claire’e de diğer yanına oturması için el salladı. Claire onun hayran grubundaki kızlardan biri gibi görünmemek için hafifçe koltuğun kenarına oturdu.

“Aisling Wilson’la ne işi var?” diye sordu Yvonne. “Sürtüğün tekidir.”

“Sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.” Luca çapkınca güldü.

“Gerçekten, onda ne bulduğunu anlamıyorum.”

“Bacaklarını yüz seksen derece açabiliyor. Yetmez mi?”

“Ah, iğrençsin.” Yvonne takılırcasına kolunu yumrukladı.

Luca sırıttı. “Düşük standartları olan kızları severim. Ne yapayım?”

Elinde büyük bir tepsi ordövrlerle gelen garsonu görünce, “Aa, yemek!” diye bağırdı Yvonne. “Harika! Çok acıktım.”

“Ben de,” dedi Claire, garson tepsisini alarak uzaklaşmadan, hemen şiş üzerinde karides kokteyli ve mini börekten birer tane peçetesine aldı. İkisini de birer lokmada bitirdi ama hâlâ karnı açtı.

“Karides çok güzelmiş,” dedi Yvonne heyecanlı.

“Çok küçük,” dedi Luca, elindekini yutmuştu bile.

“A, Ivan beni çağırıyor!” dedi Yvonne. Ivan barın arkasından ona el sallıyordu. “İkinizi biraz yalnız bıraksam sakıncası var mı?” diyerek ayağa sıçradı.

“Hayır,” dedi Claire ama Luca’yla yalnız kalmak istemiyordu. Onun bu saf seksüelliği gözünü korkutmuştu.

“Takıl kafana göre,” dedi Luca, koltuğun koluna yaslanıp bir bacağını yastıklara, diğerini önüne uzatarak Yvonne’un oturduğu yere yayıldı. Claire bardağını iki eliyle tutarak dizleri üzerine eğilirken Luca’nın onu gözleriyle süzdüğünün korkunç bir şekilde farkındaydı.

Keyfi kaçmıştı, Luca’nın her halinden tam bir erkek orospusu olduğu belliydi. Bir kadının karşısındayken seks düşünmeden duramayan tiplerdendi. Bar muhteşem, seksi kızlarla dolu olduğu halde Claire’e de bakmadan edemiyordu. Bundan rahatsız olan Claire onun dikkatini dağıtmak için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı.

“Yvonne bana sanatçı olduğunu söyledi.”

“Evet.”

“Ne yapıyorsun?”

“Resim,” dedi sikkın bir sesle.

“Öyle mi? Ne tür resimler?” Tanrım, haline baksana diye düşündü Claire. Halktan biriyle konuşmaya çalışan Kraliçe gibiydi. Ne kadar ilerleme kaydettiğini de sor tam olsun!

“Büyük resimler,” dedi Luca.

“İl... Yani...” Claire ne diyeceğini bilemeyerek anlamsızca başını aşağı yukarı salladı.

“Evet, çok büyük. Genelde yağlı boya. Hiç kimsenin almak istemediği türden şeyler.”

“Anladım,” dedi Claire azarlanmış gibi hissederek. Evet, havadan sudan konuşmayı beceremezdi ama Luca’nın da

böyle kabalık etmesine gerek yoktu. Onunla birkaç dakika kalışına bile konuşmaya katlanamadığını böyle apaçık bir şekilde göstermek zorunda mıydı? O sarışının sohbetinin de çok iç açıcı olmadığına emindi, yine de ondan gözlerini almıyordu.

“Ve, hayır, bir sonraki Damien Hirst ya da duymuş olabileceğin, hâlâ hayatta olan ressamlardan biri olmayacağım. Bir galerim yok, boş zamanlarında resim yapan bir grafik tasarımcı ya da reklam kreatifi de değilim gerçekten.”

“E, bunu açıkladığın iyi oldu,” dedi Claire buz gibi bir sesle, elbisesindeki hayali ekmek kırıntılarını temizler gibi yaptı. “Sonraki üç sorumu cevaplamış oldun.”

Luca kaşlarını kaldırdı. “E, öyle olmasa şaşardım zaten. Bu arada varlıklı da değilim.”

“Belli,” dedi Claire sert bakışlarla. *Onun kabalık seviyesine inme.*

“Aa,” dedi Luca gülererek. “Eğlencesine serseri gibi giyinen bir milyoner olmadığımı nereden biliyorsun?”

Claire başını iki yana salladı. “Milyoner olsaydın Yvonne’un seninle çıkmazdı. Onun tipi değilsin.”

“Hayır, Yvonne güzel çocuklardan hoşlanır,” dedi Yvonne’la Ivan’a bakarak. “Güzel olmadığımı söylemiyorum tabi.”

“Tabi.”

“Yvonne’un benimle parasız olduğum için mi çıktığını düşünüyorsun? Babasını sinir etmek için beni mi kullandı yani?”

Claire bunu zaten bildiği izlenimine katıldı. “Üzgünüm.”

Luca omzunu silkti. “Bana ne? İkimiz de istediğimizi aldık nasılsa.”

Claire kaşlarını kaldırdı. Luca seksi kastediyordu, oysa bunun doğru olmadığını Claire biliyordu. “Yvonne kötü biri değil,” dedi. “Sadece babasıyla sorunları var.”

“Evet, bunu anladım zaten. Yvonne fena değildir. Bu grubun arasındaki en iyi insan olduğuna şüphem yok,” dedi sağa sola bakarak.

Claire söyleyecek bir şey bulmak için hızla düşündü ama hiçbir şey bulamadı. Uzun bacaklı sarışının bardan elinde iki içkiyi geldiğini görünce rahatladı. “Ah, senin... Arkadaşın geri geliyor,” dedi ayağa kalkarak.

“Gitmek zorunda değilsin.” Luca yine koltukta üç kişilik yer olsun diye bacağına indirip doğruldu.

“Onun yerinde oturuyorum.”

“Pek sayılmaz. Kucağımda oturuyordu.”

“E, kalabalık oldu...” Claire boş bardağını aldı. “Yenisini almam lazım zaten,” dedi bardağı sallayarak. “Tanıştığuma sevindim.”

Ondan uzaklaştığına rahatlayarak topuğu üzerinde döndü. Yüzüne doğal göstermeye çalıştığı bir gülümseme yapıştırarak bara doğru yürüdü, kendinden emin ve rahat görünmeye çalışarak bir bardak su istedi. Luca’nın yanından bu kadar çabuk ayrılmamalıydım diye düşündü, koltuğa başını çevirince sarışının tekrar kucağına oturmak için çabaladığını gördü. Tam o anda Luca’yla göz göze geldiler. Luca ona gülümserken neredeyse sempatik görünüyordu. Claire hemen başını çevirdi. Bir süre barda oturarak suyunu yudumladı. Tanrım, bu berbat bir fikirdi. Daha ne kadar kalması gerekiyordu? Belki tuvalette biraz vakit doldurabilirdi...

“Claire!” Yvonne peşinde Philip ve Fionn’la koşarak yanına geldi. “Buradan sonra hep beraber bir kulübe gidiyoruz. Gelmek ister misin?”

“Ah, bu gece olmaz. Gerçekten birazdan gitmem lazım,” dedi Claire saatine bakarak. “Sabah çalışıyorum unuttun mu?”

“Ah, yazık.” Yvonne somurttu. Claire’in omzunun üzerinden arkaya baktı. “Luca. Erken mi kalkıyorsun?”

Claire dönünce arkasındaki Luca'yı gördü. Tek başınaydı.

"Buradan bir kulübe gidiyoruz. Bizimle gelsene," dedi Yvonne ısrarla.

"Hayır, eve gidiyorum."

"Tek başına mı?" Yvonne kaşlarını kaldırdı.

"Evet, çok yorgunum, ayrıca beş parasızım."

"Eve nasıl döneceksin?" Yvonne büyük pencerelere doğru baktı. Hâlâ şakır şakır yağmur yağıyordu.

Luca omzunu silkti. "Yürürüm."

"Olmaz! Sınısıklam olursun. Toplu taşıma da çalışmıyor zaten. Taksi tut."

"Tamam, taksi tutarım."

Yvonne yaklaşıp kulağına fısıldadı. "Paraya ihtiyacın var mı?" Yeterince kısık sesle fısıldamanış olacak ki herkes duydu.

"Şu işe bak!" Philip, Luca'ya tiksintiyle bakarak homurdandı. "Ne demek istediğimi anladın mı?" diye mırıldadı Fionn'a. "Diğerleri gibi lanet bir dilenci işte."

Luca ona sertçe baktı. "Ne dedin sen?"

"Yok bir şey," dedi Philip suratını asarak.

"Yok, teşekkürler," dedi Luca Yvonne'a. "Taksi paramı ödeyebilirim." Eğilip Yvonne'u öptü, Claire'e başıyla selam verip ayrıldı.

"Neden böyle götlük yapmak zorundasın Philip?" dedi Yvonne bağırarak.

"Her şey yolunda mı?" Ivan yanlarına gelip endişeyle Yvonne'a kaşlarını çatarak baktı.

"Philip pislik yapıyor," dedi Yvonne.

"Ne yaptı?" Ivan, Philip'e sert bir bakış attı.

"İrkçılık yaparak Luca'ya korkunç şeyler söyledi."

"Bu hiç hoş değil," dedi Ivan.

“Biliyorum.”

“Hadi ama. Aisling yüzünden kızdığını biliyorum ama bunun acısını başkalarından çıkarma. Yvonne ve Claire’den özür dilemelisin.”

Philip derin bir iç çekti. “Özür dilerim,” dedi. “Kendimde değildim.” Gerçekten yaptığından utanmış ve pişman görünüyordu.

“Tamam,” dedi Yvonne.

Philip beklentiyle Claire’e baktı. Oysa Claire tam olarak ikna olmamıştı. Böyle şeyler durduk yerde söylenmezdi. Ama onu bir daha hiç görmek zorunda değildi bu yüzden kabul ederek başını aşağı yukarı salladı.

“Buradan bir kulübe gideceğiz, gelmek ister misin?” dedi Fionn, Ivan’a.

“Gerçekten mi?” dedi Yvonne’a dönerek. “Sen de gidiyor musun?”

Yvonne başıyla onayladı.

“Burada işim bitene kadar beklerseniz sizinle gelirim. Kapanışa kadar kalmak zorundayım.”

“Tabi ki,” Yvonne’un yüzü aydınlandı.

“Sonra görüşürüz o zaman,” dedi Ivan, Philip’le Fionn uzaklaşırken.

“Benim de gitmem lazım,” dedi Claire. “Trafik korkunç olur bu saatte, kim bilir kaç saatte eve varırım.”

“Tamam,” dedi Yvonne ona sarılarak. “Pazartesi görüşürüz.”

“Ivan harika biri. Bence şansını denemelisin,” diye fısıldadı Yvonne’un kulağına, sonra kapıya yöneldi.

Çok şükür sonunda bitti diye düşünerek arabasına oturdu. Gösterge panelindeki saate baktı. Saat sadece ondu. Trafik çok kötü değilse hâlâ yatmadan önce bir şeyler yiyip televizyon seyredecek vakti vardı.

Dördüncü Bölüm

Sağanak yağmur kanallardan taşıp kaldırımlara kadar ulaşmışken, Luca çizmesine dolan yağmur suları ile ağır adımlarla, güçlükle yürümeye çalışıyordu. Sabah dörtte kadar resim yapmıştı, öyle yorgun ve bitkindi ki ayaklarını kaldıracak dermanı yoktu. Kaldırımın sert betonu bile o an gözüne uygun bir yatak gibi görünüyor, taşın üstüne kıvrılıp gözlerini kapamamak için zor dayanıyordu. Zaten olduğundan daha fazla ıslanamazdı. Sıcak ve rahat bir yere doğru gidiyor olsaydı yürüyecek enerjisi olabilirdi ama soğuk, kasvetli evi hiç teşvik edici değildi.

Su birikintilerinde bata çıka yürürken bu gece hiç dışarı çıkmakla uğraşmamalıydım, diye düşündü. Tamamen zaman kaybıydı. En azından karnını doyuracağını ummuştu ama o acınası ordövrlerle bir kuş bile doymazdı ve açlıktan ölüyordu. Midesi sırtına, giysileri üstüne yapışmıştı. Öyle zavallı bir haldeydi ki ağlamak istiyordu. Şu sersem Philip serserisinin söylediklerine kulak asmayıp Yvonne'nun taksi parası teklifini kabul etmeliydi.

Gözünün ucundan yanına bir arabanın yaklaşarak kaldırımın kenarında yavaşladığını, onu takip ettiğini gördü. Harika! Şimdi bir de başına bu çıkmıştı. Tek istediği buydu! Korna sesini duydu ama gözlerini yoldan ayırmadan güçlükle adım atmaya devam etti. Tekrar korna çalınca bu sefer bütün enerjisini toplayıp arabaya defolup gitmesini söylemek üzere döndü. Tam o sırada bardaki kız, Claire'in, arabanın penceresinden ona bakarak arabaya çağırdığını gördü.

Lanet olsun, onu takip mi etmişti? Neden onu rahat bırakmıyorlardı? Derin bir iç çekerek arabaya doğru dönüp eğildi.

"İçeri girsene," diye seslendi Claire buharlı pencereden el sallayarak. Eğilip kapıyı açtı. "Seni bırakayım."

"Hayır, teşekkürler, iyiyim." Kapıyı kapatmaya yeltenirken Claire eliyle kapıyı tuttu.

"Saçmalama. Hadi bin. İslanacaksın."

"Daha fazla ıslanamam zaten. Hem koltuğunu batırmayayım."

"Altı üstü su. Koltuklar deri zaten. Kurur."

Tabi ki koltukları deri olacak diye düşündü Luca bıkkınlıkla. Taksiye bineceği yalanı ortaya çıkınca utanarak ona defolup gitmesini söylemek istedi. Ayrıca bu gece, bu iğrenç gruba ömrü boyunca yetecek kadar katlanmıştı, içlerinden biriyle beş dakika bile geçirmeyi gerçekten istemiyordu. Ona üstünlük taslamasını çekecek hali yoktu. Öte yandan arabanın içinden yayılan sıcaklığı hissettikçe oturma isteği giderek ağır basıyordu. Buna karşı koyamadı.

"Tamam, teşekkürler." Kapıyı kapatıp yolcu tarafına yöneldi.

Arabaya binince, "E, nereye gidiyoruz?" diye sordu Claire.

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Raneleigh'de oturuyorum ama..."

"Benim için yolunu uzatma. Mountjoy Meydanı'nın ötesinde oturuyorum, sana en yakın yerde bırak."

"Hayır, seni evine bırakırım," diyerek trafiğe daldı, kaşlarını çatarak bir şey anımsadı. "Taksiye bineceğini sanıyordum."

"Bulamadım," dedi kısaca. "Yürümenin daha çabuk olacağını düşündüm."

Çok şükür Claire başını sallayıp, her yerin sarı ışıklarıyla nan boş taksilerle dolu olduğunu söylemedi. En azından hayranlığını bu kadar da olsa korumuştur.

"Paran yok değil mi?" diye sordu Claire.

Haysiyetini korumak buraya kadardı. Bıkınca başını arkaya yaslayıp tek kelime etmedi.

"Taksi için yani..." diye ısrar etti Claire ona doğru bakarak. "Taksiye binecek paran yoktu değil mi?"

Lanet olsun, pes etmeyecek miydi? "Hayır, taksiye binecek param yoktu!" diye itiraf etti.

"Neden söylemedin? Birimiz sana borç verirdik."

"Çünkü geri ödeyemem."

"Önemli değil."

"Geri ödemezsem ödünç almış olmam değil mi?"

"E, o zaman birimiz sana para vermiş olurduk. Her neyse..."

"Veresiye istemem."

"Parasız olmak utanılacak bir şey değil ki."

"Bunu biliyorum," dedi Luca çıkışarak. O zaman neden kendini korkunç hissediyordu? Tabi, insanın parası varken böyle konuşması kolaydı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Claire. "Bu trafik berbat." Arabalar dip dibe, santim santim ilerlerken yağmur sertçe tavana vuruyordu. Arabanın içindeki havayı basık hissettiriyordu. "Yvonne'u nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Birlikte büyüdük, aynı grupla takıldık."

O anda Claire'in cep telefonu çaldı, hoparlörden cevap verdi. Yvonne eve sağ salım gidip gitmediğini soruyordu.

"Hâlâ trafikteyim ama eninde sonunda giderim," dedi Claire. "İyi eğlenceler. Bu gece için de tekrar teşekkürler. Harika vakit geçirdim."

Luca onu arabasına aldığından bahsetmediğini fark etti. Claire telefonu kapatıp orta konsola atarken, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Neyi?"

“Yvonne’a neden iyi vakit geçirdiğini söyledin? Sıkıntıdan ölüyordun.”

“O kadar belli miydi?”

“Merak etme. Çoğu insan başkalarına dikkat etmez.”

“Pek bana göre bir ortam değildi.”

“E neden iyi vakit geçirdiğini söyledin o zaman?”

“Buna görgü kuralı denir,” dedi Claire ciddiyetle.

Birkaç yüz metre sessizce gittiler. Claire gergince araba hareket etmezken parmaklarını direksiyona vuruyordu.

“Ne zamandır burada oturuyorsun?” diye sordu sonunda. Luca bütün sessiz dakikalarda söyleyecek bir şey düşündüğü izlenimine kapıldı.

“Bunu yapmak zorunda değilsin bu arada.”

“Neyi?”

“Bütün yol boyunca havadan sudan konuşmaktan bahsediyorum.”

“Hi. Tamam.”

Birlikte sessizliğe gömülürken Claire biraz rahatlamış görünüyordu. Mountjoy Meydanı’na gelince yol sorana dek ağzını bile açmadı.

“İşte burası,” dedi Luca apartmanın önüne gelince. Bu gece dışarının çok kötü görünmediğine rahatladı. Sadece sokağın karşısında kavgaya eden kokuşmuş bir çiftle kapının eşikinde salınan, yalnız bir sarhoş vardı. Bundan çok daha kötüsü de olabilirdi. Her zaman olduğu gibi...

“Burada mı yaşıyorsun?” dedi Claire uzun binaya bakarak.

“Evet,” dedi Luca, bir an önce kaçıp kurtulmak için çoktan kapıyı açmış bir ayağını kaldırıma koymuştu bile. Arabadan çıkarken omuzunun üzerinden seslendi. “Getirdiğin için teşekkürler. Hoşça kal!”

"İh, bir dakika." Claire eğilip açık kapıdan seslendi. "İçeri girip tuvaleti kullanabilir miyim? Çok kötü durumdayım, trafiğin nasıl olduğunu gördün. Eve varmam çok uzun sürebilir."

"Aa, şey..." Luca homurdandı. Lanet olsun, bu gece daha kötü olabilir miydi? Ona yolunu değiştirmemesini söylemişti ama dinletememişti. Arabasına bindiğine pişman olacağını biliyordu. Bu durumda hayır diyemezdi ya? İçeri girmesine izin vermek zorundaydı, o zaman nasıl yaşadığını görecekti. Bunun düşüncesi bile oracıkta düşüp ölmek istemesine neden oldu.

"Lütfen..." dedi Claire acı dolu gözlerle bakarak. "Altıma kaçırmak üzereyim."

"Arabayı burada bırakmayı göze alırsan," dedi Luca tehlikeli mahallenin onu korkutmasını umarak. "Geri döndüğünde, geriye pek bir şey kalmamış olabilir."

"Bu riski göze almak zorundayım," dedi Claire kontağı çevirerek.

"Tamam," dedi Luca. Sakin ol, dedi kendi kendine. Yaşadığı yer burasıydı, Claire'in de dediği gibi yoksul olmanın utanılacak bir yanı yoktu. Claire içeri girmekte ısrar ediyorsa bu durumu olduğu gibi kabullenmeliydi. Ayrıca çok uzun süre içeride kalacak değildi. Etrafa bakacak vakti bile olmazdı. Tuvaleti kullandıktan sonra güzel, uzun bacaklarının kaldırabileceği hızda, bir an önce oradan kaçarak uzaklaşacaktı. Luca ona çay ikram edecek değildi. Bir dakika... Çay ikram etmeli miydi yoksa?

Avaz avaz "*The Fields of Athenry*" ve "*Poker Face*" karışımı bir şeye benzeyen şarkı söyleyen sarhoşu görmezden geleerek apartmanın kapısını açtı. İçeri girdiğinde sarhoşla dalga geçmek için Claire'e gülümseyerek baktı. Korkunç apartmanın, iğrenç kokusunu ve tüyler ürperten seslerini duyacak vakti olmasın diye onu bir an önce yukarı çıkarmak istiyordu. Sonra vazgeçip birinci katta karısı ve kız bebekleriyle oturan Nijeryalı komşusu Joseph'in kapısını çaldı. Joseph

önce sadece kafasını uzatıp kim olduğunu görünce kapıyı açtı.

“Luca!” dedi gülümseyerek.

“Selam Joseph! Rahatsız ettiğim için kusura bakma. Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Tabi ki. Ne istiyorsun?”

“Arkadaşım bir dakikalığına yukarı çıkıyor.” dedi el sallayan Claire’i işaret ederek. “Arabasını önde bıraktı. Benim için arabaya göz kulak olur musun?”

“Tabi, lafı bile olmaz.” Claire’e gülümseyerek kısa süreliğine içeri girdi, elinde kocaman rengârenk bir şemsiyeyle geri çıkıp kapıyı kapattı.

Luca, Claire’i yukarı çıkarırken, “Teşekkürler. Çok uzun sürmez,” dedi.

“Bu böbürlenecek bir şey değil Luca!” dedi Joseph. kahkaha atarak kapıya gitti.

“Teşekkürler,” dedi Claire Luca’nın peşinden yukarı çıkarken. “Arabama göz kulak olmasını istediğin için. Gerçekten onu kaybetmeyi kaldıramam.”

Luca omzunu silkti. Tam olarak iyiliğinden yapıyor değildi zaten. Arabaya bir şey olursa taksi bulana kadar yanında kalmak zorunda olacaktı.

Apartmanın en üstünde, üçüncü katta oturuyordu. Kapının önünde derin bir nefes alarak normal davranmaya çalıştı. Sonra kapıyı açıp Claire’i içeri buyur etti, arkasından girerken ışığı yakmaya çalıştı. Yanmadı. *Ah, kahretsin.* Yüreği daraldı. Salak gibi sanki o istiyor diye ışık yeniden hayat bulacaktı gibi düğmeye birkaç kez bastı. Ama bir şey olmayacağının farkındaydı. Claire odanın ortasında durarak sokak lambasının ışığında şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Elektrik kesik. Kusura bakma.”

“Yağmurdan sokaktaki elektrik mi kesildi?”

Karşıdaki binada ışıklar yanıyor, sokak lambaları pence-
reden sarı ışık saçıyordu. Yani elektrik kesintisi filan yoktu.
Sadece onun elektriği kesikti; elektrik şirketinin şahsına sun-
duğu bir hizmetti bu. E, adamlar onu uyarmıştı hem de defa-
larca. Yine de işin olumlu tarafı, bu karanlıkta Claire evi doğru
düzgün göremeyecekti ve ona çay ikram etmesi de artık söz
konusu değildi. Onu bir an önce arabasına bindirir, sonra üs-
tüne kuru giysiler giyerek dolapta kalan viski şişesiyle yorga-
nın altına girerdi.

“Alt katın ışıkları yanıyordu,” dedi Claire.

“Kusura bakma... Şey oldu... Elektriği kestiler.”

“Hi.”

“Böyle acil durumlar için fenerim var,” diyerek mutfığa
gitti, çekmeceleri karıştırdı. Çabucak feneri buldu, hâlâ çalış-
tığına sevindi.

“İşte,” dedi feneri uzatarak. “Tuvalet şurada.” Elini Claire’in
sırtına koyarak onu banyoya götürdü. “Umarım karanlık kor-
kun yoktur,” diyerek şaşkın yüzünün üzerine kapıyı kapadı.

Oturma odasına geri dönüp sokağa bakan büyük, rahat
tekli koltuğa yığılarak gözlerini kapadı.

Claire Luca’nın evini görünce hayrete düşmüştü. Gerçi
fazla bir şey görememişti ama ellerini yıkarken fenerin kı-
sık ışığıyla küçük banyoya baktı. Bu evin yoksulluğu insanın
kalbini eziyordu. Lavabonun üzerindeki çatlak aynada kendi
kendine kaşlarını çattı. İçeri girmek istediği için kendini kötü
hissediyordu. Belli ki Luca yaşadığı yeri görmesini istememişti
ve şimdi Claire nedenini anlıyordu. Burası berbat bir yerdi.
Üstelik Luca sınısıklamdı ve elektrik bile yoktu. Onu kendi
evine götürmek zorundaydı. Ama Luca çok alıngandı. Kendini
küçümsenmiş ve üstünlük taslanmış gibi hissettirmeden bunu
nasıl yapacaktı? İç çekti... En azından denemek zorundaydı.
Burada kalmasına izin vermesine imkân yoktu.

“Teşekkürler,” dedi oturma odasına gelerek. Sessizlikten başka bir şey duyamadı. Fenerin ışığını sağa sola çevirdi ama Luca’yı hiçbir yerde göremedi. Belki ondan önce aşağı inmişti. Etrafı inceleyerek bir süre orada durdu. Yüksek, ahşap çerçeveli pencereleri olan, büyük bir odaydı. Bir köşede küçük bir masa, büyük bir kavisle ayrılmış küçük bir mutfak vardı. Odanın çoğu resim aletleri ve malzemeleriyle kaplıydı. Pencerenin kenarında büyük bir resim sehпасı vardı, rafların üzeri fırça, boya şişesi ve tüpleriyle doluydu. Duvarlara yaslanmış ve sandalyelerin üzerine konmuş çeşitli boylarda tuvaler vardı. Resimlerdeki nesneleri seçemiyordu ama Luca ölçüsü konusunda şaka yapmamıştı, bazıları gerçekten kocamandı. Duvarın birinin önünde eski püskü bir kanepe, pencerenin karşısında büyük bir tekli koltuk vardı. Luca’nın sokakta olup olmadığına bakmak için pencereye doğru gitti. Ama Joseph tek başına rengârenk şemsiyesiyle arabasının kaportasına yaslanmış duruyordu.

Pencereden çekilirken nefesi kesildi: tekli koltukta gözleri kapalı oturan Luca’nın göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Ne yapacağını bilemeden tereddüt etti. Onu böyle sınıslıklam giysilerle bırakamazdı. Üstelik başı da garip bir şekilde bükülmüş, çok rahatsız görünüyordu.

Onu uyandırmaya yeteceğini umarak, “Luca,” dedi nazikçe. Ama yetmemişti. “Luca!” Hafifçe omzunu silkeledi.

Çok şükür Luca bunun üzerine gözlerini açtı. “A, pardon. Uyuyakalmışım.”

“Özür dilerim ama bütün gece burada uyursan hiç rahat edemezdin.”

“İşin bitti mi?” diye sordu Luca ayağa kalkarak.

“Evet. Teşekkürler.” Derin bir nefes aldı. “Bu ıslak giysilerden bir an önce kurtulmalısın. Zatürre olacaksın.” *Zatürre olacaksın!* Bunu gerçekten söylemiş miydi? Annesiyle gerçekten haddinden fazla yaşamıştı.

Luca başıyla onayladı. “Üstümü değiştiririm.” Claire hareket etmeyince ekledi, “Ama senin için sakıncası yoksa gitmeni bekleyeceğim.”

“Ah.” Claire hâlâ sersem gibi ondan gözünü ayırmadığını fark etti. “Bak, bana gelmek ister misin?” dedi birdenbire.

“Ne?”

“E, burada kalamazsın. Elektriğin kesik, sıcak suyun, ısıtıcın yok. Donarsın.”

“Seninle evine mi gelmemi istiyorsun?” diye sordu Luca ağzının kenarında bir gülücük belirerek.

“İl... Yani, kalacak bir yere ihtiyacın var. Yanında kalmak istediğin bir arkadaşın var mı? Ya da ailen? Seni istediğin yere bırakabilirim.”

Luca bir süre belirgin bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıstırdı. “Hayır, tamam seninle gelirim,” dedi sonunda.

“Tamam. İyi.” Nasıl olduysa Luca sanki iyilik yapan kendisiymiş gibi konuşmuştu. “Kuru giysi de al yanına.”

“Tamam. Bekle... Çantaya bir şeyler atayım.”

Luca yatak odasında çekmecesini açıp kamp çantasına kot, uzun kollu bir üst, baksır ve çorap koydu. Ayağındakinden başka ayakkabısı yoktu, çizmelerinin gece kurummasını umut etti. Sonra komodin çekmecesini açıp kondom paketini aldı, ceketinin cebine koydu. Normalde böyle öküzlük etmezdi ama Claire, apaçık evine davet ederek onu çok şaşırtmıştı. Aslında bu tarz sinyalleri görmek konusunda çok iyiydi ama tuvaleti kullanmak istemesinin evine gelmek için bahane olacağı onun bile aklına gelmemişti. Claire barda öyle cüretkâr biri gibi görünmemişti. E, yavaş atın tekmesi ağır olur, diye düşünerek kendi kendine gülümsedi. Bu gece, o kadar da kötü geçmeyecekti anlaşılan.

Beşinci Bölüm

Claire, Raneleigh'de, ağaçlı bir sokaktaki kırmızı tuğlalı, çyarı müstakil evin önüne park ettiğinde, saat on biri geçiyordu. Luca verandada çizmelerini çıkardı, Claire onu eve buyur ederek anahtarlarını holdeki sehpanın üzerine koydu. Luca da peşinden küçük, rahat oturma odasına gitti.

"Evin güzelmiş," dedi, krem rengi halının üzerine giysilerinden su damladığını fark etti.

"Teşekkürler." Claire dudağını ısırdı. Artık evine getirdikten sonra onunla ne yapacağını bilmiyormuş gibi gergin görünüyordu. "Yiyecek bir şeyler hazırlayacaktım. Aç mısın?"

"O karidesten başka bir şey yemedim. Yani, evet. Açlıktan ölüyorum."

"Ceketini alayım. Askiya asayım da kurusun."

"Teşekkürler." Ceketini çıkarıp uzattı.

"İi, otursana." Koltuğu işaret etti. "Ya da duş almak ister misin? İçini ısıtır. Sonra giysilerini kurutucuya atarım."

"Teşekkürler. Duş almak harika olur."

"Peki, bu taraftan."

Claire onu halı kaplı merdivenlerden üst kata çıkarırken Luca, poposuna baktığının farkında olup olmadığını merak etti. Poposu çok güzeldi. Bacakları da harikaydı. Ellerini bacaklarının arasına, elbisesinin altına sokmayı çok isterdi. Ama önce yemek yemeyi bekleyecekti. Ayrıca Claire, belli ki onu ağına düşürmeden önce temizlenmesini istiyordu. Belki de

seks yapmadan önce sürekli duş alınmasına ısrar eden o kassıntı kızlardandı.

“Burası.” Claire merdiven açıklığındaki kapıyı açıp ona bir kenarında duş kabin, bir kenarında büyük, ayaklı küvet olan aydınlık, modern banyoyu gösterdi. Luca çantasını yere bırakırken Claire dolabın birinden ona temiz havlu çıkardı. “Isınması için buraya koyayım,” diyerek duvardaki krom havlu ısıtma askısına serdi. “Duşta şampuan filan var. Başka bir şey lazım mı?”

“Hayır, sanmam.”

“Tamam, ee... Seni yalnız bırakayım o zaman.” Huzursuzca gülümsedi. “Hazır olduğunda aşağı gel.”

“Teşekkürler.”

Claire çıkar çıkmaz Luca üzerindeki giysileri bir çırpıda çıkararak fayansın üzerine attı. Sonra suyu en sıcakta çevirerek duşa girdi. Mis kokulu buhar etrafını sararken kavurucu sıcak suyun altında durmak ne büyük mutluluktı! Sıcak kemiklerine işleyene kadar, sonsuza dek burada kalabilirdi.

Sonunda suyu kapadı, askıdaki sıcacık havluyu alıp sarınmak çok rahatlatıcıydı. Yanında getirdiği kuru giysilerini giydikten sonra yerdeki ıslak giysilerini alıp aşağı yöneldi. Tabak çanak seslerini takip ederek büyük mutfığa gitti. Claire ocağın önünde durmuş buharı tüten tencereye bakıyordu. Topuklu ayakkabılarını çıkarıp tüylü ev terliklerini giymiş, elbisesinin üzerine büyük, yün bir hırka geçirmişti. Luca gerçekten yemek yaptığını görünce çok şaşırdı. Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Tosttan fazla bir beklentisi yoktu.

“Mükemmel zamanlama,” dedi Claire onu görünce. “Yemek neredeyse hazır. Rahat duş aldın mı?”

“Evet, harikaydı. Teşekkürler.”

“Şunları alayım.” Islak giysilerine elinden aldı. “Sabaha hazır olur.” Mutfağın karşısına geçip altında kurutucuyu gizleyen dolap kapağını açtı. Giysileri içine atıp çalıştırdı.

Claire başını kaldırıp mutfağın ortasındaki iki kişi için hazırlanmış büyük ahşap masayı işaret ederek, "Otursana," dedi.

Luca sandalyeyi çekerken anlaşılan seksten önce bir çeşit randevu gibi bir şeyler olması gerektiğini düşünen kızlardan, diye düşündü. Oturdu, Claire ısıtılmış tabakları önlerine koydu.

"Carbonara soslu makarna yaptım," diyerek masanın ortasına dumanı tüten makarna kâsesini koydu. "Umarım iyi olmuştur."

"Muhteşem. Bu saatte yemek yaptığına inanamıyorum."

"Makarna çabucak pişiyor. İstedığın kadar koy. Şarap ister misin?" diye sorarak buzdolabına gitti.

"Evet, lütfen." Luca servis kaşıklarını daldırınca makarnadan çok tatmin edici bir şlop sesi çıkararak kendine büyük bir porsiyon aldı.

Claire ikisine de beyaz şarap koyup Luca'nın karşısına oturdu, kendine makarna aldı. "Umarım iyi olmuştur."

"Mm." Luca bir ağız dolusu yuttu. Muhteşemdi; tuzlu, kremalı, yoğun ve inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. "Harika olmuş," dedi.

"İyi." Claire güldü.

"Seni neden daha önce hiç görmedim?" diye sordu Luca.

"Yvonne'dan başka kimseyi tanımıyorum o gruptan. Birlikte çalışıyoruz."

"Tabi, kitapçada." Luca başını aşağı yukarı salladı. "İşini seviyor musun?"

"İş işte... Ama insanlar iyi. Hem kitapları severim, yani başka bir dükkânda çalışmaktansa kitapçada çalışmayı tercih ederim."

Şarabından bir yudum içti. Çok gergindi. Luca nedenle bunu inanılmaz seksi buluyordu. Onu yatıştırıp sakinleş-

tirmek, rahatlatmak istiyordu ama şu ana kadar hiç yol kat edememişti. Onu yatak odasına götürmeliydi. Orada kadınları rahatlatmakta üstüne yoktu.

“Sen çalışıyor musun?” dedi Claire. “Yani resim yapmanın haricinde. Düzenli bir işin var mı?”

“Hayır, sadece aç bir ressamım; al sana kanlı canlı bir klişe! İşte bu yüzden elektriğim kesik.”

“Anladım.”

“Ama bu gece aç değilim.” Sırtarak çatal dolusu makarnayı ağzına attı. “Bu gerçekten şahane olmuş. Teşekkür ederim.”

“Afiyet olsun.” Claire utangaçça başını eğdi.

“Normalde nerede takılırsın?” dedi Luca.

“Aslında hiçbir yerde. Yani bar ve kulüplere pek gitmem. Bana göre değil.”

“Peki eğlenmek için ne yaparsın?”

“E, şey...” Susarak düşündü. “Kitap okurum, televizyon seyredirim, sinemaya giderim, arkadaşlarımla buluşurum,” dedi sonunda. “Sıradan şeyler sanırım. Pek heyecan verici değil.”

“Burada tek başına mı yaşıyorsun?”

“Hayır.” Çatalını bırakıp bir yudum şarap içti. “Annemle yaşıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet,” dedi Claire. Luca’nın onunla dalga geçmesini bekliyor gibiydi, savunmacı ses tonundan bu konuda hassas olduğu belliydi.

Luca kapıya doğru baktı. Evde başka birine dair bir iz görmemişti. Yatıyor olmalıydı. “E, bu evi açılıyor,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Biraz... Eski moda görünüyor sanırım. Yani yanlış görme-

diysem banyoda dantel vardı. En azından ben öyle sandım. Daha önce hiç dantel gördüğümü sanmıyorum.”

“Altı üstü dantel, bu kadar abartacak bir şey yok.”

“Üzgünüm, eleştirmek için dememiştim. Kabalık etmek istemem.”

“Ama senin için bu çok doğal değil mi?”

Luca iç çekti. “Galiba. Bu ev pek senin gibi hissettirmiyor demek istemiştim.”

“Peki, benim nasıl hissettirdiğimi nereden biliyorsun?” Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz yanakları kızardı.

“Bilmiyorum.” Şimdilik...

“Burası benim evim işte. Senin evin gibi havalı olmadığı için kusura bakma.”

“Üzgünüm. Beni kafana takma, sadece kıskandım. Bu evi çok sevdim.”

“Gizliden gizliye dantel ve tül perde hasreti mi çekiyorsun?”

“Evet. Her hafta sonu dantel avına çıkarım ama yaşlı kadınlardan dayak yer, elim boş dönerim.” Claire sonunda biraz gülümseyip gevşeyince Luca rahatladı.

Öte yandan evde annesinin olması sıkıntıydı. Sessiz olmaları gerekiyordu, oysa Claire’in kendini saldıgını görmek isterdi. Çok gergindi; bağırsı çağrış dolu bir seks ona çok iyi gelirdi. Claire’in yatak başı annesinin odasının duvarına yakın olmasaydı bari.

“Onu uyandırmak istemem,” dedi çekimserce tavana bakarak.

“Evde değil. Şu anda... Dışarıda kalıyor,” dedi Claire.

“Yani, tamamen baş başayız,” dedi sıtıp imalı bir şekilde kaşlarını sallayarak.

“İ, evet.” Claire kadehini alıp şarabını bitirdi.

Ah, zavalcılık. Böyle deneyimsiz olduğuna şaşmamalıydı. Annesiyle yaşamak hayatını oldukça kısıtlamış olmalıydı. Bu gece hazır ev ona kalmışken çaresizce bir şeyler yaşamak istemesini de açıklıyordu. Belki de uzun zamandan beri eline geçen tek fırsattı ve bu uğurda çok zorluk çekecek olmasına rağmen bu fırsatı kaçırmamaya kararlıydı. Eve erkek getirmedigi çok belliydi, utangaçtı. Luca onu rahatlatabilmeyi, işleri kolaylaştırabilmeyi çok isterdi. Diğerlerinden daha önde olduğunu bilseydi keşke. Bunca zahmete girip ona sofraya hazırlamasına, yemek yapmasına, sohbet etmeye çalışmasına gerek yoktu. Luca kızların onunla iki laf bile etmeden sevişmek için dağınık yataklarına doğru sürüklemesine alışkındı. E, o zaman bu gece en iyi becerilerini göstermek zorundaydı. Kızcağızın senede bir yaşadığı bu geceyi unutulmaz kılmak için elinden geleni yapacaktı.

“Hmm, geç oldu,” dedi Claire yemek bittikten sonra, ayağa kalkıp sofrayı toplamaya başladı. Tabakları temizleyip makinanaya koyarken Luca nasıl gergin olduğunu hissedebiliyordu. Tam gidip onu kollarına almak üzereyken Claire arkasını döndü.

“Sana misafir odasını göstereyim. Yani hemen yatmak zorunda değilsin. İstedığın kadar oturabilirsin. Televizyon filan seyretmek istersen...”

Ona televizyon seyretmesini mi öneriyordu? Tanrım! Anlaşılan onu buraya getirmek bütün sınırlarını harap etmiş olmalıydı, şimdi sonraki adımı nasıl atacağını hiç bilmiyordu.

“İstemem.”

“Tamam. Sana yatacağın yeri göstereyim sonra ne istersen yaparsın.”

Ne istersen yaparsın... Dilinin ucuna imalı yorumlar geldi ama vazgeçti. Claire kalp krizi geçirebilirdi.

Claire, merdivenlerden yolu gösterip ona küçük, düzenli, duvarları camgöbeği mavisi odayı gösterdi. Yüksek yatak, odanın çoğunu kaplıyordu. Dört dolgun yastık ve kalın beyaz yorganla yumuşak, kabarık ve davetkâr görünüyordu. O yatağa hemen şimdi kıvrılıp yatmak isterdi. Bunu öyle çok istiyordu ki göz kapakları yatağa bakarken bile kapanıyordu. Ama o yorganın altına kıvrılmadan önce yapması gereken şeyler vardı. Olsun, önemli değildi. Bunlar çok zevkli işlerdi.

Claire ondan önce odaya girip perdeleri çekti. "Yatakta elektrik battaniye var, istersen kullan," diyerek ellerini sımsıkı kavuşturarak ona döndü.

Luca çantasını kapının önüne bırakıp Claire için bunu kolaylaştırmaya karar vererek adımını atmaya karar verdi.

"Üşürsen dolapta fazla battaniye..."

"Ah, ona ihtiyacım olacağını sanmıyorum," dedi gözlerinin içine bakıp gülümseyerek. "Değil mi?" Sonra başını eğip onu öptü; bir eliyle yüzünü tutup başparmağıyla çenesini okşarken diğer eliyle onu kendine çekti. Claire'in bedeninin birden kaskatı kesildiğini hissetse de hafifçe, baştan çıkarmaya ve onu rahatlamaya çalışarak yumuşak öpüşüne devam etti. Elini hırkasının altına sokup elbisesinin kumaşı üzerinden nazikçe memesini avuçladı.

Claire bağırıp kendini geri çekti. Yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle, "Ne... Ne yapıyorsun?" dedi nefes nefese.

"Yemeğin karşılığını veriyorum." Onu tekrar öpmek için eğildi ama Claire yüzünü çevirdi. "Hadi, buraya bunun için gelmedik mi?"

"N.. ne? Seni bunun için mi çağırdım sandın?"

"Tamam, bu çok normal bir şey," dedi Luca. "Bir şey istemenin yanlış bir yanı yok." Göz göze gelmek için yüzünü tutup kaldırdı. "Bunu istemenin yanlış bir yanı yok." Tekrar eğildi.

"Hayır!" Claire geri adım atıp ondan uzaklaşarak elini havaya kaldırdı. Ona tokat atmak istiyor ama bir türlü yapamıyor gibiydi.

Hay lanet olsun! Luca dona kaldı. Claire'in şok içindeki yüzü, gözlerindeki panik ve gerginlikten her şeyi yanlış anladığını fark etti. Claire gerçekten de sadece iyiliğinden onu eve getirmişti. Ona acımış, karnını doyurmuş, bu gecelik sıcak bir yatak önermişti, oysa Luca bunun karşılığını hatunu elleyip buraya seks için getirdiğini ima ederek ödemişti. Keşke ona vursaydı. Bunu hak ediyordu, hem cezasını çektiği için kendini daha iyi hissettirirdi.

Claire'in gözlerini yakalamaya çalışarak, "Özür dilerim," dedi ama Claire gözlerini kaçırdı. Kahretsin! Şimdi onu sokağa atacak ve salaklığı yüzünden bu yumuşak sıcak yatakta yatmak varken geceyi buz gibi, ıslak ve kasvetli bir şekilde o evde geçirecekti. Belki en azından çizmeleri şimdiye kadar birazcık kurumuştur. Claire onu sokağa atmadan önce çizmelerini almasına izin verseydi hari...

"Bak, gerçekten çok üzgünüm," dedi Luca, içgüdüsel olarak ona doğru adım attı ama Claire hemen ondan uzaklaştı. Luca olduğu yerde durup çaresizce iç çekti, ona zarar vermek istemediğini göstermek için ellerini kaldırdı. Oysa bunun için artık çok geçti. Olan olmuştu.

"Çok üzgünüm. Ben... Şey sandım..." Yenilgiyle iç çekti. Durumu daha da kötüleştirmeden söyleyebilecek bir şey bulamadı.

Claire gizlice gözünün yaşını silip kapıya doğru yöneldi. Mırıltıyla, "Ben yatıyorum," dedi. "Sabah erkenden işe gideceğim."

Luca daha fazla bir şey söyleyemeden çıkarak, onu odanın ortasında afallamış halde bıraktı. Koridorun karşısındaki odanın kapısının çarptığını duydu. Onu evden kovmadığına ina-

nanıyordu. Claire'e yaptığından dolayı kendine kızarak beni evden kovmalıydı, diye düşündü. Misafirperverliğini kötüye kullanmış, ona hakaret edip aşağılamış ve kendi evinde rahatsız olmasına sebep olmuştu. Üstelik onu ağlatmıştı. Sadece cömertçe yapılmış iyiliği yanlış anlaşıldığı için muhtemelen şimdi koridorun karşı tarafında gözyaşı döküyordu. Zamanı geri alıp bütün geceyi baştan, farklı bir şekilde yaşamayı isterdi. Claire'in yalnız ve biraz mutsuz olduğu belliydi, ona arkadaşlık edip yükünü biraz hafifletmeliydi. Aksine onun kendini daha yalnız ve daha mutsuz hissetmesine sebep olmuştu. Biraz haysiyeti varsa şimdi çıkıp gitmeliydi. Joseph ve karısının yanında kalabilirdi, bundan rahatsız olmayacaklarını biliyordu. Bu ilk kez olmayacaktı.

Ama hiç haysiyeti yoktu işte, çünkü bunları düşünürken çoktan yatağa oturup çoraplarını çıkarmıştı bile. Yumusak yatakla kaz tüyü yastıkların cazibesi, suçluluk duygusundan başkın geliyordu. Yorganın altına girdi, vicdanı onu sadece birkaç saniye rahatsız ettikten sonra derin uykuya daldı.

Claire hiç şanslı değildi. Aklında bir sürü düşünceyle sağa sola dönüp durdu. Luca'ya tokat atmalıydı. Onu evinden kovmalıydı. Bu hiç adil değildi. Neden doğru şey aklına geldiğinde artık çok geç oluyordu? Sahneyi gözünün önünde defalarca canlandırdı ama bu sefer ağlamadı. Kendisi yanlış bir şey yapmış gibi ezilip büzülmedi. Bu sefer çizmelerini bile almasına fırsat vermeden onu yağmurun ortasına attı.

Onu eve bile getirmek istememiştin zaten diye düşündü, öfkeden yaşaran gözleri yanıyordu. Barda olanlardan sonra bu gece en son istediği şey evine bir yabancıнын gelmesiydi. Öte yandan ona öyle çok acımıştı ki kıymetli, yalnız gecelerini feda etmişti. Luca da kalkıp onu buraya seks için getirdiğini düşünmüştü! Gerçekten yemek ve yatak karşılığı ondan seks beklediğini sanmıştı. Kahretsin! Ne göt herifti. Hiddetle vassığını yumrukladı.

Öte yandan Luca'nın dudaklarının ne kadar iyi geldiğini anımsayınca öfkesi dindi. Onu kendine çekerken aldığı duş jeli kokusu... Claire kendini uzaklaştırmadan önce bedeninin nasıl sıkı ve sıcak olduğu... Biriyle öpüşmeyeli öyle uzun zaman geçmişti ki... Sonra tekrar gözyaşları akmaya başladı.

Altıncı Bölüm

Luca sabah uyandığında, bir an yatağın aşına olmadığı rahatlığından dolayı afalladı. Sonra önceki gece yaşananlar yavaş yavaş ona musallat olmaya başlayınca nerede olduğunu hatırladı. Her şeye rağmen etrafına bakınırken gülümsemeden edemedi. Küçük odada yorganın altı sıcaktı, yağmur pencerede tıkırdarken keyfine diyecek yoktu. Komodinden saatini alıp baktı, onu geçtiğini görünce şaşırdı. Normalde bu kadar geç kalkmazdı, tabi normalde böyle rahat bir yatakta da yatmıyordu.

En azından Claire çoktan işe gitmişti ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktı. Yorganı kaldırıp yatağın kenarında oturarak yüzünü ovuşturdu. Sonra giyinerek koridora çıktı. Emin olmak için Claire'e seslendi ama cevap yoktu. Sessiz evin merdivenlerinden inerken kendini eve izinsiz girmiş gibi hissetse de tek başına olduğuna mutluydu.

Mutfak masasında düzgünce katlanmış giysilerini, yerde içi gazete kâğıdıyla doldurulmuş çizmelerini görünce dün geceki davranışı yüzünden tekrar suçluluk duydu. Giysilerin üzerinde sarı yapışkan kâğıda yazılmış notu gördü:

Mutfaktan istediğini ye. Çıkarken bir yeri kilitlemene gerek yok.

Claire

Pencereye bakıp iç çekti, dışarı çıkmak istemiyordu. Hâlâ sular, seller gibi yağmur yağıyordu, tekrar sınıslıklam olarak

dün geceki konforunun tadını kaybetmek istemedi. Yağmur elbet bir ara duracaktı. Burada biraz daha takılırdı, yağmur dindiğinde çıkardı. Neyse, zaten Claire akşama kadar işten dönmeyecektir diye düşündü, şimdi ya da o eve gelmeden az önce çıkmasının onun için bir farkı yoktu ne de olsa. Bugün cumartesi olduğuna göre kitapçı altıya kadar açık olmalıydı, yani havanın düzelmesi için yeterince zaman vardı. O zamana kadar evin sıcaklık ve konforunun tadını çıkarabilirdi.

Buzdolabını açıp nasıl tıka basa dolu olduğunu görünce çok sevindi. Kendine yumurta, sosis ve bolca tereyağı, kızarmış ekmekle düzgün bir kahvaltı hazırlayacaktı. Sonra yarım saat kadar kaynar suyla duş alırdı. Hâlâ yağmur dinmediyse biraz televizyon izler, öğle yemeği yer hatta belki öğlen uykusu çekerdi. Yağmur dinsin, dinmesin Claire dönmeden önce beş gibi evden çıkardı. Küçük bir tatil gibi gelecekti ona.

Claire işte gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

“Berbat görünüyorsun,” demişti Tom işe geldiğinde. Gözlerini buz gibi suyla yıkayıp makyajla elinden geleni yapmaya çalışmıştı ama yine de *Yaşayan Ölülerin Gecesi* filminden fırlamış bir yaratığa benziyordu.

“Teşekkürler. Dün gece Yvonne’la şu partiye gittim,” diye açıklamaya çalışmıştı.

Çok şükür, bu Tom için yeterliydi; anlayışla gülümseyerek bütün sabah onu çay ve buğdaylı bisküvilerle beslemişti. Bugün Yvonne’un gelmediği iyiydi. Claire’in partiye gitmediğini bildiğinden öyle kolay yakasını bırakmazdı.

Bütün gece gözünü bile kırpmadığı için çok bitkin ve tükenmiş hissediyordu. Şu orospu çocuğu Luca yüzünden bütün gece öfkeyle ağlamaktan uyuyamamıştı. Birine iyilik yapmanın karşılığı buydu! Ondan korkuyormuş gibi odasında sinmektense onu kapı dışarı etmeliydi. Ama buna yüreği el vermemişti; dahası, kendine dürüst olması gerekirse buna

cesaret edememişti. Bu, daha da öfkelenmesine neden oldu. Neden böyle ezikti? Neden öteki kişiliği gibi olamıyordu? İyi-Kız, hiç sıkıntısız onu kapının önüne koyardı. Öte yandan muhtemelen İyiKız böyle bir şeyi istemeyebilirdi bile. Luca'ya ayak uydurur, süper bir gece geçirirdi. Oysa Claire İyiKız olmadığını biliyordu.

Belki Luca da bunu biliyordu diye düşündü, yalnızlık ve deneyimsizliğini hissedebildiği düşüncesi onu dehşete düşürdü. Etrafındaki havaya yapışık mı geziyordu? Hatta utanıp kendine kızarak belki Luca'nın ona acıdığını düşündü.

Daha kötüsü eğer buna izin verseydi nasıl olacağını hayal etmeden duramıyordu. Çok acınası olması bir yana uzun zamandır karşısına çıkan en iyi fırsattı, hatta tek fırsattı. Mark'la arasında bir şey olma ihtimaline karşı biraz deneyim kazanması iyi olabilirdi. Yakında Mark'la yüz yüze tanışacağını düşününce içini heyecan dalgası sardı. Bir yandan Mark'ın onu yani internette tanıdığı değil, gerçek kişiliğini beğenmesini çok istediği için gergin de hissediyordu. Gerçeği bildikten sonra hâlâ aralarındaki kıvılcım devam eder miydi merak etti.

Bu güzel duyguya kendini kaptırmamalıydı. Mark'ın muhtemelen kız arkadaşı vardı ve olmasa bile internetteki flörtleşmeleri gerçek hayatta mümkün olmayabilirdi. Claire fantezi dünyasında haddinden fazla zaman geçirmişti. Biraz aklını başına alıp gerçek dünyayla bağlarını kurmalıydı. Luca'yla büyük ihtimalle facia benzeri bir şeyler yaşardı. O, çok daha deneyimli ve usta kızlara alışkın olmalıydı. Birliktelikleri çok garip ve utanç verici olurdu, Claire kendini umutsuzca yetersiz hissedirdi. Ayrıca kendine olan saygısı yüzünden onunla arasında bir şey geçmesine asla izin veremezdi; Luca bunu bir çeşit alışveriş olarak görürken bu asla mümkün değildi.

Bu makûs olayı geride bırakmalıydı. Ya da bloğu için seksi bir hikâyeye dönüştürebilirdi. Bugün eve döndüğünde Luca orada olmayacaktı ve bütün ev yine ona kalacaktı. Pijamasını

givip dışarıdan söyleyeceği yemeğini yemek için sabırsızlanıyordu. Pencereden dışarı bakarken bu gecenin kesinlikle şömine başında geçirmek için ideal olduğunu düşündü. Yağmur tüm şiddetiyle devam ediyor, kaldırımın yanından oluk oluk sular akıyordu. Hava durumuna göre bütün gün de durmayacaktı, şehrin bazı kesimlerinden sel haberleri bile gelmişti. Luca'nın bu yağmurda dışarı çıkıp soğuk ve kasvetli evine döndüğünü düşününce suçluluk duydu. Dün gece kurutmak için astığı çizmelerinin hazin hali gözünün önünden gitmiyordu. Delik deşik çizmelerin tabanları yıpranıp incecik kalmıştı, biri ayrılıp kopmak üzereydi. Tabi, bu Claire'in derdi değildi.

Gün böyle ite kaka devam etti. Yağmur yüzünden kimse çıkmak istemediğinden dükkân sessizdi, gelen müşteriler de mıymıntı ve sıkıntılı tiplerdi. Claire kafein sarhoşluğuyla akşam altıya kadar dayandı.

"Bu gece için planın var mı?" diye sordu Tom kapatırlarken.

"Hayır, duş alıp yatarım," dedi yorgunca. "Aslında sadece yatarım herhalde. Duş alacak bile enerjim yok sanırım."

"İyi eğlenceler o zaman!"

"Sağ ol. Sana da." Arabaya giderken koltuğu ve televizyonu hasretle düşünerek az kaldı dedi kendi kendine. Ama önce annesini ziyaret etmeliydi.

"Merhaba!" Claire, annesinin Blackrock'taki bakımevindeki özel odasına girerken Espie'nin gözlerinin içi güldü. Böyle bir yer için oldukça hoş, büyük ve aydınlık bir odaydı. Burayı bir hastane odasından çok neşeli ve davetkâr bir otel odasına benzetmek için çok çaba harcanmıştı. Öte yandan mekânın her yerine işlemiş hastalık ve zayıflık havasını gizlemenin imkânı yoktu.

Annesi doğrulmuş, yatağında oturuyordu, Claire onu iyi görünce çok rahatladı. Tabi annesinin canlı görünüşünün

çok zalim bir yanılısına olduğunun farkındaydı. İlk hastalandığında hiçbir şekilde değişiklik göstermezken aslında ne kadar hasta olduğunu şimdi bile hatırlamak güçtü. Hastalık normalde insanları tanınmaz hale getirirdi oysa Espie Kennedy her zamanki dolgun ve pembe yanaklı halinden hiçbir şey kaybetmemişti, tabi teninin canlılığını sağlıktan ziyade steroid yüklemesine borçluydu. Öte yandan gözlerindeki hınzır parıltı ve her an kakhaha atacakmış gibi kıvrılan dudağı hiç değişmemişti.

“Nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim. Sıkıldım ama iyiyim. Dün gelmedin.”

“İş yerinden Yvonne’la şu partiye gittim. unuttun mu?” dedi Claire, ceketini çıkarıp annesinin yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. “Sana anlatmıştım ya.”

“Anlattın mı? Lanet anestezi yüzünden aklımda bir şey kalmamış galiba.”

“Ah, üzgünüm. Bildiğini sanıyordum. Beni beklemişsindir,” dedi Claire suçluluk hissederek.

“Önemli değil. Çıkıp eğlenmeni tercih ederim. Her gün gelmek zorunda değilsin. İşten sonra yorgun olduğunu biliyorum.”

“Dün başka ziyaretçin geldi mi?”

“Hayır.” Espie iç çekerek çocuk gibi dudaklarını büktü. “Kocaman yetişkin bezimin içinde sıkıntıdan patladım. Hiç gücüm yok.”

Lanet olsun diye düşündü Claire. Ağabeylerinden biri, bir kereliğine bile çaba sarf edemez miydi? İkisinden biri ziyarete gelir umuduyla özellikle dün onlara gelemeyeceğini söylemişti. Neden her şey üst üste geliyordu?

“Ronan ya da Neil gelir sanmıştım.”

“Ah, hafta içi çok meşguller. İkisinin de işi var biliyorsun.”

"Doğru," dedi Claire. "Çoğumuzun aksine."

Büyük bir sigorta şirketinde üst düzey yönetici olarak çalışan Neil ailede çalışmak zorunda olan tek kişiymiş gibi davranıyor, bu sayede bütün sosyal ve ailesel mecburiyetlerden sıyrılıyordu. Avukat olan Ronan ise iyi niyetli ama biraz ser-seriydi, hayatını düzenlemeyi tamamen karısı Liz'e bırakmıştı. Claire iç çekti. Gelmeyeceklerini bilmesi gerekirdi.

"Çocuklarıyla da meşgul olduklarını unutma," dedi annesi gözlerindeki o parlılıkla.

"Michelle unutmamıza izin verirmiş gibi..." Claire gözlerini açtı. Neil'in eşi aynı kocası gibi kendine aşırı önem veriyor, dünyada doğum yapan tek kadınmış gibi davranıyordu.

"Neyse, benim için endişelenme," dedi Espie. "En azından birkaç haftaya evde olacağım. Burada ömür boyu kalacak olanlara üzüldüyorum. Zavallılar. Onlara çocuk gibi davranıyorlar. Kendi kararlarını veremiyor, hiç kendi başlarına kalamıyorlar. Bugün biri, sevsinler diye onlara köpek getirdi. O raddeye gelirim vur beni!"

"Tanım." Claire gülümsedi. "Alışveriş listeme tabancayı eklerim."

"E, dün geceki partiyi anlatsana. Eğlenceli miydi?"

Claire omzunu silkti. "Fena değildi." Annesi muhtemelen orada, ondan çok daha fazla keyif alırdı. Espie sosyalleşmeyi çok severdi ve yeni insanlarla tanışmak konusunda doymak bilmez bir iştahı vardı.

"Hadi, ayrıntıları anlatsana... Beni keyiflendir. Hoş biriyle tanıştın mı?"

"Anne."

"Hastanede yatarken bana ters davranamazsın. Beni eğlendirmek zorundasın. Hasta ziyaretiyle ilgili öğreneceğin çok şey var genç hanım!"

"Ters davrandığımdan değil. Anlatacak bir şey yok, hepsi bu."

"Bir şey uydur o zaman."

"İı, bakalım... Mobilyayla uyumlu turkuaz kokteyller vardı."

"Bunu uydurdun mu?"

"Hayır, bu doğru."

"Aa, ne muhteşem. Tadı nasıldı?"

"Bilmiyorum. Araba kullanacağım için sadece su içtim."

"Gerçekten mi? Umutsuz vakasın." Espie hayretle başını sağa sola salladı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum," dedi Claire esneyerek.

"Yıkılıyorsun," dedi annesi. "Eve git hadi."

Claire ayakta zor duruyordu ama annesinin bütün gün konuşacak kimse olmadan odaya tıkalmasına çok üzülüyordu. "Hayır, iyiyim," dedi. "Biraz daha kalabilirim. Kâğıt oynamak ister misin?"

Annesi yüzünü buruşturarak yatakta biraz doğruldu. "Formdan düşmemek için küçük bir oyun oynayabiliriz. Paslanmak istemem. Dolapta kâğıt destesi var."

Birkaç el oynadıktan sonra Claire gitmek üzere kalktı.

"Claire," dedi annesi ceketini giyerken, "beni vurmanla ilgili espri yapıyordum, biliyorsun değil mi?"

"Tabi ki! Ama senin yerinde olsam bunu Michelle'in önün de söylemezdim. Onda bizim espri anlayışımız yok."

"Beni ciddiye alırdı değil mi?"

"Gözünü bile kırpmadan yapardı bunu!"

O akşam Claire eve dönerken yorgunluktan ağlamak üzereydi. Hemen yatıp bu herbat günü sonlandırmak istiyordu. Gece, güzel bir uyku çektikten sonra sabah kendini çok daha iyi hissedecekti. Yarın da Pazar olduğu için erken kalkmasına gerek yoktu.

Hemen mutfığa gidip su ısıtıcısı çalıştırdı. İstenmeyen misafirin de arkasını temizleyip gittiğine sevindi. Artık evde olduğu için biraz daha enerji hissetti içinde, kendine çay yapıp yatmadan önce biraz televizyon izlemeyi umarak oturma odasına gitti. Işığı açar açmaz donakaldı, Luca hafifçe horlayarak koltuğun üzerinde uyuyordu.

"Kahretsin." Bu berbat günün sonu gelmeyecek miydi? Neden hâlâ buradaydı? Hemen yatmaya mı gitseydi? Onu görmemiş gibi yapabiliirdi. Şimdi onunla uğraşamayacak kadar yorgundu. Şansı varsa sabah kalktığında gitmiş olurdu. Tam geri adım atarken Luca kıpırdanmaya başladı.

Luca uyandığında kahverengi saçlı, ela gözlü bir kızın ona baktığını gördü. Yüzü belli belirsiz tanıdık geliyordu ama bir türlü çıkaramadı. Odaya bakındı, nerede olduğunu da çıkaramadı. Muhtemelen gece sevişmişler, sonrasında onun evinde kalmıştı. Aklına gelen tek açıklama buydu ama o güzel, büyük dudakları öptüğünü hiç hatırlamıyordu. Ayrıca neden koltuktaydı ve neden ikisi de sımsıkı giyinmişti? Kız neden ona böyle... Dehşet dolu gözlerle bakıyordu? Sonra her şey geri gelmeye başladı: yemek, sıcak ev, yumuşak yatak... Claire, evet ismi buydu, burası onun eviydi. Orada olmaması gerekiyormuş gibi bakıyordu. Claire isteyken gitmesi gerekiyordu ama birkaç dakikalığına gözlerini kapamak için koltuğa uzanmıştı... Lanet olsun!

Hemen doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Merhaba. Özür dilerim. uyuyakalmışım. Gidecektim..."

Claire sesini çıkarmadan ona bakarken Luca, onu hâlâ burada bulmasına ne kadar kızdığını saklamaya çalıştığını anlayabiliyordu. Tabi ki ondan kurtulmayı ne çok istediği belliydi. Onu suçlayamazdı.

Ayağa kalktı. "Bak, hemen ayağının altından çekiliyorum," dedi kapıya yönelerek. "Özür dilerim. dün gece kalacak yer verdiğin için de teşekkürler. Yemek için de..."

“Önemli değil.” Claire peşinden hole gitti. Luca’nın paltosunu alıp giymesini izledi. “Elektriğin gelmiş midir?” diye sordu yağmur ve rüzgârla tıkırdayan kapıya bakarak.

“Hayır, ama önemli değil. Bir çaresini bulurum.”

Claire dudaklarını ısırırken Luca, nasıl kendiyile mücadele ettiğini, ondan bir an önce kurtulmak isterken içten içe bu yağmurdaki onu kapı dışarı etmeye kıyamadığını görebiliyordu. Hangi yanının ağır basmasını istediğinden emin değildi.

“Yine sırlıslıkla olacaksın,” dedi Claire bıkkınca iç çekerek. Luca, onun her seferinde iyi yanının ağır bastığını düşündü.

“Bak, bu senin derdin değil,” diyerek kararlılıkla paltosunu ilikledi. Kızı rahat bırakmalıydı. Dün gece büyük iyilik etmişti, artık daha fazla ona katlanmak zorunda değildi. Üstelik çok bitkin görünüyordu, bir an önce yalnız kalmak istediği belliydi.

Claire peşinden kapıya geldi. “Geç oldu, istersen bu gece de kalabilirsin. Tabi gitmek istediğin başka bir yer yoksa...”

“Luca kapıyı açıp yağmura baktı. Daha iyi bir teklif almışken bu havada dışarı çıkmaya hali yoktu. “Emin misin?” diye sordu.

Claire başıyla onayladı.

“Teşekkür ederim,” diyerek kapıyı kapadı. “Sabah başından kurtulacağıma söz veriyorum. Kalkar kalkmaz giderim.”

Luca paltosunu çıkarıp asarken, “Her şeyin yerini biliyorsun. Rahatına bak,” dedi Claire. “Ben hemen yatacağımı zaten.”

Kahretsin! Neden biraz adam olacak cesareti toplayıp onu rahat bırakmıyordu? Şimdi dün geceki terbiyesizliği yüzünden bütün geceyi odasında saklanarak geçirmek zorundaydı.

Claire merdivenlere yönelirken Luca dirseğinden tutup onu durdurdu. “Bak,” dedi, “dün gece, şey yapmaya çalıştığım için özür dilerim.”

"Önemli değil," dedi Claire arkasını bile dönmeden.

"Hayır, önemli," dedi Luca umduğundan daha sert bir ses tonuyla. Claire onu böyle kolay affetmemeliydi. "Aşâğılık bir herif gibi davrandım ve gerçekten üzgünüm." Özüünün içten olduğunu bilmesini istiyordu.

Claire ona bakıp başını salladı.

"Lütfen, kendini benden sakınmak için odana saklanmak zorunda hissetme. Katıksız pislik bir adam değilim. Dün gece bunu hiç gösteremediğimi biliyorum ama istersem medeni bir insan gibi davranabilirim. Etrafımda olmaya katlanamıyorsan ben odama, il... Misafir odasına giderim."

Claire başını iki yana salladı. "Ondan değil. Çok yorgun olduğum için hemen yatmak istiyordum."

Gerçekten de çok bitap görünüyordu, sadece fiziksel olarak değil duygusal olarak da. Her an ağlamak üzereydi.

"Kötü bir gün müydü?" diye sordu Luca nazikçe.

"Oldukça boktan bir gündü."

"Eve gelip beni burada bulmak da üstüne tuz biher oldu," dedi Luca alaycı bir şekilde gülümseyerek. Claire buna karşı çıkmadı. "Bir şey yedin mi?"

"Yemek düşünemeyecek kadar yorgunum. Ama sen ne istersen yiyebilirsin."

"Bize yiyecek bir şeyler hazırlasam? Dün gece sen bana yemek yapmıştın, bari bu kadarını yapayım. Tabi, istersen..."

"Tamam," dedi Claire. "Ama dolapta ne var bilmiyorum."

"Kızarmış ekmek üzerine omlet nasıl olur? Çok heyecan verici değil ama gerekli malzemelerin olduğunu biliyorum."

"Harika olur." Claire güldü.

"Tamam. Beni bulduğunda çay içiyordun. Git çayını bitir, yemek hazır olunca getirim."

"Tamam. Teşekkürler."

"Gerçekten iyi olmuş," dedi Claire daha sonra koltukta yana yana kızarmış ekmek ve omletlerini yiyip çaylarını yudumlar-ken. "Teşekkür ederim."

"Her zaman böyle geç mi gelirsin işten?"

"Hayır. İş çıkışı annemi ziyaret ettim. Bir süreliğine bakı-mevinde yatıyor."

"Hm. Şehir dışında olduğunu söyleyince tatilde olduğunu sanmıştım."

"Geçen hafta kalça çıkığı ameliyatı oldu, şimdi bakımevinde."

"İyi mi peki?"

"İyi olabildiği kadar işte."

Luca soru sorar gözlerle baktı.

"Ameliyat iyi geçti. Ama devam eden bir sürü sağlık sorunu var. Kalbi çok rahatsız, bu yüzden kriz üstüne kriz yaşıyoruz." Konuşurken gözleri yaşlarla doldu, ağlamamak için kendini tutarken çenesi kaskatı kesildi.

"Bu yüzden mi onunla yaşıyorsun?"

Claire başıyla onayladı. "Kireçlenme yüzünden hareket ka-biliyeti oldukça kısıtlandı, bu ve kalp rahatsızlığı yüzünden tek başına yaşaması hiç güvenli değil."

"Baban?"

"Ben iki yaşındayken öldü. Ama ondan önceki yıllarda da pek hayatımızda değildi. Annem bizi tek başına büyüttü."

"Bizi derken?"

"İki abim var. İkisi de evli ve çocuklu."

"Kız kardeşin yok mu?"

"Hayır." Hasretle iç çekti. "Olmasını çok isterdim. Peki ya sen? Yvonne'la birlikte büyüdüğünü söylemiştin, aslen Dal keyli misin?"

"Evet. Yani, aslen denemez. Evlatlığım."

"Romanya'dan." Claire başını salladı.

"Evet." Luca gözlerindeki soruları ve sormamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. Buna sevindi. Gerçekten bu konuda hiç konuşmak istemiyordu. Sonra belki de bildiği için sormasına gerek olmadığı ihtimali aklına geldi. Onunla ilgili pek çok şey biliyor olabildiği düşüncesinden nefret etti. "Romanya'dan olduğumu kim söyledi?"

"Şu Philip bahsetmişti."

"Eminim etmiştir."

"E, elektriğinle ilgili ne yapacaksın?" diye sordu Claire.

"Bir çaresini bulurum."

"Ailen yardım edemez mi?"

"Bunu isteyemem."

"Hm. Eee, bir iş bulsan?"

"Ne yapacağım?"

"Bilmem. Herhangi bir şey... Faturaları ödemek için."

"Ben ressamım. Bu da başka işlerde faydalı olabilecek bir yetenek sayılmaz."

"İl, yapabileceğin başka, pek çok şey olduğuna eminim. Demek istediğim, ressam olarak geçinmiyorsan..."

Ah tanrım, yine aynı konu! Ailesi, onunla birlikte olmak için değişmesini şart koşan alâde kızlar, onu kendine proje edinip hayatını düzeltmeye çalışan iyi niyetli arkadaşları bu konuda yıllarca ona nutuk çekmişti. İşte bu yüzden kız arkadaş istemiyordu. Sürekli onu değiştirmeye, istedikleri insan şekline sokmaya çalışıyorlardı.

"İl, ben de yazıyorum ama..."

"Öyle mi?"

"Evet, ama "Yazarım," diyerek çalışmayı bırakıp bütün gün oturarak yazabileceğim anlamına gelmiyor."

“Neden?”

“Çünkü faturaları ödemem gerekiyor. Annemden de sorumluyum.”

“E, benim sorumlu olduğum kimse yok. Meteliğe kurşun atsam da bu benden başka kimseyi etkilemez. Ayrıca ben bütün gün oturmuyorum. Çok çalışıyorum. Sen yazı yazmak için çalışıyor musun?”

“Evet,” dedi Claire sinirlenerek. “Ama bu faturaları ödemi-
yor, üstelik beni sıradan, anlamsız bir iş yapamayacak kadar çok özel de kılmıyor.”

“Beni de!” diye karşı çıktı Luca. Belli ki Claire kendini büyük bir şey sandığını düşünüyordu. “Çalışmanın benim çok altımda olduğunu filan düşünmüyorum ama defalarca bana uygun iş olamayacağını söylediler. Bir süre sonra buna inanır hale geldim.” Gergince gülümsedi. “Elimden geldiğinde resim yapmama engel olmayacak gündelik işlerde çalışıyorum.”

“Ne gibi?”

“Galerisi olan bir arkadaşım için resim çerçeveleyorum. Oturduğum apartmanda temizlikçilik yapan iki Polonyalı kız var. Bazen işleri çok yoğun olduğunda bana paslıyorlar.”

“Temizlik mi yapıyorsun?” Claire belli ki Luca’nın evinin halini anımsayarak şüpheyle kaşlarını kaldırdı.

“Evet, çok iyi değilim,” dedi hafifçe gülerek. “Gerçekten iyi olduğum şeyler resim ve seks yapmak, henüz ikisinden de para kazanmanın yolunu bulamadım.”

Ertesi sabah Claire uyandığında Luca gitmişti. Mutfak masasında A4 kâğıdına kurşun kalemle bir buket çiçek çizip altına not yazmıştı: “Dün gece ve önceki gece için teşekkür ederim. Gerçek çiçek olmadığı için kusura bakma. Luca.” Claire resme bakıp gülümsedi, çok tatlı bir jestti. Sonra Luca’yla tanışmalarının sonunu işaretler gibi notu miknatisla buzdolabına astı. En azından iyi bir şekilde bitmişti.

Yedinci Bölüm

Parti Başlasın!

Bloğun müdavimleri üçlü seksten boşlanmadığını bilir. Doğru kişiyle, doğru zamanda bunu düşünebilirim. Sado-Mazo düşkünlerinin yasak sınırı dediği şey olmasa da neredeyse onun gibi bir şey. Bu yüzden ilk grup seksimi geçen hafta sonu yaşadığımı duyunca şaşırabilirsiniz.

Seks yaparken üçüncü bir kişi fikrini bile sevmiyorsam nasıl çoğu yabancı olan bir grup insanla bunu yapmayı düşünebildim? Ama şöyle bir şey var: insanlar bir grup içinde tek başınayken daha önce yapmayıp düşünemedikleri pek çok şeyi yapabilir. Psikologlar bunu incelemiş. Bir çeşit grup psikolojisinin etkisine girme durumuymuş. Sürrü psikolojisi de diyebileceğimiz, hiç kimsenin bireysel olarak olan bitenden sorumlu hissetmemesi. Suçluluk duygusu paylaşıldığı için acısı da azalıyor. Kısacası: ne kadar çok, o kadar iyi!

Her şey Meraklı Bey'le katıldığımız eş değiştirmeli partide başladı. Eş değiştirenlerle ilgili bir iki şey biliyorsunuzdur, değil mi? Ben bildiğimi sanıyordum. "Eş değiştirenler" kelimesi bile öyle eski moda, yetmişlerden kalma tatsız, hatta mutsuz ve kasvetli geliyor kulağa. Güzel bir akşam yemeğinden sonra birbirinden acınası baldeki çiftlerin, bir kâseye anahtarlarını attığı, sonrasında ağzının suyu akan, İspanyol paçalı şişman bir adamın seninle sevişme hakkını kazandığı, korkunç parti görüntüleri geliyor insanın gözüne.

*Eş değıştirme partisi için gittiğimiz otelde ben de böyle bir şey bekliyordum; eşleri artık ilgisini yitirmiş mutsuz, umutsuz adamlar; selüoitlerini yeni birine göstermenin basretiyle yap-
nıp tutuşan, sıkılmış ev kadınları. Meraklı Bey'le gitmemin ne-
deniyse... E, ona boşuna Meraklı Bey denmiyor, tabi ki bunu
denemek istedi. Bir iş arkadaşından bu partileri duymuştu.
Anlaşılan eş değıştirme olayı küçük dünyamızda şu aralar
yükselişe geçmiş. Bir makale okumuş. Artık eskisi gibi olma-
dığını söyledi. Ben de dediğim gibi kesinlikle karşıt değildim
ama özellikle dört gözle baktığım bir deneyim değildi, yine de
denemek istedim.*

*Bazı insanlar tam beklediğim gibi çıktı. Orada olmak is-
temediği çok belli olan ve partnerleri tarafından sürüklenmiş
olan bazı kadınlar vardı. Sürekli tedirgin, yüzlerinde gergin
bir gülümsemeye normal görünmeye çalışarak "bu sefer pas
geçerek" partnerlerinin yarı yaşında, sınıksız etli kızları becer-
mesini izliyorlardı. Çok kasvetliydi. Onlara acıdım: biraz da
seslerini yükseltmemelerine kızdım.*

*Öte yandan çoğu insan hiç de böyle değildi. Çekici, iyi
giyimli ve bir yabancınnun aletini emerken başka birinin ar-
kadan becerdiği ve bu esnada kocasının ona tezahürat ettiği
biri ne kadar saygın görünebilirse artık o kadar saygın in-
sanlardı.*

*Meraklı Bey'le bana iyi bir grup denk geldi. Ben başka
çiftlerle de takıldım. İşler biraz çığırandan çıktı, fazla detayı
girmeyeyim kısaca hepimiz çok iyi vakit geçirdik. Akla gelebi-
lecek her şekilde sevişip bir sürü aleti ağzıma alırken, Meraklı
Bey, merakını fevkalâde bir şekilde giderdikten sonra berkes
evine mutlu döndü.*

*Bence üç kalabalık bir sayı sadece. Ya sekiz? Sekize parti
derim!*

Salı sabahı Claire, Bookends'in yakınında bir kafede oturmuş gergince kapıya bakarak Catherine'in ona katılmasını bekliyordu. Mark ona ilk epostayı gönderdiğinden beri çıkması muhtemel kitabından birine bahsetmek için sabırsızlanıyordu. Mark, pazar günü tekrar eposta göndermiş, gelecek hafta Dublin'de olacağını söylemişti; cumartesi gecesi yemek için sözleşmişlerdi. Bunun üzerine Claire iyice heyecanlanmıştı. Mark'la yüz yüze tanışacağı için inanılmaz gergindi. Bunun randevu değil sadece bir iş toplantısı olduğunu kendine söyleyip duruyor, bu şekilde düşününce kendini çok daha sakin hissediyordu. Öte yandan Mark, onun hiç olmadığı kadar çok flörtçü olduğundan bu hiç kolay değildi. Artık kısa mesaj ve eposta yoluyla iletişim kuruyorlardı ve özelden flört etmeleri durumu çok daha gerçek kılıyordu. Bunu birine anlatmak için yapıp tutuşuyordu. Ama 'Cinsellik Öyküleri'nin yazarı olduğunu bilen tek kişi Catherine, kız arkadaşıyla İspanya'da tatildaydı ve daha dün gece dönmüştü. Claire muhtaç gibi görünmekten nefret etse de bu sabah görüşmek için ona yalvarmıştı: bu haberi bir saniye daha kendine saklarsa patlayacaktı. Catherine gelmeyi kabul edince sabah işten izin almıştı.

Catherine de onun gibi blog yazarı ve serbest gazeteciydi. 'Aykırı Anne' isimli aşırı popüler, esprili, dürüst ve isminden de anlaşıldığı gibi ilk kez anne olan birinin tuhaf maceralarını yazıyordu. İlk olarak blogosfer üzerinden yazmış, sonra eposta ile haberleşmiş, oradan da gerçek hayatta tanışmaya karar vermişlerdi. Geçen zaman içinde çok yakın arkadaş olmuşlardı. Claire ona güvenebileceğini biliyordu ve bloğuyla ilgili, tamamen dürüstçe konuşabileceği en azından bir kişi olması onu rahatlatıyordu.

Kapı açılırken başını kaldırıp bebek arabasıyla güçlükle içeri girmeye çalışan Catherine'i gördü. Catherine onu görüp el salladı, sonra dar koridorda sandalyelere ve müşterilerin bacaklarına çarparak zorlukla yanına geldi.

Ayak bileklerinden darbe alan bir adam, "Önüne baksana!" diye bağırdı.

Catherine gözlerini açarak bebek arabasını Claire'in masasının yanına park etti. "Paddy'yi getirdim. umarım sakıncası yoktur," diyerek atkısını çıkardı, karşıdaki sandalyeye attı.

"Hiç sakıncası yok. Onu görmek güzel."

"Acil durum nedir?" diye sordu Catherine ceketinden kurtulmaya çalışırken.

Claire cevap veremeden garson siparişlerini almaya geldi.

"Bebek arabasını katlamanızı rica edebilir miyim?" diye sordu kaşlarını çatarak. "İnsanların yolunu kesiyor."

Catherine boş gözlerle ona baktı. "Bebek sandalyeniz var mı?"

"Pardon?"

"Bebek sandalyesi alabilir miyim lütfen? Bebek arabasını katlamamı istiyorsanız bebek sandalyesi getirmelisiniz."

Garson gözlerini bir arabaya bir Catherine'e çevirdi. "Bebek sandalyesi mi istiyorsunuz?" diye sordu gözlerine inanamayarak.

"Evet. Çok zahmet olmayacaksa..."

Kız iç çekti. "Tamam. Boşta var mı, bakarım. Ne alırsınız?" Kalemmini not kâğıdının üzerinde gezdirdi.

Kahve siparişlerini verip garson uzaklaştıktan sonra, "Tanım, burada hiç çocuk sevmiyorlar değil mi?" dedi Catherine. Sandalyesine yaslandı. "Bloomberg'de burasıyla ilgili olumsuz yorum yazabilirim."

"Kusura bakma da gerçekten... Çocuğun olsaydı belki farklı davranırlardı," dedi Claire bebek arabasını başıyla işaret ederek. İkisi de dönüp baktı. Koltukta kocaman bir oyuncak ayı emniyet kemeriyle bağlıydı.

"İu, haklı olabilirsin," dedi Catherine.

Claire onun gerçekten güvenilir bir insan olduğuna henüz karar vermemiş olsa da, sırrının onda güvende olacağını işte bu yüzden biliyordu. Claire de onun sırlarını biliyordu, Catherine'in her zaman esprisini yaptığı gibi karşılıklı olarak emanet edilmiş sırlar, insanın elindeki en iyi kozdu. Dahası ilk çocuğuyla ilgili hayatını keyifli bir şekilde kaleme alan evli ve mutlu genç annenin aslında çocuksuz bir lezbiyen olduğu ortaya çıkarsa Catherine'in kaybedecek daha çok şeyi vardı. Çok reklam alan popüler anne bloğu ve gazeteciliğinden iyi para kazanıyordu. Ebeveynlik sorunları üzerine yazdığı kendine has görüşlerinin yanı sıra sağlam, pratik tavsiyeleri oldukça talep görüyordu.

Birbirlerine yavaşça 'açılmışlardı.' İlk itiraf eden Claire'di; bir Meksika barında aşırı tükettiği tekila yüzünden gardını düşürmüş, bloğundaki her şeyin uydurma olduğunu söylemişti. Catherine de asla doğum yapmadığını, James isminde, bilgisayar programcısı bir kocası olmadığını, erkek bebekleri Paddy'nin de aslında Paddington Ayısı ve *Susam Sokağı*'ndaki Kırpık karakterlerinden esinlendiğini açıklayarak çok rahatlamıştı. (Dediğine göre bebek daha çok Kırpık'a benziyordu ama Paddington Ayısı'nın tatlı yapısına sahipti.)

Claire bebek arabasını işaret etti, "Yorum yazman için mi verdiler?" diye sordu.

"Evet, deneme sürüşüne çıkarmam için gönderdiler. Bu yüzden Paddy'yle geldim, bir taşla iki kuş vururum diye düşündüm. Şimdilik oldukça iyi gidiyor. Kemer kolay bağlanıyor, üstelik pislik herifleri kaval kemiğinden vurmak için de ideal," dedi ona bağırان adama ters ters bakarak. "Ama sanırım gerçek bir çocuk üzerinde denemeliyim. Paddy'nin kemerini bağlarken hiç kıpırdanmıyor. Senin yeğenlerinden birini ödünç alıp buraya tekrar mı gelsem?"

"Michelle'in çocuklarını düşmanın hizmetine sunmaya nasıl bakacağını bilemem." Claire güldü.

“Sevgili yengen nasıl? Hâlâ ‘Ukala Annenin Günlüğü’ mü neydi, yazmaya devam ediyor mu?”

O anda garson, bebek sandalyesini getirdi. “Şanslısınız,” dedi asık suratla sandalyeyi Catherine’e sallayarak.

“Teşekkürler.” Catherine sandalyeyi aldı.

“Ama başka biri isterse geri almak zorundayım,” diye uyararak ayaklarını sürüye sürüye mutfığa yöneldi.

“Burada yetişkinleri de pek sevmiyorlar,” dedi Catherine mırıldanarak.

“E muhtemelen senin gerekli tıbbi yardımı almayan bir deli olduğunu düşünüyordur.”

“O zaman daha anlayışlı olması gerekmez mi?” dedi Catherine bebek sandalyesini kurmak için kalkarak. “En azından bebek arabasının nasıl katlandığını görme şansım olacak.” Oflayıp puflayarak bebek sandalyesiyle bir süre güreştikten sonra nihayet açıp masanın yanına koydu. Sonra Paddington ayısını içine oturtup (kemerini bile bağlamadan) bebek arabasını katladı.

“Tanrım şimdi bir uykuya ihtiyacım var,” dedi sonunda arabayı katlayınca. Arabayı sandalyesinin yanına yaslayıp tekrar oturdu.

“Bir annenin işi asla bitmez,” dedi gülerek.

“Tabi canım!”

Garson kahvelerini getirince bebek sandalyesinde oturan oyuncak ayıya baktı ama bir şey demedi.

“Ee,” dedi Catherine öne eğilerek, “Anlatsana.”

Claire derin bir nefes aldı. “Mark Bell bloğumla ilgili benimle temasa geçti.”

“Mark Bell! Vay be!”

Claire gülümsedi. Catherine’in bunun önemini hemen anlayacağını biliyordu. Kahvesinden bir yudum içti. “Bloğumdan kitap yazmamı istiyor.”

Catherine nefesini tuttu. Gözlerini kocaman açarak yerinde doğruldu. "Ne? Ah, inanmıyorum! Bu muhteşem!"

"Biliyorum!" dedi Claire sırtarak.

"Şampanya içerek kutlamalıydık. Neyse, tebrikler!" Kahve fincanını Claire'inkine tokuşturdu.

"Teşekkürler. Ama kendimizi kaptırmayalım. Henüz kesinleşen bir şey yok."

"Yine de... Mark Bell diyorsun! Eminim kesinleşmesi an meselesidir. Senin adına çok mutlu oldum." Claire'in kolunu sıktı. "Bunu kesinlikle hak ediyorsun."

"Teşekkürler."

"Peki, gelişme var mı? Şimdi ne olacak?"

"Hafta sonu Dublin'e geliyor. Cumartesi akşam yemeği için buluşacağız."

"Vay canına, çok hevesliymiş. Ama şaşırdığımı söyleyemem. Senden kesinlikle hoşlanıyor."

"Hayır, yani tam olarak değil."

"Hadi ama... Twitter'da aranızda ciddi bir elektriklenme var. Senin Bilmem Kim Beylerinden biri olmak için yanıp tuttuğu belli."

"Ah tanrım, öyle söyleme!"

"Neden olmasın?" Catherine kaşlarını çatı. "Sen de ondan hoşlanmıyor musun?"

"Evet, ama..."

"Tabi ki hoşlanıyorsun. Zeki, arkadaş canlısı, çok hoş birine benziyor. Üstelik seçimini erkeklerden ve penislerden yana yaptıysan oldukça çekici..."

"Öyle tabi. bunu biliyorsun!" Claire kıkır kıkır güldü.

"Öylesin tabi. E, sorun ne öyleyse?"

"Ben," dedi Claire kollarını yana açarak. "Onunla gerçek

hayatta tanışacağım. Çok iyi bildiğin gibi blogdaki o maceraperest kadınla hiç alakam yok.”

Catherine bunu düşünüp omzunu silkti. “Belli ki şu ana kadar onu ve binlerce takipçini ikna etmeyi başarmışsın. Sana deneme sınavı yapacak değil ya!”

“Hayır, ama...” Claire dudağını ısırdı. “Beni çok seksi, kendine güvenen biri olarak bekleyecek ama öyle değilim.”

“Ağğhlh, evet; ne demek istediğini anladım. Sürtük gibi davranmayı mı öğrenmek istiyorsun?”

“İyiKız sürtük değil!” dedi Claire içereyerek.

“Biliyorum, biliyorum. Sadece seks yapmayı seven iyi bir kız. Yine de, erkeklere karşı biraz hafif davranmanın zararı olamaz ya...”

“Öyle mi dersin?”

“Bana sorma. Erkeklerin ne sevdiğine dair hiçbir fikrim yok. Televizyon ve filmlerde gördüklerime göre konuşuyorum sadece.”

“Ne yapmalıyım sence?”

“Ne gerekirse... Mevzu bahis olan Mark Bell! Bu senin hayalin... Bir geceliğine işveli olamaz mısın?”

“Tanrım, bilmiyorum. Oyunculugum hiç iyi değildir. Ayrıca kitap kararında ciddiye sadece bir geceden ibaret olmayacak. Kitap basılırsa tanıtımlar filan yüzünden herkes İyiKız’ı görecek ve ben bu duruma uygun değilim.”

“Tamam, sakın ol. Adım adım ilerleyelim. Şimdilik sadece cumartesiye düşün.”

“Haklısın.” Claire başını sallayarak sakinleşmeye çalıştı. “Bir hafta vaktim var ve bu kadar zamanda yılların deneyimine ayak uydurmam gerek,” dedi, önündeki zorlu görevin büyüklüğüne tekrar telaşlanarak.

"Ama gerçek deneyimin olmasına gerek yok. Blöf yapabilirsin."

"Sanırım."

"Ayrıca seni blogundaki kadar cüretkar görmeyi de beklemiyordur. Yazar olduğunu biliyor, seninle bu yüzden ilgileniyor. Yazılarına bir miktar kurgu kattığını düşünmüştür herhalde."

"Her şeyin sadece fanteziden ibaret olduğunu düşündüğünden şüpheliyim."

"Olumlu tarafından bak. Benim blog kişiliğimi canlandırmak için yapmak zorunda kalacaklarıma kıyasla çok hafif kalıyor."

"Doğru," dedi Claire ayıya bakarak. "En azından cumartesiye kadar ortaya bir bebek çıkarmak zorunda değilim. Paddy nasıl bu arada?"

"Harika," dedi Catherine sevgiyle ayısına bakarak. "Tuvalet eğitimi tamamladı."

"Kaç yaşında oldu?"

"Geçen hafta iki yaşına girdi. Başka bir bebek düşündüğümü söylemiş miydin?"

"Gerçekten mi? Biraz erken değil mi?"

"E, benimle birlikte doğum yapan diğer kadınlar çoktan ikinciyi düşünüyor bile. Onların gerisinde kalamam."

"Buna Paddy nasıl tepki verecek sence?"

Catherine düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. "Buna henüz karar vermedim. Delice kıskanabilir ki bu çok kötü olur. Ya da bebeğe tamamen âşık olabilir, o zaman çok sevimli olur" Omzunu silkti. "Diğer bebeklerin ne yaptığına bakar, ona göre karar veririm sanırım."

"Belki de bu sefer herkesin gerisinde kalman işine gelebilir."

Kahvelerini bitirirken, "Keşke daha çok faydam olsaydı." dedi Catherine özür dilercesine, "Ama erkekleri baştan çıkarma konusunda hiçbir şey bilmem."

"Önemli değil," dedi Claire. "Biriyle konuşabilmek çok iyi geldi."

"Aa, buldum!" dedi Catherine doğrularak. "Birlikte çalıştığın şu kıza sorsana. O biraz oynak değil miydi?"

"Yvonne mu? Oynak değil. Sadece..."

"Seksi seven iyi bir kız, değil mi?"

"Evet."

"O zaman sana yardım etmek için mükemmel öğretici... Olmaya çalıştığın kişinin ta kendisi."

Sekizinci Bölüm

Claire bu konuyu Yvonne'a açmadan önce öğleden son-
Craki yoğunluğun dinmesini bekledi. Dükkânda kalan tek
müşteri, sağlık ve egzersiz kitaplarına bakarken tam zamanı
olduğuna karar verdi.

"Yvonne, sana bir şey soracaktım, aslında senden büyük
bir iyilik istiyorum."

"Tabi ki!" dedi Yvonne. "Nedir?"

Claire, Yvonne'un daha konunun ne olduğunu bilmeden
hemen yardıma hazır olmasından etkilendi. "Benim, ııı.. şey...
Bir randevum var."

"Aaaaa!" Yvonne gözlerinin içi gülererek bağırdı. "Randevu
mu? Gerçekten mi?"

"Evet..."

"Bana her şeyi anlat. Kim? Nerede tanıştınız? Çok seksi mi?"

"E, sorun da bu. Tam olarak tanıştık denemez, henüz."

"Hmm." Yvonne kafası karışarak kaşlarını çatı.

"İnternette tanıştık."

"İnternet sitelerinden birini aradığını söylememiştin!" dedi
gülümsemesi geri dönerek.

"Öyle değil zaten. Geçenlerde çok bunaldığım bir gece eğ-
lencesine bir siteye girdim. Bir şey çıkacağını düşünmemiştim.
Neyse, siteye giriş yapmak için profil oluşturmam gerekliydi.
Ama pek ciddiye almadığımdan dürüst şeyler yazmadım."

"Taylandlı olduğumu mu yazdın?" diye sordu Yvonne kendinden emince.

"Ne? Hayır! Tabi ki hayır."

"E, o zaman altından kalkamayacağın bir şey olmadığına eminini. Devam et."

"Sonra sitedeki bir adam bana mesaj attı, çok iyi görünüyordu, şey... benim gerçekten ilgimi çekti. Bir süredir yazıştık. Ama şimdi onunla gerçekten tanışacağım."

"Yani profilinde söylediğin kişi olmak zorundasın."

"Evet."

"Ve benim yardımımıza ihtiyacın var. Çok gurur duydum. Hadi, anlat."

"Şey... Ona biraz... m... seksi olduğum izlenimini verdim." Claire kendini gülünç hissederek kızardı.

"Seksi mi? Bu kadar mı?" Yvonne afallamıştı.

"İ... Evet. Ama gerçekten seksi, yani deneyimli filan işte..."

"Biraz sürtük tarzı mı yani?"

"Hayır. Seks yapmayı seven, iyi bir kız gibi."

"Hmm! Şu bayıldığım blogdaki kız gibi yani."

"Evet, aynen onun gibi." Yvonne, onu 'Cinsellik Öyküleri'ni okurken yakalamıştı ama kendi yazılarını düzeltmeye çalıştığını düşünmemiş, sadece sıkı bir takipçi olduğunu sanmıştı.

"İyi de neden benim yardımımı istediğini anlamadım."

"Çünkü... Seksi, kendinden emin ve deneyimli görünmem lazım ama ben öyle değilim."

"Tabi ki seksisin! Bunu göstermemeyi tercih ediyorsun o kadar."

Claire bol, hatlarını gizleyen giysilerine baktı. Giyim tarzının uzaktan yakında seksilik ve çekicilikle alakası yoktu. Son yıllarda stilini yitirmiş, sonra iyice umursamaz hale gelmişti. "E, neyse, bana yardım edebileceğini düşündüm."

“Hafif olduğum için mi?”

“Tabi ki hayır!”

“İtiraf edelim,” dedi Yvonne neşeyle. “Birazcık öyleyim.”

“Hayır, değilsin. Erkeklerden hoşlanıyorsun, hepsi bu. Bir de seksten. Bunun yanlış bir yanı yok.”

“Neyse, işimiz çok kolay. Boyunu filan uzatacağımızdan korkmuştum. Üstünü başını biraz değiştirsek yeter.”

“Boyumu uzatmak zorunda kalsaydım ne yapacaktın?” dedi Claire merakla.

“Bir şeyler bulurdum. Tamam, endişelenme, bir yolunu bulacağız. Alışverişe gitmemiz gerekiyor bence.”

Claire iç çekti. “Evet. Ama bütçem kısıtlı,” dedi uyararak.

“Kısıtlı bütçeyle de seksi bir dolap yapabilirim. İstersen makyajını da yaparım. Bu adamla ne zaman buluşacaksın?”

“Cumartesi gecesi.”

“O gün sana gelip hazırlanmana yardım ederim.”

Claire, Yvonne’un gözlerindeki pırıltıdan kanlı canlı yetişkin oyuncak bebeğiyle kıyafet balosu oyunu oynayacağı için şimdiden çok heyecanlı olduğunu anlayabiliyordu. Yvonne’un oyuncu olma fikrini sevip sevmediğinden emin değildi ama öyle kibar davranıyordu ki ona hayır diyemedi. Ayrıca mümkün olan her yardıma ihtiyacı vardı. “Bu harika olur, tabi senin için sakıncası yoksa. Yani, cumartesi gecesi yapacağın daha önemli işlerin vardır.”

“Seve seve yardım ederim. Ben de seninle birlikte dışarı çıkmak için hazırlanırım.”

“Ama sadece giysi ve makyajdan ibaret değil. Öyle davranmayı da öğrenmeliyim, yani işveli filan.”

“Bu konuda kesinlikle yardım edebilirim. Sana yoğun baştan çıkarma teknikleri öğretirim.”

“Randevu etiketi de lazım. Bugünlerde erkeklerin ne beklediğini bilmiyorum, ilk randevuda ne kadar ileri gitmeliyim gibi...”

“O konu her zamanki gibi aynı,” dedi Yvonne. “Bütün güç bizde.”

“Gerçekten mi?”

“Bu güce sahip çıkmalısın sadece.”

Claire iç çekti. Anlaşılan öğrenmesi gereken bir dünya şey vardı.

“Bir kuralın var mı?” diye sordu Yvonne.

“Kural derken?”

“Üç randevu kuralı gibi. Yani üçüncü görüşmeye kadar birlikte olmamak...”

“Ah! Hayır. Böyle bir kuralım olmalı mı?”

Yvonne omzunu silkti. “Sana kalmış. Arkadaşım Judy bu kuralına çok sadık. Seks yapar yapmaz kaçıp gitme olasılığını azaltmak için erkeğe sana bağlansın diye biraz zaman vermen gerektiğini söyler.”

“Anladım.” Claire tekrar kendini afallamış hissetti. İlişkiler ne zaman böyle bilimsel ve düzenli hale gelmişti? “Senin üç randevu kuralın var mı?”

“Ben iradem olup olmadığını bile hatırlamıyorum,” dedi Claire espiyle. “O kadar uzun zamandır kullanmıyorum ki.”

“Planınız ne?”

“Akşam yemeğe çıkacağız.”

“Tamam, akşam yemeği özellikle de internetten tanıştığın biriyle ilk randevu için iyidir. Halk içinde olmanız güzel. Yine de ne olur ne olmaz, nereye gittiğini birine söyle.”

“Peki anne.”

“Ya seni kaldığı yere davet ederse...”

“Edemez. Londra’dan geliyor.”

"Londra mı? Baya kararlıymış." Yvonne "Aferin sana!" der gibi sırıttı. "Ama seni otel odasına davet edebilir."

"Hayır derim."

"O an kararımı değiştirebilirsin," dedi Yvonne. "Belki karşı koyamayacağın kadar seksi çıkar."

"Otel odasına gitmem için izin mi veriyorsun?"

"Kesinlikle, eğlenmeyi hak ediyorsun. İçgüdülerinin iyi olduğunu da eminim."

"Üç randevu kuralına ne oldu?"

"Bence yeterince bekledin. Judy bu sözüme karşı çıkardı ama eğer istiyorsan gönlünce takıl. Zaten seks yaptıktan sonra kaçıp gidecek türden bir adamsa daha fazla vaktini ziyan etmeden ilk randevuda bunu öğrenmen daha iyi."

Claire aslında bunun bir randevu değil de iş toplantısı olduğunu hatırlayarak rahatladı. Bu işler çok karmaşık görünüyordu.

"E, alışverişe ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Yvonne.

"İkimiz de perşembe sabahı izinliyiz."

"Tamam, perşembe o zaman."

"Teşekkürler Yvonne. Gerçekten çok iyi oldu. Mucize beklemiyorum..."

Yvonne elini kaldırıp onu susturdu. "Satış benim göbek adım değil mi?"

"Evet."

"O zaman bu iş bende, sadece bu sefer satılacak ürünümüz sensin."

Claire hafifçe gülümsedi.

"Satıştan bahsetmişken," dedi Yvonne masanın arkasından kalkarak, "şu adam henüz bilmiyor ama yarım saattir göz attığı yoga kitabını almak üzere."

Claire Yvonne'un gidişini izlerken başına nasıl bir iş açtığından şüpheliydi.

Claire salı günü, üzerindeki ipeksi kırmızı, mini elbisenin eteğini çekistirerek Yvonne'a bakarken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Elbise kasıklarını bile güçlkle kapatıyordu. Bu şekilde insan içine çıkması mümkün değildi. İç çamaşırıyla çıkmış gibi hissedirdi.

Yvonne heyecanla kırmızı koltukta oturduğu yerden, "Harika! Çok seksi!" dedi.

"Çok pahalı," Claire yine fiyat etiketine bakıp yüzünü buruşturdu. Yvonne, kısıtlı bütçeyle seksi görünmek için gelinecek en iyi yer olduğunu söyleyerek onu bu pahalı dükkâna getinmişti. Tabi ki Yvonne'un kısıtlı bütçesi Claire'in alışkın olduğundan daha lüks şeyleri kapsayabilecek kadar büyüktü. En azından pahalı olduğunu bahane ederek almaktan kurtulabilirdi. Yvonne böyle yardım etmeye uğraşırken kalbini kırmak istemezdi.

"Mükemmel oldu," diye devam etti Yvonne. "Bu renk sana çok yakışıyor. Ama süper yüksek topuklu ayakkabı giymelisin," dedi Claire'in çıplak ayaklarına bakarak. "Ve kesinlikle iç çamaşırını giymemelisin."

"Efendim?" Claire'in beti benzi attı. "Fahişe gibi görünmek istemiyorum."

"Görünmezsin, endişelenme. Ama böyle bir elbisenin altına külot giyemezsin. Çamaşır izinden kaçınmak imkânsız, ayrıca yanlış mesaj gönderirsin."

"Ona saat ücretiyle çalıştığım mesajımı göndermek istemiyorum."

Yvonne sabırsızca gözlerini yuvarladı. "Bu elbise seni sürük gibi göstermiyor tamam mı? Zaten sen istesen de öyle görünemezsin."

Claire dudaklarını ısırdı. "Bunu iltifat olarak alıyorum," dedi mırıldanarak.

"İyi, öyle demek istemiştım zaten."

Claire aynada kendine bakarken bir daha eteğini çekti. Renk çok güzeldi, elbiseyi gittiği yere kadar çok beğenmişti; sorun da bu ya, elbise pek bir yere gitmiyordu. "Belki taytla giysem..."

"Taytla mı?" Yvonne tiksintiyle bağırdı. "Hayatta olmaz! Külot giyemiyorsan kesinlikle tayt da giyemezsin."

"Elbiseden ziyade bluz olarak giyilebilir," dedi Claire. İkinci bir fikre ihtiyacı vardı.

Yvonne aklındakini okur gibi, "Bizim ikinci bir fikre ihtiyacımız var," dedi. Çantasından cep telefonunu çıkarıp konuşurken bir yandan tuşlara bastı. "Tercihen erkek birinden."

"Ne yapıyorsun..."

Yvonne elini kaldırarak onu susturdu. "Luca," dedi telefona ve Claire o an donakaldı. Yvonne'a delicesine başını sağa sola salladı ama onu umursamadan arkasını dönüp konuşmaya devam etti. "Bir arkadaşımla Threads'deyim ve tavsiyene ihtiyacımız var. Buraya gelip bize yardım eder misin diye sormak için aradım."

Ah tanrım, bu bir kâbusa dönüyordu. Luca'nın buraya gelmesinin en ufak bir ihtimali bile varsa bu elbiseyi bir an önce üstünden çıkarmalıydı. Hemen kabine girmeye çalıştı ama Yvonne bacağına uzatıp yolunu kesti.

"E, arkadaşımı süper mini bir elbise içinde görme fırsatın olacak, üstelik bacakları çok güzel," dedi telefona gülümseyerek. "Sana öğle yemeği ısmarlarım."

Bir süre sessizce dinledikten sonra, "Claire," dedi. "Onunla tanışmıştın. Geçen gece Ivan'ın partisindeydi. Yakında mısın bilmi... Aa! Öyle mi?"

Lanet olsun, koyun gibi Luca'ya satılıyordu!

"Şanslıyız," dedi Yvonne telefonu pat diye kapatarak. "Tam

zamanında aklıma geldi, Luca yolun hemen karşısındaki galeri sergisinde yardım ediyor bugün. Buraya uğrayacak."

"Burada göreceği hiçbir şey yok," dedi Claire kabine tekrar girmeye çalışarak.

Yvonne ayağa kalkıp kollarını kavuşturarak önünü kesti. "Hadi ama biraz yılışık görüldüğünü biliyorum ama Luca'nın gözü iyidir. Ressam sonuçta. Üstelik bir erkek."

"Ama ben başka birinin fikrini istemiyorum. Zaten ne istediğim..."

"Bu arada seni partiden hatırladı!" dedi Yvonne. "Luca hiç böyle değildir aslında. Onu çok etkilemiş olmalısın."

Claire'in midesi büzüldü. Luca'nın üzerinde bıraktığı etkiyi çok iyi biliyordu. Neyse ki Yvonne'a aralarında geçenleri anlatmamıştı. Ama onu bir daha görmek istemiyordu. "Lütfen onu arayıp gelmemesini söyler misin?" dedi yalvararak.

"Çok geç. Geldi bile," dedi Yvonne. Kapı açılırken dükkânın zili çaldı, Yvonne ona el salladı.

Luca dükkâna girip kabinlerin önündeki koltuklardan birine oturdu. "Merhaba Claire. Seni bu kadar çabuk göreceğimi beklemiyordum."

"E, ne düşünüyorsun?" Yvonne gösterişli bir hareketle Claire'e el salladı.

Luca kollarını kavuşturup yavaşça onu tepeden tırnağa süzdü. Claire bakışlarının altında ezilerek gözlerini yere çevirdi. Luca'nın gözleri bütün vücudunu dolaşırken sanki gerçekten gözleriyle ona dokunuyormuş gibi teni ürperdi.

"Tabi ki topuklu giyecek," dedi Yvonne. "Hayal gücünü kullanmalısın."

"Çok seksi bir elbise," dedi Luca sonunda.

"Evet!" Yvonne zafer dolu bir gülümsemeye havayı yumrukladı. "Ben demiştim."

Luca, Yvonne'ü umursamadan doğrudan Claire'le konuşarak, "Ama sana yakışmamış," dedi. Claire hayretle gözlerini kocaman açtı.

Yvonne nefesini tuttu. "Bu çok korkunç bir laf," dedi kaşlarını çatarak.

Claire yanaklarının yandığını hissediyordu. Lanet olası Luca buraya ona hakaret etmeye mi gelmişti?

Luca gözlerini dehşetle açtı, "Ya hayır, öyle demek istemedim."

"Önemli değil," dedi Claire. "Sana demiştim," dedi Yvonne'a, kabine saklanıp ikisi de ortadan kaybolana kadar orada saklanmak istiyordu.

"Önce elbisenin seksi olduğunu sonra ona yakışmadığını söyledin. Tam olarak ne demek istedin?" dedi Yvonne kızgınca.

Ah tanrım, yeter artık, diye yalvardı Claire içinden sessizce.

"Gerçekten seksi bir elbise... Claire de seksi. Bacakları konusunda haklıymışsın."

"Ee, o zaman..."

"Ama kendini seksi hissetmiyorsun değil mi?" dedi Luca, Claire'e göz ucuyla bakarak.

Claire artık kesinlikle seksi filan hissetmiyordu. Annesinin gece elbisesini giyip olmadığı bir kılığa bürünen, salak ve acınası bir çocuk gibi hissediyordu.

"Tabi makyaj ve topuklu ayakkabılar da olacak," dedi Yvonne. "Külot da giymeyecek tabi ki. Hiç kimse yalın ayak ve ucuz külotla kendini seksi hissedemez."

Kahretsin, bu iş daha da kötüleşebilir miydi? Yetmezmiş gibi şimdi Yvonne, Luca'ya altındaki külotun ayrıntılarını veriyordu.

"İç çamaşırı giymemem söz konusu bile değil." Claire gence saçlarını kulaklarının arkasına attı.

“Beni destekler misin Luca?” dedi Yvonne.

Claire’e halinden anlar gözlerle bakarak, “Tanrım, zavallı kıza kalp krizi mi yaşatmak istiyorsun?” dedi Luca. “Hayır.” Başını iki yana salladı. “Kesinlikle olmaz.”

Belki de Luca o kadar kötü değil diye düşündü Claire.

“Seksi olmanın anahtarı seksi hissetmektir,” dedi Luca. “Bu elbisenin içinde kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Çırlıçıplak,” dedi Claire. “Tedirgin. Gülünç.”

“Evet. Çünkü aynen böyle görünüyorsun...”

“Luca!” Yvonne öfkeyle patlarken Claire yer yarılrsa da içine girsem diye düşündü.

“Kahretsin ya! Senin gülünç görüldüğünü söylemedim. Utangaç, kendine güvensiz, sanki kendini görünmez yapmaya çalışır gibi görünüyorsun demek istedim. Omuzların gerginlikten kulaklarına kadar kasılıyor, bir saniye bile üstünü başını çekıştirmeyi kesmedin.”

“İkiniz de bana bakıyorsunuz da ondan.”

“Ben de bunu diyorum. İnsanların sana bakmasını istemiyorsan böyle bir elbiseyle dışarı çıkamazsın. Bu elbise fark edilmek isteyen bir kadın için.”

“E, senin önerin nedir o zaman?” diye sordu Yvonne Claire orada değilmiş gibi. Claire’in ilk seçtiği elbiseyi alıp Luca’ya doğru sallayarak, “Önce bunu giymeyi düşünüyordu,” dedi. Claire o elbiseyi çok beğenmişti; klasik, çok güzel, kısa, siyah elbise biraz basit hatta sıkıcı olsa da içinde kendini güzel, rahat ve güvende hissetmişti.

“Tamam.” Luca elbiseye bakarak burnunu ekşitti. “Yani fahişeye rahibe arası bir yerde uzlaşmalıyız anlaşılır.”

Yvonne öfkeyle Claire’i işaret ederek, “Bu fahişe elbisesi değil,” dedi.

“Bu da rahibe elbisesi değil,” diye mırıldandı Claire sıkıntıyla.

"Nerede giyeceksin bu arada?" diye sordu Luca.

"Akşam yemeği randevusu var!" dedi Yvonne, her an gidecek daha fazla ısrarcı bir anne gibi davranıyordu. Claire ayrıntılara girmemesi için dua etti.

"Ne güzel," dedi Luca nazikçe. "Ve Yvonne'un seni giydirmesine izin mi veriyorsun? Gerçekten mi?"

"Yardım edeceğimi sanmıştım Luca. Eleştirmekten başka bir şey yapmayacaksan..."

"Tamam." Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırarak koltuktan kalktı. "Bana bırak. Şunu çıkar üzerinden," dedi Claire'e, Yvonne'un elindeki siyah elbiseyi alıp uzaklaştı.

Claire kabine geri girip kırmızı elbiseyi askıya asarak bekledi. Luca'nın hiç geri dönmeyeceğini düşünmeye başlarken Luca perdeden kolunu uzattı.

"Al, şunu dene," dedi askıyı eline tutuşturarak.

Claire önce elbiseyi inceleyip denemek için fermuarını açtı. Yeşilin en açık tonundaki elbisenin gövde kısmı yumuşak kadife, boyun ve uzun kollarıysa ince şifondu. Üzerine giydiğinde yaşattığı his çok hoşuna gitti. Grace Kelly'nin *Yüksek Sosyete* filminde giydiği mavi elbiseyi gördüğünden beri, kolları böyle olan bir elbisesi olsun istiyordu. Bu elbisenin nasıl gözüne çarpmadığını düşünürken sadece siyaha saplanıp kaldığını hatırladı. Aynada kendini görünce Luca'ya sarılmak istedi. Seksi ama klas sahibi, elbise tam anlamıyla mükemmeldi. Gövde kısmı kıvrımlarını sararak üstüne oturuyor, tam dizüstü olan etek ise her hareketiyle fışkırdan kat kat şifondan oluşuyordu. Üstelik bu renk ona inanılmaz yakışmıştı.

"E?" diye sordu Yvonne perdenin diğer tarafından.

"Evet, şey..." Claire perdeyi açıp kabinden çıkarak heyecanla bekleyen Yvonne'la Luca'nın önünde durdu. Şimdi ona dikilen gözlerden hiç rahatsız olmadan incelemelerini bekledi. Kendi etrafında hafifçe döndü.

“Vay canına!” dedi Yvonne sevinçle sırtarak.

“Mükemmel.” Luca gülümsedi. “Burada işim bitti.”

“Teşekkürler Luca,” dedi Claire. “Gerçekten bayıldım.”

“Sana büyük bir yemek borçluyum dostum,” dedi Yvonne.

“Yemeğe gelemem,” dedi Luca yüzünü ekşiterek. “Biriyle buluşmam lazım.”

“Borcum olsun o zaman.”

“Kesinlikle hatırlatırım. İyi eğlenceler Claire,” diye seslenerek uzaklaştı.

Dokuzuncu Bölüm

Öğleden sonra güneşi, perdenin arkasından süzülüp Aisling'in yatak odasının cilalı ahşap parkesinde bal rengi çizgiler oluştururken, Luca içi ısınarak yatakta doğrulmuş elma yiyordu.

"Uzun bekleyişin sonu geldi nihayet," dedi Aisling zafer dolu gülümsemeyle.

Luca yanında, dağılmış çarşafın üzerinde uzun saçları dar-madağın olmuş uzanan Aisling'in çıplak bedenine baktı. Alm ve yüzünün kenarları terden hafifçe ıslanmıştı. "Senin gelmen de uzun sürdü," dedi Luca.

Aisling uykulu, tatminkâr bir sesle inleyerek yastığa gö-müldü.

Elmaya işaret etti, "Bir ısırik versene."

Luca hafifçe omzunu ısırdı. "Al."

Aisling gülerek elmayı elinden aldı.

"Bıraksana!"

"Kıcımı ye!" dedi Aisling, elmadan sulu bir ısırik alıp geri verdi.

Luca elmayı bitirip çöpünü odanın diğer ucundaki sepete attı. Sonra saatine baktı. Üçe geliyordu. "Ben gideyim," diye-rek yataktan kalktı.

"Gitme." Aisling homurdanarak ona uzandı ama Luca sırtını dönmüş yatağın ayakucunda oturuyordu. "Neden kalmı-yorsun?" diye sordu sırtını okşayarak.

Luca iç çekti. "Söyledim ya. Bu akşam babamla yemek yiyeceğiz, ondan önce yapmam gereken bazı işler var."

"Resim mi?" Ses tonundaki küçümsemeyi saklamaya bile uğraşmadı.

"Evet, resim."

"Ama kendi patronun olmanın en güzel yanı da bu ya. İstedğin zaman hafta sonunu askıya alırsın, sana kızacak kimse yok. Nicola'ya öğleden sonra gelmeyeceğimi söyledim. Çok kızmışa benziyordu ama sesini çıkarmadı." Aisling'in Powerscourt Merkezi'nde şık ve pahalı bir çanta dükkânı vardı, sattığı ürünler gibi kendisi de kullanımdan ziyade göze hitap ediyordu.

"E, senin aksine benim yerime işimi yapabilecek kimse yok."

"Bir gün izin yap o zaman," dedi sıkkın bir sesle homurdanarak. "Kimin umurunda?"

Luca ayağa kalkıp ona dönerek, "Benim umurumda," dedi.

"Benim resmimi yapabilirsin." Kollarını yana açıp cezbedici bir şekilde ona baktı.

Luca gözleriyle yavaşça onu süzdü. İnkâr edilecek yanı yoktu, güzel bir kızdı; sıkı vücudu formdaydı, teni yumuşak ve bakımlı, memeleri muhteşemdi ve düzgün bir fiziği vardı. Ama boş ve yavan güzelliği ona estetik olarak hiç çekici gelmiyordu. Yüzünde hiç karakter, ilginç kılacak bir gariplik veya kendine has herhangi bir özellik yoktu. Oyuncak bebek gibi pürüzsüz ve sıkıcıydı.

"Bu yeni mi?" diye sordu Luca eğilip kalçasındaki dövme-ye dokundu; bir grup küçük, renkli yıldız dövmesiydi. Luca daha önce görmemişti ama en son birlikte olalı uzun zaman geçmişti.

"Birkaç hafta önce yaptırdım. Beğendin mi?"

"Güzel," dedi, yanına oturup parmağını tembelce dövme-nin üzerinde gezdirdi.

"Bunu ilk gören sensin."

"Gerçekten mi? Philip bile görmedi mi?"

"Hayır." Aisling dirseği üzerinde doğruldu. "Philip'le ben, biraz ara verdik."

"Öyle mi?"

"Bilmiyor muydun?" Gerçekten şaşırmuşa benziyordu.

"Nereden bileyim?"

"E, çok anlaşılır olduğunu sanmıştım. Yani gerçekten hâlâ onunla birlikte olsaydım, burada seninle olur muydum?" diye sordu kızarak.

"Dürüst olmam gerekirse evet olurdun bence," dedi burununu ekşiterek.

"Siktir git!" dedi hafifçe ama gülümsemesini bile saklama gereği duymadı. Aisling cüretkâr, erkek yiyen unvanını seviyordu. "Ama olmazdım," dedi cilveyle. "Oynak olabilirim ama biriyle birlikteyken onu aldatmam."

"Çok takdire şayan bir hareket... Biraz daha uğraşsan Bakire Meryem'e yetişeceksin. Philip'le ara verdiğiniz zamanda seni yakaladığım için şanslıyım o zaman."

"Ona geri döneceğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü siz hep böyle yapıyorsunuz. İkiniz doksan yaşına geldiğinizde bile muhtemelen hâlâ bir ayrı, bir barışık olacaksınız."

"Bu sefer değil. Ona tamamen ayrılmak istediğimi söyleyeceğim. Beni gerçekten çok sinir ediyor. Çok kibirli biri."

"Ona diyecek lafım yok."

"Sence ne yapmalıyım?" Kirpiklerini süze süze, cilveyle ona baktı. "Ondan ayrılmalı mıyım?"

"İstiyorsan."

"Bu ne biçim cevap?" dedi gülümserken birden kaşlarını çatarak.

“Ne dememi istiyorsun? Ondan ayrılmak istiyorsan ayrıl.”

“Senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Yani bu konuda nasıl hissediyorsun?”

Luca omzunu silkti. “Philip’e tekmeyi at ya da onunla evlenip bebeklerini doğur; benim için ne farkı var?”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin? Sana az önce hâlâ Philip’le olseydım burada olmazdım dedim.”

“Bak, iyi vakit geçirmediğimizi söylemiyorum ama dünyanın sonu da olmaz yani değil mi?”

“Harikasin!” dedi Aisling aksice.

“Neyse,” dedi Luca sırtarak, “Bir sonraki ayrılığınızda belki seni yine yakalarım.”

“Sana söyledim, başka bir sefer olmayacak. Bu sefer ayrılırsak sonsuza kadar ayrılacağız. O zaman seninle bugün gibi pek çok günümüz olabilir,” dedi baştan çıkarcı bir tavırla göğsündeki tüyleri okşayarak.

“E, o zaman benim için ondan ayrılma...”

“Tanrım!” Aisling of çekerek hemen geri çekildi. “Neden böyle yapıyorsun?”

“Ne yapıyorum?”

“Hiç umurunda bile değil gibi davranıyorsun.”

“Gibisi fazla. Umurumda değil. Senin de değil, unuttun mu?”

“Belki de fikrimi değiştirdim.”

“Ama ben değiştirmedim.” Ayağa kalktı. “Duş alacağım.”

“Pisliğin tekisin Luca,” diye bağırdı Aisling arkasından.

Büyük, açık plan oturma odasına doğru giderken aynen öyle, diye düşündü Luca bıkkınlıkla. Aisling, Grand Canal Dock’ta büyük, çatı katı tarzı bir dairede oturuyordu. Banyoya giderken yerden tavana uzanan pencerelerden manzarayı içine çekmek için durarak alnını cama yasladı. Özellikle daha

en başından ne istediğini gayet net belirtmesine rağmen, onlarla aynı şeyi istemediği için kızların ona sürekli pislik demesinden bıkip usanmıştı. Fikrini değiştiren o değildi, Aisling'in bunca zamandır yalan söyleyerek sıradan seks yapmalarında hiçbir sorun olmadığı numarasını yaparak Luca'yı değiştirme fırsatı için oyalaması Luca'nın suçu değildi.

"Lanet olsun Luca pencereden çekilsene," dedi Aisling arkasından. "İnsanlar görecek."

"Ee? Utanacak hiçbir şeyim yok?"

Aisling'in gözleri onun penisine döndü. "Yok tabi." Cilveyle sırtarak, cınlçıplak yanına doğru yürüdü. Pencerede yanında durup aşağıda yürüyen insanlara baktı.

"Asıl sen insanların seni görmesinden korkmuyor musun?" diye sordu Luca.

"Utanılacak hiçbir şeyi olmayan sadece sen değilsin." Eline dokunup göğüsleri birbirine değecek kadar yaklaştı. "Onlara gerçekten görülmeye değer bir şeyler göstermeye ne dersin?"

Luca'nın bedeni ona karşılık vermeye başlamıştı bile. "Dedim ya, gitmem lazım," diyerek uzaklaştı, odanın her yerine dağılan giysilerini toplamaya başladı. Evde duş alırdı artık. Şimdi bir an önce buradan basıp gitmek istiyordu.

Telaşla giyinişini izlerken Aisling'in gülümsemesi soldu, suratını asarak kollarını kavuşturdu. Neyse ki onun evine gitmemişlerdi diye düşündü Luca kotunun fermuarını çekip tişörtünü giyerken, ondan asla kurtulamazdı. Zaten Aisling, onun evini 'itici' bulduğundan oraya gitmek istememişti. Bazen boktan bir evde yaşamının böyle avantajları olabiliyordu

"Görüşürüz bir ara," dedi Luca ceketini giyerken. Eğilip öpmeye çalışırken Aisling kendini çekti.

"Defol git!"

Luca evden çıktından sonra asansörü beklemeden peşinden kovalıyorlarmış gibi koşarak merdivenlerden indi.

Bu da nereden çıkmıştı? Ona yapışıp talepkâr olmasını bekleyeceği en son kişiydi Aisling. İflah olmaz bir çapkın olmasının yanı sıra Philip ile bir ayrı bir barışık bir ilişkisi vardı ve ayrı olduğu süre boyunca kendini kiminle eğlendirirse eğlendirsin eninde sonunda, her zaman tekrar bir araya geliyorlardı. Dahası arkadaşları Luca'yı, Philip'i kışkırtmak için kullandığını söylüyordu. Luca bundan hiç şikâyet etmeden seve seve yardım ederdi.

Şimdi birden ona el koymaya karar vermişti. Ciddi bir şeyle ilgilenmediğine inanmakla Luca hata yapmıştı. Aisling'in aklından ne geçiyordu ki? Birbirlerini aslında hiç sevmiyorlardı. Luca en başından beri ne istediği ve tabi ki ne istemediği konusunda hep açık davranmıştı. Neden her zaman kızın biri ona pislik diyerek bağırıyor, üstüne bir şeyler fırlatıyor veya incinerek onu yanlış yönlendirmekle suçluyordu?

Bütün kızlar, yeterince seks yaparlarsa onu mükemmel erkek arkadaşına çevirebilecek o kişi olacağını düşünüyordu. Lanet olsun!

Bir galeride, eylül ayında ilk solo sergisini düzenleyecekti, şimdi mayısın başı olmasına rağmen vaktinin çok kısıtlı olduğunu hissediyordu. Gününün çoğunu, iki ayrı resim üzerinde delicesine çalışarak geçirdi, biri kururken diğeriyle uğraştı. Yağlı boyayla çalışmanın sıkıntılı yanı katmanlar arasındaki boyanın uzun sürede kurumasıydı, bu yüzden genelde aynı anda iki ya da üç tuvalle çalışırdı. Çabucak kendini kaptırıp iyice resme dalarken Aisling'le çok zaman kaybetmesine kızdı. Neyse zaten yakın zamanda bir daha görüşecek değillerdi, köprüleri yakmıştı. Son zamanlarda bunu çok sık yapar olmuştu. Böyle devam ederse Dublin'de yatacak hatun kalmayacak, diye düşündü bıkkınca. Ya kimseye elini süremeyecek ya da başka bir yere taşınmak zorunda kalacaktı. Belki de biraz ara vermek fena olmazdı. En azından resimlerine daha fazla zaman ayırabilirdi.

Saat altıda fırçalarını bırakıp ortalığı temizledi, dışarı çıkmak için hazırlandı. Babasının çalıştığı hastanenin yakınında-ki bir Hint restoranında yemek yiyeceklerdi. Jonathan, arada sırada yaptıkları baba oğul buluşmalarını karısının sevmediği Hint yemeği yemek için fırsat olarak kullanırdı.

Luca otobüs durağından kısa mesafede, sessiz, ağaçlı bir sokakta, önünde küçük bir avlusu olan restorana yürüdü. Hemen yan taraftaki park yerine bakarak Jonathan'ın BMW arabasını aradı. Bunun yerine annesinin Mercedes'ini görünce huzursuz oldu; kendini bildiğinden beri arka pencerede duran yunus oyuncuğu sayesinde onu karıştırmasına imkân yoktu.

Lanet olsun! Olduğu yerde kaldı. Pusuya mı düşmüştü? Gerçekten Jacqueline ile tartışacak hali yoktu. Bir gün için yeterince tatsızlık yaşamıştı. Kararsızca dışarıda bekleyerek arkasını dönüp gitmeyi düşündü. Jonathan'ı arayıp beklenmedik bir işi çıktığı için gelemeyeceğini söyleyebilirdi. Tabi o zaman kendini çok kötü hissederd. Jonathan'ın iyi niyetiyle herkesin anlaşmasını istediğini biliyordu. Bu gecelik katlanabilirdi belki. Omuzlarını doğrultup kapıyı açtı ve içeri girdi.

Tam garsona ismini söyleyecekken Jonathan onu görüp masadan el salladı. Luca onu iki kişilik masada tek başına görünce şaşırdı. Yine de masaya kaygıyla yaklaştı.

"Merhaba Luca." Jonathan onu gülümseyerek karşıladı, hemen kucaklamak için ayağa kalktı.

"Merhaba," dedi Luca omuzlarına sarılarak. "Jacqueline nerede?" diye sorarak sandalye çekip karşısına oturdu.

"Jacqueline?" Jonathan kaşlarını çattı. "Bu gece kitap kulübünde olacak sanırım," dedi düşünerek.

"Hm. Arabasını dışarıda..."

"Ya evet. Benimki tamircide, bu hafta onun arabasını kullanıyorum."

Luca annesinin onlara katılmayacağını öğrenince gevşedi.

"Gelecek olsaydı sana söyledim," dedi Jonathan biraz üzüntüyle.

"Biliyorum. Üzgünüm." Babasının ona böyle emrivaki yapmayacağını bilmeliydi. Bu onun tarzı değildi.

Garson gelip içki siparişlerini aldı; Luca Cobra, babası da alkolsüz bira söyledi. Sessizce menüye baktılar.

Luca'nın gözleri Jonathan'ın masadaki ellerine takıldı. Bakımlı, mükemmel manikürlü, yetenekli bu eller bir cerraha aitti. Güven verici, kararlı ve becerikli görünüyordu. Luca birden ellerinin resmini yapmayı düşündü.

"Ne alacağına karar verdin mi?" diye sordu Jonathan.

"Hm!" Luca birden kendine geldi. "Pardon. ellerine bakıyordum."

Jonathan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Resmini yapmayı düşünüyordum."

"Benim ellerimin mi?" Jonathan daha önce ellerini hiç fark etmemiş gibi havaya kaldırdı. "Gerçekten mi?" dedi mütevazı bir kahkahayla. Ama hoşuna gittiği belliydi.

Luca böyle önemsiz bir şekilde bile onu memnun ettiğine sevinerek gülümsedi. Başka birini mutlu etmek iyi hissettiriyordu. Bunu daha sık yapabilmeyi isterdi ama pek becerebildiği söylenemezdi. "Yapabilir miyim?"

"Tabi ki. Çok memnun olurum."

Garson içkileriyle dönüp yemek siparişlerini aldı.

"Şerefel!" dedi Luca garson gidince kadehini kaldırarak. "Kasaplık işi nasıl gidiyor?"

"Kasaplık işi çok iyi. Sıvacılık işi nasıl gidiyor?"

"Kesat." Luca buz gibi Cobra'dan bir yudum içti. "Uzun zamandır tek bir şey bile satmadım."

“Para durumun nasıl?”

“İyi,” diye cevapladı Luca telaşla. Jonathan’ın ondan para istediğini düşünmesini istemiyordu.

“Emin misin?”

“Evet, kesinlikle. Bu hafta bazı galeri işleri yaptım.” En azından elektriğini açacak kadar para toparlayabilmişti.

“E, Eylül’de sergin var. Büyük atılım yapabileceğini umuyorum. Heyecanla bekliyoruz.”

“Hepiniz geliyor musunuz?”

“İlk solo sergine mi? Tabi ki! Seninle çok gurur duyuyoruz Luca.”

Luca Jacqueline’nin onunda gurur duymadığından emindi. Onu suçlayamazdı. Bunun için ona yeterince sebep vermişti.

“Hazırlıklar nasıl gidiyor? Serginin bir ismi ya da teması var mı?”

“Henüz isim seçmedim ama modelin ya da nesnenin kullanım tarzı öne çıkacak, sanatçının nesneye anlam yükleyerek öyküyü kontrol etmesi, böylece nesnenin sessizleşerek belki de anlamının değişmesi üzerine odaklanıyorum. Nesneler öykülerinden arınarak...” Sözüünü kesti. “Pardon,” dedi eliyle saçlarını karıştırarak. “Anlatması çok zor, böyle anlatınca kulağa çok abuk sabuk geliyor.”

“Hayır, hiç de ıı... Abuk gelmiyor.” Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. “Bana oldukça... Kişisel geldi.”

“Neyse, şu anda resimler çok iyi gidiyor.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Yakında büyük şeyler yaşayacağına eminim Luca. Bunu hak ediyorsun.”

Garson yemeklerini getirip tabaklarını masaya koyarken sessizce beklediler.

“Uzun zamandır eve gelmedin,” dedi Jonathan tabağına körili yemek koyarak. “Artık seni hiç göremiyoruz.”

Luca, Jacqueline'le aralarındaki anlaşmazlık yüzünden Jonathan'dan da uzak kaldığı için kendini kötü hissetti. Jonathan'ı çok severdi. İyi bir adamdı, nazik, ilgili ve çok adildi. Jacqueline'in, Luca'ya olan soğukluğunu sürekli telafi etmeye çalışmış, ona çok katı davrandığını hissettiğinde araya girmiş, hafta sonları "kaliteli zaman" geçirmeye çalışarak onunla oyunlar oynamış, sadece ikisi için özel zamanlar yaratarak onunla baş başa dışarı çıkmıştı. Öte yandan Jonathan çok uzun saatler çalışıyordu ve bir fark yaratmak için yeterince evde bulunamıyordu.

Aslında Luca'nın babası değildi; Jacqueline, Luca'yla kız kardeşi Alina'yı kendi başına evlat edinmişti ama İrlanda'ya geldikleri ilk günlerden beri Jonathan hep yanlarındaydı; Jacqueline'le altı ay sonra evlenmişlerdi. Hazır kurulu bir aile, onu soğutmamış aksine çekici bile gelmişti, hemen kendini büyük heyecanla ve tüm kalbiyle baba rolüne kaptırmıştı.

"Uzak durmamın herkes için daha iyi olduğunu düşünüyorum."

"Saçmalama," dedi Jonathan. "Seni özlüyoruz."

Luca ne söyleyeceğini bilemediğinden tabağına pilav koyup pide ekmeğini koparak oyalandı.

"Alina'nın doğum gününe geliyorsun değil mi?" diye sordu Jonathan.

"Evet, kesinlikle."

"Gelmezsen çok hayal kırıklığına uğrar."

"Biliyorum. Bunu hayatta kaçırmam." Alina'yı asla yüzüstü bırakamazdı.

"İyi. Yanında birini getirecek misin?" diye sordu Jonathan, sesini çok sıradan tutmaya çalışsa da Luca ses tonundaki ke-tumluğu seziyor, cevabından endişelenmiyormuş gibi sakın görünmeye çalıştığını görebiliyordu.

"Hayır," dedi Luca çarpık bir gülümsemeyle. Bu endişeli soruyu neden sorduğunu çok iyi bildiğinden az kalsın "Endişelenme," diyecekti. Ailesinin evinde en son beş altı yıl önce Yılbaşı Gecesi partisine gittiğinde rehabilitasyon merkezinden tanıştığını bir kızı getirmişti. Onunla görüşmüyordu hatta arkadaşlığı bile yoktu, dikkatleri üzerine çekeceğini düşündüğü için yanında getirmişti. Kız onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Dahası banyonun her yerine kusarak, annesinin makyaj masasından para çalıp en yakındaki torbacıyı bulmak üzere evden kaçarak beklentilerini fazlasıyla aşmıştı. Luca o geceyi hatırlayınca hâlâ korkunç suçluluk duyuyordu. Jacqueline'i kızdırmak istemişti ve bunun üstesinden büyük başarıyla gelmişti ama diğer yandan bu çok sığ bir zaferden öteye geçemezdi.

"Hayır, tek başıma geleceğim," dedi tekrar vurgulayarak.

Jonathan sadece anladığını belirterek başını salladı ama aşırı derecede rahatladığı her halinden belliydi.

Sohbet ederken zaman çabucak geçip gitti, restorandan çıktıklarından saat on biri geçiyordu.

"Beni otopüs durağına bırak yeter," dedi Luca arabaya doğru yürürlerken. Ama Jonathan onu eve götürmeye ısrar etti.

"Yolda markete uğramam lazım," dedi Jonathan. "Jacqueline bir iki şey almamı istedi." Restoranın biraz ilerisindeki marketin önünde durdu. "Gelmek ister misin Luca?" diye sordu.

"Hayır, burada beklerim."

"Tamam," dedi kapıyı açarak. "Çok uzun sürmez."

Luca arabada tek başınayken sürücü tarafında gösterge paneline miknatısla asılan resme gözü takıldı. Bunu uzun zamandır görmemişti; annesinin, en büyük hayal kırıklığının hatırlatıcısını her gün göreceği bir yere koyduğuna şaşırdı. Daha yakından incelemek için eline aldı. Eski, kırışık, renkli fotoğrafın kenarları kıvrılmıştı. Çekildiği günü belli belirsiz hatırlıyordu. Bunun gerçek bir anı mı yoksa sürekli ona anlatıldığı

için hatırladığı bir şey mi olduğundan bile emin değildi. Negru Voda'daki yetimhanenin önüydü. Annesi yeni çocuklarına kollarını dolamış, Luca bir yanında Alina diğer yanında güneşe karşı gözlerini kısarak yeni hayatlarının başlangıcına yaşadıkları şaşkınlığa uygun görünüyorlardı. Jacqueline'nin gözlerinin içi gülüyordu, şansına inanmadığını söyleyen bir gülümsemeydi. Çok gurur verici bir resimdi: ailesinin başlangıcı.

Alina ondan güç almak ister gibi utangaç ve sevimli bakışlarını ona çevirmişti. Sert bakışlarını doğrudan öne diken o küçük çocuğu neredeyse hiç tanıyamadı. Jacqueline o günden anlamalıydı diye düşündü. O yüze bir kez bakması, onu geri vermesi için yeterliydi. Alina kısa sürede onu unuttur, son-suza dek yeni ailesiyle mutlu olurdu. Luca olmasa mükemmel bir aile olurlardı.

İrlanda'ya heyecan ve dehşet dolu yolculuklarını hatırladı. onunla birlikte yaşamak için yanında iki küçük yabancı getiren Jacqueline de aynı şeyleri hissediyor muydu merak etti. Luca ilk kez uçağa binmişti. Pek çok şey onun için bir ilkti, çikolatanın tadı, yeni annesinin saçlarını okşayan sevgi dolu elleri, o gece yattığı yatağın yumuşaklığı, korkmuş çocukların kâbus çılgınlıklarıyla dolu olmayan sessiz gece, sıcak su, temiz giysiler, bolca yemek... Her şeyin sıcak ve yumuşak olduğu, kimsenin ona vurmadağı yepyeni, garip bir dünyaydı.

Belki Jacqueline mutlu günlerinin anısına bu resmi orada tutuyordu. O günden beri her ne olursa olsun, o gün umut dolu ve mutluydular. Luca onu hayal kırıklığına uğratmıştı, bunu biliyordu. Jacqueline'in tek istediğı ona yaşanılır bir hayat sunmaktı. Oysa Luca'nın soğukluğundan incinmiş, kendine güvenini ona karşı bir tepki olarak görmüştü. Ama Luca başka türlü olmayı bilmiyordu, öyle uzun zamandır savaş veriyordu ki artık kendini durduramıyordu.

Jonathan elinde iki plastik poşetle dükkândan çıkarken Luca sanki bakmaması gereken bir şeye bakıyor gibi suçlu-

luk duyarak telaşla resmi yerine koyup mıknatısla tutturdu. Neredeyse başka birinin özel hayatına burnunu sokmuş gibi hissetti.

“Yemek için teşekkürler,” dedi Jonathan apartmanın önünde durduğunda.

“Çok iyi oldu. Yakında bir daha görüşelim olur mu?”

“Evet,” dedi Luca kapıyı açarken.

“Eve de gel,” diye seslendi Jonathan arkasından. “Yabancı-
cılık etme.”

Luca arabayla uzaklaşan Jonathan’a el salladı. *Yabancı-
cılık etme*. Fakat Luca yabancı-
cılık etmekten başka bir şey bilmiyor-
du.

Onuncu Bölüm

“Tamam, bunu yapabilirsin,” dedi Claire kendi kendine, derin bir nefes alarak restoranın kapısını açtı. Başını doğrultup kendinden emin adımlarla şef garsona doğru yürüdü. Bir yanı masada tek başına oturmamak için Mark’ın çoktan gelmiş olduğunu umarken, diğer yanı da içeri girdiğinde ona doğru yürüyüşünü görmesin diye ilk gelenin kendisi olmasını istiyordu. Garsona ismini söyleyip Mark Bell ile görüşeceğini belirttiğinde, garson onun burada olduğunu söyledi. Sonra ceketini alıp onu masaya götürdü. Claire garsonun peşinden giderken başını dik tutup kendinden emin görünmek için kendini zorladı. Elbisenin faydası oluyordu. Güzel görüldüğünü biliyordu, yürürken ince kumaşın seksi bir şekilde bacaklarında fışkırdaması güvenini artıyordu. Yvonne sihrini kullanarak saçını, makyajını yapmıştı ve şimdi kendini zarif, muhteşem ve evet, seksi hissediyordu.

Mark’ı önce kendisi fark edip hemen tanıdı. Masaya vardığında Mark ona gülümseyince birden öyle tanıdık ve içten göründü ki, bütün sinirinin bir anda yatışmasına şaşırdı. Eski bir arkadaşıyla karşılaşmak gibiydi. Bu adamı tanıyordu ve onu gördüğüne mutluydu.

Garson uzaklaşırken Mark ayağa kalktı. “İyiKız?” dedi elini uzatarak.

Tokalaşırken Claire başıyla onayladı. “Claire,” dedi. “Claire Kennedy.” Mark hatırladığından daha uzundu ama vakıışıklığı hâlâ aynıydı.

“Seninle tanışmak çok güzel.” Eğilerek onu yanaklarından öptü, kirli sakalı yüzüne değerken tıraş losyonunun sıcak kokusunu içine çekince kalbi heyecanla doldu. Mark eliyle diğer sandalyeyi işaret etti.

“Ne içmek istersin?” diye sordu. “Şampanyayla başlamayı düşünüyordum. Sonuçta kutlayacak bir şeyimiz var, en azından ben öyle umuyorum.”

“Şampanya çok iyi, teşekkürler.”

Garson buz kovası içindeki şampanya şişesini getirirken Claire, Mark’ın gözlerini üzerinde hissetti ama ne huzursuz oldu ne de gerildi. Rahatsız olmamanın yanı sıra, onun gözlerinde görünen takdir içini ısıttı. Elbisenin sihrinden olabilir diye düşündü. Oyuncuların kostümü gibi karaktere bürünmesine yardım ediyordu. Şampanya patlamasıyla yerinde sıçradı.

Mark kadehini kaldırdı, “E, başarılı bir ortaklığın şerefine.”

“Şerefe,” dedi Claire kadehini vurarak.

“Bloğunu çok seviyorum,” dedi Mark. “Bunu biliyorsun zaten.”

“Teşekkürler.” Şimdi Mark’ın, onun hakkında bildiği onca şey aklına gelince gerginliği geri döndü. Yazılarını sevmesinden gurur duyuyordu ama bloğunda çok açık seçik şeyler yazmıştı, Mark bunların gerçek olduğunu sanıyordu. Claire’in çılgın seks hayatının en mahrem ayrıntılarını bütün dünyayla paylaştığını sanıyordu. Claire utancını gizlemek için şampanyadan büyük bir yudum içti. Bunu fazla düşünmemeye çalışmalıydı.

“Seninle tanışmak çok güzel. Biraz rahatladığımı itiraf etmeliyim,” dedi Mark çapkın bir gülümsemeyle.

“Neden rahatladın?”

“Twitter’da avatarın arkasına saklanıyor, bloğunu isimsiz yazıyorsun. Neye benzediğini, gerçekte kim olduğunu hiç bil-

miyordum. Doksan yaşında bir adam bile çıkabilirdin. Sumo güreşçisi gibi olabilirdin.”

“Hımm, hiç böyle düşünmemiştim.” Claire kendi endişelerine öyle gömülmüştü ki bu buluşmanın Mark için de gerginlik yaratabileceği hiç aklına gelmemişti.

“Mm. Sen gelmeden önce geri dönmeyi bile düşündüm. Hayallerimin yıkılmasını istemedim.”

“Sumo güreşçisine benzemiyorum ama Twitter avatarım gibi de değilim.”

“Hayır, çok daha güzelsin.”

Claire kaşlarını kaldırdı. “Avatarımın seksi olduğunu sanıyordum.”

“Fena değil,” dedi Mark, “Abartılı, çizgi karakterlerden hoşlanıyorsan tabi. Ben üç boyutlu, gerçek kadınlardan yanayım.”

Claire güldü. “Neyse, bloğu okudun,” dedi. “Yaşlı bir adam ya da sumo güreşçisi olmadığım anlaşılıyor olsa gerek.”

“Her şey uydurma olabilirdi. İnternette pek çok insan, asla olamayacakları hayali karakterler gibi davranıyor. Çok kolay.”

“Sanırım.” Suçlulukla kaşlarını çatı. Claire’in ta kendisinden bahsediyordu ama farkında bile değildi. Şimdi Mark’a bloğundaki kişi olmadığını söyleme fırsatıydı. Mark muhtemelen bunu umursamazdı, doksan yaşında bir sumo güreşçisi olduğunu öğrenmesinden çok daha iyi olurdu.

Ama sonra Mark’ın sözlerindeki ima onu incitti. “Doksan yaşında bir adam olsaydım fark eder miydi? Ya da sumo güreşçisine benzesem? Kitap fikrini değiştirir miydi? Yani, onları yazan kişi yine ben olacaktım.”

“Tabi ki yazılar aynı olacaktı ama sapık bir moruğun pis fantezilerini basmak ilgimi çeker miydi bilmiyorum.”

Claire güldü. Haklı olduğunu kabul etmeliydi. Yaşlı adamın teki olduğunu öğrendiklerinde takipçilerinin yaşayacağı şoku hayal edebiliyordu.

“Görünüşüne gelince,” dedi Mark hayranlıkla bakarak, “sadece yazıların değil önemli olan. Bütün her şeyin, ayrıca çekici, genç bir kadın yazarın pazarlamasını yapmak yaşlı bir adama kıyasla çok daha kolay.”

Claire’in yanakları kızardı, tam o anda garsonun gelip bu akşamın spesiyallerini söylemesine sevindi. Garson gidince kendini toparlamak için yüzünü menüye gömdü. Yemek harika görünüyordu.

“Sipariş vermeye hazır mısın?” diye sordu Mark garson geri gelince.

“Ben yengeç köftesiyle ördek alayım lütfen,” dedi garsona.

Mark tütsülenmiş somonun ardından Guinness birasında marine edilmiş dana eti söyledi. “Yöresel mutfağın tadına bakmak lazım,” dedi Claire’e garson gidince. “Ee,” dedi ses tonunu daha iş havasında değiştirerek, “kimliğini halka açıklamak konusunda ne düşünüyorsun?”

“Gergin,” diye itiraf etti Claire. “Hatta dehşete düşüyorum aslında.”

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

“Evet,” dedi temkinle. “Sanırım. Yani, kitabı çok istiyorum. Basılmış bir yazar olmak en büyük hayalimdi. Ama geri kalanı... Bu konuda pek emin değilim.”

“E, yazar olarak “görünmek” zorunda değilsin. Kitabı isimsiz basabiliriz. Bunun kendine has avantajları olur. Kimliğinin gizemini kullanarak kim olduğuna dair değişik öyküler kullanabiliriz.”

“Bunu hiç düşünmemiştim. Yaşlı olma ihtimalime karşı düşündüğün bir plan mıydı bu?”

Mark sırttı. “İl, her türlü soruna karşı hazırlıklı olmalısın.”

“İsimsiz olarak basılmak aynı şekilde etki yapar mı sence?”

“Bloğun çok popüler, yani büyük bir takipçi platformun var zaten. Hem seks her zaman satar. Her iki şekilde de kitabın büyük başarı kazanacağını düşünüyoruz.”

“Ama?” Mark’ın ses tonundaki çekimserliği sezdi.

“Ama çekici bir kadın olman artı puan. Medyada gerçekten büyük faydası olur.”

“Tanıtım konusunda nasıl olacağımı hiç bilmiyorum,” dedi Claire. “Biraz utangacım.”

“Bloğunu bu yüzden mi isimsiz yazmak istedin?”

“E, hem o hem de içeriği yüzünden. Yani herkes o şeyleri benim yazdığımı bilse iş yerinde hiç iyi olmazdı mesela. Patronunun bilmesini isteyeceğin türden bir şey değil. Ayrıca insanların beni bulamamasının en iyisi olduğunu düşündüm. İnternette çok tuhaf insanlarla karşılaşabiliyorsun, özellikle benim yazdığım şeyleri düşününce.”

“Evet, tahmin edebiliyorum.” Mark başıyla onayladı. “Çok gariplerine çatıyorsundur.”

Claire güldü. “Yarısı cehenneme gitmem gerektiğini düşünüyor, diğer yarısı da benimle birlikte olmak istiyor.”

Mark kaşlarını çattı. “O zaman kitabın yazarı olarak kimliğinin açıklanmasına karar verirken bunları da düşünmelisin sanırım.”

Başlangıç yemekleri gelince sustular.

“Bloğundan bahsettiğin birileri vardır herhalde,” dedi Mark yemek yemeye başlarken.

“Sadece bir arkadaşım biliyor. Ailemden kimse bilmiyor.”

“Bloğunu yani ııı... Kişisel hayatını bilmiyorlar mı?”

“Hiçbir şey bilmiyorlar. Onların öğrenmesini ister miyim, emin değilim.”

"Şok olacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Yani... Evet, muhtemelen." Aslından dehşete düşmelerinden çok gülmekten kırılmalarından ve onunla dalga geçmelerinden korkuyordu. Hatta isterlerse ipliğini pazara bile çıkarabilirlerdi. Annesi tahminen buna bayılır, inanılmaz gurur duyardı. Ama Michelle kızar hatta kıskanırdı. O da Claire gibi kitabı basılmış bir yazar olma hayalini kuruyordu ve ne zaman biri kitap anlaşması imzalasa art niyetli sözler söylemeden duramazdı. Claire'in kendinden önce bunu başarmasından nefret eder, sırf kıskançlığından onu ispiyonlarsa Claire hiç şaşmazdı. Çok zehirli bir kadındı. Tabi ki ailesinde hiç kimse, bir sürü gizli sevgilisi olan bir seks bombası olarak ikinci bir hayat yaşadığını bilemezdi. Doğru olsa bile onlarla paylaşacak değildi zaten. Ama her nasılsa her şeyin uydurma olduğunu anlayacaklarını çok iyi biliyordu. O zaman nasıl da zavallı görünürdü!

"Kimliğimi gizli tutmak mümkün mü sence?" diye sordu Claire.

"İl, mutlaka bilmesi gereken bazı insanlar olacak. Ama bu çemberi olabildiğince küçük tutar, herkesin bir gizlilik sözleşmesi imzalamasını isteyebiliriz. Ya erkekler?" diye sordu.

"Hangi erkekler?"

"Senin yazılarında geçen erkekler; Sürtünmecî Bey, Meraklı Bey, Müşkölpesent Bey filan."

"Aa, onları diyorsun."

"Takma isim kullandığını biliyorum ama kendilerini tanıma ihtimalleri var mı?"

"Onların sorun çıkaracaklarını hiç sanmıyorum." Var olmadıkları için bu mümkün değil, diye düşündü Claire.

"Yine de halka açıldığında iki kere ikiyi toplamaları zor olmayacaktır."

“Doğru,” dedi Claire, isimsiz kalmak için bunun iyi bir bahane olduğunu düşündü.

“Daha düşünebilirsin zaten. Hemen karar vermek zorunda değilsin. Ayrıca kitabı isimsiz basmaya karar verirsek, ileride kendini açıklamaya karar verebilirsin istersen. Kitap gündemden düşerken tekrar göz önüne çıkmak için ikinci bir fırsat olur.”

Başlangıç tabakları toplandığında şampanya şişesi bitmişti, kırmızı şarap söylediler.

“Bana biraz kendinden bahsetsene Claire,” dedi Mark ana yemekleri servis edilince.

“Ne gibi?”

“Herhangi bir şey... Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum; seks hayatının ayrıntıları haricinde tabi ki,” dedi sırtarak.

Claire kederle gülümsedi, şampanyanın hafif sarhoşluğu utangaçlığını bastırıyordu. “İl. nereden başlasam? Yirmi sekiz yaşındayım, ailenin en küçük çocuğuyum. İki abim var, ikisi de evli ve çocuklu. İngiliz Edebiyatı mezunuyum. Zincir olmayan, butik bir kitap dükkânında çalışıyorum.”

“Ama tam zamanlı yazmak istiyorsun değil mi?”

“Bunu çok isterim.”

“E, umarım bunu gerçekleştirebiliriz,” dedi gülümseyerek. “Başka şeyler de yazıyor musun?”

“Evet, kurgu da yazıyorum. Şu anda bir roman üzerinde çalışıyorum.”

“İstersen seve seve göz atabilirim.”

“Gerçekten mi?”

“Tabi ki.”

“Bu harika olur. Henüz kimseye göstermek için hazır değil gerçi ama hazır olduğunda okumanı çok isterim.”

“Seve seve.”

“Başka bilmek istediğin bir şey var mı?”

“İl... Tam olarak bir erkek arkadaşın olmadığını biliyorum ama hâlâ bu rol için seçmelere devam ediyor musun?”

“Sayılır.”

“Hünerli Bey sahneden ayrıldığına göre kaç aday kaldı şimdi?”

“Aslında... Blogda biraz abarttığımı söyleyebilirim,” dedi itiraf ederek.

“Gerçekten mi? Ne kadarını?”

Claire derin bir nefes aldı. “Şu anda...” sayıyormuş gibi tavana baktı, “... hiç kimse.”

“Hiç kimse mi?” Mark hayretle kaşlarını kaldırdı ama bunu duyduğuna sevindiği çok belliydi.

“Berbat bir hilekâr olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Sadece şaşırdım. Biraz sanatsal dokunuş bekliyordum zaten, bloğunu okuyan pek çok bayan arkadaşım hiçbir kadının bu kadar aksiyon yapamayacağını söyledi.”

“Evet haklılar.”

“Hepsini uydurduğunu söylemeyeceksin değil mi?”

“Ah, hayır!” dedi yapmacık bir dehşetle nefesini tutarak. “Yarı kurgu yarı gerçek karışımı. *Made in Chelsea* gibi.”

“Bazı sahneler bizim eğlencemiz için yaratıldı o zaman.”

“Aynen. Tarif ettiğim erkeklerin bazıları aslında eskiden çıktığım erkeklerin karışımı. Bazen de geçmişte olan şeyleri yaşıyorum. Bazı erkekler tamamen uydurma, kendimi eğlendirmek için,” diye ekledi suçlu bir gülümsemeyle.

“Otoriter Bey?” dedi Mark tahminde bulunarak.

“Otoriter Bey gerçek ama çok uzun zaman önceydi,” diye çıkıverdi ağzından. Bunun nereden çıktığını hiç bilmiyordu.

Onun kurgu olduğunu, daha doğrudan adamların gerçek olduğunu söylemek çok daha kolay olurdu. Laf ağızdan çıkmıştı bir kere, artık geri almak için çok geçti.

“O zaman şu an hayatında kimse yok mu?”

“Bu benim sırrım.”

“Buna inanmakta zorlanıyorum desem çok mu sıradan olur?”

“Evet. Ama olsun, anlıyorum.”

“Ama gerçekten, bu nasıl oldu?”

“E, arkadaşın haklı. O kadar çok düzgün adam yok ortalıkta. Ben de çok seçiciyim. Üstelik şimdi annemle yaşıyorum.”

“Annenle mi yaşıyorsun?”

“Evet, annem hasta. Kalbinden rahatsız, kireçlenme yüzünden hareketleri çok kısıtlı, bu yüzden ona bakmak için yanına taşındım.”

“Tabi ki bu sosyal hayatını sekteye uğratmıştır.”

“Bunu dert etmiyorum. Aslında zamanlamanın iyi olduğunu düşünüyorum, bana dinlenmem için fırsat verdi. Sürekli sahnede olmaktan yorulmaya başlıyordum zaten. Şimdi daha ciddi bir şeye hazır olduğumu düşünüyorum.” Vay canına, bu lafların nereden çıktığını bilmiyordu ama çok hoşuna gitti. Doğaçlama tam ona göreydi anlaşılan! Hiç bilmezdi!

“Kulağa daha da sıradan gelme riskini alarak bunu duyduğuma sevindiğimi söyleyebilir miyim?” dedi Mark hafifçe gülümseyerek.

Claire ona karşılık verdi. “E, ya sen?”

“İ, bildiğin üzere yayıncıyım. Otuz iki yaşımdayım. Koşarım. Millie’yle birlikte Highgate’te oturuyorum, değişken bir ilişkimiz...”

“Millie?” Claire bunu duyunca yaşadığı hayal kırıklığına şaşırdı.

"Kedim. Sana ondan bahsetmiştim."

"Ah, evet. Kedin vardı." Rahatlayarak gülümsedi. "Nasıl?"

"Seninle tanışmaya geldiğim için kıskandığını söyleyebilirim ama her zamanki gibi bunu uzatmayacak. Beni sadece param için sevdiğini düşünüyorum. Çok pahalı zevkleri var."

"Ona tekme atmalısın. Seni hak etmiyor."

"Biliyorum, budala âşkın tekiyim," dedi Mark elini kalbine götürüp zavallı suratı yaparak.

"Ya ailen?"

"Tek çocuğum. Ama duyduklarına inanma," dedi sırtarak. "Çok iftiraya uğramış bir grubuz."

"Yani bütün dünyanın etrafında döndüğünü sanan ve paylaşmayı hiç bilmeyen, şımarık bir velet değil miydin?"

"İı, paylaşmakta iyi olmadığımı itiraf etmek zorundayım. Oyun parkında çok kötüydüm."

"Ya annenler? Londra'da mı yaşıyorlar?"

"Babam emekliye ayrılınca Cornwall'a taşındılar. Elimden geldiğince ziyaret etmeye çalışıyorum ama pek fırsatım olmuyor."

"Kız arkadaşın var mı?"

"Hayır. Arada sırada görüştüğüm kızlar oluyor ama henüz ciddi bir şey yaşamadım. Son kız arkadaşımдан altı ay kadar önce ayrıldım. Sophie..." diye ekledi gözlerinde uzak bir bakışla. "Millie'den bile daha büyük bir baş belasıydı."

"Uzun süredir mi birlikteydiniz?"

"Ayrı barışık beş yıl kadar. Genelde barışık..."

"Uzunmuş. Ne oldu?"

"Sürekli kavgaya ediyorduk. Birbirimizi çok mutsuz ediyorduk. Sonunda bitirmeye karar verdik."

"Kulağa sıradan gelme riskini alarak bunu duyduğuma çok

sevindiğini söyleyebilirim,” dedi Claire. Mark’la flört etmenin ne kadar kolay olduğuna inanamıyordu. Onun yanındaki halini tanıyamıyordu. İçine ne girmişti, ne hale gelmişti bilmese de buna bayılıyordu. Giyinip süslenip Mark’la flört ederken gözlerindeki hayranlığı görmek muhteşemdi. Bu kişi olmanın gerçekten büyük keyif alıyordu, aralarındaki kıvılcımın gerçek hayatta da devam etmesine sevindi. Mark’tan hoşlanıyordu, şimdiden yüzeysel Twitter flörtlerinin ötesinde bir bağları olduğunu hissediyordu.

Ana yemek tabakları da toplandıktan sonra Mark yine iş havasına büründü.

“Bir ajansın var mı?” diye sordu.

“Hayır. Gerek var mı?”

Mark omzunu silkti. “Sana kalmış, ama olmasını tavsiye edebilirim. Önünde hazır bir anlaşma varken birini bulman zor olmaz.”

“Önümde bir anlaşma var mı?”

“Eğer istersen.”

“Evet! Kesinlikle.”

“Resmi teklif yazısını ve sözleşmeyi postayla gönderirim. Ama bu arada el sıkışabilir miyiz?” diye sordu elini uzatarak.

“Kesinlikle!” Claire elini tutup içtenlikle sıktı.

“Harika! Seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum.” Ona bakarken gözlerinin içi gülüyordu. “Tatlı ister misin?” diye sordu garsonun uzattığı menüye bakarak.

“Çok doydum,” dedi Claire, “ama karamelli kek varsa...”

“Birlikte yiyecek mi?” diye sordu Mark.

“Paylaşmayı sevmediğini sanıyordum?”

“Pratik yapmam lazım.”

“O zaman evet, lütfen,” dedi Claire hevesle, Mark, o mükemmel erkek olabilirdi.

"Ee, kitapçıda çalışmaya nasıl karar verdin?" diye sordu Mark.

"Aslında tam olarak karar değildi. Bulabileceğim işleri düşündüm. Asıl planım Londra'ya taşınıp yayıncılık dünyasında kariyer yapmaya çalışmaktı." Öyle olsa yolları kesişir miydi, diye düşündü. "Buraya taşındığımda bu alanda bir şey bulmaya çalıştım ama olmadı."

"Buna sevindim."

"Öyle mi?" dedi kaşlarını çatarak.

"Evet. Yayıncılık sektöründeki beceriksiz yazarlar sürüsüne katulmayı es geçerek gerçek bir yazar oldun."

"Büyük planım bu değildi."

"Ama işe yaradı sonunda."

"Sanırım öyle." Gülümsedi. Mark belki de haklıydı ve her şeyin bir nedeni vardı. "Sen de beceriksiz yazarlardan mısın?"

"Pek değil. Birkaç kısa öykü yazdım, ama tam zamanlı yazmak gibi bir hırsım yok. İşimi seviyorum. Yeni yetenekleri keşfedip ortaya çıkarmayı gerçekten seviyorum. Senin gibileri yani."

Hesabı Mark ödedi. "Sakin aklından bile geçirme," dedi Claire çantasına uzanırken. "Şirket masrafı."

"Her şey harikaydı, çok teşekkür ederim," dedi Claire ayağa kalkarken. Restoranın boşaldığını fark etmemişti ama çıkışa yürürken son çıkan müşteriler olduklarını gördü şaşkınlıkla. Mark'ın yanında olmaktan öyle keyif almıştı ki zaman uçup gitmişti. Dışarıda, taksilerin beklediği yere doğru yürüdüler. "Seninle tanışmak çok güzeldi," dedi Claire. Gecenin böyle erken bitmesine üzüldü.

Mark de aynı şeyi hissetmiş olmalıydı. "Bir şeyler içmeye gitmek ister misin?"

Claire saatine baktı. "Açık bir yer olduğunu sanmıyorum."

“Benim otelime gidip barda bir şeyler içebiliriz.”

“Nerede kalıyorsun?”

“Merriion’da.”

“Tamam, olur.” Claire onunla biraz daha zaman geçirip daha yakından tanıyacağına sevindi. Mark Dublin’de çok az kalacaktı ve Claire bu süreyi verimli bir şekilde kullanmak istiyordu.

Taksiyle otele kısa sürede vardılar. Mark sürücüye ödeme-yi yapıp girişe yürürlerken Claire’in elini tuttu.

Klasik sütunlu ve gösterişli alçı kaplamalı, zarif mermer lobiye girerken, “Burayı sevdim,” dedi Claire.

Mark doğrudan bara gitmek yerine durarak Claire’in elleri-ni tuttu. “İstersen bara gidebiliriz,” dedi manidar bakışlarla. “ya da benim odamda bir şeyler içebiliriz.”

“İl!” Claire birden Külkedisi’nin elbiseleri gibi ince zarafet cilası uçup giderek kendini acemi, dünyadan haberi olmayan bir kız gibi hissetti. Mark’ın gönderdiği sinyalleri anlayamıyor, bu durumda nasıl davranacağını hiç bilmiyordu.

“İl... Bara gitsek?” dedi kısık sesle.

Mark başıyla onayladı, lobiden bara doğru yöneldi. Claire bakışlarını seçmeye çalıştı ama hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını anlayamadı. Şöminenin önündeki koltuğa yan yana oturdular, garson siparişlerini almaya geldi. Restorandan çıktıklarında Claire rahat ve keyifli hissediyordu ama şimdi gergin ve tedirgindi. Mark bozulmuş görünmüyordu, ona hâlâ gözlerindeki aynı sıcaklıkla bakıyordu.

Claire aralarında böyle bir gariplik olmasını istemediğinden havayı düzeltmek için bir şeyler söylemek zorundaydı. İçkilerinin servis edilmesini bekledi.

“Tekrar şerefe!” dedi Mark kadehlerini tokuşturarak.

Claire Bailey’s kadehini iki eliyle kavrayarak söyleyecek

bir şey bulmaya çalıştı. Pat diye onunla yatmayacağını söyleyemezdi ya? Ya Mark öyle bir şey ima etmediyse? O zaman Claire çok salak ve küstah durumuna düşerdi.

"Mark," dedi tereddüt ederek, "bloğumun biraz... Dobra olduğunu biliyorum, bu yüzden çok cürekâr, hatta önüne gelenle olan biri gibi görünebilirim." Yüzünün alev alev yandığını hissediyordu. "Ama işin aslı şu ki... Her zaman öyle hızlı değilim. Yani sende yarattığım izlenimin aksine ilk randevuda birlikte olmam. Aslında benim beş randevu kuralım var, bu bir randevu değil gerçi ama..."

"Hayır," Mark hemen öne eğilip lafını kesti. "Asıl ben özür dilerim. İster inan, ister inanma normalde ben de böyle hemen hamle yapmam."

Hamle yapmak? Hıh! Demek Mark onu odasına seks için çağırmıştı. En azından bu gece yeni bir şey öğrenmişti. Aklının bir köşesine yazdı: 'Bir şeyler içmek için benim otelime gel,' eşittir, 'Sevişmek için otelime gidelim.'

"Aslında tanıştığımızdan da uzun süredir birbirimizi tanıyoruz gibi hissediyorum," dedi Mark.

"Ne demek istediğini biliyorum." Kendi de aynısını hissediyordu. Daha yüz yüze tanışmadan önce Mark'tan hoşlanıyordu.

"Beni affettin mi?" diye sordu içten bir şekilde pişman görünüyordu. "Lütfen şansını denediği için bu adamı suçlama."

"Hayır," dedi Claire ve bunda ciddiydi. Gerçekten görünmeye çalıştığı kişi olsaydı muhtemelen odaya çıkma teklifini kabul ederdi. Yemek, şarap ve güzel elbisesinin karışımı kendini seksi ve mahmur hissettirmişti. Arzuladığı erkeğin ona karşılık verdiğini hissetmek yoğun bir duyguydu.

"Beni affetmiyor musun?" diye sordu Mark dehşet içinde.

"Hayır," dedi gülümseyerek. "Yani, şansını denediğin için seni suçlamıyorum. Sadece şey düşünmeni istemedim..."

“Dürüst olmak gerekirse hiçbir şey düşünmüyorum. Ayrıca önüne gelenle birlikte olduğunu da düşünmüyorum. Seni incittiysem gerçekten çok üzgünüm.”

“Hayır, önemli değil. Gerçekten.” İçkisinin tadını çıkarabilmek için koltukta arkaya yaslanarak gevşedi.

“Bu söylediğimi unutarak benimle yarın buluşabilir misin? Bana biraz etrafı gösterirsin.” Yalvarırcasına gözlerinin içine bakıyordu.

“Randevu gibi mi?”

Mark gülümsedi. “Eğer sen de böyle istiyorsan. Yoksa sadece birlikte takılan iki kişi oluruz. Uçuşum aksam. Belki burada buluşup brunch yapabiliriz. Tabi annenle ilgilenmek zorunda değilsen.”

“Hayır, şimdi bir bakımevinde kalıyor, yani tamamen seninim.”

“İyi. Buna sevindim.”

Kısa bir süre sonra Claire eve gitmek için taksiye bindi. Mark onu uğurlamaya geldi, vedalaşırken yanağından öptü. Çok güzel kokuyordu, yanakları yanağına değerken teni öyle sıcak ve dolgundu ki Claire neredeyse fikrini değiştirip kendini kollarına atarak odasına gitmek isteyecekti. Ama odasına çıktıktan sonra neyi nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri olmadığını farkındaydı. Bu yüzden onu bekleyen taksiye binip evine gitti. Heyecandan başı dönüyordu. Mark ve kitap sözleşmesi... Birden, her zaman istediği hayata gerçekten kavuşmuş gibi görünüyordu. Bunu birine anlatmak için sabırsızlanıyordu ama kimseye anlatamayacak olmasına üzüldü. Gizemli sırrını bilen tek kişi olan kendine sarıldı.

Ertesi gün Mark'ın oteline giderken diken üstündeydi. St Stephen's Green'de tramvaydan inip Merrion Sokağı'na doğru yürüdü. Soğuk ama aydınlık, güneşli, güzel bir gündü. Günlük giyinmeyi tercih ederek siyah dar kesim kot, diz boyu

süet çizme ve yeşil V yaka kazak giymişti. Öteki kişiliğinin de gündüzleri daha sade giysiler tercih edeceğini düşünmüştü ama Yvonne'un seksi giyinme tavsiyesini göz önüne alarak, vücudunu saran kot ve dekoltesine dikkat çekecek V yaka tercih etmişti. Yine Yvonne'un tavsiyesi üzerine göğüslerini ön plana çıkarmak için kolye de takmıştı. Kırmızı yün palto-suyla yün atkı ve eldivenlerinin seksilikle alakası yoktu ama seksi kızların da üşümemeye hakkı vardı herhalde.

Mark lobide onu bekliyordu. İçeri girer girmez onu karşılamak için ayağa kalktı, yanaktan öpüşerek selamlaştılar. Sonra bodrum kattaki restorana gidip tütsülenmiş somonla krema kıvamında çırpılmış yumurta yediler. Claire bütün akşamı birlikte geçirdikten sonra sanki gece birlikte kalmışlar gibi sabah kahvaltı etmenin çok keyifli olduğunu düşündü.

"E, burada kalan zamanımı nasıl geçirelim? Havaalanına gitmeme..." Mark saatine baktı "...üç saat var."

"Klasik turistik şeyler var; Trinity College, Book of Kells, Guinness, Christchurch Katedrali, galeriler..." dedi Claire ezbere okuyarak. "İn-bin turist otobüslerine binebiliriz," diye önerdi. "Ya da Viking Splash var. O da aslında otobüs turu ama boynuzlu şapkalar giyip bol bol bağırıyorsun, sonra da Grand Canal Basın'e giriyordu."

"Ben aslında turistik şeylerden hoşlanmam." Mark burnunu buruşturdu. "Daha rahat şeyler olabilir mesela."

"Yürüyüşe çıkabiliriz. Bugün hava çok güzel."

"Yürüyüş iyi fikir."

"Harika. Tam buna göre bir yer biliyorum," dedi Claire.

Brunchtan sonra en az bir saat daha sohbet ederek oyalandılar. Sonra Claire'in öncülüğünde Merrion Meydanı'na yol aldılar.

"Aslında buraya gitmiyoruz," dedi Mark'a, "ama hazır gelirken Oscar'a saygımızı gösterelim diye düşündüm." Mark'ı,

Oscar Wilde'in parktaki, hemen karşıdaki yaşadığı evi işaret eden renkli heykeline getirdi.

Anıt heykelin sütunundaki alıntının bir kısmını okumayı bitirdikten sonra Earlsfort Caddesi tarafına yönelerek St Stephen's Green'e doğru yürüdüler. Parkın kenarında yavaşça yürürlerken Claire'in içi harika bir mutluluk hissiyle doldu. Ağaçlar taze, capcanlı yeşil yapraklar ve kiraz çiçekleriyle doluydu, yeşil çitlerin arasından laleler boy gösteriyordu. Mayıs ayının ilk pazarıydı ve yazın resmen ilk günü gibiydi. Dünyanın tekrar canlandığı, yenilik ve olanaklarla dolu bir his havayı sarıyordu ve Claire de bunun bir parçasıydı.

Görkemli cephesinde dünyaca ünlü solocuların senfoni ve performanslarının afişleri olan Ulusal Konser Salonu'nun kapılarına yaklaşıırken, "Buraya mı gidiyoruz?" diye sordu Mark.

"Hayır." Claire, onu binanın arkasındaki parka götürüp oradan Iveagh Bahçeleri'nin gizli görkemine açılan kemerli kapıya getirdi. Girişin yakınındaki ünlü İrlandalı tenor Kont John McCormack'in heykelinin yanından geçerken, "Burası Dublin'de en sevdiğim yerlerden biridir," dedi. Bu heykel bahçede en az sevdiği şeydi; çok yeni ve kusursuz olduğu için bahçedeki diğer daha eski, klasik çizgili, bazı parçaları eksik, yosun kaplı heykellerin romantik havasına uymuyordu.

İki yanı büyük şelalelerle süslü geniş taş yoldan geçerken çocuk çılgınlıkların duyunca hayal kınklığına uğradı. Bir banka oturdular. Yakınların babalarının eşliğinde oyun oynayan çocuklar vardı. Claire onlara kızmamaya çalıştı ama bahçenin, kendi gizli mekânıymış gibi hissettiren sessiz sakin halini daha çok seviyordu. Onun düşüncelerini okumuş gibi baba çocuklarını toparlayıp çıkışa götürdü.

"Sonunda baş başa kaldık," dedi Mark.

"Hiç gitmeyecekler sandım."

Mark başını yana eğip yüzünü inceledi. "Çok tatlısın."

"Buna çok şaşırmış görünüyorsun."

Mark güldü. "Hayal ettiğimden farklısın."

"Öyle mi?" Claire muhabbetin gidişatından pek memnun değildi. "Nasıl farklıyım?" Gerçekten bunu bilmek istiyor muydu?

"Senin daha şey olacağını..." Mark tereddüt etti.

"Ne?" Cümleyi tamamlayabilecek bütün olasılıkları düşündü; daha seksi, daha cüretkâr, daha güvenli, daha eğlenceli, daha ilginç...

"Dürüst olabilir miyim?"

Claire başıyla onayladı. "Tabi ki." *Lütfen 'seksi' deme. Ya da 'ilginç'.*

"Açık konuşacak olursam senin daha... Göz korkutucu olacağını düşünmüştüm." diye itiraf etti sonunda.

"Hmm!"

"Daha sert. Beklediğimden daha iyisin."

"Gerçekten mi?" Mark'ın ona bakışıyla her yerine sıcak bir pırıltının yayıldığını hissetti.

"Çok daha iyi."

"Sana iyi bir kız olduğumu söylemiştim."

"İsminden anlamalıydım."

"Peki, 'iyi' iyi bir şey mi?"

Mark başıyla onaylayarak gülümsedi. "İyi güzeldir."

"Çok iyi değil ya?"

"Hayır. Tam kararında."

"Hadî, etrafı biraz daha keşfedelim," dedi ayağa kalkarak.

Bahçenin gizli, kuytu köşelerinin hoş sessizliğinde gezinerek, taş merdivenlerden yemyeşil yollara indiler, sütunlar üzerinde, kaftanları dalgalanan kızların heykellerini kaplayan yosunlar, ağaç gövdeleriyle öyle uyumluydu ki manzaranın geri kalanıyla birlikte var olmuş gibiydi. Çimlerin üzerinde

büyük kırık heykel parçalarına rastladılar, kimi çalılıklara gömülü heykel parçalarının kim bilir nasıl öyküleri vardı. Bahçelerde kimse yoktu, çakılda yürüten ayaklarının çıtırtı sesinden başka ses duyulmuyordu.

Daha küçük yollardan birinde yürürlerken Claire bir heykelin önünde durdu. Yukarı bakarken ağaçların arasından süzülen ışıktan gözlerini koruyarak, "Bu benim en sevdiğim heykeldir," dedi Mark'a. "Çok asil bir havası var. Çok zarif ve dengeli duruyor."

"Sadece tek kolu olmasına rağmen," dedi Mark.

"Çok kolay bir tarz olmasa gerek." Claire güldü. "Ama onda bir şey var. Sanırım bir savaşçının heykeli."

"Çok etkileyici olduğunu düşünüyorum," dedi Mark. Claire başını çevirdiğinde Mark'ın heykele değil ona baktığını gördü.

"Pardon," dedi Mark yakalandığı için suçlulukla gülerek. "Bu gerçekten sıradandı."

Claire kıkır kıkır güldü. "Biraz evet." Ama önemli değildi.

"Ah, neyse benim sıradanlık ustası olduğumu zaten bildiğimize göre, bunu da sorsam sakıncası yoktur umarım: seni öpebilir miyim?" Gözlerinin derinliklerine bakarak yaklaştı.

Claire nefesini tutarak başıyla onayladı.

"Seni uyarmak zorundayım, eğer seni öpersem bu kesinlikle bir randevu olacak."

"Yine de evet," diye fısıldadı Claire, sonra Mark başını yavaşça, nazikçe eğdi. Dudakları sıcak ve yumuşaktı, onu yavaşça, hafifçe öpüp hemen geri çekildi. Claire kendini kontrol edemedi gömleğinin kolundan çekti.

"Bir daha mı?" diye fısıldadı Mark, nefesi dudakları arasında esiyordu.

"Bir daha..." dedi Claire nefes nefese. Tam orada, yıkık heykellerin arasında Mark onu bir daha öptü.

El ele otele geri dönerlerken Claire hafif bir baş dönmesi ve sersemleme hissediyordu. Mark'ın neler hissettiğini merak etti. Onunla tanıştığında ergenler gibi böyle sade öpücükler ve el tutuşmalar olacağını bekliyor muydu? Ama mutlu görünüyordu. Dahası göz göze geldiklerinde onun yüzündeki şaşkın gülümseyişin kendininkine benzediğine emindi. Mark yukarıda çantalarını hazırlarken, ayrılık düşüncesiyle şimdiden yokluğunu hissederek lobide bekledi.

“Londra’ya gelip benimle kalır mısın?” diye sordu Mark merdivenlerden inerken. Claire’in kararsızlığını görünce, “Yedek odam var,” diye ekledi. “Kitabı tartışıp birlikte biraz zaman geçirebiliriz.”

“Çok isterim.”

Mark'ın gözlerinin içi güldü. “Yakında mı?”

“Bu ya da bir sonraki hafta sonu gelebilirim, annem birkaç hafta bakımevinde kalacak. Eve döndüğünde bir süre yanında olmam gerek.”

“İyi o zaman, ne zaman gelebileceğine karar ver. Görüşürüz.” Veda öpücüğünü verip bekleyen taksiye atladı.

On Birinci Bölüm

Ertesi gün, depoda kitap kolilerini açarlarken, “Randevun nasıldı?” diye sordu Yvonne.

“Harikaydı,” dedi Claire kocaman gülümseyerek. “Çok güzel geçti.”

“Aaa, her şeyi anlat!” dedi Yvonne. “Benim flört tavsiyelerim işe yaradı mı?”

Claire duygularını incitmemek için, “Evet, kesinlikle,” diye yalan söyledi. Aslında Yvonne’un ona öğrettiği şeylerin hepsini unutmuştu; saçıyla oynamak, erkeğin hareketlerinin aynısını yapmak, yemek yerken parmağını yalamak, ‘kazara’ ona dokunmak... Zaten bu hilelerin hiç birine ihtiyacı yoktu.

“Çok iyi anlaştık. Zeki, eğlenceli ve inanılmaz sevimli. Onunla konuşmak da çok kolaydı, sanki uzun zamandır birbirimizi tanıyormuşuz gibi hissettim.”

“Ah, şu haline bak, mutluluktan ı ışık saçıyorsun.” Yvonne güldü. “Oteline gittiniz mi peki?”

“Hayır. Yani evet, ama sadece bir şeyler içmek için. Kalmadım.”

“Onu bekletiyorsun. Aferin.” Başıyla onayladı. “Randevu koşun olarak onaylıyorum.”

“Ona beş randevu kuralım olduğunu söyledim.”

“İyi yapmışsın! Judy bile bundan etkilenirdi. Beş çok zordur!”

“Sence beş çok mu fazla olmuş?”

“Hayır. Eğer istediğin buysa, tam kararında.”

“Dün brunch için buluştuk, o havaalanına gidene kadar birlikte takıldık.”

“Harika. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun değil mi?”

“Evet, gerçekten, hem de çok.”

“Onu tekrar göreceğiz misin?”

“Londra’ya gelmemi istiyordu, annem yokken gitmeye çalışacağım.”

“Çok uzakta olması ne kötü...”

“Evet,” Claire hak verdi. Ama pek çok açıdan bu iyi bir şeydi. Mark’la ilerlemek istiyorsa ki istiyordu, hemen kendini geliştirmesi gerekecekti. Mark onun gerçekten becerikli olmasını bekleyecekti, oysa neredeyse deneyimi bile yoktu. Yvonne’un yapabileceğinden çok daha ileri seviyede bir hocaya ihtiyacı vardı. Bütün gece bunu düşünüp durmuş, sonunda bir fikir bulmuştu. Ama bunu düşünmek bile midesinin gerginlikle kasilmasına neden oluyordu.

Bu arada beş randevu kuralı sayesinde Mark’la, Londra’da stressiz zaman geçirebileceğine mutluydu. Aklını plandan uzaklaştırmak için konuyu değiştirdi, “İvan’la buluşman nasıldı?” diye sordu Yvonne’a. Bu gece planını düşünecek yeterince vakti olacaktı.

O gece Claire, dizüstü bilgisayarıyla mutfak masasına oturup eskort sitelerini gezerken saçını başını yolmamaya çalıştı. Sandığından çok daha zordu; zaten bu plan aklına ilk geldiğinde de kolay olmayacağını biliyordu. Resimlerdeki adamlar iri, kaslı, gülünç pozlar vermiş çok korkutucu görünüyordu. Bir de dapdar iç çamaşırıyla aletlerinin yakın çekim resimleri bile vardı! Kendini bu adamlardan biriyle düşünemiyordu. Ama bir ilişki olmadan hemen cinsel deneyim kazanmasının

başka nasıl bir yolu vardı? Boynunu büküp birini seçmek zorundaydı.

Bu epey arkadaş canlısı görünüyor diye düşünerek zayıf, oldukça normal görünen bir çocuğun resmine tıkladı. Ama profilini okurken kendini çok kötü hissetti. Sadece on dokuz yaşındaydı, hâlâ çocuktuk! O kadar genç biriyle olmasının imkânı yoktu. Geylerle yirmi yaşın altındakileri eleyince liste oldukça daraldı ama yine de işini kolaylaştırmadı. Profilleri okumak can sıkıcıydı. Çoğu yabancı ve çok gençti, her an müsait olmaları, herhangi bir zamanda erkek, kadın veya çiftlere hizmet sunmak için hazır olmaları, rasgele yabancıların fantezilerini seve seve yerine getirecek olmalarında yürek ezi- ci bir çaresizlik vardı.

Claire her şeye rağmen çalışmak istediklerini düşündü. Onlar için sadece başka bir müşteri olacaktı, o para verip bu kişiyi tutsa da tutmasa da bu işi yapıyorlardı zaten. Brezilyalı Carlos ona oral seks sanatını öğretmek için para ödemek istese ne düşünürdü? Muhtemelen çok daha kötü işleri olmuştuk. Tatlı bir yüzü, kibar bir sesi vardı. Müşterilerine hayatının en iyi gecesini geçirtip bütün fantezilerini gerçekleştirme sözü veriyordu, ilk kez eskortlarla birlikte olan ya da deneyimsiz müşterilere de anlayışlı görünüyordu. İstedığınız hızda ilerleyebilecekti, gerçi Claire'in konuşmakla harcayacak vakti yoktu. Dahası Carlos'la buluşunca zamanı nasıl kullanmak istediğine dair detaylı bir plan yapmalıydı.

"Ah, kimi kandırıyorum?" dedi yüksek sesle ekranı kapatarak. "Bunu yapamam." Ama başka türlü nasıl öğrenecekti? Kitapların ve Google'ın işe yaramayacağı nadir durumlardan biriydi. Gerçek hayatta, ilk elden deneyime ihtiyacı vardı. O gece Luca'yla seks yapma fırsatını tepmemeliydi diye düşündü. En azından oyuna geri dönmüş olurdu.

Sonra o gece söyledikleri aklına geldi; 'akşam yemeğinin karşılığını veriyorum'. Luca bir gece yatacak yer ve sıcak ye-

mek karşılığında onunla yatmaya razıydı. Belki de bu karşılığı şimdi verebilirdi, yani yatacak yer için değilse de ona para teklif edebilirdi. Sonra Luca, en iyi olduğu şeylerin sevişmek ve resim yapmak olduğunu ama hâlâ ikisinden de para kazanmanın yolunu bulamadığını söylemişti. Paraya ihtiyacı vardı. Claire'in de ilişkisiz bir sekse. Belki birbirlerine yardım edebilirlerdi. Mükemmel çözüm olabilirdi.

Sonraki akşam işten hızla eve gitti, Luca'nın evine gitmek için uzun süre hazırlandı. Konuyu nasıl açacağını düşünmek zordu. Daha önce kimseye böyle bir teklifte bulunmamıştı ve ne giyeceğine karar veremedi. Randevuyla iş toplantısı arası bir şey gibi hissediyordu.

Başka bir elbiseyi daha yataktaki büyüyen yığının üzerine atınca, "Bu kadar düşünme," dedi kendi kendine. Gardırobunun yarısının oluşturduğu yığına bakıp hayal kırıklığıyla homurdandı. Sonunda siyah kumaş pantolonla dar kesim beyaz bir bluz giymeye karar kıldı. Sinirleri iyice harap olmadan bir an önce evden çıkmalıydı.

Luca'nın evini bulmakta sorun yaşamadı ama daire numarasından emin değildi. Apartmanın en üst katında oturduğunu bildiğinden şansını deneyerek en yüksek numaralı zile bastı. Kaçma dürtüsünü bastırmaya çalışarak nefes bile alamadan birinin cevap vermesini bekledi.

Evde olmayabilir diye düşündü aniden rahatlayarak. Evde değilse, bunu bir işaret olarak alacaktı. Derken zillerin yanındaki hoparlörden çatlak bir ses geldi.

"Merhaba!" diye bağırdı Claire. "Luca sen misin?"

Hoparlörden daha başka çatlak sesler geldikten sonra sessizleşti. Claire bekledi. Zile tekrar bassa mıydı? Luca'nın evi olduğundan bile emin değildi. Derken apartmanın içinde bir hareketlilik oldu, kapı açıldı ve Luca kafasını uzattı. "A, merhaba!" Onu gördüğüne şaşırmişti.

“Merhaba. Hmm... İçeri gelebilir miyim?” Ah, tanrım belki de yalnız değildi. Yukarıda çıplak bir kız olduğu için kapıdaki kişiden kurtulmak için aşağı koşmuştu.

“Tabi.” Geri çekilip eliyle holü işaret etti. “Otomat çalışmıyor,” dedi merdivene giderken.

“Aa. Özür dilerim.”

Luca önden geçmesini işaret edince Claire üzerindeki bakışlarını hissederek tedirgin oldu. Poposuna bakmadığını umdu. Pantolon giymekle hata etmişti.

Luca onu oturma odasına buyur ederken Claire bir kez daha evin fakirliğinden çok etkilendi. İçeride ağır yağlı boya ve terebentin kokusu vardı, pencere kenarındaki şövalenin üzerinde büyük bir tuval duruyordu.

Luca parmaklarını saçında gezdirirken elleri ve kollarındaki kırmızı mavi boya lekelerini görünce, “Çalışıyor muydun?” diye sordu Claire. “Özür dilerim, umarım işini bölmedim.”

“Hayır, önemli değil. Otursana.” Başıyla koltuğu işaret etti, Claire memnuniyetle kendini koltuğa attı. “İçecek bir şey ister misin?”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Claire, sesi gergin ve soluk soluğa çıkıyordu.

Luca ellerini kalçasına koyup kaşlarını çatı. “E... Beni görmek mi istedin?”

“Evet. Seninle... İı, konuşmak istediğim bir konu var.”

“Tamam. Söyle.”

Claire terli avuçlarını pantolonuna silerek güçlükle yutkundu. “Çok zor... Nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedi kekeleyerek. “Senden bir iyilik isteyecektim; yani tam olarak iyilik sayılmaz, çünkü bunun için sana para vereceğim,” diye düzeltti telaşla. Luca öyle durup gözlerini dikmişti, Claire ne yapacağını şaşırdı.

“İsteddiğin iyilik ne peki?” diye sordu Luca.

Claire kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. “İı, benim evimdeyken bana... İı, şey demiştin ya... Yemeğin karşılığını ödüyorum demiştin...” Yüzünün alev aldığını hissediyordu, Luca'ya bakamadığından gözlerini, ellerine sabitledi.

“Evet, bunun için gerçekten çok üzgünüm. Aptalca, ökürece bir hareketti. Ama bunu aştığımızı sanıyordum. Beni affettiğini düşünüyordum.”

“Ah, evet affettim.” Başını kaldırıp ona baktı. “Ama... Düşünüyordum da... Fikrimi değiştirmem mümkün mü?”

“Fikrini değiştirmek derken?” Luca kaşlarını çattı, sonra gözleri kocaman açıldı. “Haa...”

“O gece kalmanın karşılığından bahsetmiyorum,” diye ekledi Claire hemen. “Ben sana para vereceğim.”

Luca kanepede yanına oturup Claire'in titreyen parmaklarını eliyle tuttu. “Sakin ol,” dedi.

“Özür dilerim, aptal bir fikirdi. Gelmemeliydim, kalkayım.” Claire ayağa kalkmaya çalıştı ama Luca elini sımsıkı tutarak onu durdurdu.

“Doğru anlamış mıyım bakayım,” dedi. “Seninle seks yapmam için bana para vermek mi istiyorsun?”

Claire gözlerinin içine bakmak için kendini zorladı. Sonunda Luca anladığı ve en kötü kısmı bittiği için rahatlayarak, “Evet,” dedi.

“Bunu parasız da seve seve yaparım, geçen gece bunu yeterince açık belirtmiştim sanırım.”

Claire'in yanakları kızardı. “Ama o bedava olmayacaktı değil mi? ‘Yemeğin karşılığını’ vermiyor muydun?”

“Bak, saçmaladım. Senin istediğinin bu olduğunu sandım. Ama sende yaratmış olduğum izlenimin aksine, seksi bir ticaret aracı olarak kullanmam.”

Claire iç çekti. “Hayır, tabi ki. Üzgünüm. Seni incitmek istememiştim.”

“Önemli değil. E, ne dersin?” Başıyla yatak odasını işaret etti. “Benden olsun.”

Claire yutkundu. Lanet olsun, Luca hiç anlamamıştı. “İı, hayır, benim istediğim bu değildi. Beni sadece si... Yani, benimle sadece tek gecelik bir ilişki yaşamamı istemiyorum. Bana bir şeyler öğretmeni istiyorum.”

“Nasıl şeyler?” dedi Luca gözlerini kısarak.

“Seksle ilgili şeyler... Biraz uzun bir hikâye...”

“Benim zamanım var.”

“O içkiyi şimdi alabilir miyim?”

“Bira olur mu?”

“Evet.”

Luca mutfığa kaybolup iki şişe Corona'yla geldi, birini Claire'e verdi. Buz gibi şişenin etrafı kışkırtıcı bir biçimde ıslaktı.

“Şerefe!” Luca şişesini Claire'in şişesiyle tokuşturup yanına oturdu. “E, uzun hikâyeyi dinleyebilir miyim?”

Claire nasıl başlayacağını düşünerek biradan bir yudum içti. “Blog yazıyorum,” dedi. “Seksle ilgili bir blog.”

“Seks bloğu mu?” Luca kaşlarını kaldırdı.

“Evet. İı.. deneyimlerimi, çıktığım erkeklerle yaptıklarımı yazıyorum. Oldukça müstehcen yazılar.”

“Aferin sana!”

“Birkaç yıldır yazıyorum, çok popüler oldum. Her ay yirmi binden fazla tıklanma alıyorum, arama motorlarındaki bir numaralı seks blogeriyim.” Tanrım, çenesi düşmüştü. Neden istatistiklerden bahsediyordu ki? “Neyse, kısacası birbirinden farklı pek çok deneyimler, değişik erkeklerle ilgili yazdım. Yazılarım çok açık sözlü...”

"Tamam," dedi Luca başını kaşıyarak. Şaşkına dönmüş görünüyordu.

Claire dudaklarını ısırdı. "Ama işin aslı bunların hiç birini yapmadım. O erkeklerin hiç biri yok. Yazdığım hiçbir şey gerçek değil."

"Bu hikâyeleri uyduruyor musun yani? Kendi fantezilerini mi yazıyorsun? Bu çok seksi," dedi Luca çarpık bir gülümsemeyle. "Ama bunun neresi yanlış anlamadım. Bunu yasaklayan bir kanun mu var? Blogunda yazdığın her şey gerçek olmak zorunda değil."

"Ama şimdi bir yayıncı blogumla ilgileniyor. Oradaki yazıları derleyerek bir kitap yazmamı istiyor."

"Yani? Blogundaki gibi kurgu yazmaya devam et."

Claire dudaklarını ısırdı. "Blogdaki kız gibi seksi ve gösterişli olmamı bekleyecek ama ben öyle biri değilim."

"Şu ana kadar doğaçlama gayet iyi kurtarıyorsun bence."

"Peki," dedi Claire. "Yardım etmek istemiyorsan anlarım." Yüzünün kıpkırmızı olduğunu farkındaydı, utancını saklamak için birasından içti.

"Daha fazlası var, değil mi?" Luca yüzüne iyice baktı, sonra yavaşça gülümsemeye başladı. "Geçen gece yemeğe çıktığın kişi bu yayıncı eleman mıydı?"

"Ee... Evet."

"Ondan hoşlanıyorsun değil mi?"

"Evet." Claire'in yanakları kızardı. "Ama benim tam bir seks bombası olduğumu sanıyor, oysa benim bu... Alanda neredeyse hiç deneyimim yok. Bu yüzden sadece... seksten ibaret değil sorunum," dedi kelimeyi zorlukla söylerken az kalsın boğularak. "Daha uzun vadeli bir proje."

"Tamam. Hayır demiyorum zaten."

"Gerçekten mi?"

“Evet de demiyorum,” dedi uyararak. “Tam olarak ne yapmanı istediğinden emin değilim. Sana ne öğretmemi istiyorsun?”

“Hı... Her şeyi sanırım. Bu işte nasıl... İyi olacağımı. Oral seks yapmayı filan işte.”

“Oral seks mi?” Luca öyle yakınında oturuyordu ki siyah gözlerinin şaşkınlıkla parıldadığını görebildi. “Yani kısaca aletimi emmene izin vermem için bana para vermek istiyorsun...”

Claire, Luca’nın dobra yüz ifadesinden kaçınarak gözlerini çevirdi. “Hı, hı...”

“Tam bana göre bir işe benziyor, ne zaman başlıyoruz?”

“Kabul ediyor musun yani?”

“Bilmiyorum. Ücreti ne olacak?”

“İı, bu işlerin piyasa fiyatını araştırdım.”

“Gerçekten mi?”

“Of, evet. Eskort tutacaktım ama buna içim elvermedi. Profesyonel bir... Şeyle olma fikrini sevmedim.”

“Fahişe,” diye bitirdi Luca. “Sen de yetenekli bir amatörle olmaya karar verdin. Bak, istediğin buysa seninle sevişirim. Bana para filan vermene gerek yok.”

Luca’nın açık sözlü kelime tercihine karşı Claire yüzünü ekşitti. “Ama sana dedim ya. Beni s... Yani istediğim bu değil. Bunu neden parasız yapasın ki? Normalde... Olmak isteyeceğin türden biri değilim.”

“Bütün kadınsal uzuvların yerinde değil mi?” dedi, gözleriyle Claire’i tepeden tırnağa süzerek. “Gayet benim tipimsin diyebilirim.”

Claire biraz sinse de ısrar etmeye devam etti. “Bana öğretmeni istiyorum. Beceriksizliğime ve bana karşı sabırlı olmak zorunda kalacaksın. Neden bunun karşılığında bir şey alamayasın? Buna hakkın var. Ayrıca...” Birden sustu. Onu incitmek istemiyordu.

“Ayrıca?” Luca sorgularca kaşlarını kaldırdı.

“İl, burada yapmak zorundayız. Yani seni annemin yanına getiremem.”

“Yatak odanın kapısını kapatabilirsin,” dedi Luca hınzırca sırtaarak.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Evet. Yani buraya gelmek istiyorsun, değil mi?”

“Evet, bu yüzden elektriğinin filan kesik olmaması lazım,” diye mınıldandı gözlerini oturma odasında gezdirerek.

“Tabi. Anladım.”

Birden Luca’nın onu evinde istemeyeceğini düşünerek, “Tabi senin için sakıncası yoksa,” diye ekledi.

“Elektriğimin kesilmemesinin mi? Bana göre hava hoş.”

“Hayır. Buraya gelmemin. İstersen otele gidebiliriz.”

“Gerek yok. Buraya gelebilirsin.”

“Yani... Kabul ediyor musun?” diye sordu Claire umutla.

Luca iç çekti. “Evet, tamam,” dedi gönülsüz bir sesle. “Yapacağım.”

“Teşekkür ederim.” Claire rahatlayarak derin bir nefes aldı. En azında bu azap verici aşağılanma boşuna olmamıştı. “Bir program yapabiliriz. Özel hayatına saygılı olur, seni rahatsız etmem. Yani kız arkadaşınla falan işleri karıştırmak istemem.”

“Kız arkadaşım yok.”

“Ee... Yani bu durum değişebilir.”

“Hayır değişmez. Ben kız arkadaş istemem. Bunu konuşmalıyız.”

“Neyi?”

“Bu inanılmaz derecede kibirli gelecek ama eğer bunu yaparsak şimdiden bazı kurallar koymamız lazım.”

“Tamam.”

“Bir numaralı kural da bana bağlanmayacaksın.”

“Haklısın!” dedi şiddetli bir kahkahayla. “Bu inanılmaz derece kibirli oldu!”

“Pardon ama ikimizin de bu konuyu net bir şekilde bilmesini istiyorum,” dedi aralarındaki alanı eliyle işaret ederek. “Kadınlar seks yüzünden daha duygusallaşabiliyor, dediğin gibi deneyimsizsen... Mahrem ve özel şeyler paylaşacağız, bu kendini farklı hissettirebilir, seksi aşkla karıştırıp beni erkek arkadaşın gibi düşünmeye başlama.”

Merak etme. Sana para veriyor olmam bu durumu gayet güzel dengeleyecektir.”

“Evet,” Luca başıyla onayladı, “belki bana para veriyor olman iyi bir şey. Aramızdaki sadece bir iş ilişkisi olduğunu hatırlatır.”

“Sözleşme hazırlayabiliriz,” dedi Claire incinmiş gibi sert bir ses tonuyla.

“Buna gerek yok. Sadece seni yanlış yönlendirdiğim için beni suçlamamı istemem. Yanlış beklentilere kapılmamı istemiyorum.”

“Kapılmam. Zaten bunu Mark için yapıyorum!”

“Tabi. Bu işlerin piyasa fiyatı neymiş peki? Eskorta ne verecektin?”

“Genelde yarım saatine yüz Euro istiyorlar.”

Luca hafifçe ıslık çaldı.

“Biliyorum!” Gözlerini yuvarladı. “Yani daha fazla ders almaya param yetmez.”

“Bu küçük proje için ne kadar bütçe ayırdın?” diye sordu dudaklarında keyifli bir gülümsemeyle.

“Hesap yapmadım aslında. Gidişata göre bakacaktım. Ama ilk başta beş yüz verebilirim, sonrasında haftada yüz eurodan fazla veremem.”

“Yarım saatte çok şey yapabiliriz,” dedi Luca koltuğun kenarına yaklaşarak. “Bir çaresini buluruz.” Elini uzatıp parmağıyla Claire’in bluzunun açık yakasından görünen köprücük kemiğini okşamaya başladı.

Claire yutkundu. “Ne gibi?”

Luca cevap vermeden parmağını hafifçe teninde gezdiren uzun uzun gözlerinin içine baktı. “Misli ödeme kabul edebilirim belki.” Öne eğilip parmağıyla bluzunun yakasını çekip boynunun çukurunu öptü.

“Seks mi demek istiyorsun?”

Luca başını kaldırdı. “Evet, neden olmasın? Seks yapmayı severim. Düzenli bir kız arkadaşım yok. Derslerin haricinde de...”

“Sana hizmet etmemi mi bekliyorsun?”

“Çok soğuk bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

“Bu soğukluğu isteyen sensin.” Seksle ödeme yapmak... Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Bunu yaparsa ne olurdu? Öte yandan Luca’ya önerdiği şeyden farksız değildi ya.

Claire geri çekildi. “Ne yapıyorsun?”

“Önce temel konulardan başlamalıyız. Buna öpüşme denir. Seni öpüyorum. Ön sevişmenin bir parçası olarak bilinir. Not almak ister misin?”

“Ah! Hayır... Hemen başlamayı düşünmüyordum. Ben... Hazır değilim.”

“Dert ettiğin buysa tüyden rahatsız olmam.”

“Hayır, ondan değil,” diye bağırdı Claire. Ama nedeni buydu. Luca’nın onu çıplak görmesi için çok fazla hazırlık yapmalıydı. Üzerinde düzgün iç çamaşın da yoktu. “Ama... Üzerimde para yok.”

“Sonra verirsin,” dedi Luca tekrar eğilerek.

“Hayır,” dedi Luca’yı iterek. “Sana baştan ödeme yapmak istiyorum.”

“Ücretsiz deneme yapsak? Satın almadan önce denemiş olursun.” Yüzünü boynuna gömmüş, sıcak nefesiyle tenini ısıtıyordu.

“Hayır, buna gerek olmayacak.”

“Sen bilirsin,” dedi Luca sonunda pes edip geri çekilerek.

“İlk önce diğer kuralları belirlememiz lazım zaten. Mesela bana ne kadar zaman verebileceksin? Hangi saat senin için uygun olacak?”

“Beş yüzü ver sen, bütün zamanım senin.”

“Gerçekten mi? Ama bu para bir eskortun iki buçuk saatlik ücretine yeter sadece.”

“Ama ben paranın karşılığını vereceğim. Bunu özel bir promosyon olarak gör, bir alana bir bedava.”

“Gündüzleri çalıştığım için sadece akşamları gelebilirim.”

“Tamam.”

Claire çantasına elini sokup ajandasını çıkardı. “Başlamak için perşembe gecesi uygun mu?” diye sordu.

Luca sırtınca Claire, onun bu resmi tavrıyla dalga geçtiğini anladı. “Perşembe akşamı harika. Ben de kendi ajandama yazarım.”

“Sonra, başka bir şey daha var. Doğum kontrol hapi kullanacağım ama senin yine de kondom kullanmanı istiyorum. Parasını veririm, başka masraflar olursa onu da karşılarım.”

“Tamam.”

“Başka sorun var mı? Sana bağlanmamam haricinde eklemek istediğin başka kural var mı?”

“Sadece bir şey sormak istiyorum, bloğunun ismi ne?”

“Bloğumu neden soruyorsun?”

“En azından bakmam gerektiğini düşünüyorum, iyi olmaz mı sence? İşlememiz gereken konuları görmüş olurum.”

“Ders planı mı hazırlayacaksın?” dedi Claire kıkır kıkır gülererek.

“Belki de. Ben sorumluluk sahibi bir çalışanıam.”

“Bunu duyduğuma sevindim. ‘Cinsellik Öyküleri.’” Ayağa kalkıp pantolonun kırıksıklarını düzelitti. “Perşembe görüşürüz o zaman,” diyerek resmi bir tavırlı elini uzattı.

Luca da ayağa kalkıp elini tuttu. “Hâlâ şimdi yapmamız gerektiğini düşünüyorum,” dedi hafifçe avcunu okşayarak. “Gerginliği atmak için çabucak yapsak iyi olur.”

“Neden öyle düşünüyorsun?”

“Çünkü bunu kafanda büyüteceksin, sonra perşembe günü iyice gergin olacaksın. Şimdi yaparsak stresin azalır.”

“Şimdi olduğumdan daha stresli olamam zaten,” dedi gergince kahkaha atarak.

“Rahatla Claire,” dedi Luca onu kapıya uğurlarken. “Endişelenecek bir şey yok. Öğrenmek eğlencelidir, göreceksin.”

Claire’in arkasından kapıyı kapatırken ne tuhaf bir geceydi, diye düşündü Luca. Bu tuhaf teklif karşısında kendini nasıl hissediyordu, emin değildi, hâlâ kabul ettiğine bile inanamıyordu. Ama geçen gece hiç zorunlu olmadığı halde Claire ona çok iyi davranmıştı ve kendini ona borçlu hissediyordu. Ayrıca paraya da ihtiyacı vardı. Herhangi bir bağıllık olmadan düzenli seks yapabilmek de işine gelirdi.

Claire’in daha fazlasını istemeyeceğini umuyordu, çünkü bunun sonu asla iyi olmazdı. Hayatta öğrendiği en önemli şeylerden biri insanın kendi mutluluğu için başkalarına güvenemeyeceğiydi, kesinlikle hiç kimsenin ona bel bağlamasını istemezdi; insanları hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey gelmezdi elinden.

Alina'yla birlikte çocuklukları boyunca terapist ve psikologlara yeterince gittikten sonra bağımlılık sorunu olduğunu öğrenmişlerdi. Onu iyileştirecek tek kişi olduğunu sanan kızlardan gına gelmişti. Biraz boktan olduğunu farkındaydı ama bu işine yarıyordu. Hayatta kalma mekanizması haline gelen durumu herkesi güvende tutuyordu. Çünkü daha fazlasını istedikçe kötü şeyler olurdu.

On İkinci Bölüm

Ertesi gün hava güzel ve güneşliydi, Claire öğle yemeği yemek için parkta Catherine'le buluştu. Dükkân sakin olduğundan Tom istediği kadar takılabileceğini söyledi.

Catherine çantasından folyoya sarılı dürümle su çıkarırken, “Mark’la nasıl gitti?” diye sordu. Kıpır kıpır, ciyak ciyak bağırarak bebekleriyle kukla gösterisinin sonunu izleyen anne grubunun yakınında plastik sandalyelerinde oturuyorlardı. Catherine, sponsorlu çocuk etkinlikleri üzerine yazması istenen yazı için araştırma yapmak üzere, tüm gün süren bu çocuk etkinliğini izliyordu. Paddington da, yanında, başka bir son model bebek arabasının içinde yatıyordu.

“Harika,” dedi Claire dizinin üzerinde sandviçini açarak. “Gerçekten iyi geçti.”

Catherine başını çevirip ona daha yakından baktı. “Gerçekten mi?” dedi gözleri parıldayarak, Claire gülümseyişinin yeterince şey açıkladığını biliyordu. “Twitter’da yazıştığınız kadar iyi mi?”

“Evet, çok iyi. Ayrıca kitap anlaşmam kesinleşti.”

“Ah tanrım, sonraki sefer şampanya içmeliyiz. Neyse, tebrikler!” Catherine su şişesini kaldırıp Claire’inkiyi tokuşturdu.

“Teşekkürler.” Claire sandviçinden bir ısırık aldı.

“Flört ettiniz mi?”

Claire yemeğini yerken başıyla onaylayıp gülümsedi. “Öpüşmüş bile olabiliriz,” dedi lokmasını bitirince.

Catherine'in gözleri kocaman açıldı. "Vay be, bravo sana!"

"Pazar günü bir daha buluştuk, gidiş saatine kadar birlikte takıldık. Gerçekten harikaydı."

"Seksi, işveli kız havasını yapabildin mi?"

"Biraz. Yvonne bana bir sürü flört tekniği vermişti ama pek kullanmadım. Çoğunlukla kendim gibi davrandım, bazen kendimin biraz daha cüretkâr haline büründüm."

"E işe yaramış demek."

"Evet. Bir şeyler içmek için otele gittiğimizde beni odasına çağırdı."

"Bak sen şu çapkına!"

"Normalde bu kadar hızlı hareket etmediğini söyledi," dedi Claire hemen savunmaya geçerek, "ama birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz gibi hissediyormuş. Ben de öyle düşünüyordum."

"Gittin mi peki?"

"Hayır. Çok istedim ama ne yaptığıma dair en ufak fikrim bile olmadığı çok belli olurdu. Foyam ortaya çıkardı."

"Mm, anlıyorum ne demek istediğini. Yazık olmuş. Sonunda düzgün bir adamla tanıştın ama elini bile süremiyorsun."

"Bu durum uzun sürmeyecek umarım. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Sanırım o da benden hoşlanıyor. Hafta sonunu geçirmem için beni Londra'ya davet etti."

"Birlikte kalmak için mi?"

Claire başıyla onayladı. "Annem hâlâ bakımevindeyken gitmeye çalışacağım."

"Ne yapacaksın peki? Yani onu sonsuza kadar uzak tutamazsın."

"Bunu istemiyorum zaten. Ama ona beş randevu kuralım olduğunu söyledim."

“Beş randevu kuralı mı,” Catherine şaşırdı. “İnsanların gerçekten bunu yaptığını sanmıyordum.”

“Yapıyorlarmış. Seksi sorun etmeden bir süre görüşüp daha yakından tanıyabilirim. Bu arada biraz pratik yapacağım.”

Catherine az kalsın sandviçiyle boğuluyordu. “Pratik mi yapacaksın?” dedi sonunda kendini toplayınca. “Lütfen barlardan yabancı adamlarla takılacağını söyleme.”

Claire başını iki yana salladı. “Tanıdığım biri var. Yvonne’un arkadaşı. Geçen hafta bir partide tanıştık. Yani tamamen güvenli seks...”

“Bak şu işe! Bu adam, senin büyük günün için sana koçluk yapacağını biliyor mu?”

“Ah, evet. Ona dürüstçe her şeyi anlattım. Bütün hikâyeyi biliyor ve dert etmiyor. Tam bir erkek orospusu zaten, nefes alan herkesle yatıyor bence. Beş parasız, bu yüzden bana... Öğretmesi için ona para vereceğim.”

Catherine ağzı açık, sessizce bakakaldı. “Dur, doğru anlamış mıyım,” dedi sonunda. “Sen, Claire Kennedy, seninle seks yapması için bir adama para vereceksin. Kabuğundan çıkmışken tam olsun diyorsun yani.”

“Ah inan bana hiç kolay değil benim için,” dedi Claire titrek bir gülümsemeyle. “Bunu heyecanla beklemiyorum ama bir amaç için araç.” Heyecanla beklemek bir yana stresten ölüyordu. Garipten de öte bir durum olacaktı ama bunu fazla düşünmemeye çalışacaktı, bu iş bittikten sonra Luca’yı bir daha asla görmeyecekti. Her şeyi geride bırakıp unutabilirdi.”

“Yarın gece başlıyoruz,” dedi, düşüncesi bile bütün sinirlerini alt üst ediyordu.

“Bol şans!”

Tam o anda Claire’in telefonuna bir mesaj geldi. Çantasından telefonunu çıkarıp mesajın Mark’tan geldiğini görünce

keyifle gözlerinin içi güldü. Üzerinde ne var? diye soruyordu.

Kendi kendine gülümseyerek cevap yazdı: *Bolca yeşillik ve biraz mayonez. Parkta öğle yemeği yiyorum = çok zorlayıcı! #yemebozukluğu*

Mark hemen cevap yazdı. *Eminim yeşillik sana çok yakıştıordur. Telif sözleşmesinin hazırlandığını söylemek istedim. Herkes bu kitap için çok heyecanlı. Kaçmam lazım. :**

Claire kısaca cevap yazarken Catherine'den özür diledi. *Hey! Ben de heyecanlıyım. :**

“Önemli değil,” dedi Catherine. “O muydu?”

“Evet. Resmi telif sözleşmemi hazırlıyorlar,” dedi Claire telefonunu çantaya atarken. Mark'ın tam zamanında gelen mesajı, Luca'yla yaşayacağı stresli deneyime neden katlanması gerektiğini hatırlatmıştı. Sonunda Mark ile birlikte olabilirse bu çektiklerine değecekti.

Kukla gösterisi alkışlarla sona erince kalabalık dağılmaya başladı, çocuklar yerlerinden fırlayarak oyun parkına doğru koşarken bezgin anneler öteberilerini topladı.

Claire bebek arabasına işaret ederek, “Paddy salıncağa gitmek istemiyor mu?” diye sordu.

“Hayır, biraz yorgun. Çok uzun bir gündü. Birazdan öğlen uykusu için eve götürürüm.” Suyunu bitirip kapağını kapadı, boş şişeyi poşete attı. Peşlerinde giysi çantaları ve meyve suyu kaplarını taşıırken çimenlikte bebek arabasını yürütmeye çalışan anneleriyle oyun parkına koşan çocuklara işaret ederek, “Bu çocuklar şekerle iyice coşmuş,” dedi. “Bu etkinliği düzenleyen şeytani dâhiler bütün gün gazlı içecek dağıtıyordu. Paddy'nin içmesine izin vermedim.”

“Ne iyi bir annesin.”

“Paddy bana direnmediği için şanslıyım. Şu çocuklar gibi bana sürekli yalvarsaydı ben de muhtemelen pes ederdim.”

"Bu da bedava ürünlerden mi?" dedi Claire bebek arabasını işaret ederek.

"Evet." Catherine uzay çağı tasarımı bebek arabasına baktı. "Biraz abartı duruyor değil mi? Ama bugünlerde çok popülermiş."

Claire sandviç kâğıdını buruşturdu. "Ben kalkayım," diyerek kâğıdı Catherine'in uzattığı poşete attı.

Eşyalarını toplayıp yavaşça parkın girişine doğru yürüdüler.

"Bunlardan ister misin?" diye sordu Catherine Paddington'a işaret ederek.

"Oyuncak ayı mı? Evde bir tane vardı."

Catherine güldü. "Hayır, çocuk."

"Aa." Çıkışın yakınındaki çöp sepetinin önünde durdular, Catherine çöpünü attı.

Yürümeye devam ederken, "Evet," dedi Claire düşünerek. "Sanırım. Henüz bilmiyorum. Ama kendimi eninde sonunda çocuk sahibi olarak görüyorum. Ya sen?"

"Hayır, sanmıyorum. Ben kararsızım ama Hazel kesinlikle istemiyor, bu yüzden..."

"Ya kesinlikle çocuk isteyen biriyle birlikte olsaydın?"

"O zaman yapardım herhalde. Gerçi iki karar için de kesin bir şeyler hissetmiyorum. Üstelik bütün ekipmanım da hazır. Çocuğumun tasarım ürünü bebek çantasından son model araba koltuğuna kadar her şeyi olur."

"Evet, bütün bu bedava şeylerin ziyan olması ne yazık."

"Çocuk sahibi olmak istersen bunları sana veririm. Bu arada eBay hesabımı kabartmaya devam ediyor."

Ayrı yollara dönmeden önce çıkışın önündeki yolda durdular.

“Yarın akşam için iyi şanslar,” dedi Catherine. “Benim yapmayacağım hiçbir şey yapma...” Sonra durup kahkaha attı. “Ama o zaman hiç işe yaramaz, değil mi?”

“Aynen.”

“İyi olamayacağını biliyoruz zaten, en azından dikkatli ol diyeyim. Ve tadını çıkarmaya çalış.”

“Teşekkürler. Denerim.”

Perşembe günü, Luca çalışırken gözünü saatten ayıramadı. Bir parça üzerinde çalışırken, zaman kavramını kolayca yitirdiğini iyi biliyordu. Ama bu gece Claire geleceği için tam beşte bütün aletlerini bırakıp boktan evine biraz çeki düzen vermeye çalıştı. Ona o kadar para ödedikten sonra bu kadarını yapmaya kendini borçlu hissetti. Bugüne kadar evi gözüne hiç rahatsız edici gelmemişti, oysa Claire’in evinin konforundan sonra her şey gözüne batıyordu. Bulaşıkları yıkayıp masayı temizledikten sonra kapının yanındaki dolapta toz tutan elektrik süpürgesiyle çabucak yerleri süpürdü. Daha önce ne zaman kullandığını bile hatırlamıyordu.

Sonra yatak odasına döndü. Işığı açıp nesnel gözlerle holden inceledi. Tavanın ortasındaki zayıf, tek bir ampulün aydınlatığı, perde asmaya bile uğraşmadığı odada köpek bağlasan durmazdı. Çarşafı değiştirirken Claire’in otele gitme teklifini kabul etseydim keşke, dedi. Öte yandan parasını aldığı için bile kendini kötü hissediyordu. Daha fazla masraf yapmasını istemezdi.

Seks karşılığında ondan para aldığı için kendini berbat hissediyordu, özellikle de bunu seve seve bedava yapabilecekken. Bu teklif onun çok işine gelmişti. Birine bağlanmadan ya da kızların onu mükemmel erkek arkadaşına çevirmeye çalışmasına katlanmadan düzenli seksin tadını çıkarmak harika olacaktı. Ama Claire bunu bedavaya asla kabul etmeyecekti. Eskorta kucak dolusu para vermesi çok daha kötüydü. Onu

kiralık bir adamın insafına bırakamazdı. Claire iyi bir insandı. Daha iyisini hak ediyordu. En azından parasını kurtardığını ve teklifini kabul ederek onu büyük bir travmadan uzak tuttuğunu düşünerek kendini teselli edebilirdi. Onunla çok güzel ilgilenecek, parasının karşılığını tam verecekti.

Çarşafı değiştirip yastıkları olduğu kadar kabarttıktan sonra tavan lambasını kapatıp komodindeki lambayı açtı, geri çekilip çalışmasını izledi. Hâlâ sıcak görünmüyordu ama biraz daha iyileşmişti.

Sonra duş alıp boya lekelerini çıkarmak için parmaklarını ve kollarını ovuşturdu, temiz giysilerini giydi. Komodinin çekmecesine birkaç kondom koyup hava alması için bir şişe şarap açtı. Sonra pencereleri kapadı, ısıtıcıyı yükseltip Claire'in gelişini bekledi.

Claire tam yedide geldi. Tam beklediği gibi çok gergin görünüyordu.

"Başlangıç seviyesi sevişme derslerine hoş geldin," dedi Luca ellerini ovuşturup gülümseyerek, Claire'i içeri buyur etti. "Başlamaya hazır mısın?"

"İ... Evet." Claire dudaklarını ısırıp, Luca onu rahatlatmayı başaramadığını düşündü.

"Pardon. Otursana." Kanepenin hâlâ biraz kabarık olan tarafına oturmasını umdu. "Şarap alır mısın?"

"Evet, lütfen." Kötü tarafa oturunca neredeyse yere kadar çöktü. Hemen kendini doğrultmaya çalışarak köşeye ilişti.

"Şu tarafta otursana," dedi Luca işaret ederek. "Daha rahattır."

Claire kenara kayarken Luca içkisini uzatıp yanına oturdu.

"Şerefe!" Kadehini tokuşturdu. "Seks eğitimine!"

"Şerefe," diye mırıldandı Claire, sonra büyük bir yudum içti.

Sinir bozucu bir şekilde Luca'nın komşuları, kavga etmek için tam da o anı seçti. Bağırış ve çığlıkların ardından peş peşe gürültülü, duvara sertçe çarpma sesleri geldi. "Pardon," dedi Luca, gözlerini yuvarlayarak ayağa kalktı. iPod setini çalıştırıp yüksek sesle müzik çaldı. Adele'in sesi odaya yayıldı. Claire'in onu seveceğini düşünerek çalma listesini önceden ayarlamıştı. Tanıdığı pek çok kız Adele'i severdi. Kadehinin boşalmak üzere olduğunu görünce şarap şişesini alıp içkisini tazeledi.

Luca yanına geri oturunca, "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" dedi Claire.

"Hayır, kesinlikle hayır. Sarhoş olmanı hiç istemem. Aslında yavaşlamalısın bence," dedi Claire'in hemen ağzına götürdüğü kadehe işaret ederek. "Sadece gevşemeni istiyorum."

Claire içmeden kadehini indirdi. "Pardon. Biraz gerginim "

"Farkındayım. Ama gergin olma." Uzanıp parmağıyla cıplak kolunu okşamaya başladı. "Gerilmen için hiç sebep yok. Yavaş yavaş gideriz. Her şey senin istediğin gibi olacak, unutma. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ama... Biraz garip geliyor işte, yani böyle soğukkanlı bir şekilde yapmak. Şarapla filan uğraşmana gerek yok. Ben senin için garanti değil miyim zaten?" Gergince kahkaha attı.

"Yani hemen yatak odasına gidip başlayacağımızı mı sanıyordun?"

Claire omzunu silkti. "Galiba. Bilmiyorum. Hiç böyle bir şey yaşamış da değilim gerçi."

"Önce biraz bu konuda konuşmanız gerektiğini düşünmüştüm. Mesela ne kadar deneyimin olduğunu bilmiyorum. Tabi hiç deneyimin varsa..." diye ekledi dikkatle bakarak.

"Seks konusunda mı?"

"Evet. Böyle bir şey yaşamadım derken... Seks yaptın ama değil mi? Bakire değilsin ya?"

"Hayır."

"İyi." Luca onun için ilk olmayacağını duyunca rahatladı.

"Seks yaptım, ama..." Yüzü kızarılarak sözünü tamamlayamadı. "Ama neler olduğundan emin değildim."

Luca kıkır kıkır güldü. "Ne olduğundan emin değil miydin?"

"Off, kapa çeneni!" dedi Claire oflayarak. "Benim için yeterince zor zaten. bir de bana gülmene ihtiyacım yok."

"Pardon. Nasıl olduğunu biliyor musun peki?"

"Evet, ama..." Açıklamakta güçlük çekiyordu. Sonunda derin bir iç çekti. "Ama ne olduğunu anlamadım."

"Bunca şamatanın ne için olduğunu mu anlamadın?" Luca anlayışla başını salladı.

"Hayır, onu demek istemiyorum, yani sadece o değil. Ayaklarını yerden falan kesmedi. Ayrıca neler olduğunu da anlamadım. Ne doğru şeyi yaptığımdan ne de her şeyin yolunda gittiğinden emin değildim. Yani, üstümde... Debelenip duruyordu."

"Debeleniyor muydu?" Luca kahkahasına engel olamadı.

"Evet, debeleniyordu. Uzun süre durmak bilmeden devam etti, neyi beklediğini de anlamadım."

Luca ciddi görünmek için kendini zorladı. "Muhtemelen seni bekliyordu."

"Evet, işte bilmediğim şey de buydu. Benim... Anladın işte şey olmamı mı bekliyordu?"

"Gelmeni."

"Evet. Belki yeterince uzun tutarsa orgazm olacağımı düşündü. Ama ben sıkıldım."

"Tanrım, bu adama üzülmeye başlayacağım neredeyse," dedi Luca.

Claire iç çekti. "Ben de, tamamen benim yüzünden; onun için üzülmüştüm."

"Neredeyse dedim!" dedi Luca kaşlarını çatarak. "Seninle daha çok ilgilenmeliydi."

"Neyse, benim için o kadar uzattığını görünce numara yapmam gerektiğini düşündüm. Ama nasıl yapacağımı bilemedim."

"Hayır," dedi Luca sertçe. "Asla numara yapmamalısın. Sana zevk verdiğini sanırsa her seferinde aynı şeyi yapardı ve asla düzelmezdi."

"Ama ben artık bitsin istedim. Ama nasıl sonuçlandıracağımı bilemedim."

"Ona durmasını söyleyebilirdin," dedi Luca kaşlarını çatarak.

"Bu çok kaba olurdu. Duygularını incitmek istemedim. Beni zorlamamıştı ki. Ben de istemiştim, yani başlangıçta. Olmasını istedim. Daha iyi, daha keyifli olacağını düşünmüştüm."

"Bu ilk seferin miydi?"

"Evet." Claire başıyla onayladı.

"İlk sefer pek iyi gitmez zaten."

"Ama diğerlerinde de aynı oldu. Çok fazla seks yapmışlığım da yok gerçi."

"Kaç kere yaptın?"

"İl... Üç kere," dedi başını çevirerek.

"Üç kere mi? Kaç yaşındasın?"

"Yirmi sekiz."

"Yirmi sekiz yaşındasın ve sadece üç kere mi seks yaptın?"

"Yani, aslında üç buçuk kez."

"Üç buçuk mu?" Luca kıkır kıkır güldü. "Buna sonra geliriz. Ama orgazm numarası yapamadığını söyledin değil mi?"

"Evet. Tabi ki filmlerde görmüştüm ama bana çok abartı geliyor. *Harry: Sally ile tanışınca* filminde sürekli 'Evet' diye bağırarak masaya vuruyor ya. Kendimi onun yerinde düşünemiyorum, çok salak hissederdim. Oyunculugum hiç iyi değildir."

"Sen masanın üzerinde değildin tahminen."

"Hayır." Luca, Claire'in kahkaha attığını görünce rahatladı.

"Yani hiç orgazm olmadın mı?" diye sordu Luca.

"Evet. Hayır. Yani evet oldum, ama..."

"Emin değilsin?"

"Hayır, kesinlikle oldum, ama..." Kıp kırmızı olarak sustu. "İ... Odada başka biri varken hiç olmadım," diye mırıldandı.

"Hm," dedi Luca kocaman gülümseyerek. "E o zaman kesinlikle bunun üzerinde çalışabiliriz. Bir sakıncası yoksa seni..."

"Ne?"

"İzlememe izin ver."

"Yani..." Claire'in gözleri kocaman açıldı.

"Mm, ben de öyle düşünmüştüm," dedi Luca hafifçe gülümseyerek. "Sorun değil," ellerini Claire'in omuzlarına yaslayarak hafifçe kulaklarını okşadı. "Bu aşamada bunu yapmaktan utanacağını tahmin etmiştim. Zamanla ilerleyebiliriz." Konuşurken elinin tersiyle Claire'in yanağını okşayarak parmağıyla boynuna hafifçe dokundu. "Kendini uyarmanı izlemeyi çok isterim," dedi, Claire'in boynundan yanaklarına kadar kıp kırmızı olduğunu görmek hoşuna gitti. Gözlerini ondan hiç ayırmadan bluzunun düğmesini açtı, diğer iki düğmeyi de açarken gözlerini hiç uzaklaştırmadan eliyle köprücük kemiginden göğsüne doğru okşamaya devam etti. Claire'in nefes alış veriş kesik kesik derinleşmeye başladı.

Luca, "Çok güzelsin," diye fısıldayarak onu öpmek için başını eğdi. Dudaklarını, kulaklarını, boynunu öperken eliyle belini okşayarak göğsünün kenarından bacaklarına doğru okşayarak ilerledi.

"Böyle şeyler söylemene gerek yok," dedi Claire kısık sesle. "Dediğim gibi, beni tavlamana gerek yok."

"Ama bu doğru," dedi Luca gülümseyerek. Tekrar dudağından öpmeden önce diliyle dudaklarını ayırdı. Claire kendini bırakıp öpücüğüne karşılık verince Luca, sonunda bedeninin gevşeyerek rahatladığını hissetti.

"Yatak odasına geçelim mi?" diye sordu Luca bir süre sonra kendini çektiğinde.

Claire sessizce başını salladı.

Luca elinden tutup onu içeri götürdü, sonra komodindeki küçük lambayı yaktı. Perdeleri çekti, başını çevirip ona baktı. "Kusura bakma oda pek..." Sözüünü tamamlamadan omzunu silkti.

"Önemli değil." Claire yatağa bakarken gözleri kocaman açılarak yutkundu.

"İçerisi yeterince sıcak mı?" diye sordu Luca. Bütün gün ısıtıcıyı açık tutmuştu; bu kadar para alırken bu masraftan kaçınmaması gerektiğini düşünmüştü.

"Evet, iyi. Ilı, ben şey yapsam..." Ayakkabılarını çıkarıp yüzmeye hazırlanır gibi çabucak bluzunun düğmelerini açmaya başladı.

"Bekle," dedi Luca, hemen yanına gelip elini tuttu. "Bana bırak."

Sonra başını eğip kalan düğmeleri yavaşça açtı.

Bluzu yavaşça omuzlarından çekerken elleriyle Claire'in kollarını okşadı. "Başlamadan önce birkaç kural belirleyelim. Bir," dedi gözleriyle Claire'i süzerek, "numara yapmak yok. Tamam mı?"

Claire başıyla onayladı.

"Yaparsan anlarım," diye uyardı.

"Tamam," dedi Claire nefes nefese. "Söz."

"İyi." Sonra sutyen askılarını omuzlarından kaydırarak sırtındaki kopçuya uzandı. Sutyeni açıp çekti, kenara attı. "Ve ikinci kural," gözlerini çıplak memelerine dikerek parmak boğumlarını meme uçlarının üzerinde gezdirdi, "sıkıldığın zaman beni durdur."

Luca, çıplak tenini öperek eğildi, boynunu öptü, Claire cevap olarak sadece inlese de bunu evet olarak kabul edebilirdi.

Luca onu yatağa yatırıp yanına uzandı, ellerini çıplak teninde gezdirerek öpüşürlerken Claire, daha şimdiden hayatında hiç olmadığı kadar tahrik olmuştu. Öpüşmenin nasıl muhteşem bir his olduğunu unutmuştu. Luca yavaş yavaş soyup ortaya çıkardığı tenini yalayıp emerek okşarken Claire, bunca zaman nasıl bu duygudan yoksun kaldığını merak etti. Gözlerini Luca'dan ayıramıyordu, başını eğmiş sertleşmiş meme uçlarını emerken Claire ona yaşattığı haz karşısında şaşkına döndü. Karnında gezinen dilinin yaşattığı şoktan titrerken koltuna yaklaşan parmaklarıyla sarsıldı. Fermuarı yavaşça açarak diliyle ortaya çıkan tenini takip etti. Pantolonunu çıkarıp kenara attı, sonra parmaklarıyla iç çamaşırını kenarından tutup yavaşça bacaklarına doğru indirirken gözlerini ondan ayırmadı. Claire, kendisi tamamen çıplakken Luca'nın giyinik olmasından rahatsız oldu. Kendini çok göz önünde hissederek doğruldu, Luca'nın kemer tokasına uzandı.

"Hayır," diye fısıldadı Luca, elini çekip yatağa geri yatırdı.

"Ben ne yapmalı..."

Elleriyle hafifçe kalçasını okşarken siyah gözlerini yüzünden ayırmadan, "Sadece gevşe," diye mırıldandı. "Şimdilik sadece sana odaklanalım." Sonra bir elini bacaklarının arasına kaydırıp parmağıyla sıcaklığını okşarken Claire'in nefesi kesildi.

“Mm,” diye inledi Luca hafifçe, “çok ıslaksın...” Kalçasının iç kısmındaki yumuşak teni öpmek için başını eğdi.

Parmakları onu göklere uçuruyordu, derken dudaklarıyla bacaklarının arasından ilerleyince Claire birden ne yapmaya çalıştığını anlayıp yerinde sıçradı.

“Hayır!” diye bağırıldı Luca’nın başını tutup çekerek.

“Ne var?” Luca kaşlarını çatı. “Bunu sevmez misin?”

“İl... Evet, yani seveceğime eminim ama bunu yapmak zorunda değilsin!” Bu kadarına yetecek kadar para veriyor olamazdı! “Senin için güzel bir şey olmadığına eminim, yani bunu istemiyorsundur...”

“Yanılıyorsun. İstiyorum.” Gözlerinin içine bakıp onu izlediğinden emin olarak başını yavaşça eğip uzun dokunuşlarla dilini değdirdi. “Ve çok güzel,” dedi gülümseyerek.

Claire kararsızca ona bakıyordu.

Luca omuzlarını okşayıp Claire’i yatağa geri iterek. “Lütfen gevşer misin?” dedi. “Gerçekten bunu çok seviyorum.”

Claire madem seviyormuş, diye düşünerek geri yaslandı ve Luca bacaklarını kaldırıp ayaklarını yatağa düz koyarken rahatlamaya çalıştı. Claire’in arkasındaki yastığı aldı. “Biraz kalker mısın?” diye mırıldandı.

“Neden?”

“Sana daha kolay ulaşabilmek için bunu altına koymak istiyorum.”

“Hıı.” Claire kalçasını kaldırırken “ulaşılma” fikrinin neden çok seksi geldiğini merak etti.

Luca yastığı poposunun altına bacaklarının arasına yerleştirdi. “Tanrım, yeni işimi çok seviyorum.” Parmaklarıyla araladığı yumuşak, sızlayan tenine başını eğdi.

Bu şekilde asla gevşeyemeyeceğini düşündü Claire. Çıplaklığı onu rahatsız ediyor, görüntüsünden endişe duyuyordu. Kendini unutmaması nasıl...

Ab tairim! O anda bütün düşünceleri uçuverdi, Luca dayanılmaz bir coşku ve tutkuyla aynı anda onu emiyor, yalıyor ve okşuyorken Claire dili ve parmaklarının büyüyle kendini yitirdi.

"Bırak! Bırak!" diye bağırdı Luca bir süre sonra.

"Evet," dedi Claire refleks sonucu başı yastığa vururken. Nasıl kendini tuttuğunu düşünebilirdi ki? Bütün sinirleri arzudan gevşeyen bir top gibi sığıyordu.

"Saçım!" dedi Luca nefes nefese. "Saçımı bırak!"

"Kahretsin! Özür dilerim." Claire sımsıkı tuttuğu saçlarını bıraktı. Luca klitorisyle oynamaya devam ederken orgazma kendini teslim etti, çarşafı sıkıca tutarak çaresizce inleyerek geldi. Luca acımasızca dilini vurup emmeye devam ederken Claire tekrar tekrar birbirinden daha şiddetli haz dalgalarıyla kendini kaybetti. Sonunda Luca onu serbest bırakıp bedeni orgazmın artçı şoklarıyla titrerken kollarını doladı. Claire titrerken üstlerini örtmek için kısa süreliğine onu bırakıp tekrar sarmaladı. Sonunda sakinleşince geri çekilip yüzündeki saçları okşayarak ona baktı. Kendiyle haklı bir şekilde gurur duyarak Claire'e gülümsedi.

"Ee," dedi sırtarak, "az önce olanları açıklamama gerek var mı?"

"Hayır." Claire gülümsedi. "Yeterince açıldı sanırım."

"İyi. Sonra sınav olacak."

"Yazılı mı?"

Luca başını iki yana salladı. "Uygulamalı," dedi sırtarak.

Claire bu sınavdan geçeceğini düşünüp gülümseyerek Luca'nın göğsüne yaslandı. Tek yapması gereken Luca ona muhteşem şeyler yaşatırken orada öylece uzanmaktı. Keyiften kemikleri bile erimiş gibi hissederek Luca'nın saçlarını okşamalarının tadını çıkardı.

“Bu ilkti.” Claire, Luca’nın göğsüne doğru iç çekti. “Luca?”
“Mm?”

“Yanımda biri varken çok daha iyi oluyormuş.”

Claire en son ne zaman böyle doygun, tatmin olmuş ve bütün hissettiğini hatırlayamadı. Öte yandan ayakları yere basıp gerçeklik yüzüne çarptığında neler olduğunu düşünmeye başladı. Kendini garip hissediyordu. Zamanı konuşmamışlardı ama gece kalacak değildi herhalde. Luca aldığı paranın karşılığında misliyle fazlasını yapıyordu. Onun kollarında uyuyakalmayı çok isterdi fakat ‘ders’ bittiğine göre artık daha ne kadar kalmasının uygun olacağını bilmiyordu. Belki de zamanının bittiğini anlamak için alarm filan kursa iyi ederdi.

Luca da kıpırdamak için acele ediyor görünmüyordu. Derken ona bir daha sınıksız sarılırken sertleşmesini hissedince Claire hayrete düştü. Hemen gözlerini çevirdi. “A, ama sen... Yani ben bir şey...” Ne salaktı. Kendi hazzına öyle kapılmıştı ki Luca’yı tamamen unutmuştu. Üstelik bütün bu zaman boyunca Luca gömleğinin düğmesini bile açmamıştı. Lanet olsun! Hemen Luca’nın fermuarına uzandı ama Luca bir daha elini tutup onu uzaklaştırdı.

“Hayır, bir şey yapmana gerek yok. Bu akşamın seninle ilgili olduğunu söylemiştim ya?”

“Ama ben hiçbir şey yapmadım.” dedi Claire dehşet içinde. “Olduğum yerden kıpırdamadım bile.”

“Böyle düşünme,” dedi Luca sertçe. “Öncelikle olduğun yerden kıpırdamadın değil. Sadece teknikleri öğrenmek yetmez. Kendi bedenini, kendi cinselliğini de tanımalı, sana neyin zevk verdiğini, neyin seni uyardığını da keşfetmelisin. Ne istediğini bilmeden nasıl iyi seks yapmayı umuyorsun? Sanırım sevdiğin ilk şeyi bulduk bile,” dedi sınıtarak.

"Evet, fena değildi." Claire omzunu silktilti.

Luca kahkaha attı. "Ayrıca bana para veriyorsun, tamam," diye ekledi. "Ama bunu her seferinde tekrar ifade etmene gerek yok. Sen anlaşmanın karşılığını yerine getiriyorsun ben de kendi üzerime düşeni yapıyorum."

"Tamam. Ama... Sana para veriyorum diye senin için de keyifli olmayacağı anlamına gelmiyor."

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Claire ne saçma konuştuğunu fark etti. Luca bundan nasıl keyif alabiliirdi? Onun için bir işten ibaretti: ne kadar kısa sürede bitirse, Claire'den bir an önce kurtulup tekrar mutlu olacaktı. Claire utançla kıvrınarak dudağını ısırdı. keşke sözlerini geri alabilseydi. Luca'nın onu kesinlikle arzulamadığı belliydi. Aletine dokunmasına bile izin vermemişti.

"Hmm." hemen kendini çekip doğruldu. "Gitsem iyi olur." Sesini normal tutmaya özen gösterdi, başını çevirip giysilerini arıyormuş numarası yaparak gözlerindeki yaşları saklamaya çalıştı. Kendini gülünç duruma sokuyordu. Luca onu reddediyor değildi. Aralarındaki gerçek bir ilişki değil bir iş anlaşmasıydı. Bunu unutmamalıydı.

"Acele etmene gerek yok," dedi Luca. Claire'in yanında doğrularak oturduğunu hissetti ama başını çevirmiyordu. "Yoksa var mı?"

"İl... Şey, biriyle görüşecektim," dedi yerde giysilerini ararak. Bütün giysilerinin Luca'nın tarafında olduğunu fark edince yıkıldı. Kahretsin! Birden kendini çınlıplak hissederek örtüyü etrafına sardı. "Senin de işin vardır."

"Hayır, yok aslında," dedi esneyerek. "İstedğin kadar kalabilirsin."

"Hm." Keşke bunu önceden bilseydi. Kollarında daha uzun süre yatabilirdi ama şimdi yatağa geri yatması salakça görünürdü; ayrıca gitmesi gerektiğini söylemişti bile.

“İyi misin?” diye sordu Luca, Claire sıcak elinin omzuna dokunduğunu hissetti.

“Evet, iyiyim,” Claire hafifçe dönerek gülümsedi. “Bana... Giysilerimi uzatabilir misin?”

“Tabi.” Luca kalkarken yatak salladı, sonra Claire odanın diğer tarafına yürüdüğünü duydu. Birden önünde dikiliverdi, Claire kasıklarından gözlerini alamadı. “Al bakalım,” dedi giysilerini uzatarak.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı, başını çevirmeden giysileri elinden aldı. Tanrım, bu korkunç bir şeydi. Bunun işe yarayacağını nereden çıkarmıştı? Yataktan kalkıp giyinmeyi bile bilmiyordu, berbat bir durumdaydı! Hâlâ örtünün altında sarılı halde elindeki giysilere bakarak nasıl giyineceğini düşündü. Örtünün altından mı giyinseydi? Yoksa hemen banyoya mı girseydi? Bunu hiç doğru düzgün düşünmemişti.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu Luca, yüzünü görebilmek için önünde diz çöktü. “Duş almak filan ister misin?”

“Hayır... Evde alırım.”

Claire’in sımsıkı göğsüne bastırıldığı örtüyü çekti. “Seni zaten çıplak gördüğümün farkındasın değil mi?” diye sordu gülümseyerek.

“Evet, biliyorum. Ama...”

“Utanılacak hiçbir şeyin yok,” dedi bir parmağıyla hafifçe yanağını okşayarak. “Muhteşem bir vücudun var.”

“Teşekkürler,” dedi Claire kısık sesle. Bu boş iltifat kendini daha da salak hissetmesine neden oldu.

“Ciddiyim,” dedi Luca düşüncelerini okumuş gibi. “Belki bir gün senin resmini yapmama izin verirsen, seni nasıl gördüğümü kendi gözlerinle görebilirsin.”

“Bak, sana para veriyorum diye bana böyle şeyler söylemene gerek yok,” böyle basit iltifatlara ihtiyacı olduğunu

düşünmesi can sıkıcıydı. Onun haline acıyor olmalıydı! “Senin işin bana romantizm yapmak değil, benimle seks yapmak.”

Luca bıkkınca iç çekerek örtüyü bıraktı, ayağa kalktı. On-
dan uzaklaşarak duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Anla-
dığım kadıyla benim işim seni seks tanrıçasına çevirmek.”
Claire öfkesine hayret ederek başını kaldırdı. “Ama sen böyle
hissetmedikçe, arzulanabilir biri olduğuna inanmadıkça asla
seksi, ateşli bir kadın olamazsın. Yaralı bir köpek gibi kıvrar-
narak örtünün altında nasıl giyineceğini düşünüyorsun, bu
halinin seksi olduğunu mu sanıyorsun?” dedi elini ona doğru
sallayarak.

Claire dehşetle gözlerini kocaman açtı.

“Evet, ne düşündüğü biliyorum. Senin bloğu yazan kız,
dehşete düşmüş bir bakire gibi böyle örtünün altında ezik
ezik kıvranır mıydı sanıyorsun?”

Claire bu haşın sözler karşısında yüzünü ekşitti. “Ha... Ha-
yır.” Yetmezmiş gibi daha da sinerek gözleri yaşlarla dolmaya
başladı. “Seksi olmadığının farkındayım ama işte bu yüzden
sana...”

“Ama seksisin!” Luca hayal kırıklığıyla saçlarını çekiştirdi.
“Sana bunu söyleyip duruyorum ya. Bu böyle olmaz, senin
de bana doğru adım atman lazım.” Başını duvara yaslayarak
sertçe iç çekti. “Bu işi yeniden gözden geçirmeliyiz.”

Claire nefesini tuttu. Daha şimdiden ondan kurtulmak mı
istiyordu? Hem de ona para verdiği halde? Gülünecek du-
rumdaydı; yatakta öyle berbatı ki para karşılığında bile bir
adamla birlikte olmayı beceremiyordu. Ağzını açıp tek kelime
edemedi. Bütün dikkatini ağlamamaya odaklamıştı.

“Buraya sadece teknik öğrenmeye geleceksen bu işe yara-
maz,” diye ekledi Luca. “Daha... Bütüncü yaklaşmalıyız.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sana oral seks yapmayı filan öğretebilirim ama bu seni

olmak istediğin kişiye çevirmez. Teknik kısmı bunun çok küçük bir bölümü sadece. Asıl işimiz, seni cinsel olarak kendine güvenen bir kadın haline getirip, arzulanabilir olduğunu fark etmeni sağlamak. Bunun için de daha yoğun çalışmalıyız.”

“Tam olarak nasıl olacak?” diye sordu Claire, onu bırakmak gibi bir niyeti olmadığına sevinmişti.

“Ders için geldiğinde geceyi buraya geçirmen gerektiğini düşünüyorum, en azından bazı günlerde. Bittiği an kızı sığağa değmiş kedi gibi kaçarak uzaklaşamazsın. Anlaştık mı?”

“Tamam.” Claire başıyla onayladı.

“Bu gecelik seni serbest bırakıyorum ama sonraki seferde geceyi geçirmek üzere hazırlıklı gel. Çanta hazırla. İstersen bazı şeylerini burada bırakabilirsin. Daha yoğun zaman geçirebileceğimiz için paranın karşılığını daha iyi alırsın, yani daha fazla seks...” dedi gülümseyerek. “Öncesinde ve sonrasında daha fazla zaman geçirmeliyiz, bu sadece eylemin kendisinden ibaret değil çünkü. Kendi cinselliğini sahiplenmelisin. Burada kalırsan benim önümde soyunup çıplak kalmaya da alışabilirsin. Birlikte duş da alabiliriz, hatta duşta bile sevişebiliriz...”

Onunla duşta seks yapma fikri Claire’in nefesini kesti.

“Tabi hemen başlamak istersen?” Luca kaşlarını kaldırıp çapkınca gülümsedi.

“İı...” Claire bunu çok istese de yalan söylediğini belli edemezdi. “Gerçekten biriyle buluşacağım.”

“Tamam. Planı kabul ediyorsun değil mi?”

“Evet. Ama... Daha fazla para ödemem gerekiyor mu? Yani burada kalırsam...”

“Hayır. Bedava yapacağım bir şey için bana fazlasıyla para ödüyorsun zaten. Daha fazla para vermeni değil daha çok çaba sarf etmeni istiyorum.”

Tanrım, okuldan mezun olduğundan beri "Daha çok çaba göstermelisin!" konuşmasına hiç maruz kalmamıştı. (Aslında çok çalışkan bir öğrenci olduğu için okulda asla böyle bir konuşma duymasına gerek olmamıştı.)

"Denedim," diye karşı çıktı, Luca'nın kasıklarına doğru eli ni sallayarak, "ama bana izin vermedin."

"Aletime dokunmandan, beni boşaltmandan falan bahsetmiyorum," diye çıkıştı Luca. "Biraz daha cesaret gösterip kendine daha fazla inanmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam."

"Şimdi, giyinmen için seni yalnız bırakmamı ister misin?" Ona meydan okur gibi bakıyordu.

Claire zorlukla yutkundu. "Hayır." Derin bir nefes alarak örtüyü bırakıp ayağa kalktı. "Banyoda giyinirim," diyerek önünde çıplak durdu, inanılmaz bir çabayla kendini gözlerinin içine bakmaya zorladı.

Karşılığında memnun bir gülümsemeyle ödüllendirildi, Luca neredeyse onunla gurur duyuyordu. Gözlerini ondan ayırmaması Claire için bunu kolaylaştırıyordu ve ona minnettardı.

"Yerini biliyorsun," dedi Luca ve Claire normal hızla yürüyerek banyoya gitti. Büyük bir adım olmasa da koşmaya çalışmamıştı. Bu da bir başlangıçtı.

On Üçüncü Bölüm

Aşk Kölesi!

Otoriter Bey baskın biri, bense kendimi pek itaatkâr olarak görmesem de onunlayken şiddetle boyun eğmek istiyorum. Onda öyle bir hava var ki ona itaat etmek, ona hizmet edip memnun etmek istiyorum. Takdirini kazanmak için tutuşuyorum. Bana “İyi kız” dediğinde bu sözler bile beni bazdan gelecek noktaya getiriyor.

Dün onun arabasında, hızlı şeritte, etrafımızdaki yoğun hafta sonu trafiğinin arasında ilerliyorduk, derken benden külotumu çıkarmamı istedi. Aslında tam olarak istedi denemez, ricadan çok bir emirdi. Ben de onu mutlu etmek için memnuniyetle dediğini yaptım. Tamamıyla onun küçük fahişesiydim, teslim olmuşum ve bu canımı bile sıkıkmıyor. Eteğimin altından küçük külotumu güçlkle çekştirerek yere atarken heyecanlıydım.

“Göster bana,” dedi. “Eteğini kaldır.”

Etrafa bakındım, bundan emin değildim. Trafik yoğundu, her iki tarafımızdan hızla arabalar geçip gidiyordu.

“Kimse göremez,” dedi gerginliğimi anlayınca, baklı olduğunu fark ettim. Diğer sürücüler sadece üst kısmımı görebiliyordu. Belden aşağımın çıplak olduğunu kimse anlayamazdı. O buyurgan sesiyle tekrar ısrar etti, “Göster onu bana.”

Eteğimin kenarını tutup onu çıldırtmak için yavaşça yukarı çektim, sonunda belimin etrafına dolayıp iyice görebil-

mesi için koltuğumdan ona doğru döndüm. Bana bakabilmek için bir anlığına gözlerini yoldan çekerken nefesinin kesilmesi inanılmaz tabrik ediciydi.

"Bacaklarını aç," dedi. Hafifçe aşağı kayıp bacaklarımı açtım. Bu adamın yanında tam itaatkâr, küçük bir köpek yavrusu haline geliyorum. Yuvarlanıp ölü numarası yapmamı istese muhtemelen onu da yaparım.

Bir elini direksiyondan çekip bana dokunmak için uzandı. "Ne kadar ıslaksın," dedi. "Bu oyun seni heyecanlandırdı mı?"

"Evet," diye fısıldadım. Parmaklarıyla benimle oynarken sesim titriyor, daha çok ıslanıyordum.

"İyi kız," dedi parmaklarını çekerken. Parmaklarını ağzına sokup kayıtsızca emdi. "Gelmek ister misin?" diye sordu elini direksiyona geri koyarak, daha şimdiden parmaklarının yoksunluğunu çekiyordum.

"Evet," dedim nefes nefese. Sesim boğuluyormuşum gibi çıkıyordu.

"Seni getirmek isterim ama yola odaklanmam lazım," dedi çapkın bir gülümsemeyle. "Ayaklarını panele kaldır ve kendine dokun."

Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı dediği yere koydum.

"İyi kız." Kendime dokunurken sesiyle iyice heyecanlanıyordum. "Her zaman sözümü dinliyorsun. Şimdi kendini uyarıp gelmeni istiyorum. Sesini de duymak istiyorum."

Zevkin doruklarına çıkarken kıvrılan bedenim emniyet kemeriyle zapt olurken ışıklarda durduk. Siyah BMW'li genç bir adam yanımızda durup bana baktı. Neler olduğunu anlayıp anlamadığını bilemedim ama sırtarak bana göz kırptı. Panikle Otoriter Bey'e döndüm, uzanıp saçlarımı okşayarak beni sakinleştirirken sarsıntılı bir şekilde orgazm oldum. Minik artçı şoklar içimi titretirken hazla inledim.

"Şşş, tamam," dedi bana tekrar iyi kız olduğumu söyleyerek. "Çok iyiydin. Senden çok memnunum." O anda yabancının birinin seks yüzümü görmüş olması artık umurumda bile değildi.

Yeşil yanınca ilerlerken külotuma uzandım.

"Hayır," dedi, tekrar doğruldum. "Giyme. Böyle iyi bir kız olduğun için bir ödülü hak ettin bence. Arabayı çekecek bir yer bulunca dururuz, aletimi emebilirsin. Bunu ister misin?"

Biliyorum, küçük kızını ödüllendirmek için dondurma alacağını söyleyen baba gibi konuşuyordu. Ama o dondurma için yanıp tutuşan bir çocuk gibi hevesle başımı salladım, çünkü bunu gerçekten çok seviyorum ve o da bunun farkında. Büyük, iri aletini ağzıma almayı çok seviyorum. Ellerim ve ağzımla onu çaresiz ve kırılgan hale getirmeye bayılıyorum, saçlarımdan tutup bareketlerimi kontrol ederken bu bana kendimi çok güçlü hissettiriyor. İçime girmesini, artık onun bittiği, benim başladığım noktaya kadar içimde gidip gelmesini de çok seviyorum.

Yol kenarındaki park yerine çekip kontağı kapattı, emniyet kemerini açıp bana döndü. Kendi emniyet kemerimi açmamı isteyip istemediğinden emin olmadığım için bekledim. Gülmüseyince talimatlarını beklediğim için memnun olduğunu anladım. Uzanıp alnımdan, sonra dudaklarımdan öperek emniyet kemerimi açtı.

"Üstünü çıkarmanı istiyorum," diyerek geri yaslandı ve beni izledi. Bu bir emir değil, bir ricaydı. Bazen böyle yaptığı da oluyor. Böyle bir ilişkide yeni olduğum ve birlikte olduğu diğer boyun eğiciler kadar buna hevesli olmadığımı bildiği için bazen böyle davrandığını düşünüyorum. Bana karşı bu kadar düşünceli ve sabırlı olması beni çok etkiledi ve onu memnun etmeyi daha çok istedim. Yine de çekinerek pence-

reden dışarı baktım. Kararsızlığımı görse de hayal kırıklığına uğramadı. Bu sadece bir ricaydı, emir değildi.

"Tütfen, kimsenin seni görmesine izin vermem," dedi.

Ben de en sevdiği kelimeyi kullanarak ona evet, dedim ve bluzumu çıkardım.

"Teşekkür ederim," diyerek beni tekrar alnımdan öptü.

Güvenimin onun için çok önemli olduğunu bilerek onu memnun ettiğim için mutlu oldum.

"Yeterince sıcak mı?" diye sordu sutyenimin açarken.

"Evet." Beni düşünmesi boşuma gitti. Dışarısoğuktum ama ısıtıcıyı sonuna kadar açtığı için arabasının içi sıcacıktı. Sutyenimi yere attım.

"Çok güzelsin," diyerek beni kucığına aldı. Elleri çıplak bedenimde, çıplak memelerimde gezinirken tenimi yakıp kavırıyordu. Eğilip memelerimi emdi, sırayla meme uçlarımı dişledi. Sonra fermuarını açıp eteğini belime çekti ve bemen oracıkta, park yerinin ortasında sevişmeye başladık.

Son anda geri çekilip memelerime boşaldı. İkimiz de kendimize geldiğimizde spermini göğsüme sürerek yavaş, kararlı hareketlerle tenime masaj yaptı. Avcunu meme uçlarımda gezdirirken meme uçlarım sertleşerek tekrar arzıyla sızlamaya başladı. Beni tekrar heyecanlandırıldığını fark ederek gülümsemi, durmadı; spermini memelerime ve karnıma sürmeye devam etti.

"Tamam," dedi bitirdiğinde kararlı bir gülümsemeyle, bütün tenim kurumaya başlayan spermiyle doluydu. Belime hafifçe dokunarak üstünden kalkmamı istedi, tekrar sevişmek istediğim için hayal kırıklığına uğradım. "Şimdi üstünü giyinebilirsin," dedi yolcu koltuğına kayarken. "Ama bu bende kalacak." Yerdeki külotuma işaret etti. "Torpido gözüne koy."

Benden istediğini yaptım ve sonra beni evime götürdü.

"Bu harika gün için teşekkür ederim," dedi evimin önüne park ederken.

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. İçeri gelmesini umuyordum. Daba fazlasını istiyordum.

Sormadığımı soruyu cevaplayarak, "İçeri gelmeyeceğim," dedi. "Sabah erken uçuşum var."

Hayal kırıklığına uğradım ama ete gider gitmez mastürbasyon yapmayı düşünerek kendimi avuttum. Şimdi bir an önce arabadan çıkmak istiyordum.

"Bu gece duş alma," dedi. "Benim spermimle sarmalanarak uyumamı istiyorum. Sürekli beni düşünmen için kokumun her yerine sinmesini istiyorum."

Aman ne güzel, diye düşündüm, kendimi uyarırken onu düşünmek çok daha keyifli olacaktı.

"Ayrıca kendine dokunmayacaksın," dedi aklımı okumuş gibi. "Başkasının sana dokunmasını da istemiyorum. Sonraki orgazmın benimle olacak. Anlaşıldı mı?"

Çaresizce başımı salladım. Yarın sabah gideceği iş gezisinden ve bir hafta sonra dönecekti. Tek umudum telefon seksi yapmak için beni arayıp o zaman orgazm olmama izin vermesiydi. Yoksa bir hafta boyunca orgazm olmayı unutmak zorundaydım. Ama dediğini yapacaktım. Onu memnun etme arzusu beni yakıp kavuruyordu.

"Evet," dedim.

Tatmin olarak hafifçe inledi. "Çok iyi bir kızsın," dedi. "Beni çok memnun ediyorsun." Sonra uzanıp beni tekrar öperken memelerimi arıçladı. Başparmağıyla meme uçumla oynayıp kasıtlı bir şekilde beni tabrik ederken daha şimdiden tekrar orgazm olmak için içim sızlıyordu.

O gece fazla uyuyamadım. Yatakta her döndüğümde keksi kokusunu her yanımda duyuyordum. Kendime dokun-

namamak çok acı vericiydi, bir hafta nasıl dayanacağımı bilmiyordum. Ama dediğini yapacaktım. Çünkü ben onun iyi kızıyım.

Luca dizüstü bilgisayarını kapatıp okurken yaşadığı sertleşmeyi umursamamaya çalışarak, "Lanet olsun!" diye düşündü. İyi ki Claire'in bloguna bakmaya karar vermişti, tanıdığı Claire'le bunları yazan kadının aynı kişi olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Bu şeyleri yazdığına inanamıyordu; 'becermek' kelimesini söylemekte bile zorlanıyordu. En azından şimdi Luca, neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Claire'in takıldığı şu yayıncı eleman, karşısında böyle bir kadın olduğunu sanıyorsa Claire'in onun beklentilerini karşılamak için bu kadar endişelenmesine şaşmamalıydı. Claire, üçlü seks yapma ya da onu bağlama teklifini reddeder etmez adam ona tekme-yi basardı muhtemelen. Ya da daha kötüsü Claire büründüğü kimliği koruyabilmek adına hiç rahat olmadığı şeyleri yapmak zorunda hissedebilirdi.

Dün Claire'e söyledikleri şimdi daha mantıklı geliyordu. Ona teknikleri öğretip, deneyim kazandıracak, bir erkeği nasıl memnun edeceğini gösterecek ve kendisinin nelerden zevk aldığını göstererek yatakta beklentilerini dile getirmesini sağlayacaktı. Ama hepsinden önemlisi Claire'in, kendine olan güvenini geliştirip her durumun altından kalkabilmesi için uğraşmalıydı. İyiKız'ın cüretkâr tavırlarına ihtiyacı vardı. Bu şeyleri yazabilmiş olması Luca'ya umut veriyordu. İçinde bir yerde potansiyel vardı, tek yapılması gereken onları harekete geçirmekti.

Cuma akşamı Claire işten koşarak eve gidip, gece kalmak üzere çantasını hazırladı. Çalışmadığı hafta sonu tatilinin tamamını Luca'yla geçirecekti. Tatil için hazırlanmaktan daha kötüydü bu. Çok fazla şey getirerek Luca'yı dehşete düşürmek istemiyordu ama ihtiyaç duyduğu belirli şeyler vardı. Dün gece giysilerine göz atarken iç çamaşırlarından utandığı-

nı fark edip öğle arasında yeni sutyen ve külot almaya gitmişti, aşırı seksi şeylerden ziyade güzel ve kadınsı şeyleri tercih etti. Çantasına yerleştirmeden önce hepsinin etiketini kopardı. Luca'nın özellikle onun için alışveriş yaptığını düşünmesini istemezdi. Yeni gecelik de almayı düşündü. Normalde bir erkeğin nabzını yükseltmekten ziyade rahatlık için tasarlanmış bol tişört veya pijamayla yatarı. Ama sonunda Luca'nın yanında uyurken herhangi bir giysiye ihtiyacı olmayacağını düşünüp çantasına hiçbir şey koymadı.

İşten sonra markete gidip karabiberli, kalın bonfile, fırında pişirmelik büyük patates, tombul kalyerengi mantar, krema, Frenk soğanı, hazır paket salata, frambuaz ve birkaç şişe kırmızı şarap aldı. Kendine bir görev edinmişti. Luca'nın normalde düzgün yemek yemediğini tahmin ediyordu, ona mis gibi güzel bir akşam yemeği hazırlamak istedi. Dün onun için yaptıklarından sonra bu iyiliğinin karşılığını vermek istiyordu.

Yemek alışverişine başlayınca kendini kaptırıp kahvaltı için yaban mersini, yoğurt, yumurta, ekşi maya ekmeği, portakal suyu ve kahve de aldı. Âşık buluşmalarının baştan çıkarıcı akşam yemeği ve ertesi sabah kahvaltısı için hazırlık yaptığını düşünmek ona hafif bir keyif veriyordu. Bir kenarda durup hayatın akıp gittiğini izlemek yerine sonunda hayatını yaşamaya başlamıştı.

Luca'nın evine taksiyle gidip elinde alışveriş torbaları ve tekerlekli valiziyle kapısına geldiğinde oraya taşınyormuş gibi görünmediğini umdu. Luca kapıyı gülümseyerek açtı.

Valizini alıp içeri buyur etti, "Yatılı geceye hazır mısın?"

"Akşam yemeği için bir şeyler getirdim," dedi Claire kucağında poşetlerle merdivenlerden çıkan Luca'yı takip ederek. "Başka bir şey planlamış mıydın bilmiyordum..."

"Aslında bunu hiç düşünmemiştim," dedi Luca dalgıncı. "Paket servis filan alınız diye düşünmüştüm."

"İt, ben de yemek yapmak istedim," dedi Claire. "Bir sütü yiyecek getirdim."

Eve girdiklerinde valizi kanepeye yaslayarak, "Bunu şimdilik buraya koyayım," dedi Luca. "Bonfile, krema, frambuaz, şarap..." dedi poşettekileri tezgâhın üzerine çıkarırken. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" dedi sırtarak.

"Paket servis söylemek istersen..." Yiyecek malzeme alıp ona yemek pişirmeyi önererek kız arkadaş gibi davrandığını düşünmediğini umdu Claire.

"Ne diyorsun, kesinlikle olmaz. Bunlar muhteşem görünüyor! En son ne zaman bonfile yediğimi bile hatırlamıyorum. İstedğin zaman gelip kalabilirsin. Ama benim çantada keklik olduğumu biliyorsun değil mi? Benim için bu kadar para harcamana gerek yok."

Bir an söylenmemiş sözler aralarındaki havada asılı kaldı; *zaten yeterince para veriyorsun.*

"Benim de yemem lazım," dedi Claire.

"Tamam o zaman," dedi Luca neşeyle. "Hadi fırını açalım önce. Bunları fırında yapmayı düşünüyordun değil mi?" dedi patatesleri tutarak.

Claire başıyla onayladı, neyse ki Luca yemek faslını dert etmemişti. Luca fırını çalıştırıp patatesleri attı, diğer malzemeleri dolaba kaldırdılar.

"Patateslerin pişmesi uzun sürer zaten," dedi Claire fırına işaret ederek. "Beklerken anlaşılmamızı tartışabiliriz. Ayrıntıları doğru düzgün konuşmadık hâlâ."

"Ya da çabucak seks yapabiliriz?" dedi Luca çapkınca kaşlarını kaldırarak.

Claire gülümseyerek karşılık verse de ilerlemeden önce detayları netleştirmek istiyordu. Herhangi bir belirsizlik olmaması için Luca'yla durumlarını tam olarak bilmeliydi. "Anlaşılmamızı konuşalım, mesela buraya ne zaman gelebilirim, ne

kadar kalabilirim?" Dün yaşadıkları tuhaf durumun tekrarlanmasını istemiyordu.

"Kafamıza göre takılırız," dedi Luca.

"Senin hayatını ihlâl etmek istemiyorum."

"Öyle olursa sana söylerim," dedi Luca sadece.

"Ayakaltında fazlalık ettiğim an bana söyleyeceğine söz vermelisin. Duygularımı incitmekten korkmanı istemiyorum."

"Benim gibi bir adamın fazla centilmenlik yapmasından korkmana gerek yok."

"Tamam. Zaman konusuna gelince... Bana iltiyacım olduğu kadar zaman ayırabileceğini söylemiştin ama bu sonsuza dek sürmeyecek."

"Tabi. Şu Mark denen eleman da seni sonsuza dek beklemez zaten. İstedığın gibi seks bombası haline gelene kadar onu oyalayacaksın herhalde, değil mi?"

"Hazır olduğumu hissedene kadar, evet," dedi Claire ciddiyeyle. "Hayal kırıklığına uğramasını istemem."

"Yani sen hazır olana kadar adamın testisleri şişecek," Luca kıs kıs güldü.

"İı, Londra'da yaşıyor zaten, bu yüzden büyük sorun olmayacak, en azından şimdilik. Ayrıca ona beş randevu kuralım olduğunu..."

"Ne kuralı?"

"Beş randevu kuralı. Beş kere görüşmeden bir adamla birlikte olmam dedim."

"Gerçekten mi? Kızların öyle bir şeyi mi var?"

"Anlaşılan varmış. Bana da Yvonne söyledi. Bir sürü kız böyle yapıyormuş. Bazen üç randevu kuralı söylerlemiş."

"Hıh! Kimse bana öyle bir şey demedi bugüne kadar," dedi Luca kibirle.

Claire onu umursamadı. "Neyse, bu bana zaman kazandıracak ama önümüzdeki iki haftada olabildiğince gelişmek istiyorum. Annem hâlâ bakımevindeyken daha çok boş vaktim var."

"Tamam o zaman. Önümüzdeki iki hafta boyunca istediğin kadar gelebilirsin, tabi önce bana geleceğin zamanı söylemen şartıyla..."

"Bunun çok olmayacağına emin misin? Daha fazla para verebilirim."

Luca başını iki yana salladı. "Gerek yok. Sabit ücretli bir iş olarak düşün. Seni seks bombasına çevirmek için beş yüz Euro, başaramazsam paran iade."

Claire bu kadar zamanını aldığı için bunun adil olmadığını düşündü ama Luca fikrinden caymayacak gibi görünüyordu. Belki ona ödeme yapmanın başka yollarını bulabilirdi, ona yiyecek veya hediye alabilirdi. "Tamam. Şimdi, son bir şey daha var, bir liste yaptım," dedi Claire, eğilip çantasından bulmaya çalıştı.

"Ne listesi?"

"Öğrenmek istediğim şeylerin listesi." Bilgisayarda yazıp çıktısını almıştı. A4 kâğıdını açıp düzeltti.

"Tamam, bakalım," dedi Luca elinden alarak. Listeyi yüksek sesle okumaya başlayınca Claire dehşete düştü. "Temel seks, elle yapılan seks, oral seks, pozisyonlar, örneğin kadın üstte, köpek pozisyonu, altmış dokuz... Bunların ne kadarını yaptın?"

"Seks yaptım; sana demiştim ya. Ama doğru yaptığımı sanmıyorum."

"Peki." Luca dudaklarını bükerek 'temel seks'in yanına tamam işareti koydu. "Elle?"

"İl... Aynı şey. Denedim ama işe yaramadı."

"İşe yaramadı derken? Tam olarak ne oldu?"

"Yapmaya çalıştım ama hiç iyi değildim. Adam... Beni azarladı."

"Ne? Sen herifi eline almışken seni azarladı mı?"

"Evet," dedi Claire kısık sesle. "Sanırım çok hafif yapıyordum. Bu kadar narin olmama gerek olmadığını söyleyip durdu ama ben onu incitmekten korktum. Ayrıca kollarım pek kuvvetli sayılmaz. Kolum ağrımaya başladı, o da sürekli sızlanıp duruyordu, ben de pes ettim. Beni gerçekten sinir ediyordu. Elimden geleni yapıyordum. O kadar eleştirel olmasına gerek yoktu." Yanakları kızardı. Hâlâ o günün utancıyla kıvranıyordu. Çok küçük düşürücüydü.

"Göt herif!"

"E, senin dediğin gibi belki de numara yapıp zevk alıyormuş gibi yapsaydı aynı şeyi yapmaya devam ederdim."

"Numara yapmasına gerek yoktu. Nasıl yapacağını gösterip biraz cesaretlendirebilirdi."

"Neyse, çıkıp gittim; yatağından kalktım ve ondan sonra bir daha asla onu görmedim."

"Hak etmiş."

"Benim arkamdan ağladığını pek sanmıyorum. Muhtemelen kendi başına daha mutludur."

"Otuz birciler genelde öyledir."

"Bunu bana acıman için anlatmıyorum bu arada. Bir şeyi yanlış yapıyorsam bana söylemelisin. Öğrenmek istiyorum."

"Dürüst ve samimi olurum. Buçuk bu muydu?" dedi sırtarak.

"Efendim?"

"Üç buçuk kez seks yaptığını söylemiştin."

"Ah, evet."

"Ya pozisyonlar? Hangilerini yaptın?"

"Sadece misyoner."

"Oral?"

Claire başını iki yana salladı.

"İl, temel şeylerden başlar, sonra temel konuları öğrenince blogundaki gibi daha alışılmadık şeyleri deneriz."

"Blogumu mu okudun?" diye sordu gerilerek.

"Ever, tabi ki. Hedefimizin ne olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Hmm!" Claire günlüğü okunmuş, en karanlık, derin sırları ve fantezileri açığa çıkmış gibi hissetti ki blogu herkes okuyabildiği için bu çok komikti. Ama bu sefer farklıydı. Luca onu tanıyordu. Bu şeyleri yazdığını bildiği için Claire kendini cırtlıçplak ve savunmasız hissetti.

"Aa, böyle dehşete düşmüş gibi görünme," dedi Luca gülererek. "Bence harika. Hele bazı yazılar inanılmaz ateşli."

"Ama hiç biri gerçek değil."

"Biliyorum."

Neyse en azından artık Luca, Claire'in olmak istediği kişiyle gerçek hali arasındaki devasa uçurumun farkındaydı. "Büyük bir değişiklik olacak biliyorum..." diye başladı Claire, Luca'nın önlerindeki zor görevden korkmamasını umdu.

"Böyle canlı bir hayal gücün olmasını sevdim. İşimi çok kolaylaştıracak."

Bunu duymak Claire'in hoşuna gitti.

"Tamam, bu kadarsa eşyalarını yerleştir sonra yemeği hazırlarız olur mu?" dedi Luca. "Burada bırakmak istediğin eşyan varsa yatak odamda üst çekmeceye sana yer açtım. Banyoda da bir raf boşalttım."

"Teşekkürler Luca." Luca'nın onun için çok tedirgin edici olan bu durumu olabildiğince kolaylaştırmak için elinden geleni yapması Claire'i çok etkiledi.

Claire eşyalarını yerleştirdikten sonra mutfakta Luca'nın yanına geldi. Luca, su bardaklarına şarap doldurdu ve yemek hazırlarken birlikte içtiler. Luca, soğanlarla mantarları doğrarken Claire kremaya karıştırmak için sarımsakla Frenk soğanını doğradı. Sonra büyük bir parça tereyağını zeytinyağında eritip biftekleri ateşe atarken mis gibi cızırtı sesleriyle havaya, enfes pişen et kokusu yayıldı. Mutfakta içtenlikle sohbet edip birlikte yemek yaparken Claire, onun yanında kendini nasıl rahat hissettiğine şaşırdı. Bu gece yüzünden ne kadar gerilmişti, oysa şimdi iyiydi, hatta iyiden de öteydi. Büyük keyif alıyordu.

Yemek hazır olduğunda tabaklarını oturma odasına götürüp dizleri birbirine dokunarak küçük katlanır masada yemeye giriştiler.

Luca coşkuyla bonfilesini kesti. "Bu muhteşem!" dedi kadehini kaldırarak. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Claire kadehini tokuşturarak.

"Beni beslemeye çalışıyorsun," dedi Luca gülerek.

Claire de yemekten keyif alıyordu. Bonfile yumuşacık ve suluydu, puf gibi patateslerin üzerine bolca Frenk soğanlı krema güzel yakışmıştı.

Sonra kanepeye geçerek çırpılmış kremayla frambuaz yediler.

"Hiçbir şeye enerjimi kalmasın diye beni yiyecek içeceklerle sersemletmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu Luca siyah gözleri parıldayarak.

"Tabi ki hayır. Öğrenmek için buradayım."

"İyi," dedi Luca ciddiyetle. "Buna sevindim."

Kâseyi sehpayı bırakınca Claire toplamak için uzandı anı. Luca hemen onu bileğinden yakalayıp kanepeye geri çekti. "Bırak," dedi kısık bir sesle, şimdi bakışları daha derinine tı-

liyordu. Başparmağıyla Claire'in bileğini hafifçe okşadı. Onu öperken dudakları frambuaz ve şarap tadındaydı. "Hadi yatağa gidelim," diye mırıldandı Luca geri çekilerek.

"Claire saatine baktı. "Daha saat dokuz."

Luca başını yana eğip sessizce ona bakarken yüzünün yanında hafif bir gülücük belirdi.

"Ah! Evet, tabi." Buraya bunun için gelmişti ya.

"Tabi televizyon filan izlemek istersen..."

"Hayır." Claire başını iki yana salladı.

"İyi." Luca ayağa kalkıp onu da çekti. "Zaten televizyonum da yok."

Yatak odasında Luca onu tekrar öpmeye başladı. Bütün duyularını uyararak Claire'in bedenindeki her sinir ucu titreyip arzudan bitik düşene kadar sadece öpüp dokundu. Öpüşmeleri giderek ateşlendiğinde Claire, artık içgüdülerini takip edip düşünmeden çıplak tenini teninde hissetmek için Luca'nın giysilerini çekiyor, daha fazlasını arzulayan bedeni hazla kıvranıyordu. Tişörtünün kenarından çekerken Luca yardım etmek için kollarını kaldırdı, sonra Claire açığa çıkan çıplak göğsünde ellerini gezdirerek sert, sıcak tenini okşadı. Luca kotunu çıkarmak için geri çekilene kadar tutku dumanında kendini kaybetmiş Claire, üzerinde iç çamaşırından başka hiç giysi kalmadığının farkında bile değildi. Sonra Luca baksır şortunu da çıkarıp çıplak kendini gözler önüne sererken Claire kattı, kash gövdesinde bakışlarını gezdirdi. Şaşkın şaşkın baktığının farkındaydı ama Luca umursamıyor gibiydi. Neden umursasındı ki, özellikle de böyle güzel bir vücudu varken?

"Dokunabilir miyim?" diye sorarak Luca'nın sertleşip karnına yaslanan penisine çekinerek uzandı.

"Tamamen seninim." Kollarını yana açtı, Claire bu muhteşem bedenle istediğini yapabilecek olmasına inanamıyordu.

Elleriyle hafifçe aletini sardı, parmaklarının dokunuşuna karşılık vererek büyüdüğünü hissetti. Luca alt dudağını ısırarak derin bir nefes aldı.

“Özür dilerim,” dedi Claire korkuyla elini geri çekerek.

“Tamam, ders anı...” Gülümseyerek Claire’in elini yakaladığı gibi şimdi daha sertleşmiş penisine geri götürdü. “Bir erkeği sertleştirdiğin için özür dileme. Bu genelde iyi bir şey olarak kabul edilir.”

Claire bunun kendi eseri olduğu düşünerek garip bir şekilde gurur duydu, ayrıca doğru düzgün dokunmayı beceremediği için Luca’nın ona, kendini kötü hissettirmemesinden dolayı mutlu oldu.

Bu sefer yatağa uzandıklarında ikisi de çıplaktı, Luca onu kendine çekti. Boylu boyunca birbirlerine dokunan çıplak bedenleri çok iyi hissettiriyordu, Claire’in meme uçları Luca’ya değdikçe sertleşiyor, kalkmış penisini karnında hissediyordu.

Yavaşça seviştiler ve Claire’in önceki deneyimlerinde yaşadığı gariplik ya da belirsizliklerin hiç biri olmadı. Tereddüt ettiği anlarda Luca ona ne yapacağını gösterdi, bazen elini tutup koymasına gereken yere götürdü, sabırla ona nasıl dokunacağını gösterdi. Ona neyin zevk verdiğini söylerken fısıldadığı övgü ve keyif inlemeleri Claire’in içinde yankılanarak ona güven verdi, kendini güçlü ve kontrolde hissetmesini sağladı. İkisinin de ne arzuladığını tam olarak biliyor, hem kendi hem birbirlerinin zevki için birlikte hareket ediyorlardı. Luca içinde gidip gelirken farklı açılara geçiyor, Claire de kendi hazzının peşinde kalçasını ona doğru kaldırırken Luca, kolunu aralarına sokup klitorisini okşarken sonunda kendini kaybederek çaresiz bir inlemeyle Claire’in üzerine yığıldı.

Claire ertesi sabah uyanıp saate baktı, sekizi çeyrek geçiyordu. Son uyandığından beri sadece yarım saat geçmişti. Çok rahatsız uyumuştur. Luca çok dağınık uyuyordu, yatakta onun

tarafına uzanarak uykusunda sürekli ya kolunu ya bacağına Claire'in üstüne atıyordu. Şimdi ağır kolunun ve bacaklarına dolanan bacaklarının altında sıkışıp kalmıştı. Kolları bacakları uyuşmaya başlıyor, hareket etmek için ölüyordu ama Luca'yı uyandırmak istemiyordu. Gece nazikçe Luca'yı kenara kaydırmaya çalışmıştı ama bunun kütük kaldırmaktan farkı yoktu. Başka biriyle uyumak anlatıldığı kadar kolay değildi anlaşılan.

Luca gözlerini açıp dalgın bakışlarını ona çevirince Claire rahatlasa da, Luca hemen iç çekip onu iyice kendine çekerek gözlerini tekrar kapadı. Birkaç saniye içinde tekrar uyudu. Claire uyanması için saatler gibi gelen bir süre daha bekledi ama sonunda artık dayanamadı. Acilen çişini yapmalıydı ve Luca'nın altında hareketsizce yatmaktan iyice daralmıştı. Bir anda altından kayıverdi ve banyoya girdi.

Banyodan çıktıktan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Yatağa dönse daha fazla uyuyamayacağını biliyordu, zaten bir daha Luca'nın altından mahsur kalmayı da göze alamazdı. Bu sabah birlikte duş alma sözünü tutacağını umuyordu. İlk uyandığı andan beri bunu hayal ediyordu. Ama Luca yakın zamanda uyanacak gibi görünmüyordu, üstelik Claire giyinmek zorundaydı. Sabahlık getirmemişti ve çıplak dolaşp Luca'nın uyanmasını bekleyemeyecek kadar üşümüştü. Onun gömleklerinden giyinmeyi düşünse de buna ne diyeceğini bilemedi. Kız arkadaşların yapacağı türden bir harekete benziyordu.

Açlıktan gürleyen karnı kararsızlığına son verdi. Duş alıp giyinmeye karar verdi. İş bitene kadar Luca uyanmış olurdu ve birlikte kahvaltı ederlerdi. Duşta seks de yarını bekleyebilirdi. Duşun altında dururken Claire dün gece olanları düşündü. Luca harika bir öğretmendi. Çok sabırlı ve nazikti. Onu bulduğu için çok şanslıydı. İlk başta onun inanılmaz ukalalık ettiğini düşünmüştü ama âşık olmaması konusunda uyanması belki de iyi olmuştu. İnsanın kendini böyle muhteşem hissettiren birine âşık olduğunu sanması çok kolaydı.

Tabi ki onun aklındaki kişi Mark'tı, bu yüzden bir tehlike sözcüğü olamazdı. Kurulanıp giyindikten sonra mutfığa gitti. Su ısıtıcısını çalıştırıp saate baktı. Ona geliyordu. Bir fincan çay içer, kahvaltı için Luca'nın uyanmasını bekler, uyanınca birlikte yerlerdi. Daha fazla uyumazdı herhalde. Çay poşetine sıcak su dökerken kapının sesini duyup donakaldı. Luca'nın bazı komşularının uğursuz tipler olduğunu biliyordu, birinin eve zorla girmeye çalışmadığını umdu.

Derken kapı kolayca açıldı, belli ki her kimse anahtarı vardı.

"Luca!" diye seslendi hafifçe bir kadın sesi; peri yüzlü, iri kahverengi gözlü, minyon bir kız elinde tekerlekli valiziyle kapı girişinde duruyordu. "Aa!" Claire'i orada görünce çok şaşırarak donakaldı.

Tabi Claire'in onu görünce şaşırdığı kadar olamazdı. *Kahretsin!* Lanet olsun sana Luca! Özel hayatını sıkıntıya sokmak istemediğini, böyle durumlardan kesinlikle kaçınmak istediğini şiddetle belirtmişti ama Luca, hiç kız arkadaşı olmadığında ısrar etmişti. E o zaman şimdi anahtarıyla içeri giren, her halinden burada yaşadığı belli olan ve sabahın erken saatlerinde Claire'i ıslak saçlı halde Luca'nın mutfığında bulduğuna çok şaşırarak bu kızla neden karşılaşmak zorunda kalmıştı? Kızın valizi aynı onun dün gece getirdiğine benziyordu. Gündüz vardiyasına mı gelmişti? Luca bu kız için de bir çekmece boşaltmış mıydı? Her neyse, Claire bunu bilmek istemiyordu. Bir an önce oradan gitmek istiyordu.

"Eee... Ben de çıkıyordum," diyerek çay kaşığını pat diye tezgâha attı, koşarak oturma odasında kızın yanından geçti.

"Benim yüzümden gitme," dedi kız peşinden gelerek. "Luca nerede?"

"Hâlâ uyuyor," dedi Claire çantasını alarak. Kız şaşkın bir gülümsemeye ona bakarken telaşla ceketini giydi. Sonra koşarak kapıdan çıktı.

“Güle güle!” diye seslendi arkasından neşeli sesiyle. “Tanıştığımıza sevindim!”

Luca uyandığında Claire’i yanında bulamayınca hayal kırıklığına uğradı. Uzun zamandır çekmediği kadar güzel bir uyku çekerek dinlenmiş ve daha fazlasına hazır olarak uyanmıştı. Sabahın geri kalanını yatakta Claire’e sevişmeyi öğreterek geçirmek çok keyifli olurdu. Şimdi uyandığında karnının acıktığını fark etti. Claire bir sürü yiyecek getirmişti. Belki önce güzel bir kahvaltı edip sonra bütün günü yatakta geçirirlerdi. Ya da önce çabuk bir seks yapıp sonra kahvaltı...

Yataktan fırlayıp ona sürpriz yapmak için doğrudan mutfığa gitti. Onu güpegündüz çıplak görünce Claire muhtemelen önce hayrete düşecek, biraz utanacaktı ama Luca onun gönlünü alacağını düşündü gülümseyerek. Claire’in utangaçlığını yenmeyi seviyordu. Oturma odasından geçip mutfağın eşliğinde çırlıçıplak durdu ve...

“Lanet olsun! Alina!” Hemen kıvranıp elleriyle penisini kapadı. “Kahretsin!”

“Luca!” Kız kardeşi elleriyle gözlerini kapayarak arkasını döndü. “Lütfen o şeyi ortadan kaldır!” dedi kıkır kıkır gülererek.

“Ne işin var burada?” Luca yatak odasına gidip omzunun üzerinden öfkeyle seslendi. Çabucak üzerine tişörtle kot giyip sinirli adımlarla mutfığa geri geldi. Claire hiçbir yerde görünmüyordu. “Sen geldiğinde burada bir kız var mıydı?” diye sordu sinirle.

“Merak etme,” dedi ona dönerek. “Onu korkuttum sanırım. Tehlike geçti.”

“Onu korkuttun mu?” Luca kaşlarını çatı. “Kahretsin! Ne dedin ona?”

“Hiçbir şey diyemedim ki.” Alina masumca gülümsedi. “Öyle bir hissimla çıktı ki veda bile etmedi.

“Ne zaman oldu bu?” Luca kapıya bakıp onu yakalamayı

düşündü. Cumartesi Claire'in izin günüydü, Luca ona bütün hafta sonunu ayırdığını söylemişti. Anlaşmaya sadık kalmadığını düşünmesini istemezdi. Ayrıca bütün günü onunla birlikte yatakta geçirmeyi kendisi de çok istiyordu. Claire'in aralarındaki şeyin bir anlamı olduğunu düşünmesinden endişelenmeden, sevişmeler arasında rahatlayıp sarmaş dolaş olmak çok güzeldi.

"On dakika kadar oldu."

Luca tezgâhtan cep telefonunu alıp Claire'in numarasını girdi. "Alina kafana estiği zaman buraya pat diye gelemezsin." Claire'in telefonu sesli mesaja düştü. "Selam, Claire bu sabah kız kardeşime rastlamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Özel hayat sınırlarından hiç anlamaz." İç çekti. "Sonra görüşürüz, olur mu? Ara beni." Telefonu kapatıp masaya attı.

Alina ağzı açık bakakalmıştı. "Tamam, sen kimsin ve abime ne yaptın?" diye sordu.

"Düşündüğün gibi değil." Luca tekrar iç çekti. "Neyse, soruma cevap vermedin. Neden geldin buraya?"

"Ne güzel bir hoş geldin," dedi Alina neşeyle. "Londra'dan bu sabah geldim. Seni özlediğim için taksiye beni burada bırakmasını söyledim, bugünü birlikte geçiririz diye umuyordum. Seni kahvaltıya çıkaracaktım."

Luca biraz yumuşayarak gülümsedi. Alina'ya asla uzun süre kızgın kalamazdı. "Tamam. Burada da kahvaltı edebilirsiniz istersen. Bir sürü yemek var."

"Gerçekten mi?" Alina buzdolabını açtı. "Vay canına! Ne oldu sana? Kızların evinde kalmasına izin veriyorsun, yemek alıyorsun..." Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Kızlar değil," dedi Luca sertçe. "Bir kız..."

"Daha da tuhaf ya." Dudaklarını büzüp gözlerini kısarak Luca'yı dikkatle inceledi. "Bunu kahvaltıda konuşacağız ama önce tuvalete girmem lazım."

Onun ardından Luca buzdolabından yiyecekleri çıkarmaya başladı. Birkaç dakika sonra kardeşi döndü. “Banyonda saç kremi var,” dedi mutfağa girdiğinde sevinçle. “Kız saç kremi. Ve de nemlendirici krem.” Pis pis sırıttı. “Luca Ffrench-Carroll, kız arkadaşın mı var?”

On Dördüncü Bölüm

Claire, Luca'nın sesli mesajını dinleyince, sabahı geriye alıp baştan yaşayabilmeyi istedi. Şimdi, o şekilde kaçtığı için kendini çok salak hissediyor, Luca'nın bunu kıskanç kız arkadaş davranışı olarak görmesinden korkuyordu. Garip bir duruma düşmek istemediği için onun evinde başka bir kadınla karşılaştığına çok kızmıştı. Keşke hemen fırlayıp gitmek yerine birkaç dakika daha durup kız kardeşi olduğunu öğrenebilseydi. Şimdi düşününce mantıklı geliyordu. Birbirlerine benziyorlardı; aynı esmer ten, siyah saçlar ve kahverengi gözler. Luca'nın kardeşi olduğunu bile bilmiyordu. Ailesinden hiç söz etmezdi, gerçi birlikte fazla vakit geçirmiş de değillerdi. Claire onun hakkında çok az şey bildiğini fark etti. Evde kalıp kardeşiyle tanışmak iyi olurdu, sonra bütün günü yatakta, sevişerek geçirirlerdi. Pişmanlık duyarak geri dönmek istedi. Ama şimdi paldır küldür gittiği için utanarak Luca'nın karşısına çıkmaya çekindi. Luca'yı geri arayıp bugün yapacak işleri olduğunu ama akşam onu görmeye geleceğini söyledi.

Mayıs ayı için fazla sıcak, güzel bir gündü, şehir merkezine doğru yürürken kaldırım üstü kafeler, şimdiden güneş ışığının tadını çıkaran insanlarla doluydu. Çok keyifli bir gündü. Hava herkesin moralini yükseltirken şehir daha mutlu ve daha arkadaş canlısı bir yer hissi veriyordu. İrlandalıların güneşi görür görmez çok heyecanlanarak hemen yazlık giysiler giymelerini ve güneş gözlüklerini takarak kumsala gitmelerini, açık havada yemek yemelerini çok sevimli bu-

lurdu. Bütün dünyanın umut dolu görüldüğü böyle günleri çok severdi. Keşke yanında bunu paylaşacak birisi olsaydı. Öyle salaklık etmeseydi Luca ve kardeşiyle bunu paylaşabilirdi. Yine de bunun tadını kaçırıp gününü berbat etmesine izin vermeyecekti.

Bu güzel günü doyasıya yaşamak için en sevdiği kafe-
de kahvaltı etmeye karar verdi. Yürüyerek Dame Caddesi'ne
gitti, Queen of Tarts'ta enfes İrlanda kahvaltısını ederken
kitabını okudu. Fakat tek başına kahvaltı ederken kitap oku-
mak normalde onu çok mutlu etse de bugün bir şeylerin
eksikliğini çekiyordu. Genelde tek başına olmaktan keyif
alırdı ama şimdi rahatsız ve tedirgin hissediyordu. Belki de
hava yüzündendi ya da annesi birkaç haftadır evden uzakta
olduğu için yeterince yalnız kalmıştı ve artık yanında biri
olmasını istiyordu.

Eve döndüğünde keyiflenmek için Mark'ı aramaya karar
verdi. Uzak mesafede bile olsa biriyle konuşabilmenin heye-
canıyla numarasını çevirdi.

"Claire selam!" Mark sesini duyduğuna çok sevinmişti, ne-
şeli sesi Claire'in keyfini yerine getirdi. "Sesini duymak ne gü-
zel. Nasılsın?"

"İyiyim." Telefona gülümsedi, şimdi daha iyiyim. "Sen na-
sılsın?"

"Hâlâ Millie'nin acısını atlatmaya çalışıyorum," dedi iç çe-
kerek, "Ama bunun haricinde iyiyim."

"Hayır! Ne oldu Millie'ye?"

"Sokağın karşısında oturan herif için beni terk etti."

"Ah! Bu çok kötü olmuş."

"Hem de nasıl, saklamaya bile çalışmadı. Her gün karşı
evde onu göreceğimi bile bile pencerenin önünde kırtıyor."

"Ondan kurtulduğun iyi olmuş."

“Sonra eve geri döndü. Dün gece kuyruğunu kıstırması, ayağını sürüye sürüye geri döndü.” İç çekti. “Aslında kuyruğu havadaydı. Hiç utanması yok.”

“Onu geri kabul ettin mi?”

“Ne diyebilirim? Beni patileriyle kukla gibi oynatıyor.”

Claire kahkaha attı.

“E, bugün neler yapıyorsun? Sizin orada da hava güzel mi?”

“Evet, harika. Birazdan annemi ziyarete gideceğim. Belki sonra bir arkadaşla buluşur bir yerlere giderim.”

“Annen nasıl?”

“İyi, düzeliyor. Ya sen? Neler yapıyorsun?”

“Health’teki arkadaşlarla buluşup koşacağız, hatta şimdi onları bekliyordum. Sonra birlikte brunch yapmaya gideceğiz. Little Venice’de, kanalın yanında yeni bir yer açıldı, oraya.”

“Ne güzel,” dedi Claire özlemle, birden kendini Mark’a çok yabancı hissetti; onun hiç parçası olmadığı, hiçbir şeyini bilmediği koca bir hayatı vardı. Arkadaşlarını tanımıyor, onları birlikte gözünün önünde canlandıramıyordu. Aralarında bir boşluk var gibiydi.

“Bugün dışarı çıkmak için harika bir gün...” dedi Mark düşüncelerini bölerek. “Keşke sen de burada olabilseydin.”

“Ben de bunu isterdim.” Claire iç çekti.

“Ya da keşke ben orada olabilseydim. Iveagh Bahçesi’ne giderdik.”

Claire öpüşmelerini anımsayıp gülümsedi.

“Önümüzdeki hafta sonu gelebilecek misin? Seni görmek için sabırsızlanıyorum.”

Claire bunu düşündü. Annesinin bunu sorun etmeyeceğini biliyordu. Bakımevinde güvendeydi ve iyi bakılıyordu, hafta sonunda bir sürü ziyaretçisi olurdu. Abilerine onu ziyarete gitmelerini söyleyebilirdi. “Evet, olabilir,” dedi. “Uçuşlara bakıp sana haber veririm. Olur mu?”

"Harika! Arkadaşlar geldi. Gitmem lazım."

"Tamam. İyi eğlenceler."

"Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet, ben de. Hoşça kal." Claire gelecek hafta sonunun düşüncesiyle keyiflendi ama aniden tekrar neşesi kaçtı. Hevesle bekleyeceği bir planı olması iyiydi ama şimdiki yalnızlığını çözmedi. Mark'la konuşmak nasıl olduysa kendini daha yalnız ve biraz mutsuz hissettirmişti. Moralini bozmamaya çalışarak buluşacak birini bulmak umuduyla birkaç arkadaşını aradı. Eski okul arkadaşı Jane, bütün gün oğlunu partiye ve spora götürmekle meşguldü, Catherine de Wicklow'da bir düğüne gidiyordu. E, annemi ziyaret edeyim o zaman diye düşündü, öğleden sonrayı bahçede kitap okuyarak geçirir, oradan da Luca'ya giderdi. Bu da yeterince iyi bir plandı.

Havaya göre çok kalın giyindiği için bakımevine gitmeden önce çizmelerini düz ayakkabıyla değiştirip kot ve kısa kollu tişört giydi. Gardırobundan hafif yazlık bir ceket aldıktan sonra arabasına giderken telefonu çaldı. Bakımevi çalışanlarından biri arayıp bir sonraki ziyaretinde müdürle görüşmesini istiyordu. Yolda olduğunu ve gelince Bayan Byrne ile görüşebileceğini söyledi.

Lanet olsun, diye düşündü, cep telefonunu yolcu koltuğuna atıp emniyet kemerini bağladı. Bugün bir bu eksikti. Theresa Byrne'dan hiç hoşlanmıyor, onunla konuşmaktan nefret ediyordu. Sevecen ve ilgili gibi görünmeye çalışan ama bu sahte görünüşünün altında taş kalpli bir kadındı. Claire onu korkutucu buluyordu. Böyle insanlarla baş etmekte hiç iyi değildi. her zaman onu alt etmelerine izin verirdi. Yine de buna canını sıkmayacaktı, muhtemelen onu resmi kâğıt işlemleri için görmek istemişti.

Bakımevine geldiğinde hemşirelerden biri onu Theresa'nın ofisine götürdü. Tombul, orta yaşlı, gri, küt saçları spreyden

kaskatı olmuş kadın çalışma masasının arkasında oturuyordu. Claire saçlarının bir telinin bile kıpırdadığını hiç görmemişti.

“Ah, Claire.” Başını kaldırıp ona baktı. “Geldiğin için teşekkürler. Annemize gittin mi?”

“Hayır, buradan gideceğim. Önce size uğradım. Beni görmek istemiştiniz?”

“Evet. Otur.” Claire’e önündeki sandalyeye oturması için elini sallayıp sır veriyor gibi eğildi. “Dün geceki olayımızdan haberin var mı?”

Claire’in midesi alt üst oldu. Theresa’nın annesinden bahsettiğini biliyordu; ‘biz’ diye konuşmaya bayılırdı ve annesinin ‘olayları’ da genelde ambulans, acil ilk yardım ekibi, duran kalpler, onu hayata döndürmeye çalışan doktorlar demekti. Neden kimse onu aramamıştı? Tanrım, yoksa evi aradıklar da eyde yok muydu? Ama cebini de biliyorlardı.

Theresa dua eder gibi ellerini masanın üzerinde kavuşturarak, “Endişelenecek bir şey yok,” diye telkin etti.

“Tibbi bir durum değil mi yani?”

“Ah hayır! Değil. Gerçi zavallı June için ambulans çağırmak zorunda kaldık...”

Claire bu June her kimse onu dinlemek zorunda olduğuna kızdı.

“Seni korkuttuysam özür dilerim canım,” dedi Theresa.

Claire başıyla onayladı, kadından hiç olmadığı kadar sinir olmuştu.

“Açıklamama izin ver.” Theresa derin bir nefes alıp ağır başlı bir yüz ifadesi takındı. “Bildığın üzere konuklarımız odalarında alkol bulunduramaz.”

Claire bunun nereye gittiğini çok iyi biliyordu ama artık annesine ciddi bir şey olmadığını öğrendiği için umurunda değildi.

"Bu kendi iyilikleri için. Buradaki kurallar herkes için. Tabi ki özel etkinliklerde biraz içmelerine izin veriyoruz ama tamamen kararında ve bizim kontrolümüzde... Konuklarımıza karşı sorumluluğumuz var."

Claire arkasına yaslanıp Theresa'yı dinledi. Belli ki annesinin arkadaşları içeri gizlice içki getiriyor, annesi de odasında gürültülü partiler veriyor, diğer konuklar da gelip sarhoş oluyor, yürüteç ve bastonlarla zar zor yürürken birbirlerine destek olarak odalarına dönmeye çalışıyorlardı. Dün gece Espie'nin arkadaşlarından biri olan June, düşüp el bileğini kırmıştı. Theresa'ya göre June metanetli davranarak 'Annemizi' savunmuştu ama June'un ailesi duruma çok sinirlenip bakım evini dava etmek ve gazetelere duyurmakla tehdit ediyordu.

Theresa anlayışlı numarası yapmaya çalışarak, "Annemiz biraz grişken, değil mi?" dedi.

Ee, benim annem öyle, diye düşündü Claire. Seninkini bilemem! Theresa'nın annesinden 'Annemiz' diye bahsetmesi tüylerini diken diken ediyordu.

"Bu güzel tabi." diye ekledi Theresa hemen. "Hâlâ böyle hayat dolu olması harika. Diğer konuklar arasında çok sevilen ve tutulan biri. Ama korkarım daha yaşlı konuklarımızı kötü etkiliyor."

Ah tanrım, diye düşündü Claire, kıkır kıkır gülmemek için kendini zor tutuyordu, annesi bakım evinden atılacak mıydı yoksa?

"Burada sadece ameliyat sonrası bakım için kalıyor..."

"Lütfen onu kovmayın," diye lafını böldü Claire, yalvaracak hale gelmekten nefret ediyordu. "Buraya gerçekten ihtiyacımız var. Tam zamanlı çalışıyorum, eve dönmeden önce biraz daha hareket edebilir hale gelmesi lazım."

"Endişelenme," dedi Theresa rahatlatıcı bir hareketle elini sallayarak. "Buradan ayrılmasını istemiyoruz. Kalıcı konukla-

rimızdan biri olsaydı, durumu çok daha farklı ele almak durumunda kalırdık. Yaşlı konuklarımızın refahı bizim için başta gelir. Ancak sadece iki hafta kaldığı için idare edebileceğimize eminim. Fakat annemizle bu konuda bir iki laf etsek? Dün gecenin tekrarlanması kaldıramayız. Burada kaldığı süre boyunca kurallara uymasını sağlayabilir misin?”

“Evet, eminim.” Claire rahatlamıştı. “Teşekkür ederim.” Theresa Byrne’e böyle küçük düşürücü bir minnet duyacağını asla aklına getiremezdi.

“Rica ederim.” Theresa’nın gülümsemesi bu sefer gerçekti. üstünlük onda kaldığı için çok memnundu. “Belki arkadaşlarıyla da konuşmalısın. İnsanların niyeti iyi tabi, ama...” Duraksadı. “Annemizin bir sorunu mu var?” diye sordu neredeyse fısıltıyla.

“Efendim?”

“Annemizin ufak bir sorunu mu var?”

“İl...” Claire’in kafası karıştı, “Kalbi zayıf, ciddi kireçlenmesi var. Bunu biliyorsunuz. Hatta bence bir sürü sorunu var.”

“İçki sorunu?” Theresa kelimeleri tane tane söyleyerek kaşlarını kaldırdı.

“Hayır!”

“Bunda utanılacak bir şey yok,” dedi Theresa.

“Biliyorum ama içki sorunu yok. Hepimiz gibi arada sırada içmekten keyif alır ama bu bir sorun değil.”

“Bundan eminsen...” dedi Theresa şüpheyle. “Ama yardım alabileceğiniz pek çok yer var, bilmeni isterim.”

“Teşekkürler,” dedi Claire ayağa kalkarak. “Şimdi gidip annemi görmek istiyorum. Ayrıca kalmasına izin verdiğiniz için teşekkürler.” Theresa ayağa kalktı ve tokalaştılar. “Burada kaldığı sürece bir daha kuralları bozmamasını sağlarıım.”

Elini kapı koluna uzatırken Theresa’ya geri döndü. “İsmi

Esperanza bu arada," dedi, keşke bunu söylerken elleri terleyip sesi titremeseydi.

"Pardon?" Theresa kafası karışarak kaşlarını çattı.

"Annemin ismi Esperanza Kennedy. Herkes ona Espie der."

Hava öyle güzeldi ki Claire annesini çimlerde oturabilsin diye tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkardı.

"Theresa bana seninle ilgili sıkıcı bir nutuk çekti," dedi Claire.

"Eyvahlar olsun, başım dertte mi?"

"İçki sorunun olduğunu düşünüyor." Claire kıs kıs güldü.

Annesi başını geriye atıp koca bir kahkaha patlattı.

"Çok anlayışlı ve yapmacık görünüyordu. Seni durdurmam için beni ikna etmeye çalıştı."

"Ve sen o soğuk sorgulamaya dayandın mı?"

"Evet. Ona istediğini vermedim."

"Aferin kızuma. Beş parasızken seni ormana bırakmadığımı iyi olmuş."

"Bence de. Gerçi bazen iyi kalpli bir oduncu beni kendi çocuğu gibi yetiştirilseydi hayatım nasıl olurdu merak ediyorum."

"Aa!" Espie gözleri parıldayarak nefesini tuttu. "Sence Theresa'nın içki sorunu olabilir mi? Bazen böyle insanlar sorunlarını başkasına yansıtmaya çalışır."

"Olabilir. Ama varsa ne olmuş? Bunda utanılacak bir şey olmadığını söylüyor."

"İyi bari. Beni kovuyor mu?"

"Hayır, sadece uyarı verdi. Diğerlerine kötü örnek oluyormuşsun."

"Tanrım, burası okuldan da beter."

"Dün gece birinin bileğinin kınıldığını söyledi."

"Evet, June. Bunun için gerçekten kendimi kötü hissediyorum. Ama biraz eğlenmeye çalışıyorduk. Burada bütün gün oturup çay içerek, televizyonda bir şeylerin fiyatının tahmin edildiği hoktan şeyleri izlememizi bekliyorlar. Ya da çok şişman olduğu için ağlayan ve çok kilo verdiği için mutlu olan insanların çıktığı Amerikan programlarını... Rejimlerine "yolculuk" diyorlar ve bir nevi ruhani deneyimmiş gibi bahsediyorlar. Tanrım! Bütün bu maceranın ardından saat sekizde yatağa yatıp tam televizyonda izlemeye değer bir şeyler başlarken uyumamızı bekliyorlar. Yaşlı olabiliriz ama hâlâ insanız!"

"Biliyorum ama anne, burada kaldığın süre boyunca düzgün davranmalısın. Eve gelmeden önce gerçekten biraz daha iyileşmelisin. İştten izin alamam..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi annesi onu yatıştırarak. "Uslu olurum. Burada kaldığım süre boyunca ideal, yaşlı kadın modeli olurum, söz."

"Üzgünüm. Buranın korkunç olduğunu biliyorum ama çok uzun sürmeyecek."

"Önemli değil. Beni boş ver, öylesine konuşuyorum. Benim için endişelenmeye biraz ara vermen sana da iyi gelir. Seni daralttığımı biliyorum."

"Neyse, parti iyi miydi?"

"Mükemmeldi. Çok ilginç insanlar var burada. Harika arkadaşlar edindim."

Claire buna şaşırmanıştı. Annesi gittiği her yer yeni arkadaşlar edinirdi. Buna yeteneği vardı. "Anne, önümüzdeki hafta sonu Londra'ya gitmeyi düşünüyorum."

"A, tabi gitmelisin!" dedi Espie hemen. "Özel bir şeyler mi var?"

"Hayır, sadece bir... Arkadaşı ziyaret etmek istiyorum."

"İnternet arkadaşlarından biri mi?"

"Evet," dedi Claire bu açıklamayı büyük memnuniyetle kabul ederek. Neyse zaten doğrudu, Mark'la internetten tanışmışlardı.

"Süper fikir. Sana iyi gelir. Bak June geldi," dedi Espie, kolu askıda, uzun boylu, iri yapılı, yaşlı kadını işaret etti.

"Kusura bakma tokalaşamıyorum," dedi June, annesi onları tanışırken.

"Bileğin nasıl?" diye sordu Espie.

"Ah, iyi işte. Biraz acıyor ama buna değdi," dedi keyifle. "Oğlumla gelinim iki sene önce beni buraya kapattığından beri hiç bu kadar eğlenmemiştim."

"Oğlundan bahsetmişken, dava açmaya kararlı mı?"

June homurdandı. "Ondan korkmana gerek yok. Burayı ihmalkârlıktan dava ederse, çürümem için burada daha fazla tutamayacağını öğrendiği an vazgeçti."

"Korkarım artık odamda içkili parti yapamayacağız. Theresa, Claire'le konuşmuş, dediğine göre hepinizi yoldan çıkarıyormuşum. Ama çay partisi yapmamızda hiçbir sakınca yok değil mi?"

"Kesinlikle. İyi vakit geçirmek için içkiye ihtiyacımız yok."

"Aynen. Önemli olan dostlarla bir arada olmak. O zaman akşam yemeğinden sonra benim odamda görüşürüz."

"Tamam, gelirim," dedi June gülümseyerek.

Claire bakımeviden ayrıldığında eve gidip bahçede kitap okumaktan vazgeçti. İnsanların yanında olmak, sohbet edip ağız dolusu gülerек stres atmak istedi. Abisi Ronan yakında oturuyordu, anlık bir kararla abisiyle Liz'e gitmeyi düşündü. Muhtemelen böyle bir günü bahçede geçiriyorlardı, hep birlikte bahçede oturup soğuk, beyaz şarap içtiklerini, çocuklar etrafta koşturup onu ikide bir saklambaç veya yakalamaca oyunlarına katılmak için çekiştirirken sohbet ettiklerini hayal etti. Yeğenleri Adam ve Ben'i uzun zamandır görmemişti, on-

larla vakit geçirmeyi çok isterdi. Bu fikirle keyfi yerine gelerek arabasına atladı, Ronan'ın evine kısa sürede vardı.

Kapıyı çaldığında önce açan olmayınca bahçeden zili duymadıklarını düşündü. Arabaları sürüş yolunda olduğu için evde olduklarını biliyordu. Tam kapının önünde olduğunu söylemek için cep telefonu ararken gürültülü ayak sesleri duydu ve altı yaşındaki Adam kapıyı açtı.

"Claire!" diye bağırdı yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Yaşasın!"

"Merhaba Adam." Eğilip yeğenine sarıldı. Buraya gelmekle iyi ettiğini düşündü. Adam'ın sıcak karşılaması bugün tam ihtiyacı olan şeydi.

"Herkes bahçede," dedi Adam, Claire'in önünden evin arka tarafına doğru koştu. "Claire geldi!" diye bağırarak mutfak kapısından dışarı fırladı.

Claire yeğeninin peşinden giderken kanı çekildi: çünkü Adam 'herkes' burada derken gerçekten herkesi kastetmişti. Kendisi hariç herkes! Ronan, Neil, Liz ve Michelle içkili, hoş muhabbetli gibi görünen bahçe sofrasından kalanların etrafında oturuyor, çocuklar çimlerde futbol oynuyordu. Tam zihninde canlandırdığı sahneydi, tek eksik kendisiydi.

Çocuklar onu gördüklerine çok sevindiler, Adam ve Ben, kuzenleri Holly ve Cian'la birlikte coşkuyla onu kucaklamak için koşarak olan bitenden habersiz onu oyunlarına çağırdılar. Ama abileriyle eşleri utanıp gerilmişlerdi ve Michelle'in, Liz'e 'kahretsin' surati yaptığını yakaladığı an Claire oracıkta buhar olup havaya karışmak istedi. Lanet olsun, diye düşündü ağlamamaya çalışarak, neden gelmişti ki?

"Claire!" dedi kendini ilk toparlayan Liz. "Ne güzel bir sürpriz. Otur, bir şeyler iç."

"Hayır, kalmayacağım," dedi Claire sesinin titremesine engel olmaya çalışarak. "Geçiyordum, merhaba demek için uğradım."

"Hadi," dedi Ronan ayağa kalkıp ona sandalye çekerek. "Bir içki al. Anneme mi gitmiştin?"

"Evet." Yavaşça masaya doğru yürüdü. Hemen çıkıp gitse zavallı görünecekti. "Şarap almayayım, teşekkürler," dedi ona kadeh uzatan Liz'e. "Arabayla geldim."

"Yarım kadeh içebilirsin ya? Ya da üzerine soda ekleyeyim?"

"Su alırım sadece," dedi şişeyi işaret ederek.

Michelle su koyup bardağı uzattı.

"Bir şeyler yedin mi?" diye sordu Liz masaya bakarak. "Gerçi pek bir şey kalmadı ama..."

"İyiyim, teşekkürler. Aç değilim." Bardağa yüzünü gömüp ağlamasına engel olmaya çalışarak suyunu içti. Boğazı yanıyordu. Onu neden davet etmemişlerdi? Bugün ihtiyacı olan en son şey buydu. Kendi ailesinde kendini yabancı, istenmeyen biri gibi hissetti.

Liz nasıl hissettiğini anlamış gibi, "Buna son anda karar verdik," dedi. "Çok güzel bir gündü. Bu ülkede güneşi gördün mü fırsatı değerlendirmek lazım değil mi?"

"Planlamış olsaydık seni de çağırırdık," dedi Ronan.

"Önemli değil," dedi Claire zorla gülümseyerek. Ne kadar incindiğini görmelerini istemiyordu. "Bugün meşguldüm zaten."

"Ayrıca, muhtemelen gelmek istemezdi," dedi Michelle, Ronan'a sanki Claire yanlarında değilmiş gibi. "Bekârken çiftlerle takılmayı hiç istemezdim."

Lanet olsun! Claire, Michelle'in çift numarasını oynadığına inanamıyordu. Gerçekten kendi ailesiyle vakit geçirmek için bir erkek arkadaşı olması gerektiğini mi ima ediyordu?

"Espie nasıl?" diye sordu Michelle.

"İyi, epey düzeldi." Claire ona annesinin kabahatlerinden bahsedecek değildi. Annesiyle Michelle iyi anlaşamıyordu, olanları bilse muhtemelen blogunda bunu konu eder, her

zamanki gibi zavallı, çilekeş gelin kaderinden şikâyet ederdi.

“Tanrım, hâlâ onu hiç görmeye gidemedim,” dedi Neil. “İşler çok yoğun. Artık eve dönmesini bekleriz,” dedi Michelle’e.

“İki hafta daha orada,” dedi Claire.

“Büyükanneyi görmek istiyorum!” diye bağırdı Holly topun peşinde koşarken.

“Yarın gidiyoruz, değil mi?” diye sordu Ronan Liz’e, Liz başıyla onayladı.

“Hep birlikte gidelim de Claire biraz ara versin,” dedi Michelle kibarca gülümseyerek. “Her gün ziyaretine gidiyorsun değil mi?”

“Evet, ama benim için sorun değil.” Michelle’e annesiyle vakit geçirmenin alışveriş veya ütü yapmak gibi can sıkıcı bir zorunluluk olmadığını söylemek istedi ama dişlerini sıkıp sesini çıkarmadı.

“Yarın ara verirsin,” dedi Michelle. “Biz gideriz senin yerine, sen de güzelce dinlenirsin.”

Çocuklar onu trampende zıplamak için çekıştırmeye başlayınca Claire çok rahatladı.

Luca’nın evine gittiğinde kendini çok bitkin ve yorgun hissediyordu. Luca’nın sıcak yüzü, tatlı, hoş gülümsemesi yaralı ruhuna ilaç gibi geldi, daha önce gelemediğine pişman oldu. Dahası bu sabah Luca’nın yatağından kalktuğuna bile pişmandı. Şimdi yanındayken kollarıyla onu sarmalayıp öpmesi için özlem duyuyordu. Birine yakın olmaya duyduğu özlem neredeyse fiziksel acıya dönüşmüştü.

“Yemek yedin mi?” diye sordu Luca içeri girdiklerinde. “Bir şeyler hazırlamamı...”

Claire başını iki yana salladı. “Aç değilim. Hemen...” Başıyla yatak odasına işaret etti.

“Hemen başlamak mı istiyorsun? Tamam.”

"Bugün seninle fazla vakit geçiremedim..." On saniye içinde onu kollarına almazsa çığlık atacaktı ama bunu doğrudan yüzüne söyleyemezdi. "Sakıncası var mı?"

"Hayır, tabi ki..." Luca endişeyle kaşlarını çatı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Luca'nın insana nasıl yoğun bir şekilde, içini görüyormuş gibi baktığını unutmuştu. Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Sadece daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum."

Luca, bir süre daha yüzünü incelemeye devam edince Claire hissettiği gibi diken üstünde görünmediğini umdu. "Tamam, sen bilirsin," dedi Luca sonunda. Sonra yatak odasına dönmüş Claire peşinden gitti.

Claire içeri girer girmez Luca'nın onu kollarına alacağını beklerken Luca onu pencerenin önünde bırakıp yatağın köşesine oturdu.

Elleri üzerine yaslanarak onu süzdü. "Soyun," dedi.

"Efendim?" dedi neredeyse hiç duyulmayacak bir sesle.

"Giyilerini çıkar," dedi Luca gözleri parıldayarak.

Claire itiraz etmek için derin bir nefes aldı ama Luca'nın gözlerindeki acımasız parıltıyı görünce vazgeçti. Bu bir dersti. Sonuçta buraya bunun için gelmemiş miydi? Öfkeyle kızarak bluzunun ucundan tutup başının üzerinden çıkardı. Luca'nın ona yaklaşarak kalanını kendi elleriyle yapmasını istedi.

"Devam et."

"Efendim?"

Luca sütyenini işaret ederek, "Devam et," dedi.

Lanet olsun. Ona yaklaşmayacaktı. Bugün olanlardan sonra buna dayanacak hali yoktu. Her an gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Yapamam," dedi.

"Nasil yapamazsın? Ben yanında değilken geceleri nasıl soyunuyorsun?"

Claire ona öfkeyle baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun.

Sen beni izlerken burada, soğukkanlılıkla soyunamam.” İç çekip başını arkaya attı. “Utaniyorum. Bunun nesi yanlış? Herkes seksi ve cilveli olmak zorunda mı?”

“Bunda yanlış bir şey yok,” diye lafını böldü Luca. “Aslında bunu gerçekten sevimli buluyorum, dahası tahrik edici bile diyebilirim. Utangaç kızları severim.” Güldü. “Utangaçlıklarını yenmek çok eğlenceli...”

“E, öyleyse...”

Luca doğrulup gözleriyle onu süzdü. “Ama benim ne sevdiğim önemli değil. Beni neyin heyecanlandığı önemli değil. Etkilemeye çalıştığın kişi ben değilim.”

“Sanırım...”

“Hadi... O zaman...” beklentili bir şekilde ona baktı.

Claire iç çekti. Yara bandı çeker gibi ne kadar çabuk yaparsa o kadar iyi olacaktı. Tekrar Luca’nın kollarında olmak için buna değerdi. Ne kadar çabuk soyunursa o kadar çabuk kollarında olurdu. Hemen kotunun düğmesini açıp telaşla fermuarı çekerken ayakkabılarını fırlattı.

“Claire?”

“Evet?” dedi durarak.

“Zamana karşı yarışmıyoruz tatlım.” Arkasına yaslandı. “Yavaş yavaş yap. Sutyeninden başla.”

Claire isteksizce kolunu uzatıp sutyenini açtı. Gözünü yereden ayırmasa bile Luca’nın gözleri onu yakıyordu.

“Aa!” dedi nazikçe Luca. “Bana bak.”

Claire zorla gözlerine bakarak sutyenini çıkarırken, kendini elleriyle kapama dürtüsüne karşı koymaya çalıştı. Luca’nın gözleri bir anlığına göğüslerine inip tekrar yüzüne çıktı. “Ve işkenceye uğruyormuş gibi durmamaya çalış.”

Claire gözlerinin yaşlardan yandığını hissederken bakışlarını kaçırdı. Onu bu halde görmesine izin veremezdi. Ama bu

gerçekten de işkence gibiydi. Kendini çok aşağılanmış hissediyordu. Luca da çok soğuk ve mesafeliydi. Böyle biriyle birlikte olmak bu kadar da yalnız hissettirmemeliydi.

"Utunulacak hiçbir şeyin yok," dedi Luca nazikçe. "Çok güzel bir vücudun var. Muhteşem, seksi bir kadınsın ve sana bakmak bile beni tahrik ediyor."

Claire fermuarını yavaşça açtı. Luca'nın onu cesaretlendirmek istediğini farkındaydı, dediklerini sindirmeye çalıştı ama hiç hali yoktu. Başını yana eğip gözünden yanığına akan damlayı gizlemek için saçlarını yüzüne düşürdü.

"Claire?"

Claire hiç düşünmeden ismini duyunca içgüdüsel olarak başını kaldırdı.

"Tanrım, ağlıyor musun?" Luca dehşete düşmüştü. Bir anda yataktan fırlayıp onu kollarına aldı.

Claire o an derin bir iç çekti, Luca onu yatağa yatırıp kucığına alırken gözyaşlarının sel olup akmasına engel olamadı.

"Lanet olsun, çok üzgünüm," dedi Luca, "pisliğin tekiyim." Claire ağlarken yatıştırmaya çalışarak sırtını okşadı.

Claire ona doğru kıvrılıp başını boynuna gömdü. Kendini bırakmak için rahatlatmıştı.

"Şşş," diye fısıldadı Luca, sıcak eliyle teskin etmek için omurgasını okşadı.

"Özür dilerim, çok saçma davranıyorum," dedi Claire sonunda gözyaşlarını silerek.

"Hayır. Benim hatam. Beni durdurmalıydın. Neden bir şey söylemedin? Seni bu kadar üzdüğümü fark edemedim."

"Senin yüzünden değil." Burnunu çekti. "Bugün berbat bir gündü ve..."

"Benim odun tavrım da son damla oldu değil mi? Özür dilerim, seni öyle zorlamamalıydım."

"Hayır, haklıydın. Bunun için para veriyorum. Bana yumuşak davranmamamı söylemiştim." Keyifsizce kahkaha attı. "Striptizin ortasında gözyaşlarına boğulmak hiç seksi olmadı değil mi? Belki baştan başlayabilirim." Gözlerini sildi. "Tekrar deneyeceğim," diyerek ayağa kalkmaya çalıştı.

"Hayır!" Luca onu sınıksı tuttu. "Seni duygusuz bir makina-ya çevirmeye çalışmıyoruz burada. Sürekli sekse hazır olmak zorunda değilsin." Yüzüne düşen saçlarını çekip gözyaşlarını sildi. "Hugh Hefner'in bile keyifli olmadığı günler oluyordur eminim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Claire şüpheyle.

"Tamam, belki Hugh Hefner için geçerli değildir," dedi gülümseyerek, "ama normal insanlar için böyle."

Claire, bütün gün hiç böyle iyi hissetmediğini fark etti. Luca'nın omzuna başını yaslamıştı, o sırtını hafifçe okşarken parmaklarının ucunda bütün günün stres ve ıstırapı eriyip gidiyordu.

"Claire..." dedi Luca sonunda.

"Mm?"

"Üstünü giyinsen iyi olur?"

"Hh." Başını kaldırdı.

Çıplak göğüslerine bakarak, "Sana bakmak gerçekten beni tahrik ediyor," dedi özür dilerce göz kırparak. "Başka yöne de bakamam. Ben bir erkeğim, genetik olarak ortalıkta meme varsa bakmak için programlanmışım."

"Tamam." Claire gönülsüzce yanından kalkıp odanın diğer tarafındaki bluzunu aldı, sırtını dönüp giyindi. Arkasını geri dönüğünde Luca doğrulup yatak başlığına yaslanmıştı. Luca'nın yine ondan uzak olduğunu görünce keyfi kaçarak kollarının arasına nasıl geri döneceğini düşündü. Oysa Luca işini kolaylaştırıp kollarını kocaman açıyordu. Claire yatağa

oturduğunda Luca onu bedeninin sıcaklığına çekip tekrar sarmaladı.

"Daha iyi misin?" diye sordu Luca gülümseyerek.

Claire başıyla onayladı.

"Kötü geçen gününü anlatmak ister misin?"

"Belki sonra."

Luca iç çekip Claire'in kolunu okşadı. "İletişim becerilerin üzerine çalışmamız gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"İstediğin şeyi dile getirmekte zorluk yaşıyorsun. Dardını anlatman, bana ne istediğini söylemen lazım ki bir daha böyle saçmalıklar yapmayayım."

"Dedim ya, senin hatan değil."

"Halinden anlamalıydım. Buraya geldiğinde bir terslik olduğunu fark etmiştim. Ama ne istediğini anlamak her zaman kolay olmuyor. Mesela şu anda yalnız mı kalmak istiyorsun yoksa yanında olmamı mı istiyorsun bilemiyorum."

"Hayır, burada olmanı istiyorum," dedi Claire kollarıyla ona sımsıkı sarılarak. "Tabi senin için sakıncası yoksa." Birden Luca'nın belki de bu gece kafasını dinlemek isteyebileceği aklına geldi. Önünde soyunmaktan çekinmeyen normal bir kızla kolay, karmaşık olmayan bir şekilde seks yapabiliirdi. "Yani, bugün cumartesi. Genelde dışarı çıkmıyor muydun?"

"Evet, avlanmak için," dedi gözlerini kurt gibi kısarak.

"E, istediğin buysa ben gidebilirim."

"Sen yanımdayken gidip kadın peşinde koşmama gerek yok," dedi Claire'i sıkıştırarak. "Sana demiştim ya seks yapmayı severim ve kız arkadaş istemiyorum. Bu anlaşma benim için harika bir şey."

Claire gülümseyerek daha da sokuldu, Luca'nın onu bırakıp gitmeyeceğini duyunca çok rahatladı. Luca'nın bugün

onu yüzüstü bırakmayan tek kişi olması ne garipti. Bu işe başladıklarında onun böyle iyi, böyle kibar olmasını hiç beklemiyordu.

"Muhtemelen içinin dışının bir olduğunu düşünüyorsun ama öyle değil," dedi Luca. "Bir erkeğin her zaman aklını okumasını bekleyemezsin. İstediklerini söyleyebilmelisin. Bu gece mesela, seks istemiyordun ve bu çok normal. Ama bunu bana söyleyemedin. Bilseydim, öyle..."

"Ama istiyordum."

"Ne istiyordun güzelim?"

"Seks yapmayı," dedi Claire kısık sesle. "Ama... Ama o şekilde değil. Önceden hep sen..."

"Seni soymuştum. Her şeyi ben başlatmıştım."

"Evet."

"Biraz ilerlemeyi düşünmüştüm. Ama biraz erkenmiş demek. Seni sıkıştırmamalıydım. Hazır değildin, özür dilerim."

Claire, Luca'nın kollarında, bedeninin sıcaklığını hissederek mutluluktan iç çekte.

"Bu gece seks yapmak mı istemiştin?"

"Evet. Ama senin..."

"Söyle," dedi cesaretlendirerek.

Kirpiklerini kaldırıp Luca'ya bakarak, "Senin beni soymanı istemiştin," diye mırıldandı.

"Bunu yapmaya bayılıyorum," dedi Luca gülümseyerek. "Seni soymamı istedin. Başka?"

"Beni öpmeni istedim."

Luca eğilip Claire'in alt dudağını emerek ona sıcak, ıslak bir öpücük kondurdu. "Başka?"

"H... Seks yapmak istedim."

"Tam olarak nasıl?"

Claire kafası karışarak kaşlarını çattı.

"Sana ne yapmamı istediğini söyle."

Claire'in yanakları kızardı, istediklerini söyleyemedi. Pes ederek başını iki yana salladı.

"Tamam," dedi Luca gülümseyerek. "Bu gece kendini kırıl-gan hissettiğin için seni konuşmaya zorlamayacağım. Sadece başını sallayabilirsin, tamam mı?"

"Tamam." Claire başıyla onayladı.

"Sana oral seks yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu Luca gözlerini ayırmadan.

Claire yüzünü Luca'nın göğsüne yaslayıp delicesine başını salladı.

"Dilimle ve parmaklarımla seni getirmemi mi istiyorsun?"

Claire tekrar başını salladı.

"Başka?"

"Evet," diye fısıldadı Claire. "Bunu istiyorum." Uzanıp sert-leşen penisine dokundu.

"İçine girmemi mi istiyorsun?" diye sordu Luca boğuk se-siyle.

Claire gözlerinin içine bakarak başını salladı.

Luca gülümseyerek karşılık verdi. "Bak, o kadar da zor değilmiş değil mi?" Alnını öptü. "Üstelik istediklerini dile getir-menin en güzel yanı da hemen karşılığını bulabilmektir." Sım-sıcak elini bluzunun altına sokup göğsünü kavrayarak onu tekrar öptü. "Sen ne istersen..."

On Beşinci Bölüm

“Kardeşin var demek,” dedi Claire, ertesi sabah yatakta sarmaş dolaş yatarlarken. Geç vakte kadar uyumuş, sakin uyanmıştı, dün gece saatlerce yaptıkları enfes seksin üzerine hâlâ keyifle sızlayan kaslarla bitkin bir haldeydi. Bu sabah bir yere gitmek zorunda olmadan Luca’yla, tembel bir pazar günü geçireceği için mutluydu.

“Evet, ismi Alina,” dedi Luca gülümseyerek. “Dün sabah için özür dilerim. Bir seferinde kapının önünde beni beklerken mahalledeki serseriler onu rahatsız edince ona anahtarımı vermiştim. Ama bir daha gelecek olursa önce zili çalmasını söyledim.”

“Senden küçük mü?”

“Evet.”

“Çok benziyorsunuz,” dedi Claire çenesine Luca’nın göğsüne yaslayıp parıltılı kahverengi gözlerini inceledi.

“Sadece görünüşte benziyoruz,” dedi Luca, parmağıyla tembelce kolunu okşayarak. “Gerçekten kardeş değiliz. İkimiz de evlatlığız.”

“O da mı Romanyalı?”

“Evet. Aynı yetimhanedeydik.”

“Oradan mı tanışıyorsunuz?”

“Evet.” Luca’nın gözlerinde bir parıltı belirdi. “Aslında onun sayesinde evlat edinildim.”

Claire daha fazla anlatmasını bekledi ama Luca başka bir şey söylemedi. Gözlerini kaçınıyor, normalde neşeli görünen yüzü yıkılmış görünüyordu. "Neden?" diye sordu Claire.

"Jacqueline Alina'yı almak istedi, o da bensiz gitmek istemedi. Beni de Alina sayesinde aldı."

"Jacqueline kim?"

"Bizi evlat edinen kadın..."

"Yani... Annen mi?"

Luca'nın okşayan elleri donakaldı, bir an sessizleşti. "Evet," dedi sonunda, sesinde büyük bir gerginlik vardı. "Öyle denebilir sanırım."

Claire sesindeki donukluğu hissetti. Evlatlık annesine karşı neden bu kadar soğuk konuştuğunu merak etti. Bu hiç Luca'ya göre değildi, gerçi onu çok iyi tanı mıyordu. Ama kardeş ile ilgili konuşurken sesinde öyle bir sıcaklık ve şefkat vardı ki onu çok sevdiği belliydi. İstedğinde nasıl tatlı bir insan olabildiğini biliyordu. Annesinin, onu böyle yabancılaştırmak için ne yapmış olabileceğini merak ediyordu ama belli ki bu Luca için hassas bir konuydu, üstelememeye karar verdi.

"Annem bununla ilgili bir kitap yazdı," dedi Luca ellerini başının arkasına alarak. "Bütün korkunç ayrıntıları öğrenmek için okumak istemez misin?"

Claire kendini azarlanmış hissetti. Bu konuyu açtığına pişman oldu. Bir dakika öncesine kadar ona çok yakın hissederken şimdi Luca öfkeli ve mesafeliydi. "Özür dilerim," dedi Claire ona dokunmamak için başını kaldırıp yastıklara yaslanarak. "Burnumu sokmak istememiştim. Ama seninle... Böyle olup hakkında hiçbir şey bilmemek biraz garip geliyordu." Bunu sadece içini kemiren merakından sorduğunu düşünmesini istemezdi.

"Önemli değil," dedi Luca ama dudaklarında hâlâ sinirli bir ifade vardı. Gözlerini bir an ona çevirdi. "Sana çıktığım için özür dilerim."

Kollarını yatağa geri indirince Claire tekrar kıvrılıp başını omzuna yasladı.

“Alina’yla yetimhanede yakınlaştık,” dedi Luca kısık sesle. “Ona göz kulak olurdum, ağladığında kucağıma alır, büyük çocuklar yemeğini çaldığında ona yemek verirdim.”

Claire, Luca’ya göz kulak olan biri olup olmadığını merak etse de cevabını tahmin edebiliyordu. Televizyonda yataklara bağlanan ya da hayvan gibi kafeslere kapatılan çıplak, zayıf çocuklar, asla kucağa alınmayan bebeklerin korkunç görüntülerini anımsadı. Annesi bu haberi izlerken gözyaşlarına hâkim olamamış, sonra bütün mahalleyi yardım parası toplamak için seferber etmişti.

“Yetimhaneyi hatırlıyor musun?” diye sordu Claire onu tekrar kızdırmaktan çekinerek. Bunun acı bir konu olduğunu ve konuşmak istemeyebileceğini biliyordu.

“Bazı şeyleri hatırlıyorum. Evlatlık alındığımda yedi yaşındaydım, çoğu evlatlık alınanlardan büyüktüm. Soğuk suyla banyo yaptığımı, çalışanlardan sürekli dayak yediğimi hatırlıyorum. Çırılçıplak, bağrışarak ortalıkta koşturan bir sürü çocuk hatırlıyorum. Ve açlık; bunu hiç unutamıyorum.”

Claire kollarını dolayarak ona sınıksı sarıldı. Luca’nın korkmuş, soğuktan titreyen, sevecek kimsesi olmayan, aç bir çocuk olduğunu düşünmeye yüreği dayanamıyordu. “Özür dilerim. Sormamalıydım.”

“Önemli değil. Alina çok şükür hiçbir şey hatırlamıyor. Ama ben onu hatırlıyorum.” Claire, Luca’nın titrediğini hissetti.

“Alina kaç yaşındaydı?”

“Evlatlık alındığımızda üç yaşındaydı. Onu götürmeye çalışırken benim gelmeyeceğimi anlayınca kıyameti kopardı,” dedi gülümseyerek.

“Bu yüzden seni de aldılar.”

"Evet. Şimdi de buradayım," diyerek havaya sonuçlandırır gibi bir çizgi çekti.

Claire'in karnı uzun ve gürültülü bir şekilde guruldadı, üstlerine çöken kasvetli hava dağıldı, bu gurultu onları daha dünyevi boyuta geri getirdi.

Luca kahkaha attı. "Birinin karnı acıkmış," dedi Claire'i mincıklayarak.

"Aslında dün kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedim," dedi Claire. "Bütün gün sağa sola koşturup durdum, buraya geldiğimde de..."

"Beni bir an önce yatağa atmak için yemeği unuttun," diye bitirdi Luca sırtarak.

"Evet, aşağı yukarı."

"Tamam, hadi o zaman kahvaltı edelim, sonra bana dün olanları anlatırsın. Sonra şu güzel ağzını kirli konuşmaya alıştırmalıyız."

Claire merakla ona baktı.

"Kirli konuşmak," diye açıkladı, yorganı üstünden atmak için Claire'i bıraktı. "İletişim becerilerin üzerine çalışacaktık ya?"

Claire yataktan çıkıp giysilerine uzandı.

"Giyinmekle uğraşma," dedi Luca üstüne baksır ve tişört giyerek. "Al, bunu giyebilirsin." Sandalyenin arkasından bir gömlek alıp ona attı.

Şu halime bak, diye düşündü Claire mutlulukla, ikisi de yarı giyinik oturmuş küçük masada yumurta ve kızarmış ekmeklerini yiyorlardı, kahvaltının hemen ardından kaldıkları yerden devam etmek üzere yatağa döneceklerdi. Bu sahnenin pek çok insana olağandışı gelmediğini bilse de, daha önce böyle bir şey yaşamadığı için ona sanki bir film sahnesiymiş gibi gerçek dışı geliyordu. Yemek yerken dün olanları anlattı.

“Annemi sevdim.” Bakımevindeki ‘olayı’ anlatırken Luca kahkaha attı.

“Onu tanısan gerçekten seversin,” dedi Claire. “O da seni sever eminim. Tanışmalısınız.” Sözler ağzından çıkar çıkmaz geri alabilmek istedi. Luca onu erkek arkadaş gibi düşünmesi için ciddi bir şekilde uyardığı halde annesiyle tanışmasını mı öneriyordu? *Harika Claire, muhteşemsin.* “Dün ben gittikten sonra neler yaptın?”

“Biraz Alina’yla takıldım, o gittikten sonra da çalıştım.” Şövalenin üzerinde duran büyük tuvali işaret etti. Birkaç küçük tuval de duvarlara yaslanmıştı.

“Bakabilir miyim?” diye sordu Claire.

“Tabi.”

Claire kızarmış ekmeğini alıp şövalenin üzerindeki tuvale doğru gitti. Boya hâlâ parlak ve ıslaktı.

“Vay canına!” dedi nefesi kesilerek. Resimden pek anladığını iddia edemezdi ama bu parçanın duygusal bir yoğunluğu olduğunu hissetti ve buna bayıldı. Duvardaki tuvalere de baktı, resimlerin saf enerjisine ve gücüne hayran kaldı. İki resimde Luca’nın kardeşi olduğunu fark etti, iki küçük tuvalde ise nü resimler vardı. Çok şehvet dolu, erotik resimlerdi, gözlerini ayırmadan bu kadınların kim olduğunu merak etti. Luca’nın onu resmetmesi nasıl bir his olurdu?

Kahvaltı sofrasını kaldırdıktan sonra yatak odasına döndüler.

“İletişim becerilerine gelelim,” dedi Luca yatağa oturarak. “Seks konuşmak üzerine çalışalım, bana ne istediğini tam ayırtısıyla söyleyeceksin,” dedi acımasızca gülerek. “Ama bunun sırası gelecek. İlk önce bana nasıl hissettiğini anlatmayı öğrenmelisin, tercihen gözyaşları aracılığıyla değil,” dedi kollarını çatarak. “E, dün bana ne söylemek istediğini söyle.”

Claire karşısında ayakta duruyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Hani yaptığımız şeyden rahatsız olmuştun ya. Bana durumamı söylemeliydin. Siktir olup seni rahat bırakmamı söylemeliydin."

"Ama beni üzmemek için yapmadığını biliyorum. Dediğin gibi aklımı okuyamazsın."

"Kesinlikle, işte bu yüzden bana ne düşündüğünü söylemeni istiyorum. Hadi söyle şimdi." Beklentiyle yüzüne baktı. "'Siktir git Luca' hadi söyle."

"Hayır. Sadece bir yanlış anlaşılmaydı. Beni zorla..."

"Hadi," Luca sabırsızlıkla lafını kesti. "Bunu geçene kadar ilerlemeyeceğiz."

"Ama sen benim iyiliğim için ilerlemeye çalışıyordun. Bu senin hatan..."

"Claire," dedi uyarıcı ses tonuyla. "Bu sana öğreteceğim en önemli şey. Hadi söyle!"

Claire çaresizce ona baktı. "Kararları ben vermiyor muydum? Benim istediğime göre gitmeyecek miydık?"

"Umurumda değil. Greve gidiyorum."

"Ama tam da senden istediğim şeyi yaptığını bilirken neden sana siktir git diyeyim? Bu haksızlık."

"Claire. Bu önemli. Nasıl hissettiğini söyleyemediğin için istemediğin bir şeyi zorla yapmanı istemiyorum. Ne benimle ne de bir başkasıyla."

Claire yine sesini çıkarmadı.

"Tamam," dedi Luca of çekerek. "Fikrimi değiştirdim. Bugün başka bir şey yapacağız."

Claire rahatlayarak iç çekti.

"Dünkü dersi tekrarlayacağız. Sen striptiz yapacaksın, ben izleyeceğim." Kollarını kavuşturup taş gibi bir ifadeyle ona baktı.

Claire donakaldı. Dün için o kadar özür diledikten sonra yine aynı şeyi yaptığına inanamıyordu.

"Bekliyorum," dedi Luca gözlerini ayırmadan. Claire kıpırdamayınca sabırsızca gözlerini yuvarladı. "Yavaş ilerleyeceğimizi söylemiştim biliyorum ama bu yüzyıl içinde bir zaman olsa iyi olur. Hadi, başla. Üstünü çıkar."

Claire, Luca'dan nefret etmeye başlıyordu. Elleri terliyor, gözlerinin arkasında yaşlar birikiyordu.

"Ağlamak da yok lütfen," dedi tane tane. "Seni bir şeylere zorluyormuşum gibi hissetmek berbat bir şey."

"Hayır. İstemiyorum," dedi Claire.

"Pardon, duymadım."

Claire derin bir nefes alıp sesine güç bulmaya çalıştı. "İstemiyorum dedim."

"Hâlâ duymıyorum."

Luca şimdi onu gerçekten kızdırmaya başlıyordu. "Siktir git!" diye çıkıştı.

"Bu daha iyi. Şimdi gerçekten hissederek söyle. Fısıldamadan söylersen daha etkili olacaktır."

"Siktir git Luca!" dedi Claire bu sefer daha yüksek sesle.

Luca'nın yüzü yumuşayarak doğruldu. "İyi, daha yüksek! 'Siktir git Luca!'" diye bağırdı.

"Siktir git Luca!" dedi Claire bağırarak.

Luca bu sefer orkestra yönetir gibi kollarını sallayarak, "Siktir git Luca!" diye kükredi.

"Siktir git Luca!"

Birbirlerine bağırırken Claire'in sesi giderek artarak sonunda avazı çıktığı kadar yükseldi, "SİKTİR GİT LUCA!"

"Evet!" Luca gözlerinin içi gülerek iki eliyle birden havayı yumrukladı, Claire ona küfür ederek bağırmasına böyle mutlu

olduğunu görünce kahkaha kopardı. Luca da ona katıldı. Sonra Claire üzerine atlayınca Luca onu kollarına aldı.

"Tamam," dedi Luca. "Şimdi asıl eğlenceli konuya gelebiliriz. Tabi ciddi siktir olup gitmemi istiyorsan?"

"Hayır." Claire başını iki yana salladı. "İstemiyorum."

"Pardon. Bunu yapmak zorundaydım. Hayır demeye korktuğun için istemediğin bir şeyi yapmama izin vermeyeceğinden emin olmalıyım."

"Biliyorum."

"Çünkü çok utangaçsın. Bunda sorun yok ama..."

"Luca." Claire parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu. "Anladım."

"Tamam," dedi parmağını öperek. "Güzel."

"Teşekkür ederim," dedi Claire, çünkü sadece onun iyiliğini düşündüğünü biliyordu. Ayrıca bu bağrıışma da ona iyi gelmişti. İcini boşaltmıştı. Bundan büyük keyif almıştı.

"Bu gömlek sana çok yakıştı," dedi Luca gömleğin yakasına dokunarak. "Bende durduğundan çok daha iyi duruyor üzerinde. Ama yine de çıkarmanı istiyorum." Yavaşça düğmeleri açmaya başladı, sonra omuzlarından aşağı kaydırды, oysa bu sefer Claire kucağında çıplak oturmaktan hiç rahatsızlık duymadı. Luca'nın ona bakmasına alışmaya başlıyordu, gözlerinin kararmasını, nefes alış verişinin değişmesini, kendi bedeninin onun üzerindeki gücünü seviyordu.

"Bana ne istediği söyle," dedi Luca göğüslerini avuçlayarak. "Bu hoşuna gidiyor mu söyle."

"Belli değil mi zaten?"

"Evet tabi. Ama konumuz bu değil. Kirli konuşmak seksi-dir. Tahrik edicidir. Bunu biliyorsun," dedi gülümseyerek.

"Neden öyle dedin?"

"Sana bir şeyler söylediğimde heyecanlandığımı biliyorum. Bunu hissedebiliyorum."

Claire'in yanakları kızardı. Luca doğru söylüyordu. Ona "Çok ıslanmışsın," gibi şeyler söylediğinde Claire gerçekten çok tahrik oluyordu ve söyleme şeklinden bunu sevdiği belliydi. Ona neler yapmak istediğini söylemesi ya da onu överek nasıl hissettiğini söylemesi Claire'i heyecanlandırıyordu. Bunu inkâr edemezdi. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Sana ne yapmamı istediğini söyleyebilirsin."

"İ... Seks? Benimle seks yapmanı istiyorum."

"Ah, lütfen dur, beni çıldırtıyorsun," dedi Luca kahkaha atarak.

"Pardon." Claire dudağını ısırdı. "Beni öpmeni istiyorum."

"Nereni?"

"Her yerimi."

"Daha belirgin konuş. Bana tam olarak ne istediğini söyle: ellerimi, aletimi nerende istediğini söyle."

"Aletini vajinama sokmanı istiyorum."

"Tamam, belki daha basit bir şeyle başlayabiliriz. Bana güzel bir şey söyleyebilirsin. Benimle, görünüşümle ilgili sevdiğin bir şey söyle." Geri yaslanıp kollarını açarak kendini Claire'in gözleri önüne serdi.

Claire tereddüt etti.

"Gerçek olmak zorunda değil." Luca çapkınca gülümsedi.

"Harika bir gülümsemen var," dedi Claire. "Gözlerin de... Çok güzel."

"Teşekkürler." Luca sırtı. "Ama aklımdaki tam olarak bu değildi."

"Ciddiyim," dedi Claire alınarak. "Gerçekten gözlerini beğeniyorum. Saçların da harika." Dalgalı saçlarını eliyle okşadı "Çok yakışıklısın."

“Teşekkür ederim.” dedi Luca daha nazikçe. “Ama daha cinsel bir şeyler düşünüyordum, mesela bedenimle ilgili bir şey.” Gözlerini kasıklarına çevirince Claire’in nefesi kesildi.

“Yani... Şeyine iltifat etmemi mi istiyorsun?” O kelimeyi bile söyleyemeden kasıklarına doğru elini salladı.

Luca başını yana eğip ona bakarak bekledi. Claire bir şey demeyince parmaklarını baksırının lastiğine götürdü. “Belki hatırlamak iyi gelir.”

“Hayır!” Eliyle onu durdurdu. Hızla düşünmeye başladı. Onunla ilgili ne diyebilirdi ki? Evet, penis deniyordu ona. Gerçi bunu söyleyemezdi... Genzini temizledi. “Senin, ıı... Çok büyük bir şeyin var,” diye mırıldandı gözlerini kaçırarak.

Luca ağız dolusu kahkaha atarak başını geriye attı. “Çok büyük bir şey mi? Bunu duyduğuma sevindim... Doğru söylüyorsun,” dedi toparlanarak. “Ama şey ne? Hadi Claire. Düzen kelimeler seç.”

“Penisin büyük,” dedi Claire cilveli bir gülümsemeyle, kasıtlı olarak Luca’nın istediği kelimeleri kullanmadan.

Luca’nın dudakları seğirdi. “Tahrik olduğumda nasıl göründüğünü söyle.”

“İı... Sertleşiyor? Biraz da uzuyor.”

Luca şimdi Claire’in onunla dalga geçtiğini fark ederek kır kır güldü. “Biraz uzuyor mu?” Claire’i yatağa yatırıp gıdıkladı. “Başka?”

“Boyu uzadığı zaman çevresi de genişliyor,” dedi Claire gıdıklanmaktan bağırarak.

“Ah bebeğim boyutlarımdan bahsederken beni çok heyecanlandırıyorsun. Seni buradan öperken nefesinin kesilmesi ne bayılıyorum.” Sonra Claire’in boynunun yanını öptü.

“Meme uçlarıma dokununca dikleşmelerini seviyorum,” dedi Claire ciyaklayarak.

“Hacimleri büyüyerek genişliyor.” Luca onu bıraktı, birlikte yatağa yığılıp kıkır kıkır güldüler.

Luca’nın kahkahası dinince ona hayranlıkla gülümseyerek baktı. “Seninle ne yapacağım?”

“İı... Seks yapabiliriz?”

“Ah, tabi, hadi o zaman,” diyerek abartıyla iç çekti. “Kirdi konuşmanla beni cezbettin.”

Sonra tam o ana geldiklerinde Luca ona kondomu verdi. “Bunu hiç kullandın mı?”

“Hayır. Pek sayılmaz.”

“İyi işte, şimdi fırsatın oldu.”

“Benim mi takmamı istiyorsun?”

“Deneyimli görünmek istiyorsan bilmen gereken bir şey. Çok basit.”

“Tamam.” Claire paketi açıp kondomu çıkardı.

“Ucu orası,” dedi işaret ederek. “Şöyle...”

“Aslında bunu hiç yapmadığımı söyleyemem,” dedi Claire. “Ama gerçek bir insan üzerinde kullanmadım.”

“Hayır, sakın muz üzerinde denediğini söyleme!”

Claire başıyla onayladı. “Muz ve YouTube videosu.” En azından yapabileceği bir şey olsun diye bu an için hazırlık yapmıştı.

“E, şimdi gerçek bir insan üzerinde deneme vakti.”

Claire aletini tutup kondomu takarken nasıl kolay kaydığını görünce sevindi. “Yaptım!” Başarısından gurur duyarak Luca’ya gülümsedi. “Çok kolaydı. Aynı muzda olduğu gibi!”

“Çok güzel. Bir dahakine sana ağzında takmayı öğretirim.”

“Hmm!” Claire’in gülümsemesi soldu. Tam da bir şeyin kolay olduğunu düşündürken...

Luca güldü. “O kadar korkma. Hiç zor değil.”

Sonrasında Claire kollarında yatarken, "İyi misin?" diye sordu Luca.

"Evet... İyiyim."

"Pek öyle görünmüyorsun."

"Hayır, iyiyim. Sadece..."

"Hadî... Söyle. Sormak istediğin bir şey varsa tam vakti. Bir daha bu konuyu işlemeyebiliriz."

Claire derin bir nefes aldı. "Şey, ben..." Elini sallayarak kelimeyi bulmaya çalıştı.

"Gelmedin mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet."

Luca kaşlarını çatı. "Bana numara yapmaya başladığını mı söylüyorsun. Sana demiştim ki..."

"Hayır, hayır." Sertçe başını sağa sola salladı. "Numara yapmadım. Onu demek istemiyorum. Orgazm oldum. Sen şey yaparken hep..."

"Seni parmakladığımda mı?"

"İl... Evet."

"Ve sana oral seks yaptığımda."

"Evet. Ama şeyken... Sen içimdeyken gelmedim. Sen başka şeyler yapana kadar olmadı. Hiç..." diye itiraf etti Claire kaşları hafifçe çatılarak.

"Seni endişelendiren şey bu muydu? Sevişirken gelmemen mi?"

"Evet." Claire hayal kırıklığıyla iç çekti. Derste başarısız oluyor gibi hissediyordu.

"Bu çok normal," dedi Luca.

"Öyle mi?"

"Evet. Pek çok kadın sadece vajinal seksle orgazm olmakta zorlanır. Kimi hiç olmaz. Deneyebileceğimiz bir sürü pozis-

yon var. Ama bunun için endişelenme. Zevk alıyorsun ama değil mi?"

"Evet, hem de çok!"

"E, asıl önemli olan o. Buna çok odaklanmamaya çalış. yaptığımız şeyin tadını çıkar belki bir dahaki sefere olur."

"Ya olmazsa?"

"Önemli değil. Seks yapmanın doğru ya da yanlış bir yanı yok. Farklı şeyler deneyip senin için en iyi olanını bulmak lazım. Sonra gelecekte öyle yapmayı isteyebilirsin."

Claire asla yatakta ne istediğini söyleyecek kadar iyi olabileceğini düşünmüyordu. "Belki bana bir not yazabilirsin," dedi umutla.

"Gelecekteki erkek arkadaşlarına kopya kâğıdı mı vereyim? Kafana takma, Daha çok çalışacağız. Bu yataktan mezun olduğunda, nota filan ihtiyacın olmayacak."

"E, farklı pozisyonlar demiştin," dedi Claire bir süre sonra bir daha hazır olduklarında.

Luca onu kucağına alarak, "Belki bu sefer üstte olmayı deneyebilirsin," dedi. "Bu şekilde kontrol sende olur."

Claire üstüne çıkınca Luca onu içine almasına yardım etti. "Sadece kendi hızında hareket et," dedi belinden kavrayarak. "Nasıl zevk alıyorsan öyle yap. Gelebilmem için ne istiyorsan yap. Beni hiç düşünme."

Claire kararsızca gidip gelmeye başladı. "Bu kabalık olmaz mı?" diye sordu Claire. Yatakta bencil olmanın kötü olduğunu düşünürdü hep.

"Claire bu seks. Kaba olabilirsin, gayet normal."

On Altıncı Bölüm

Bakire Gibi...

Son zamanlarda bana cinsel güvenimin göz korkutucu olduğu söyleniyor. Buna biraz üzüldüm. Bu blog'u yazmaktaki amacımı kimseye kendini yetersiz hissettirmek değil, bu yüzden daha deneyimsiz okurlarıma, bunun her zaman böyle olmadığını anlatmak istiyorum. Sekse alışmam zaman aldı. Hatta şimdiki seks bombasına dönüşmem çok daha uzun sürdü. İlk seferlerimde muhtemelen pek çok insan gibi beceriksiz ve yetersizdim. Seks utanç verici, hayal kırıklığı yaratan. evde tek başına film izlerken yemek yemekten çok daha zevksizdi. Seks ve pizza arasında seçim yapacak olsam her seferinde pizzayı tercih ederdim.

Sanatçı'yla tanışana kadar iki insanın birbirine dokunmasının ne kadar eğlenceli olduğunu keşfetmemiştim. Sanatçı'yla karşılaştığımda bakire değildim ama bakireden farksızdım. Bana oral seks zevkini yaşatan ilk erkekti. Boğazımın derinliklerine inen ilk penis, ilk yuttuğum sperm onundu. Kendi başıma yaşamadığım ilk orgazmı da onun ellerinden yaşadım.

Son zamanlarda hayatıma yeniden girdi ve eski günlerin anısına tekrar birlikte oluyoruz. Eski anılara yolculuk yapmamın nedeni bu. Eskiden nasıl yeteneksiz olduğumu ve iyi bir öğretmenin ne kadar önemli olduğumu bana hatırlatıyor. Yani seksin neden böyle abartıldığını anlamakta hâlâ zorlanıyorsanız, emin olun hiç kimse bu şekilde dünyayı gelmedi.

Ben de sizler gibiydim batta belki daha kötüydüm. Aslında neredeyse seksten vazgeçmek üzereydim. Ama pes etmediğime mutluyum.

Yani dayanın. Daha güzel günler gelecek. Her şeyi doğru bilmek zorunda değilsiniz. Tecrübe kazanın, farklı şeyler deneyin, soru sormaktan korkmayın. Öğrenmek eğlencelidir. Size gülünmesinden korkmayın: aleti ağzınızda veya testisleri ellerinizdeyken hiçbir erkek size gülmece cesaret edemez.

Her şeyde olduğu gibi sekste de deneyim önemlidir ve ilk seferde başarılı olmazsanız, tekrar, tekrar ve tekrar deneyin. Buna degeceğine söz veriyorum.

Öte yandan, pizza yemeyi de tercih edebilirsiniz. Bunun hiçbir sakıncası yok.

"Hafta sonun iyi geçti mi?" diye sordu Yvonne ertesi gün Claire'e. Bookends'in arka odasında öğle yemeği yiyorlardı. Yvonne kalın, parlak dergisine boş boş bakınarak küçük paketten krem peynir yiyordu.

"Evet, çok güzeldi." Claire yolun karşısındaki büfeden aldığı sandviçini açarken gülümseyişini saklayamadı.

Yvonne başını kaldırdı. "Aa, şu haline bak, seks yapmış-sın!" Gözlerinin içi gülererek Claire'e yakından bakmak için dergisini bıraktı.

"Ne? Nereden çıkardın?"

"Seks parıltısı var üzerinde," dedi Yvonne. "Ben harika bir seks radarıyım. Kimin yapıp kimin yapmadığını her zaman anlayabilirim. Ve sen..." dedi parmağını Claire'e uzatarak, "Seks yapıyorsun değil mi?"

"İl..." Claire gizlemeye çalışsa da yüzündeki o mutlu gülümsemeyi silemedi. Gerçekten de doyana kadar seks yapmıştı. Bunu inkâr etmenin gereği yoktu. Bakireden farksızken bir haftada tam bir seks manyağına dönmüştü.

“Beş randevu kuralına dayanamadın demek,” dedi Yvonne kollarını kavuşturarak. “Sana bunun fazla olduğunu söylemiştim.”

“İl, şey... Hayır. Bu başka biri.” Bunu itiraf ederken kendini biraz hafif hissetti.

“Vay be! Yavaş başladın ama hızını alınca kaptırıp gidiyorsun. Bu adamla nerede tanıştın?”

“Barda. Bir arkadaşımıyıldım.”

“Ve ondan beklemesini istemedin. Londralı elemandan daha çok beğeniyorsun demek.”

“Öyle değil. Bu daha değişik... Yani erkek arkadaş olacak türden biri değil.”

Yvonne’un gözleri kocaman açıldı. “Kendine seks arkadaşı mı buldun?” dedi sevinçle.

“Böyle de denebilir sanırım.” Luca’yla ilişkisini çok güzel tanımlıyordu ya da çok uzun ve can sıkıcı açıklamalara girmeden elindeki en iyi ikinci açıklama buydu.

“Bir daha görüşecek misiniz?”

“Evet, kesinlikle.”

“İyi. Çünkü bu...” dedi Yvonne parmağını Claire’in yüzünün etrafında sallayarak, “Sana çok yakışıyor.”

Claire ona birlikte olduğu kişinin Luca olduğunu söyleyebilmeyi isterdi, o zaman onunla ilgili bir şeyler sorabilirdi. Bu sabah işe geldiğinde bilgisayarda annesinin yazdığı kitaba bakmayı düşündü ama Luca’nın soyadını bile bilmediğini fark etti. Luca’nın konusunu öylesine açmak istese de aklına diyecek bir şey gelmedi. Yvonne’un bunu önemsemeyeceğini biliyordu, aksine bunu kendi önerdiği için mutlu bile olurdu. Ama Luca’nın arkadaşlarına “birlikte” olduklarını söylemesine kızıp kızmayacağına emin değildi.

“Vajinama süs yaptırmayı düşünüyorum,” dedi Yvonne derin derin düşünerek. Dergisine döndü. “Ne dersin?” Dergiyi çevirip Claire’ye uzattı.

“Hmm!” Claire, parıltılı taşlarla bezeli kadın cinsel organlarının resimleriyle dolu “Vajinanızı renklendirin!” başlıklı yazıya bakıyordu.

“Bu kelebek güzelmış değil mi?” dedi Yvonne resimlerden birini göstererek. “Bunun gibi bir şey yaptırabilirim. Haftaya Ivan’ın doğum günü var, ona sürpriz olur.”

“Ama bunu birine yaptırman gerekir,” dedi Claire bir yabancıнын vajinasına bu kadar yakın olacağı düşünesiyle dehşete düşerek. “Çok utanç verici.”

“Ağda yaptırmaktan daha kötü değil ya.”

“Ağdadan ağdaya değişir.” Claire asla ağda yaptıрма cesaretini gösterememişti.

Oysa ısıltılı vajinalı kızlar tamamen tüysüzdü. Artık böylesi mi makbul ki, diye merak etti.

“Hiç Brezilya ağdası yaptırdın mı?” diye sordu Yvonne’a.

“Eskiden sürekli yaptıırırdım,” dedi Yvonne. “Ama artık hepsini aldırıyorum.”

“Yani... Tamamen mi alıyorlar?”

“Evet, tamamen tüysüz oluyorsun. Yemin ediyorum, bir kere yaptıınca asla eskisine dönmek istemezsin. Muhteşem bir his!”

“Sence hâlâ... Tüylü olanlar var mıdır?”

“Tamamen orman gibi mi diyorsun?” dedi Yvonne. “İğg, iğrenç!” Dudaklarını kıvrırdı. “Artık kimsenin öyle olmadığına eminim, belki modayı takip etmeyen yaşlılar hariç.”

Claire kızardı. “Evet, sadece merak ediyordum.”

“Ama moda sürekli değişiyor,” diye ekledi Yvonne hemen. “Eminim bu da bir gün geri gelir. Ya da retro takılabilirsin.”

Claire radikal ağdının artık çok gözde olduğunu tabi ki biliyordu ama bu denli yaygın olmasına çok şaşırdı. Onun tercih ettiği, standart bikini bölgesi ağdasının çok demode olduğu hiç aklına gelmemişti. Bir sürü çıplak kadın gördüğü yoktu ya. Ama Luca görmüştü. Lanet olsun, neden bir şey söylememişti ona? Belki de hislerini incitmek istememişti. Luca'nın ondan tiksindiğini umdu. Hiç öyle görünmüyordu ama ona para veriyordu ne de olsa. İnsanlar para için sevmediği birçok şeye katlanırdı. En iyisi Luca'ya bunu sormaktı. Onu bütün doğallığıyla gördüğüne göre artık iyi bir ilk izlenim bırakacak şansı kalmamıştı.

"İstersen sende kalsın." Yvonne kalkarken dergiye işaret etti. "Ben hepsini okudum."

"Teşekkürler."

Claire yemek molasının geri kalanını derginin sayfalarını çevirerek geçirdi. Hemen kaçınılmaz seks ipuçlarına bakıp merakla okudu. "Erkeğinizi Yatakta Çıldırmanın Beş Yolu" ve "Yeni Başlayanlar İçin Bağlamalı Sevişme Taktikleri." Bloğu için araştırma yaparken bunlardan çok okumuştı ama asla uygulamaya geçirme şansı olmamıştı. Belki bir kısmını Luca'yla deneyebilirdi.

İşten sonra zamanının bir kısmını annesiyle geçirdi ama oradayken annesinin arkadaşları da gelince fazla kalmadı. Sonra geçerken pizza alıp Luca'ya gitti. Kanepede oturup şaraplarını içerken Claire konuyu açmaya çalıştı.

"Luca, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabi."

"Benim... Iı, kukum var ya?"

Luca güldü. "Evet, kukunla oldukça içli dışlıyız."

"Iı, ilk gördüğünde şaşırmış mıydın?"

"Şaşırmak derken?" Kaşlarını çatarak dudakları keyifle seğirdi. Sonra dikkatle sorusunu düşünüyormuş gibi çenesini

okşadı. "Hayır, şaşırdığımı pek söyleyemem. Kız olduğunu bildiğimden öyle bir şeyin olduğunu tahmin etmiştim."

"Ama görünüşü seni şaşırttı mı?"

O anda Luca derin, gürültülü bir kahkaha kopardı. "Hayır. Önceden görmüşlüğümden vardı, birden fazla üstelik."

Claire kaşlarını çatı. Luca ona gülmeden de bu konuyu açmak yeterince utanç vericiydi.

"Özür dilerim. Neden şaşıracaktım?"

"Daha önce gördüğünü biliyorum. Ama benimki gibisini gördün mü?"

"Herkesinki aşağı yukarı birbirine benziyor." Başını eğip gözleri neşeyle pırıldayarak ona gülümsedi. "Ah bebeğim kulkunla ilgili konuşmak beni çok azdırdı. Hadi yatağa gidelim."

Claire of çekerek Luca'yı itti. "Ama bende... Normal olmayan bir şey olduğunu düşündün mü?" dedi ısrarla.

Luca kaşlarını çatıp sorgulayarak ona baktı. "Hayır."

"Sence normal miydi?"

"Canını sıkın bu mu? Evet, gayet normal," dedi Luca eğilip öperek. "İstersen yakından bir daha bakayım." Claire'in kotunun fermuarını açmaya başladı. Parmakları fermuarı indirirken Claire elini itti.

"Endişelenecek hiçbir şeyin yok," dedi Luca. "Çok güzelsin. Hatta resmini bile yapmak isterim. Şair olsam şiir bile yazardım."

"Şey değil mi sence?"

"Ne?"

Claire derin bir nefes aldı. "Tüylü," diye mırıldanarak başını eğdi.

"Hmm, bu halinin sebebi bu muydu? Nihayet!"

"Ee?"

"Hayır. Tüylü değil."

"Ama normal değil bu değil mi? Yani sen bir sürü kızla birlikte oldun. Onların çoğu..."

"Evet, çoğu tüysüz. Ben de anlamıyorum."

"Tamamen tüylü olması seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır, aslında bence seksi. Genç kız gibi değil de daha kadınsı gibi geliyor. Yetişkin kadınların ergen kızlara benzeme saplantısını anlamıyorum."

Claire, Luca'nın kıldan tüyden rahatsız olacak biri olmadığını tahmin etmeliydi. Ama belki de bunu soracak doğru kişi değildi. Ayakları yere basan, kendi halinde biriydi, bu da onu harika bir öğretmen yapıyordu: seks ve insan vücuduyla ilgili gerçekçiydi, Claire onunla her şeyi tartışabileceğini biliyordu. Ayrıca pek çok insanın itici bulduğu şeyi de bu sayede kafasına takmazdı. Ressam olduğu için çoğu insanın hiç de güzel bulmadığı pek çok şeydeki güzelliği görebiliyordu.

"Tüylü olmak alışılmadık bir şey değil mi? Bir erkeğin ne beklediğini bilmiyorum."

"Şu Mark elemanının ne bekleyeceğinden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Ya onun hoşuna gitmezse."

"Yakınına yaklaşmasına izin verdiğin için kendini ayrıcalıklı hissetmeli."

"Ama benim bloğumdaki kız, böyle şeylerde daha modaya uygun olmalı. Bugünlerde herkes öyle yapıyorsa..."

Luca omzunu silkti. "Nasıl istiyorsan onu yapmalısın. Bu senin bedenin. Sen bedeninden rahatsan, o da öyle olmalı."

"Hmm, belki de," dedi Claire dudaklarını ısırarak.

"Sana bir şey göstereyim." Claire'in elini tutup kanepeden kaldırarak oturma odasının stüdyo olarak kullandığı köşesine götürdü.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Claire endişeyle. “Soyunup resmini yapmana izin veremem.”

“Hayır, o değil. Sana doğal bir kadının ne kadar güzel olabileceğini göstermek istiyorum.”

“Hm.” Claire içine saplanan kıskançlığı umursamamaya çalıştı. Duvar ve masalara yaslanmış tuvallere bakarak bu “doğal kadının” bir kız arkadaş mı yoksa sadece model mi olduğunu düşündü. Ama Luca tuvallere uzanmak yerine odanın ortasındaki raftan büyük bir kitap aldı. Sayfaları çevirip açık kitabı, masanın üzerine koydu.

“Bak.” Sayfayı işaret etti.

Claire yanına gelip kitaptaki tabloya baktı – bacaklarını açmış, yatakta uzanan çıplak bir kadın gövdesiydi. Genital bölgesi öyle detaylarıyla yakından çizilmişti ki şok ediciydi. “Çok... Güçlü,” dedi, tiksintisini gizleyerek yetişkin gibi görünmeye çalıştı. Ama bugün Yvonne’un tüylü olma muhabbetine yaptığı gibi dudaklarının iğrenerek kıvrıldığının farkındaydı. Brezilya ağdası iyi bir fikir olabilirdi...

“Courbert’in *L’Origine du Monde* isimli tablosu... Çok güzel değil mi sence?” Luca hayranlıkla resme bakıyordu.

“Imm... Hayır, pek değil. Kocaman bir tüy yumağı. Yani, çok iyi bir resim olduğuna eminim ama duvarıma filan asmak istemezdim.”

Luca güldü. “Çok kültürsüzsün!” diyerek omzuna hafifçe vurdu. “Bence harika bir tablo.”

Claire şimdi kesinlikle yanlış kişiye sorduğunu düşündü. Yarın ağda seçeneklerini araştıracaktı.

“Tamam, şuna bak,” kanepeye uzanmış çıplak bir kadının tablosunun olduğu sayfayı açtı. “Goya’nın *La Maja Desnuda* isimli tablosu. Batı resim sanatında pübik tüyünü ilk kez resmeden tablo. Çok seksi bir tablo değil mi?”

Claire buna hak vermek zorundaydı. "Gerçekten güzel."

"Klasik resimde pübik tüy asla resmedilmezdi. Ruskin'ın düğün gecesini karısının tüylerini görüp onda bir terslik olduğunu düşünerek çıldırdığı hikâyesini duymuşsundur."

Claire başıyla onayladı.

"Belki de gerçek değildir ama maalesef gerçek de olabilir. Hayatında hiç çıplak kadın görmemiş olabilir; gördüğü resimler ve heykellerde kadınların hepsi tüysüzdü."

"O eski sanatçıların cevaplaması gereken çok soru var."

"Şimdi de internet pornosu aynı şeyi yapıyor, hepsinde tüysüz bedenler var. Bunun normal olduğunu düşünerek büyüyen genç erkekler vardır mutlaka."

"Sorun da bu ya," dedi Claire ona dönerek. "Belki de Mark onlardan biri. Yani hiç pübik tüy görmemiş olamaz ama belki buna alışkın değildir."

Luca iç çekti. "Dediğim gibi nasıl istiyorsan öyle yap. Ama bana bir söz verir misin?" diye sordu saçlarını karıştırarak.

"Ne istiyorsun?"

"Hepsini aldımaya karar verirsen, önce resmini yapmama izin ver."

Luca'nın gözleri heyecanla parıldarken Claire'in boğazı düğümlendi. Kitaba geri baktı. Bütün dünyanın onu çırlıçplak görmesi için kendini öyle poz vermişken düşünemiyordu. Ama Luca çok hevesliydi.

"Bilmiyorum. Ne kadar sürer?" Saatlerce çırlıçplak yatarsa kendini çok gülünç hissedirdi.

"Birkaç gün en fazla. Burada sadece ben olacağım," dedi ikna etmeye çalışarak, Claire'in saçlarının kulağının arkasına soktu.

"Ya sonra, yani bittiğinde?"

"Bu resim satılık olmayacak. İstemezsen başka hiç kimseye göstermem bile."

“Birkaç gün diyorsun.” Claire kaşlarını çatı. Günlerce çıplak Luca’nın bakışlarının önünde yatma fikrini sevmemişti. Onu pek çok kez çıplak görmüştü tabi ama bu farklı olacaktı. Bu sefer bakışları çok yoğun bir şekilde üzerine odaklanacaktı. Claire buna dayanabileceğinden emin değildi.

“Eğer böylesi senin için daha kolay olaksa, fotoğrafla da yapabilirim. Birkaç resmini çekmem lazım. Onlara bakarak resmini çizebilirim.”

“Fotoğrafla da aynı oluyor mu?”

“Tabi ben gerçeğine bakarak çizmeyi tercih ederim ama...”

Luca belli ki bunu çok istiyordu. Claire’e karşı çok ıyıldı. Claire karşılığını vermek için en azından bunu yapabiliirdi. Ayrıca onun için de pratik olurdu, ona çıplakken bakılmasına alışmak zorundaydı. “Tamam,” dedi fısıldayarak.

“Yapacak mısın? Benim için poz verecek misin?” Luca’nın gözleri pırıl pırıldı, Claire gülümseyerek karşılık verdi.

“Evet, eğer beni bu kadar istiyorsan.”

“Teşekkür ederim.” Luca onu kollarına alıp öperken parmaklarıyla bluzunun düğmelerini açmaya başladı. “Hemen mi başlamak istiyorsun?” diye sordu Claire geri çekilerek. Hazır olduğundan emin değildi.

“Şimdi, seninle sevişmek istiyorum. O kadar kuku sohbeti yapmanın beni tahrik ettiğini söylerken ciddiydim. Ondan sonra da sevişme sonrası hazzıyla parıldayan halinle resmini yapmak istiyorum.”

“Hmm!”

Luca elini tutup onu yatak odasına götürdü, sonra birkaç saat boyunca Claire’in çiftleşme sonrası parıltısı üzerine çalıştılar.

“Senin böyle resmini yapmak istiyorum.” dedi Luca bu süre sonra, yatakta tek dirseği üzerine yaslanarak yatıyordu.

"Aynen böyle." Başparmağıyla Claire'in şişmiş dudağını okşadı, sonra gözleriyle elinin hareketlerini takip ederek göğsünü avuçladı. "Çok güzelsin, zevkle dolu, doygun ve capcanlı."

Belki de ona poz vermek o kadar da zor olmayacaktı diye düşündü Claire. Çünkü Luca ona bakarken gerçekten öyleymiş gibi kendini çok seksi ve güzel hissediyordu.

On Yedinci Bölüm

Cuma günü Claire işten erken çıkıp hemen havaalanına gitti. Dükkânda çok yoğun bir haftaydı, bu yüzden Londra ziyaretini düşünecek vakti bile olmamıştı, uçuşta tek istediği biraz rahatlamaktı. Oysa uçağa binince Mark'ı ne kadar az tanıdığını fark etti, bu hafta sonu çok garip geçebilirdi.

Geliş salonuna varıp kalabalığın arasında Mark'ı ararken çok gergindi. Sonra onun el salladığını görünce birden sevimli yüzü sayesinde rahatladı. Hızla ona doğru yürüdü, Mark onu kollarına alıp öperken bu, dünyanın en normal şeyi gibi geldi. Nazik, yumuşak bir öpücüktü; sevgililere göre şiddeti az ama iki arkadaştan daha yoğundu.

“Seni görmek gerçekten çok güzel,” dedi Mark ona gülümseyerek.

“Seni görmek de çok güzel.”

Mark çantasını aldı, arabasına vardıklarında valizi arkaya koydu. Claire indiğinde saat sekizi geçiyordu fakat artık gündüzler uzadığından Londra'ya doğru giderlerken güneş yeni yeni batıyordu.

“Bu gece evde kalırsız diye düşündüm,” dedi Mark. “Uçuştan sonra yorulmuşsunur.”

“Yorgunum gerçekten,” dedi Claire dedi cümleden etkilenmiş gibi esneyerek. “Böyle kısacık bir uçuş olduğu halde seyahat etmek neden hep yorucudur?”

“Yarın akşam için bize şehirdeki küçük bir restoranda masa ayırttım. Umarım beğenirsin.”

"Kulağa harika geliyor."

Mark annesini, işini sordu, eve gidene kadar sohbet ettiler. Mark'ın evi Highgate'in biraz dışında, büyük, bahçeli bir evdi.

"Burası harika," dedi Claire; ahşap zeminli, aydınlık, modern oturma odasına girdiler. Mark'ın evinin daha sade ve minimalist olmasını bekliyordu ama hayal ettiğinden çok daha evcil ve sıcak görünen evin içinde, yaşanan evlere has, tatlı bir dağınıklığı vardı. Her yerde kitap yığınları, oturma odasının duvarlarını tabandan tavana kaplayan kitaplıklar vardı.

Mark çantasını yere koyarak, "Hadi sana evi gezdireyim," dedi.

Çabucak evi gezdiler, mutfak tam bekâr bir erkeğin evine dair beklentilerine uygun şekilde pek çok krom mutfak aleti, ileri teknoloji ürünü araçlar ve granit tezgâhlarla kaplıydı. "Senin için kek yaptım," dedi Mark tezgâhın üzerinde duran keke işaret ederek.

"Gerçekten mi? Benim için mi?" dedi Claire bu tatlı jestinden etiketlenmişti.

"Tabi ki. Limon glazürlü kek, benim spesiyalim."

"Ah, en sevdiğim kektir! Annem çok sık yapar."

"Umarım onunki gibi güzel olmuştur. Aç mısın, bir şey yedin mi?"

"Hayır, hiçbir şey yemedim, çok açım."

"Sana dünyaca ünlü *Nachos*'umdan yapmayı düşünüyordum. Olur mu?"

"Harika." Claire gülümsedi. "Bütün zayıf noktalarımı biliyorsun, haksızlık bu." Twitter'da yaptıkları sohbetlerde kitapların yanı sıra yemekten de söz ederlerdi.

"Evet, biliyorum," dedi Mark hınzırca sırıtarak. "Elimdeki bütün haksız avantajları kullanacağım."

"*Nachos*'un gerçekten dünyaca ünlü mü?"

Mark omzunu silkti. "E, Twitter bütün dünyaya yayılmış olduğu için hence evet."

Claire gülümsedi.

"Şimdi evin kalanını göstereyim sana," diyerek Claire'i hile götürdü.

Banyoyla yatak odasını da gösterdikten sonra kendi odasının karşısındaki ikinci, daha küçük olan misafir odasını gösterdi. "Burası senin odan. İçeride banyosu var ya da istersen diğer banyoyu da kullanabilirsin. İçeri havlu koydum. Başka bir şey istersen hemen söyle."

"Teşekkür ederim," dedi Claire gülümseyerek. "Burası çok güzel." Beş randevu kuralını koyduğu için mutluydu, bu sayede onu uzaklaştırıp seks yapmamak için bahaneler bulmak için gerilmeden Mark'ı yakından tanıyabilirdi.

"Sen yerleş, ben de yemeği hazırlayayım. Hazır olduğunda yanıma gelirsin."

Claire çabucak valizinden bir şeyler çıkarıp yüzünü yıkadı, rimel ve ruj sürdü. Oturma odasına geri döndüğünde Mark mutfaktaydı. Tezgâhta açık bir şişe kırmızı şarap vardı. Mark iki kadeh doldurup birini Claire'e verdi.

"Otursana," dedi Mark kanepeye işaret ederek. "Yemek birazdan hazır olur."

"Teşekkürler."

Kanepenin önündeki orta sehpanın üzerinde sofr kurulmuş, çatal, bıçak, tabak ve peçetelerin yanında salsa, ekşi krema ve *guacamole* vardı. Biraz sonra Mark büyük *Nachos* tabağını masaya koydu.

"Hadi başlayalım," dedi Mark ona tabağını uzatarak.

"Ah, her şey mükemmel görünüyor," dedi Claire. "Unvanını hak etmişsin."

"Beklentilerini karşıladı mı?" dedi Mark gülümseyerek

"Kesinlikle. Buraya gizlice gelmemiş olsaydım hemen tivit atardım."

"Gizlice demişken," dedi Mark ellerini silerek. Yandaki sehpadan sert kapaklı bir kitap alıp Claire'e verdi.

Claire ellerini peçeteye silip kitabı aldı. Kitabın ismini okuyunca heyecanla nefesini tuttu. Mark'ın yakın zaman anlaştığı yazarlardan biriydi ve Claire'in Twitter'dan arkadaşıydı. "Teşekkür ederim! Okumak için sabırsızlanıyorum," diyerek kitabı çevirip arkasına baktı. "Çok güzel görünüyor."

"Umarım beğenirsin."

"Çarşamba günkü imza günü nasıl gitti?"

"Gerçekten iyiydi. Eğlenceliydi. Senin için imzalattım," dedi Mark kitaba işaret ederek.

"Ah!" Claire kitabın iç kapağını açıp imzaya baktı: @İyiKız'a 'her kimsen'

"Sana vereceğimi söyledim."

"Teşekkürler."

"Ne düşündüğünü çok merak ediyorum. Okuyunca lütfen söyle."

"Söylerim." Mark'ın fikirlerine değer vermesi Claire'in hoşuna gitti. Twitter'da kitaplar hakkında konuşarak arkadaş olmuşlardı. Claire'in okuduğu bir kitapla ilgili yazdığı eleştiri üzerine Mark, ona tivit atmıştı, Mark'ın yayınladığı kitaplardan biriydi. Zaman içinde benzer zevkleri olduğunu fark ettiler, bir konuda anlaşamadıklarında Mark her zaman onun görüşlerini merak ederdi.

Claire kitabı kanepeye bırakıp ekşi krema, salsa ve guakamole ile doldurduğu *Nachos*'dan aldı.

"Yazarlık nasıl gidiyor?" diye sordu Mark. "Roman ne durumda?"

"Çok yavaş ilerliyor. İşim ve annemle ilgilenmekten fazla

zamanım kalmıyor, blog da çok vaktimi alıyor. Ama ilk taslağı bitirmek üzereyim.”

“Hazır olduğunda bana hemen gönder.”

Mark'ın romanını okuyacak olması çok heyecan verici olmanın yanı sıra onu endişelendiriyordu. Onun zevkine hayrandı ve fikirlerine çok önem verirdi. Yazdığı bir şeyi beğenmezse çok üzülürdü.

“Tamam.” Şarabından bir yudum içti. “Umarım beğenirsin.”

“Senin yazdığın bir şeyi beğenmememe ihtimalim olamaz.”

“Tabi blogdan çok daha farklı.” Mark bunları bilmiyordu tabi. İkisi de kurguydu sonuçta.

Mark tabağına son kalan *Nachos*'dan koydu. “Şimdi ne okuyorsun?” diye sordu.

Sohbet kitaplar üzerinde dönerek en son okudukları kitaplar, Twitter'da ya da gerçek yaşamda tanıdıkları yazarlar hakkında konuştular. Mark tanıştığı yazarlarla ilgili biraz dedikodu yaptı, Claire de ona kitap dükkânında etkinlik düzenleyip kabalık ederek insanları sinir eden ya da beklenmedik şekilde çok sevimli ve iyi kalpli olan yazarlardan bahsetti. Birden saatin gece yarısını geçtiğini fark edince Claire kendini bitkin hissetti.

“Ben artık yatsam iyi olur,” dedi esneyerek.

“Ah özür dilerim, saati fark etmemişim.”

“Ben de,” dedi Claire. Sohbate öyle kendini kaptırmıştı ki ilerleyen saati de yorgunluğunu da unutmuştu.

“İyi uykular sana,” dedi Mark ayağa kalkarak. Claire'i kollarına alıp yavaşça, uzun uzun öptü. “İstedğin bir şey olursa çekinme. Sabah görüşürüz.”

Sonraki sabah kahvaltıda Mark Claire'i “Londra'nın en romantik yerine” götüreceğini söyleyip Highgate Mezarlığı'na gittiklerinde Claire, bu durumdan epey ürküdü.

"Gerçekten mezarlığa mı gidiyoruz?"

"Biliyorum, çok kalıplaşmış bir randevu yeri," dedi Mark gülümseyerek.

"Seninle ilgili bilmem gereken bir şey var mı?"

"Bekle de gör." Elini tuttu. "Maalesef kendi başımıza dolaşamayız. Rehberli tura katılmamız lazım. Ayrıca batı mezarlığı Londra'da bildiğim en romantik yerdir."

"Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum."

Oysa Mark haklıydı, kıvrımlı ahşap yürüyüş yollarından geçerek fildişi anıtlar ve kanatlı meleklerin koruduğu eski, yıkık dökük mezar taşlarının arasından yürürken Claire büyülendiğini hissetti. Tur grubuna rağmen sakin ve ruhani bir atmosfer vardı, nemli yeraltı mezarlıklarını keşfedip devasa süslemeli mozolelere hayranlıkla bakarken zamanda geriye gitmiş gibilerdi.

"Tamam, haklıymışsın," diye fısıldadı Claire yürümeye devam ederlerken. "Burası inanılmaz romantik."

"Sevdin mi?"

"Bayıldım! Çok güzel." Hayatında gördüğü en sıra dışı yerlerden biri olduğunu düşündü, keşke daha fazla kalabilselerdi. Tek başına burada saatlerce gezinebilirdi.

Eve dönerken yol üzerinde bir şarküteriden ekmekle peynir alıp güneşli, sıcak günün tadını çıkararak bahçede öğle yemeği yediler. Nihayet eve dönen başıboş Millie, evin sahibi edasıyla çimin üzerinde Claire'e doğru yürüterek sandalyesinin etrafında tur atıp Mark'a döndü, kucığına atlayıp kıvrıldı.

"Bence günahına girmişsin," dedi Claire Mark'ın ellerine burnunu uzatan sarı kediyi işaret ederek. "Çok sadık görünüyor."

“Sen burada olduğun için bölgesini işaretliyor da ondan,” dedi Mark, Millie'nin kulaklarını okşayarak. “Ne yer, ne yedirsin değil mi Millie?” Ama sevgiyle ona bakarken Mark'ın yüz ifadesi yumuşadı.

Hava bulutlanıp serinleşince Claire kollarını ovuşturdu.

“Hadi içeride kahve suyu koyalım, kek yiyelim,” dedi Mark. ayağa kalkıp sofrayı temizledi. “Sonra kitabını konuşuruz.”

“Annemi aramam lazım önce,” dedi Claire.

Mark bulaşık makinasını yerleştirirken Claire odasına gitti. Oturma odasına geri döndüğünde Mark söz verdiği kahve ve kekle masada bekliyordu, önünde büyük bir taslak yığını vardı. Claire masada yanına otururken bloğunun çıktılarını görünce şok oldu. Mark serinkanlılıkla en müstehcen yazdalarının olduğu sayfaları çevirerek kitabın nasıl tasarlanması gerektiğini, kronolojik mi yoksa konuya göre mi düzenlemenin daha iyi olacağını tartışırken Claire yanakları kızarmasın diye kendini zorladı.

“Kek enfes olmuş. Çok etkilendim.” Hamur işlerinden anlaması kesinlikle artı puan, diye düşündü Claire; ayrıca sinirlerini yatıştırmak için şeker de iyi gelmişti. Orada yazılan şeyleri yapan cüretkâr kız olması gerektiğini kendine hatırlatarak rahat davranmaya çalıştı.

“Bölüm bölüm ayırabileceğimizi düşünüyorum,” dedi Mark, “ama tabi ki düzenli karakterler ve sürekli akan bir tema olmalı, biraz *Sex and the City* gibi. Kitabı yani.”

“Evet.”

“Biraz daha anlam kazandırmak için daha fazla malzeme yazman gerekebilir. Ayrıca bir sonuç bölümüne ihtiyacı var bence. Belki bu adamlardan biriyle olabilirsin.”

“Senin aklında kim var?”

“Ben hep Otoriter Bey'i tercih edeceğimi düşünmüştüm.”

"Gerçekten mi?" Claire yutkundu.

"Seni en çok çeken o gibi görünüyor. Ama bu tabi ki seninle tanışmadan önceydi. Şimdi seni tanıdıktan sonra hiç sana göre olmadığını düşünüyorum."

"Yine de öyle yazabilirim, gerçek olmak zorunda değil." Eğlenceli de olabilir diye düşündü Claire. Otoriter Bey'i yazmak ona hep keyif vermişti.

"Ya Garip Bey? Onunla da epey sağlam bir ilişkiniz vardı."

"İ-ı." Claire başını iki yana salladı. "İsminden hayır yok zaten."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi endişeli bir ses tonuyla.

"Evet."

"Son zamanlarda yazdığın şu adam; Sanatçı... O gerçek mi?"

"Hm." Claire çabucak düşündü. Ama yalan söylemesine gerek yoktu. Blogunda kısmen de olsa gerçek olan en azından bir şey olduğuna neredeyse seviniyordu, Mark onun kendini evleneceği erkeğe sakladığını bekliyor da değildi ya, hatta tam tersiydi. "Evet, gerçek," dedi.

"Şimdi hayatında mı peki?"

"İ-ı... Evet, o kısmı doğru. Son zamanlarda... Görüşüyoruz." Yanakları kızardı.

"E, belki de onu tercih edersin."

"Ah, hayır," dedi Claire hemen. "Ondan erkek arkadaş olmaz."

"Anladım." Mark'ın yüzünden rahatladığı belliydi. "Her zaman yeni biriyle tanışabilirsin tabi," dedi manidâr bakışlarla.

"Aklında biri var mı?"

Gülümsedi. "Ona Bay Doğru diyebilirsin."

"Bu Bay Doğru nasıl biri olacak peki?"

“Ah, orasını bilmiyorum. Düzgün bir adam, kedileri sever. Harika limon glazürlü kek yapar, *Nachos*’u dünyaca ünlüdür...”

Claire kahkaha attı. “Blog için de iyi bir son olur sanırım. Çünkü herkese Bay Doğru’yla yaptıklarından bahsedemem. Bu özel.”

“Blogunu bırakmayı mı düşünüyorsun?”

“Sanırım zamanı geldi. Artık yazacak şey bulmakta zorlanıyordum. Belki İyiKız’a sonsuza dek mutluluklar dilerek gün batımına yürütmesine izin vermek gerek.”

“Bunun zamanlamasını iyi düşünmelisin. Önümüzdeki bahara kitabı yayınlayacağız...”

Gelecek bahara daha çok vardı. Claire o zamana hayatının nasıl olacağını düşündü. Mark’la mı birlikte olurdu? Gerçekten beklediği kişi o olabilir miydi?

Claire bu ziyareti için gardırobunu seksileştirmeye çalışmıştı ama akşam yemeği için giyinirken alışkın olduğu şeylerden de çok uzaklaşmadığına sevindi. Zaten yeterince gergindi. İlk kez randevuya çıkıyor gibi hissediyordu. Ama kısa, dantelli, bol eteği tam kararında olmuştu: seksiydi ama onu rahatsız edecek kadar cüretkâr değildi.

Gittikleri küçük, sevimli bistroda Mark çok tanınıyordu anlaşılan, enfes yemekler ve şarap üzerine sohbet ederlerken Claire rahatladı. Kahvesini yudumlarırken kaçınıcı randevu olduğunu düşündü. Bu kesinlikle bir randevu gibi geliyordu, fakat dün gecenin sayıldığından emin değildi, yoksa tüm hafta sonu bir randevu olarak mı sayılıyordu? Tam dilinin ucuna gelip Mark’a soracakken Yvonne’un söylediklerini hatırladı: “Bütün güç bizde.” Bu, onun kuralıydı, yani neyin sayılıp sayılmadığına o karar verecekti. Hızlı gitmek istemiyordu, hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı.

"Bu kesinlikle bir randevu gibi geliyor," dedi neşeyle. "Ama çok güzel vakit geçirmenize rağmen mezarlıktakinin sayıldığını sanmıyorum."

"Dünyaca ünlü *Nachos* eşliğindeki gecemiz de mi?"

"O bile. Üzgünüm."

"Kahretsin," dedi Mark, ama keyfi kaçmış görünmüyordu.

Claire birden gerçekten de bütün gücün onda olduğunu hissetti, bu çok güzeldi.

Hemen yakındaki eve yürüyerek dönerlerken Mark, elini tuttu.

"Yatmadan önce bir kadeh içki ister misin?" diye sordu eve vardıklarında.

"Evet lütfen."

İki kadeh Amaretto koydu, kanepede yan yana oturdular.

"İkinci randevulara," Mark kadehini tokuşturdu, ama içkisini içmek yerine eğilip Claire'i öptü.

Claire en azından öpüşme kısmının nasıl yapıldığını biliyordu. boştaki elini Mark'ın boynuna dolayıp onu coşkuyula öptü. Dudakları sıcak ve yumuşaktı, iyi öpüşüyordu. Geri çekilirken Mark'ın gözleri kararmış gibiydi. İçkilerinden birer yudum içip kadehlerini aynı anda sehpaye koydular, sonra tatlı, badem tadında tekrar öpüşmeye başladılar.

Mark'ın nefes alışverişi derinleşti, ortalık iyice ateşlenirken Claire vites değişmiş gibi neredeyse algılanamaz olan değişikliği hissetti. Luca bu noktada onu soymaya başlar, elleri daha hızla bedenine dokunur, Claire de bir an önce tenlerinin birbirine değmesi için sabırsızlanırdı. İçgüdüsel olarak Mark'ın gömleğini çözmek için elini uzattı ama kendini durdurarak elini göğsüne yaslayıp geri çekildi.

Mark iç çekerek arkasına yaslanıp içkisini eline aldı. Gözlerini dudaklarından ayırmadan ona gülümsedi, sonra içkisini

bitirdi. "Yatma vakti sanırım," dedi keyifsizce, Claire bir an onunla gidebilmeyi istedi. Arna henüz çok erkendi. Yatağa tek başına gidip Mark'ın başladığı yerden bitirmesi için Luca'nın yanında olmasını istiyordu, bu yüzden hayal kırıklığına uğrayıp suçluluk duydu.

On Sekizinci Bölüm

Pazartesi Claire, iş çıkışı bir şeyler içmek için Catherine'le buluşacaktı. Catherine yine yepyeni bir bebek arabasıyla oyuncak ayısını iterek sokağa geldiğinde Claire, Temple Bar'a yeni gelmişti.

"Selam." Catherine yanağından öperek onu selamladı. "İçeri girmeden önce şu şeyden kurtulayım." Bebek arabasından oyuncak ayıyı çıkarıp çantasına koydu.

"Orada rahat eder mi?" diye sordu Claire.

"Olmaz bir şey," dedi Catherine doğrulurken. "Buna alışkın. Onu bara getirirsem herkes garip garip bakacak."

"Onu çantaya kapadığında kimsenin sosyal hizmetleri aramaması ne güzel..."

"Biliyorum. Çok şanslıyım." Dalgınca bebek arabasını kamaya çalışarak düğmelere basıp arabayı çekti.

"Lanet olsun," diyerek arabayı kaldırdığı gibi can sıkıntısıyla kaldırıma vurdu. Kalabalık sokaktaki insanlara bakındı. Yandaki binanın önünde, battaniye üzerinde oturmuş yoldan geçenlerden para dilenen kadın gözüne ilişti.

"Son model bebek arabası ister mi sence?" diye sordu Claire. Cevap bile beklemeyen koşarak bebek arabasını kadının önüne itti. Claire konuşmalarını izledi. Bol bol el kol hareketleriyle birlikte tartışıyor gibiydiler. Sonunda Catherine eğilip kadının eline bir şey verdi, bebek arabasını da orada bırakıp Claire'in yanına döndü.

“Çok zor sattım ama sonunda kurtuldum,” dedi. “Bir de üstüne beş Euro istedi.” Çantasını aldı. “Tamam, gidelim mi?”

“Bir de üstüne para mı verdin?” dedi Claire. “Bebek arabası birkaç yüz Euro eder kesin.”

“Beş yüz Euro eder,” dedi Catherine barın kapısını açarak. “Başımdan attığıma şükür. Ömrüm boyunca başka bebek arabası görmek istemiyorum.”

İşten çıkan insan kalabalığının arasından zorlukla barın içinde ilerlediler. Hiç boş yer yoktu ama barın önünde iki sandalye bulup oturdular, Avustralya aksanlı genç bir kız hemen onlara servise geldi.

Kız cin toniklerini önlerine koyarken, “Bunu içmemeliyim aslında,” dedi Catherine.

“Hı? Neden?”

“Sana haberlerim var,” dedi Catherine sırrını açıklamak üzere gibi gülümseyerek. Sonra elini karnına götürdü.

Avustralyalı kız ters ters bakarak uzaklaştı.

“Tanrım!” Claire nefesini tuttu. “Hamilesin!”

“Evet.”

“Kaç haftalık?”

“Daha üç ya da dört haftalık. Henüz karar veremedim ama hamileliğin ilk zamanlarındayım; blogumda açıklamak için çok erken. Ama sana söyleyebilirim.”

“E, tebrikler o zaman!”

“Teşekkürler!”

Kadehlerini tokuşturdular.

“Hadi her şeyi anlat,” dedi Catherine hevesle öne eğilerek. “Mark’la hafta sonun nasıl geçti?”

“Çok güzeldi,” dedi gülümseyerek. “Harika vakit geçirdim. Mark’ın evi çok güzel. Bana dünyaca ünlü *Nachos*’uyla limon-

lu kek yaptı, Highgate Mezarlığı'na götürdü. Çok düşünceli. Kedisi Millie ile tanıştım. Kitapla ilgili fikirlerimizi paylaştık. Ha bir de, romanım biter bitmez okumak istiyor."

"Bu harika! Bir daha öpüştünüz mü?"

"Evet," dedi Claire mahcup bir şekilde gülümseyerek. "Öpüştük. Hem de çok." Pazar günü havaalanında vedalaşırken de bol bol öpüşmüşlerdi. Bunu düşündükçe gülümsemekten kendini alamıyordu.

"Başka?"

"Sadece bu kadar. Henüz ilerlemeye hazır değilim. Beş randevu kuralını koymam çok iyi oldu. Şimdilik rahatlayarak birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarabilirim."

"Evet, çok dâhice oldu," dedi Catherine kokteyl karıştırıcısıyla pipetini dürterek. "Aranızdaki mesafe yüzünden de işler yavaş gider."

"Beş randevu da sadece minimum bir kural. Hiçbir şeyin garantisi değil."

"E, şimdiye kadar iki kez mi görüştünüz? Yoksa hafta sonu iki gece onda kaldığın için üç kez mi görüşmüş oldunuz?"

"Hayır, sadece iki. Sadece cumartesiye randevudan saydım."

"E, diğer adamla nasıl gidiyor? Herhangi bir gelişme var mı?"

"Temel konuları kavramaya başladım ama hâlâ öğrenmem gereken çok şey var."

"Ama bu biraz şey değil mi?"

"Ne?"

"İl... Garip. Huzursuz edici. Öyle soğukkanlılıkla seks yapmak..."

"Senin yerinde olsam ben de öyle düşünürdüm ama değil. Öyle düşündüğün gibi soğuk gibi olmuyor. Luca bunu çok kolaylaştırıyor. Gerçekten iyi biri."

"Yakışıklı mı?"

“Çok. Dahası muhteşem biri.”

“E, bunun faydası olur tabi. Ondan hoşlanıyor musun?”

“Evet. Şaşırtıcı derecede tatlı.”

“Ondan hoşlanıyor musun?”

“Ah hayır!” Claire kaşlarını çatı. “Öyle değil. Onunla... Olmayı seviyorum.”

“Onunla sevişmeyi mi?”

“Evet,” Claire gülümsedi. “Açıkça söylemek gerekirse öyle. Ve sürekli seks yapıyoruz...” Seksin düşüncesiyle bile ağzı kulaklarına vardı. “Ona yakın hissetmekten kendimi alamıyorum. Tabi bizim duygusal bir bağımız yok.”

“Ne iş yapıyor?”

“Ressam. Gerçekten hiçbir ortak noktamız yok. Kitap okuyup okumadığını bile bilmiyorum, bense resimden hiç anlamam.”

“Ama bir zevkin olduğuna eminim.”

Claire güldü. “Evet. Resimleri muhteşem.”

“Belki de sandığından daha çok ortak noktanız vardır.”

“Öyle de denebilir.” Claire başını yana eğdi. “İkimiz de yemek yiyoruz, nefes alıyoruz.”

“İkiniz de yaratıcısınız.”

“Galiba.” Claire hiç bu şekilde düşünmemişti. Ama ona göre Luca’nın sanatına olan hırslı bağlılığı onları birbirinden daha da uzaklaştırıyordu. Claire, Luca’nın kendini resmine adanmak için fedakârlık yapmasını takdir ediyordu ama bunu hiç anlamıyordu. Kendisi asla böyle olamazdı. Rahatına çok düşküncü.

“Ben ortak şeylerin o kadar da önemli olmadığını düşünüyorum. Hazel’la benim aramızda hiç ortak bir şey yok. Çocuk meselesine baksana... Çocuk istemiyor. Oysa benim hayali bir çocuğum var, ikincisi de yolda.”

"İkiniz de kadınsınız. Bu büyük bir ortak nokta."

"Orası öyle."

"Luca'dan gerçekten hoşlanıyorum, ama onu o şekilde düşünemiyorum. Benim için fazla çılgın. Ayrıca bu yapay bir durum. Normalde olsa asla bir araya gelemezdik."

Gerçekten de Ivan'ın barındaki geceden sonra Luca'yla yolları bir daha asla kesişmezdi. Birbirlerine karşı ilgi duymazlardı. Claire onu evine getirdiğinde onunla birlikte olmuş olsaydı bile sadece tek gecelik bir ilişki olurdu. Claire'in sıra dışı teklifi olmasaydı asla birbirlerini gerçekten tanıyamazlardı. Luca'yla ilgili gerçek olmayan varsayımlarda bulunurdu. Belki de Luca'nın da onunla ilgili varsayımları vardı. İki yabancı olarak kalmış olabilecekleri düşüncesi şimdi çok garip görünüyor, hatta onu üzüyordu. Luca'dan hoşlanıyordu, onu tanıdığına mutluydu. Ama yine de birbirlerine uygun değillerdi. Mark'la olduğu gibi birbirlerine ait değillerdi.

"Zaten sana dediğim gibi Luca ilişki istemiyor. Tam bir erkek orospusu. Aşkını yaymayı çok seviyor."

İçkileri bitmek üzereyken Catherine, Claire'e bir tane daha içmek için vakti olup olmadığını sordu.

"İçmesem daha iyi," dedi Claire saatine bakarak. "Anneme uğramak istiyorum, sonra Luca'da kalacağım."

"Yine ders mi?"

"Evet."

"Benim için de daha iyi olur." Catherine iç çekti. "Bebek arabalarıyla ilgili şu yazıyı bitirmem lazım, öbür gün teslim edeceğim." İçkisini bitirip ayağa kalktı. "Hayali bir annenin işi asla bitmez."

Claire'in günleri hafta boyunca aynı şekilde tekrarlandı. İşten eve giderken annesine uğrayıp, sonrasında hemen Luca'ya gitti, birlikte akşam yemeği yiyip günlerinden bahset-

tikten sonra gecenin kalanını seks yaparak geçirdiler. Genelde Mark'la ya fırsat buldukça telefonda konuşuyor ya da ona eposta gönderiyordu, erkek arkadaşı var gibi hissediyordu ama tek farkı erkek arkadaşının ikiye bölünmüş olmasıydı: konuşup flört ederek yavaşça âşık olduğu Mark bir yanda, fiziksel gereksinimlerini karşılayan Luca diğer yanda. Garip bir durumdu, Mark'la birlikte olup her şeyi tek bir insanla yaşamak güzel olurdu. Ama o gün gelene dek, bugüne kadar olmadığı gibi mutlu ve tatmin dolu olmanın tadını çıkarmıyordu. Luca'yla seks yapmayı seviyordu, aynı zamanda Mark'la telefonda uzun süre konuşarak öğle yemeğinde ne yediklerinden, politik ve dini görüşlerine kadar her şey hakkında sohbet etmeyi de seviyordu. Genellikle kitaplar hakkında konuşuyorlardı.

"Çocukken en sevdiğin kitap neydi?" diye sordu Mark bir gece.

"*Heidi!* Hayır, belki *Gizli Bahçe*. Ya da *Yeşilin Kızı Anne...* *Bale Pabuçları...* Tanrım, karar vermek ne zor. Çok fazla güzel kitap var."

"Aklına ilk gelen *Heidi*'ydi."

"Tamam, öyle olsun."

"En sevdiğin dedektif?"

"Bu kolay. Lord Peter Wimsey."

"Güzel tercih!"

"Sence?"

"İl... Miss Marple. Yün ceketli kadın savaşıcı."

"Çok klasik!"

"Basit bir insanım... Romantik erkek kahramanın kim?"

"Mr Darcy. Tam bir klişeyim. Romantik kadın kahraman?"

"Dorothea Brooke demek istiyorum ama..."

"Senin için fazla ağır başlı ve kınlgan. Yüzüne bile bakmaz, ona fazla gelirsin."

"Evet. Bridget Jones daha keyifli olur. Ya da Elizabeth Bennet."

"Ya da başka biri..." dedi Claire gülererek.

Cuma çok güzel bir gündü, akşam Luca'nın evine gittiğinde apartman kapısı açıktı, birkaç kız merdivenlerde oturmuş akşam güneşinin tadını çıkarıyordu. Claire içeri girip hızla merdivenleri çıkarken morali çok iyiydi. Cuma akşamıydı, hafta sonu başlamıştı, yarın izinliydi. Kutlama havasındaydı. Annesi pazar günü eve dönecekti, Luca'yla geçireceği son hafta sonunun her saniyesini sonuna kadar yaşamak istiyordu. Piknik tarzı bir akşam yemeği için İspanyol şampanyası, tütsülenmiş somon, ekmek ve bir sürü atıştırmalık almıştı. Hatta helki yatakta bile yiyebilirlerdi, seks arasında atıştırıp enerji toplarlardı.

"Claire, merhaba!" Luca kapıyı açar açmaz Claire oturma odasına daldı. "Seni aramaya çalıştım. Mesajımı almadın mı?"

"Aa! Hayır, trafik gürültüsünden duymadım herhalde," dedi Claire çantasından telefonunu alarak. Tabi ki Luca'nın cevapsız çağrısı ve mesajı vardı.

"Bu gece bir arkadaşımın grubu The Grand Social'da sahne alıyor, gideceğimi söylemiştim. Özür dilerim. Bir saat önce bana mesaj atana kadar unutmuştum. Biletleri uzun zaman önce vermişti."

"Tamam, sorun değil," dedi Claire hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. Luca tüm boş zamanını onunla geçiriyordu. Bir gece izin yapması gayet normaldi. Claire'in bu geceyi hevesle bekleyerek, bir sürü hayal kurması Luca'nın suçu değildi. Keşke mesajını görseydi de buraya gelmek zorunda kalmasaydı.

"Akşam yemeği için vaktimiz yok," dedi Luca alışveriş poşetlerine bakarak. "Özür dilerim."

“Önemli değil,” dedi Claire, çaresizce keyifli görünmeye çalışıyordu.

“Gerçekten mi?” Luca endişeyle ona bakıyordu.

“Hayır, tabi ki. Git sen, yarını birlikte geçirebiliriz. Tabi müsaitsen.” Moralinin bu kadar bozulması çok saçmaydı. Bu hislerine engel olmalıydı. Luca onun erkek arkadaşı olmadığı için ona hiçbir şey borçlu değildi. Hatta belki bunun olması iyi bir şeydi; ilişkilerinin aslında ne olduğunu tam zamanında hatırlatıyordu. Luca zamanını cömertçe ona ayırmıştı. Claire kendini kaptırmış, her an yanında olmasını bekliyordu. Ama Luca’nın bir hayatı vardı. “Bunları dolaba koyayım, sonra hemen giderim.”

“Aa, hayır.” Luca kaşlarını kaldırdı. “Benimle gelmeni istiyorum.”

“Gerçekten mi?” Yüzüne yayılan şaşkın gülümsemeyi gizleyemedi.

“Evet, yani istersen tabi... Gelmek istemezsen... Pek sana göre bir ortam olmadığını biliyorum ama...”

“Hayır, çok isterim.” Luca’yla dışarı çıkacağı için yeniden morali yerine geldi; çıkıp eğlenmeyi uzun zaman olmuştu. Keyifli olacaktı.

“Grup çok iyidir,” dedi Luca. “Seveceğini düşünüyorum. Ayrıca bu geceyi dersle de geçirebiliriz, bir taşla iki kuş.”

“Nasıl?”

“Dışarıda yaparak,” dedi sırtarak. “Blogunda vardı ya... Hayali karakterin oldukça teşhirciymiş. Kalabalık bir restoranda, Otoriter Bey’e oral seks yapması müthiş seksiydi! Futbol maçında seks yapmanız da. Banyoya gitmek zorunda kaldım.”

Claire güldü. “Keşke mesajını önceden görseydim. Kıyafetim dışarı çıkmaya uygun değil,” diyerek kollarını havaya kaldırdı. Üzerinde hâlâ işe giderken giydiği dar, beyaz gömlek, kot etek ve düz ayakkabılar vardı.

“Harika görünüyorsun. Etek olması da iyi, bu işimize yarayacak.”

“Nasıl yani?”

“Dışarıda seks yapacaksak buna elverişli giysiler lazım.”

“Hm.”

Luca kahkaha attı. “Aa, bu kadar endişeli görünme. Eğlenceci olacak.”

“Buna hazır olduğumu sanmıyorum,” dedi Claire gergince ama öte yandan bunun heyecanıla içi kıpır kıpırdı.

“İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Biliyorsun değil mi?” Claire’in elini tutup parmaklarını dolayarak ona öyle bir şekilde baktı ki Claire ondan bir cevap beklediğini hissetti.

“Evet, kesinlikle. Ama denemek isterim.” Bu düşüncenin onu heyecanlandırıldığını inkâr edemezdi.

“Tamam o zaman. Tabi vazgeçmek istediğin an...”

“Sana siktir git derim.”

“Aferin kızım.” Luca güldü. “Emma’nın grubu harikadır. Eğleneceğimize eminim.”

Bodrum kattaki bara vardıklarında, içerisi fonda çalan müzikle kadeh tokuşturan, çılgın kalabalıkla dolup taşıyordu; ısıklık ve gürültü dolu, sıcak bir ortamdı. Üst kattaki sahneye giderlerken Claire, Luca’nın eline sımsıkı tutundu. İçerisi tıklım tıklım ve havasızdı, grup küçük sahnede, The Legendary Fall isimli afişin altında hazırlanırken sahnenin önü elinde içkisiyle dikilen insanlarla doluyordu. Bara doğru giderlerken Luca’yı tanıyan bir sürü insan sarılıp sırtına vurarak onu selamladı. Çok popüler olduğu belliydi, herkes onu gördüğüne mutluydu. Pek çoğu merakla Claire’e bakarak “Nereledesin?” ve “Ne zamandır görünmüyorsun?” gibi şeyler söyledi. Luca, elini bir

an bile bırakmadan onu herkesle tanıştıırıp insanlarla kısaca sohbet etti. Bütün kızların hayran ve aç gözlerle Luca'ya bakışı, sorgulayan, meraklı gözlerle apaçık Claire'i tepeden tırnağa süzmeleri Claire'in dikkatinden kaçmadı. Onun yanında olmaktan fazlasıyla gururlandı.

Bir iki bira içtikten sonra sahneye yakın bir yere gittiler; Luca, ellerini ondan uzak tutamayan hayran bir erkek arkadaş gibi herkesin gözü önünde onu kollarıyla sarıp, arada eğilerek boynunu öptü. Claire gevşemeye çalışsa da bir yandan Luca'nın hemen oracıkta, herkesin gözü önünde üstüne atlamasından da korktu. İçten içe arkadan eteğini kaldırmasını beklerken kendine sürekli ona durmasını söyleyebileceğini hatırlatsa da tedirgindi.

Grup çalmaya başladığındaysa gerginliği ve seks dersleri aklından çıkarak müziğin tadını çıkardı. Küçük sahnenin üzerindeki altı kişilik grubun üçü kız, üçü erkekti. Uzun boylu, çekici, uzun, alev gibi kıvıll saçlı bir kız olan vokalistin güçlü bir sesi vardı, Gotik ve peri masalı prensesi arasında bir giyim tarzı vardı. Luca sahnede süzölerek keman çalan arkadaş Emma'yı işaret etti, göz alıcı güzellikle, kuzgun saçlı bir kızdı. Öyle zarif ve seksiydi ki Claire onu kıskandı. Luca'yla aralarında, arkadaşlıktan öte bir şeyler olup olmadığını düşündü.

Müzik çok güzeldi, Claire kalabalığın arasında müziğe eşlik ederek ya da yavaş şarkılarda Luca'nın kollarında sağa sola sallanarak o anın keyfini çıkarıyordu. Kendini hafif, dertsiz ve genç hissediyordu. Kırk yılın başı kendi yaşında insanlarla, cuma gecesi dışarıda olmak güzeldi. İçerisi genç insanların enerjisiyle capcanlıydı, umut dolu bir hava vardı. Uzun zamandan beri ilk kez bu kadar keyif alıyordu ya da belki de bu daha önce hiç tanıma fırsatı olmadığı yeni haliydi. Her neyse, bunu çok sevmiştir.

Şarkıcı sıradaki şarkıdan sonra kısa bir ara vereceklerini söyleyince, "Bir içki daha ister misin?" diye sordu Luca.

“Evet lütfen.”

“Hemen bara gideyim,” diyerek müzik başlarken arkasını döndü. “Çok sürmez.”

Luca, bara giderken başını çevirip Claire’e bakınca olduğu yerde kaldı, arkasını dönüp müzikle hafifçe salınışını izledi. Çok mutlu ve tasasız, dahası inanılmaz seksi görünüyordu. Claire’in ne kadar seksi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, bu onu daha da seksi yapıyordu. Ona doğru sinsice bakan adamı görünce sinirlenerek onun güzelliğini tek fark edenin kendisi olmadığını düşündü öfkeyle. Adamın yanına gidip Claire’den gözlerini çekerek uzaklaşmasını söylemek istedi ama Claire adamın bakışlarından habersizdi; bunu öğrenirse çok rahatsız olurdu. Gecenin tadını çıkarıyordu, keyfini kaçırmak istemediğinden kendine mağara adamlığı yapmayı bırakmasını söyleyerek bara gitti. Yine de sabırsızca içkilerin gelmesini beklerken Claire’den gözlerini alamadı. Grup sahnedan ayrılıp ışıklar yanarken adamın Claire’e haddinden fazla sokularak kulağına eğildiğini görünce çok sinirlendi. Claire, adama kibar bir gülümsemeyle karşılık verse de gergin bakışlarla gözleri bara döndü. Luca ona bakındığını biliyordu, gözlerini yakalamaya çalıştı. Claire onu görmeden bakışlarını çevirse de Luca gözlerindeki çaresiz yardım sinyalini yakaladı.

Siktir git, pislik berif, diyerek biralar tezgâha değer değmez aldığı gibi kalabalığı yararak Claire’de doğru gitti. Böyle erkeklerden nefret ederdi. Claire’in ondan kurtulmaya çalıştığını anlamıyor muydu? Beden dili konusunda da yeteneksiz olmalıydı ki konuşmak için sokuldukça Claire’in her seferinde kendini geri çekmesini umursamıyordu, kızcağız sağa sola eğilmekten helak oluyordu. Luca kızgın bakışlarla onu korkutmaya çalışarak yaklaşırken adam etrafına bakındı. Neyse ki işe yaramış olmalıydı ki adam Claire’e bir şeyler söyleyip pişmanlıkla gülümseyerek hemen kayboldu.

“Selam.” Claire gülümseyerek ona sokulurken yüzündeki rahatlama çok belirgindi.

“O adam seni rahatsız etti mi?” diye sordu Luca birayı uzatırken.

“Sadece sohbet etmeye çalışıyordu.”

Luca gözlerini yuvarladı. “Ya, tabi.” Birasından içti. “Eğleniyor musun?”

“Evet,” dedi Claire. “Grup harika, müziklerine bayıldım. Beni getirdiğin için teşekkür ederim.”

“Geldiğin için ben teşekkür ederim.” Kolunu dolayarak onu kendine çekti, dudağından öptü. “Pardon, tuvalete gitmem lazım. Tutar mısın?” diye sorarak birasını uzattı.

“Tabi ki.”

“Uzun sürmez. Yabancı adamlarla konuşma.” Sıntarak çıkışa doğru uzaklaştı.

Claire sahneye dönüp, elinden gelen en iyi şekilde soğuk ve mesafeli görünmeye çalışırken, bir an önce grubun tekrar çalmaya başlamasını ya da Luca’nın geri dönmesini diledi. O adamın, onu tekrar yalnız görüp yanına yaklaşmasını istemiyordu. Luca’ya söylemek istememişti ama çok tuhaf biriydi, bara içki almaya giden erkek arkadaşını beklediğini söyleyince bile hayır cevabını kabul etmemişti.

“E, Luca’yla mı geldin?”

Claire başını çevirince güzel bir sarışının yanında durduğunu gördü. Daha önce Luca’nın, Aisling diye tanıştığını hayal meyal hatırladığı kızın kim olduğunu şimdi çıkarmıştı, Luca’yla ilk tanıştıkları gece, Luca’nın kucağında oturan kızdı.

“İl... Evet.”

Aisling başını sallayarak onu gözüyle süzdü. “Kulübe hoş geldin,” dedi buruk bir gülümsemeyle kadehini kaldırarak.

“Anlamadım...”

Aisling sırtarak içkisinden yudumladı, besbelli ki Claire'e yaşattığı rahatsızlıktan büyük keyif alıyordu. "Pek seçkin bir kulüp olduğu söylenemez ama yine de en yeni üyemiz olduğun için tebrikler." Kadehini Claire'in elindeki bira şişelerinden birine vurdu.

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum," dedi Claire kaskatı bir şekilde; fakat Aisling'in üstü kapalı bir şekilde Luca'yla olduğu için kendini özel filan sanmamasını söylemeye çalıştığını tabi ki biliyordu.

"Aa, bence anladın," dedi Aisling. "Neyse, hâlâ Luca'nın yanındayken eğlenmene bak." Uzaklaşarak Claire'i sinir harbiyle baş başa bıraktı.

"Gerçekten senmişsin!" dedi Yvonne.

"Ah, tanrım! Yvonne! Merhaba!" Claire gözlerini hemen kısık çevirerek Luca'nın şimdi gelmemesini umdu.

Yvonne ona tek koluyla sarıldı. "İvan'ı hatırladın mı?"

"Evet. Merhaba Ivan," dedi eğilip yanağından öperek.

"Seni tekrar görmek çok güzel Claire."

"Seni burada gördüğüme şaşırdım!" dedi Yvonne. "Burada seni görmeyi hiç beklemezdim."

"Evet, u şey, bir arkadaşımla geldim." Elindeki iki bira şişesini gösterdi.

"Grubu sevdim mi?" diye sordu Ivan.

"Çok iyiler, değil mi?" dedi Yvonne. "Klavye çalan kız Justine, Ivan'ın kardeşi."

"Evet, çok iyiler gerçekten! Harika vakit geçiriyorum," dedi Claire, çaresizce Luca geri gelmeden hemen gitmelerini istiyordu. "Burası güzelmış. İlk kez geliyorum."

"Kiminle geldin?" diye sordu Yvonne.

"İi, bir arkadaşımla." Claire gözünün ucuyla grubun sahneye çıktığını görünce rahatladı.

Yvonne'nun gözleri parıldadı. "Geçen gün bahsettiğin arkadaşın mı?" Ivan bir anlığına arkasını dönünce Claire kollarını kaldırarak fısıldadı, "Seks arkadaşın mı?"

Claire, Yvonne'un arkasından kalabalığın arasında onlara doğru yaklaşan Luca'yı gördü. Gözleriyle ona uzak durmasını işaret etmeye çalıştı ama Luca ya anlamadı ya da umursamamış olacak ki dosdoğru onlara yürümeye devam etti.

"Ah, merhaba Yvonne," dedi Luca gayet rahat bir tavırla. "Ivan, selam."

"Luca!" dedi Yvonne sevinçle. "Vay be, bu gece herkes buradaymış. Biz de Claire'e rastladık, onu hatırlıyorsun değil mi? Sonra..." Luca gayet rahat bir tavırla kolunu Claire'in beline dolayıp onu kendine çekerek birasını alınca Yvonne'un ağzı açık kalakaldı. "Hmm!" Bir Claire'e, bir Luca bakarak gülümsemi. Gözlerini kocaman açıp, "Hmm," dedi Claire'e bakarak.

Işıklar azalıp Yvonne bakışlarını kızaran yüzünden çekince Claire rahatladı.

"Arkadaşlarımız burada," dedi Ivan sahnenin diğer tarafına el sallayarak. "Yanlarına gidelim."

Grup çalmaya başlayınca, "Sonra görüşürüz," dedi Yvonne.

"Bu da neydi şimdi?" dedi Luca kıkır kıkır gülerek. Claire'i önüne çekip başını omzuna yasladı.

"Sonra anlatırım."

Konser sona ererken Claire'in aklına dersleri geldi, acaba Luca unutmuş muydu? Onun için önemli değildi zaten, çok iyi vakit geçiriyordu. Dahası Luca'nın unuttuğuna sevinmişti bile, şimdi eğlencenin tadını çıkarabiliyordu. Alkışlar kesilip ışıklar açıldığında herkes bir süre gözlerini kırptırıp kulakları çınlayarak olduğu yerde kaldı. Emma'yla birlikte Yvonne'la, Ivan ve grubun geri kalanı yanlarına geldiler.

"Bara geliyor musunuz?" diye sordu Emma Luca'ya.

"Sanmıyorum," dedi Luca sorgulayarak Claire'e baktı. "Uğramamız gereken bir yer vardı ya..." dedi Claire'e.

"Ha, evet."

"İl, biz birazdan Arch Club'a gidiyoruz," dedi Emma. "Gelerseniz görüşürüz."

"Tamam," dedi Luca. Claire'in elini tutup herkese veda etti.

"Burada bir içki daha içip eve gidiyoruz," dedi Yvonne. "Ama seninle pazartesi görüşürüz," diye ekledi Claire'e, bakışlarından onu derin bir sorguya çekeceği belliydi.

"Barda şey yapabiliydik," dedi Claire dışarıya çıktıklarında.

"İl. Orada haddinden fazla tanıdığım vardı. Bir an bile rahat ettirmezlerdi. Dışarıda ama kimsenin bizi bilmediği bir yerde olmalıydı. Arch Club'a diğerlerinden önce gidelim."

İskele üzerinden Halfpenny Köprüsü'ne geçip, Merchant's Arch'tan, Temple Bar'ın Arnavut kaldırım, bar ve kulüplerden insanların taşıdığı sokaklara doğru yürüdüler.

Luca, Claire'i bir avludan geçirip merdivenlerden inerek küçük, samimi bir kulübe getirdi. Alçak ahşap masaların etrafında kırmızı kabarıltı koltuklar diziliyordu, loş ışığın altında ho-parlörlerden hafif piyano müziği geliyordu. Luca barın sessiz bir köşesine oturup Claire'i yanına çekti.

Garson siparişlerini almaya gelince birer kadeh kırmızı şarap söylediler.

"Yvonne'a ne oldu öyle? Niye öyle tuhaf davranıyordu?" diye sordu Luca içkilerini beklerken.

"Benim seks arkadaşım olduğunu sanıyor. Üzgünüm."

Luca güldü. "Nereden çıkardı bunu?"

"Biriyle görüştüğümü biliyor. Ona hiçbir şey anlatmadım bile. Kendisi anladı."

"Sana da seks-radar şeyini mi yaptı?"

“Evet!” Luca’nın da bunu bilmesine şaşırması.

“Bunu yapabilmesi çok ürkütücü değil mi?”

“Bu arada senin seks arkadaşım olduğunu söylemedim. Kendisi bu ismi kullandı, gerçi ben de karşı çıkmadım.”

Luca omzunu silkti. “Oldukça doğru bir tanım bence.”

“Yani senin için bir sakıncası yok mu? Birlikte olduğumuzu bilmesine kızmadın mı?”

“Hayır. Neden kızayım? Kendimi evlendiğim güne saklamadığımı biliyor. Ivan ve onunla birlikte çiftli randevulara gitmediğimiz sürece sorun yok.”

Garson kız içkilerini getirince Claire ödemeye çalıştı ama Luca izin vermedi.

Garson gidince Luca ona döndü. “Merhaba güzelim.” Parmagıyla yanağını okşadı. “Sonunda baş başa kaldık.”

Claire gergince gülümseyerek şarabından büyük bir yudum içti. Kadehini masaya geri koyduğunda Luca eğilip onu öptü. Parmaklarıyla kollarını okşayarak memelerine dokundu. Dudaklarını açıp dilleri buluşurken Claire titreyerek parmaklarını Luca’nın saçlarında gezdirdi. Luca bluzunun altına elini sokup sutyeninin altından sertleşmiş meme ucunu okşamaya başlayınca Claire’in nefesi giderek hızlandı. Hislerini ne güzel belli ediyordu! Luca diğer eliyle dizini okşarken dilini boynunda gezdirdi. Sonra eteğini kaldırıp bacaklarının arasında beklettiyle sızlayan yumuşak tenini okşadı. Bacaklarını biraz daha açıp iç çamaşırını aralayarak parmağını sıcaklığında gezdirdi.

“Ne kadar ıslaksın!” Luca boğazının derinliklerinden inleyerek başparmağıyla klitorisini okşarken diğer parmaklarını içine sokup çıkardı. Claire parmaklarıyla sırtına tutunurken Luca içinde biriken sıcaklığı ve gerginliği hissedebildi. Claire, Luca’nın parmakları etrafında kasları gerilirken arzu ve panik dolu gözlerini açarak Luca’nın dudaklarına sarıldı.

"Tamam," diye fısıldadı Luca, kimse görmesin diye üzerine doğru eğildi. "Sal kendini. Kimse seni göremez." Sonra parmaklarıyla daha hızlı gidip gelirken Claire sessizce çığlık atarak Luca'nın omuzlarına tutunup gömleğini sıktı. Luca okşamaya devam ederek bir kez daha orgazm olmasını sağlarken Claire, çaresizce belli belirsiz bir çığlık attı. Gözlerini bir an bile ondan ayırmazken Luca bunun inanılmaz seksi olduğunu düşündü. Şimdi Claire'i öyle şiddetle arzuluyordu ki onu tuvalete götürüp içine girmek için yanıp tutuşuyordu. Parmaklarını çıkardığında Claire kendini kollarına atıp başını boynuna gömerek ona sımsıkı sarıldı. Luca onu sımsıkı kendine çekerken orgazm sonrası hâlâ yanarak titreyen sırtını okşadı, sonunda Claire kollarında pelte gibi kaldı.

"İyi misin?" diye sordu Luca. Alnına düşen saçları kenara çekip alnını, sıcak, kızarmış yanaklarını hafifçe öptü.

Claire hafif, tembel bir gülücükle ona baktı. "Bu kesinlikle bloguma girecek."

Biraz sonra Emma ve grup bara geldi. Claire ve Luca'nın masasının etrafına sandalye çekerken Claire lavaboya gitmek için ayrıldı.

Claire ona değerek yanından geçerken elini koltuğa koyarak, "Yerini tutarım," dedi Luca. Ona yol vermek için bacaklarını çekerken peşinden gidip onu duvara yaslayarak içine girmeyi istedi. Claire'in bacaklarını beline dolayarak aletin üzerinde gidip geldiğini düşündükçe iyice sertleşiyordu.

"Selam!" Aisling yanına atlayarak elinin üstüne oturdu.

"Burası dolu," dedi Luca elini çekerek.

"Evet, artık dolu," dedi Aisling hiç umursamadan kadehini masaya koyarak.

"Ciddiyim Aisling. Defol git." Lanet olsun diye düşündü iyice sınırlenerek, bu kız mesajı hiç almayacak mıydı? Claire'i görünce uzak duracağını sanmıştı ama kimi kandırıyordu ki?

Radarını penisine kilitlemiş roket füzesi gibiydi.

"Ne tersliyorsun Luca?" dedi Aisling sitem ederek. "Seni ne zamandır görmüyorum. Özledim." Sıcak elini Luca'nın bacağına koyarak kasıklarına doğru ilerledi. "Aa, kim varmış burada!" Sırtarak gözlerini indirdi. "Hiç umurunda değilmiş gibi davransan da beni gördüğüne ne kadar çok sevindiğin belli oluyor."

"O senin için değil," diye çıkıştı Luca elini iterek.

Oysa Aisling elini yine eski yerine çekti.

"Yazık sana," dedi mırıldanarak. "Kız arkadaşın seni kaldırıp bu halde yapayalnız mı bıraktı?"

"O benim kız arkadaşım değil."

"Öyle mi?" Aisling kaşlarını kaldırdı. "Konserde onunla konuşmaya çalışan elemana öyle dememiş."

"Ne?" Luca kasıklarında gezinen elleri yüzünden bir an ne söylediğini dikkatimi veremedi. "İ... Eminim ondan kurtulmak için öyle demiştir." Bunun tek nedeni bu olabilirdi, değil mi? Claire onu sahiplenmeye başlamıyordu ya?

"E, sen eminsen..." Aisling omzunu silkti.

"Sadece takılıyorruz. O bunun farkında," dedi Luca hissettiğinden daha emin konuşmaya çalışarak.

Aisling kotunun üzerinde penisini okşayarak, "Derdine çare olabilirim," diye mırıldandı. "Böyle rahat değilsindir" Parmaklarıyla fermuarını yavaşça indirmeye başladı.

"Lanet olsun Aisling!" Tam o anda birinin nefesini tuttuğunu duyup başını kaldırdı. Claire karşısında donakalmış ona bakıyordu.

Claire lavabodan çıkıp da Aisling'i, Luca'nın yanında otururken görünce yıkıldı. Kahr etsin! Bu gece onu bir daha görmeyeceğini umuyordu. Oysa şimdi masaya yaklaşıp olan biteni fark edince olduğu yerde donakaldı. Başını nereye çevireceğini, ne yapacağını bilemedi.

"Claire!" O an Luca'nın gözleri hızla ona döndü, hemen Aisling'in elini itti.

Aisling kibirle gülerек Claire'e bakıp yavaşça arkasına yaslandı.

Claire ağır adımlarla masaya yaklaştı.

"Pardon, yerine mi oturmuşum?" dedi Aisling ama hiç kıpırdanmaya bile çalışmadı.

Claire içkisini alıp hepsini bir dikişte içti. "Boş ver," diyerek kadehini pat diye masaya atıp öfkeli bakışlarını Luca'ya çevirdi. "Ben gidiyordum zaten."

"Claire!"

Claire onu umursamadan hızla dışarı çıktı. Arkasına bile bakmıyordu ama Luca'nın peşinden geldiğini biliyordu. Kaldırımın kenarında durup elini kaldırarak Luca onu yakalamadan çaresizce taksi bulmak istedi. Ama şansı hiç yerinde değildi.

"Claire!"

Claire bir hışımla ona döndü.

"Ne oluyor?" dedi Luca nefes nefese.

"Nasıl yani?" Hayretle kahkaha attı. "Sen mi bana neler olduğunu soruyorsun? O kız aletini avuçlamıştı!"

Luca gözlerini kıstı. "E? Benim sahibim değilsin Claire."

"Onunla yattın mı?"

"Birkaç kez takıldık, evet."

"Bu akşam beni tanıştırdığın kızların kaçıyla yattın?"

"Tanrı aşkına bundan sana ne? Kız arkadaşım değilsin ki."

"Evet, kız arkadaşın olmadığımı biliyorum Luca. Bunu hepimiz biliyoruz değil mi? Yani, sana karşı bir şey hissedenin vay haline!"

"O zaman konserdeki o elemana neden kız arkadaşım olduğunu söyledin?"

Claire şaşkınlıkla of çekti. "Derdin bu muydu? Herif beni çok rahatsız ediyordu, ondan kurtulmak için öyle dedim tamam mı?"

"Hepsi bu mu?"

"Evet!"

"O zaman niye bu kadar kıskançlık ediyorsun?"

"Kıskançlık etmiyorum! Kendimi aşağılanmış hissediyorum. O kız," dedi elini bara doğru sallayarak, "bizi birlikte sanıyordu ama herkesin önünde, benim önümde seni ellemesine izin verdin."

"Bu kadar gerilmeni anlamıyorum!" diye bağırdı Luca. "Londra'daki Bay Doğru'yu becerebilmek için beni kullanıyorsun!"

"Bu ayrıcalık için sana bir de para veriyorum. En azından biraz saygılı olabilirsin."

"Kahretsin! Verdiğin para bunlara katlanmama yetmez."

"Ah öyle mi?" Dudakları sinirle kıvrıldı. "Düzgün bir insan gibi davranman için kaç para vermeni istersin?"

"Bilmiyorum Claire. Dünyada beni "düzgün bir insana" çevirmeye yetecek kadar para olduğunu sanmıyorum."

"Ya seni kendi amaçlarım için kullanmıyor olsaydım? Nasıl olurdu? Aisling gibi o kızlardan biri olsaydım? O zaman da farklı olmazdı değil mi? Hâlâ ait olduğum yeri bilip senden hiçbir şey beklememeliydim herhalde. O zaman benim payıma ne düşmüş olurdu?"

"Kahrolası bir seks! Daha ne istiyorsun?"

"Çok daha fazlasını..." dedi Claire sessizce, artık kavgaya edecek hali kalmamıştı. "Bundan çok daha fazlasını Luca, pek çok insanın istediği gibi."

Bağırma yarışından sonra nefes nefese kızgın bir sessizlikle birbirlerine baktılar. Sonra Claire ısığı yanan bir taksii görünce elini kaldırdı. Taksiiye binip arkasına bile bakmadı.

On Dokuzuncu Bölüm

Sonraki sabah Claire, Luca'nın evinin önünde durup kapıyı açtı. Belli belirsiz orada olmaması gerektiğini anımsayarak bu sabah, kendi yatağında uyandığından beri içi içini yiyordu. Dün geceki kavgalarını ve Luca'nın nasıl davrandığını anımsadıkça içi öfkeyle dolup taşıyordu. Öte yandan, kendi söylediği bazı şeyler yüzünden de kendini berbat hissediyordu. Çoktan gemileri yakmış mıydı? Birliktelikleri sona mı ermişti, yoksa içlerinden biri özür mü dilemeliydi? Öyleyse kim özür dileyecekti?

Bir yanı Luca'yı bir daha asla görmeyeceğine seviniyordu. Mark'ın tam zıttıydı, bir erkekte istediğinin tam tersiydi. Diğer yandan, kimin daha hatalı olduğunu önemsemeden ona hâlâ ihtiyacı olduğundan, aralarını düzeltmek için ilk adımı atmaya karar verdi. Ararsa telefonuna çıkmayacağından emin olduğu için evine gelmeyi tercih etti. Kapıyı çaldıktan sonra Aisling'in orada olabileceğini düşündü ama artık çok geçti.

Luca'nın sessiz ve asık suratla kapıyı açması hiç moral verici değildi ama en azından içeri buyur etmişti, Claire merdiveni çıkarken sessizce söyleyeceklerini düşündü.

Eve girer girmez ikisi aynı anda, "Özür dilerim," deyince birbirlerine güldüler ve sonunda gerilim kısmen de olsa dağıldı.

"Tamam, ben başlayayım," dedi Claire. Luca, kanepeyi işaret etti, kendisi de yanına oturdu. Claire, Aisling'in evde olmadığını görünce rahatladı.

“Kıskanç kız arkadaş gibi davrandığım için özür dilerim. Galiba olması gerekenden fazla bağlanmışım sana. Bana sürekli orgazm yaşatıp kendimi harika hissettirirken aksini yapmak çok güç. Ama bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyorum, gerçekten sana kendimi kaptırmam konusunda endişelenmene hiç gerek yok. Söylediklerimde ciddi değildim; gerçekten iyi bir insan olduğumu düşünüyorum, bana karşı çok cömert ve tatlısın. Lütfen beni bırakma, hâlâ sana ihtiyacım var. Daha fazla para istersen...”

“Hayır,” dedi Luca lafını bölerek. “Bak, ben de özür dilerim. Haklıydın, bir pislik gibi davrandım, kendini aşağılanınış hissettiğin için çok üzgünüm. Birden beni sahiplenmeye çalıştığını sanınca telaşlandım. Duygusal anlamda daha fazlasını istemem gerektiğini biliyorum ama istemiyorum işte.”

Claire başını iki yana salladı. “Bunu biliyorum, bu çok üzücü çünkü verebilecek çok şeyin var. Ama seni değiştirmeye çalışmıyorum. Daha fazlasını istemekle ilgili söylediğimde ciddiydim...” Luca bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama Claire elini kaldırıp onu susturdu. “...ama gerçekten senden bunu beklemiyorum. Mark, benimle aynı şeyleri istiyor, en başta buraya gelme sebebim oydu zaten.” Derin bir nefes aldı. “Sence devam edebilir miyiz?”

Luca gülümsedi. “Aslında bunu söylemen beni rahatlatmış, çünkü sana para iade garantisi verdiğimi hatırlıyorum.”

“Evet.”

“İstersen hemen devam edebiliriz,” dedi elini tutarak.

“İyi. Çünkü denemek istediğim bir şey var.”

“Ah! Claire, ne yapıyorsun?”

“Sevmedin mi?” Claire kaşlarını çatarak odaklanmaya çalışıyordu, elleriyle penisini ters yönle çevirirken şiddetle sağa sola tokatlıyordu. İkisi de çıplaktı, Claire yanına diz çökmüş, Luca da yatakta yan yatıyordu.

"Hayır, acıyor!"

"Gerçekten mi?" diye sordu Claire kararsızca, tokatların şiddetini azalttı.

"Ah! Evet, bırak!" ellerini iterek uzaklaştı. Nefes nefese sırt üstü yastıklara uzandı.

"Özür dilerim." Claire dudaklarını ısırdı.

"Dün gecenin intikamını mı alıyorsun? Hâlâ bana kırgınsın değil mi?"

"Hayır! Bunun zevkli olması gerekiyordu. Bir şeyi yanlış yaptım herhalde."

"Bence bunu doğru yapmanın bir yolu olamaz. Ne yapmaya çalışıyordun ki?"

"Bir dergide görmüştüm. Sana sürpriz yapmak istedim." 'Erkeğinizi Yatakta Çıldırmanın Beş Yolu' isimli bir makalenin en etkili numarasıydı. Dikkatle okuyup anladığını sanmıştı. İnisiyatif alıp, Luca'nın öğrettiklerinin yanı sıra kendi başına da bir şeyler öğrenirse daha hızlı ilerleyebileceğini düşünmüştü. Luca'yı sevindireceğini sanmıştı.

"E, evet, beni şaşırttığın kesin," dedi Luca nefesi düzelerek.

"Özür dilerim. Bunu sevmen gerekiyordu."

"Tanrım! Nereden buluyorlar böyle şeyleri?"

"Üzgünüm." Claire yüzünü buruşturdu. "Hâlâ acıyor mu?"

"İyiyim."

"Muhtemelen doğru yapmıyordum. Çok karışık bir şey, başınla karnını aynı anda okşamak gibi. Ama anladığımı sanmıştım."

"Muz üzerinde pratik yaptım deme sakın!"

"H..." Claire suçlulukla gülümsedi.

"Claire," dedi Luca sabırla, "muz ve gerçek bir insana bağlı olan penis arasındaki büyük farkı biliyorsun değil mi?"

"İı," Claire cevap bulmaya çalışır gibi dudaklarını büktü, "penis yenmez?"

Luca sırıttı. "Tamam, haklısın; aralarında hiç fark yok."

"Hiç mi sevmedin? Muzun hiç şikâyeti olmamıştı."

"İnisiyatif almanı sevdim. Ayrıca odaklanmaya çalışırken kaşlarını hafifçe çatman çok sevimliydi," dedi kaşlarının arasına dokunarak. "Bir de yapmaya çalışırken memelerinin sallanması keyifliydi."

"Böyle mi?" dedi göğüslerini sallayarak.

"Evet." Luca takdirle gülümsedi. "Ama gerçekten Claire, bir erkeği heyecanlandırmak için böyle uğraşmana gerek yok. Böyle olduğun yerde durman bile yeterli," dedi eliyle Claire'in çıplak bedenini işaret ederek. "Her seferinde işe yarar bu. Biz erkekler, kapı kolu kadar basit canlılarız."

Claire yastıkları kabartarak yanına uzandı. "Biraz bilgili görünmek için bazı numaralar öğrensem iyi olur diye düşünmüştüm."

"Numara öğrenmeyi hoş ver. Olduğun gibi, çınlıplak olman yeterli... Gerçekten bu halin yeter de artar bile."

Claire güldü.

"Ama yeni fikirler bulman iyi bir şey. Belki bir dahakine önce bana sorsan..."

"Tamam."

"E, denemek istediğin başka bir şey var mıydı?"

"İı, bir sürü seks ipucu okudum, bunun gibi bazıları çok zor geldi. Bazıları da oldukça garip geldi bana, mesela banyoda saklanıp sen duş almaya girince sığırarak ortaya çıkmak ya da bacaklarına saç fırçasıyla vurmak gibi."

"Bu ne ya, İspanyol Engizisyonu'ndan seks tavsiyeleri mi?"

"Aslında haklı olabilirsin. Üzerine sıcak mum dökmek de vardı içlerinde."

“Bunu geçelim lütfen.”

“Ya da penisine pudra şekerli çörek koyup üzerinden yemek.”

“Yüzük takmaya yepyeni bir anlam katıyor,” dedi Luca, Claire’i güldürerek.

“Bir de üzerine tatlı bir şeyler sürüp yalamak da vardı, çeşit çeşit şey öneriyordu.”

“Bu bir klasiktir. Deneyebiliriz istersen.”

Claire hevesle başını salladı. Onca araştırmanın boşa gitmesini istemiyordu. “Genelde krem şanti ya da çikolatalı sos öneriyorlar.”

“Evde ne krem şanti ne de çikolata sosu var,” dedi Luca özür dilerce.

“Dondurma? Hem duyuları da uyarır.”

“Üzgünüm, dondurma da yok.”

“E ne var peki?”

Luca düşündü. “Mısır gevreği?”

“Ama üzerine süt dökemem ki, her yere dağılır.”

“Hayır, mısır gevreğini kuru kuru yemen lazım.”

Claire, Luca’nın bedenini mısır gevreğiyle kaplayıp yediğini düşündü. “Kulağa hiç seksi gelmiyor değil mi?”

“Hayır, delikli olanlar başka, onlar çok seksi!”

“Yalanabilecek bir şey olmalı. Dondurma ve çikolata gibi vücut ısıyla eriyen şeyler çok seksi.”

“Tereyağına ne dersin? O da erir.”

“İğg, hayır. Sade tereyağı yiyemem. Midem bulanır.”

“Kendine sandviç yapar üstümden yersin.”

Claire kahkaha attı. “Tamam, senin üzerinden bir şeyler yeme senaryosunu unutalım.”

“Aa! Nutella olabilir mutfakta.”

“Nefret ederim.”

“Markete gidip istediğin bir şeyi alabilirsin.”

“Hayır. Büyüsü kaçtı artık.”

“Başka zaman denemek istersen söyle hazırlıklı olayım.”

“Tamam.” Luca’nın boynuna sokuldu. “Bu kadar yemekten konuşunca acıktım.”

“Kahvaltı etmek ister misin?”

“Henüz değil. Biraz daha yatakta kalalım.” Bu hafta sonu Luca’yla vakit geçirmek için son şansı bu olduğu için her anın tadını çıkarmak istiyordu.

“Annen ne zaman çıkıyor?”

“Yarın sabah onun deyişiyle ‘salıveriliyor’.”

“O zaman bu gece burada kalabilirsin.”

“Hayır,” dedi Claire başını sağa sola sallayarak. “Gerçekten eve dönüp hazırlık yapmam lazım, temizlik, alışveriş vesaire. Birkaç haftadır evde vakit geçirmediğim. Öğle arasında işten çıkarım. Biraz daha bekleyip öğleden sonra büyük bir brunch gitsek ne dersin? Ben ısmarlarım.”

“Harika olur.”

“Bu arada ben de bir şeyler atıştırıyorum.” Dirseği üzerinde doğrulup Luca’nın boynunu ve omzunu öpmeye başladı.

“Bak bu çok güzel seks konuşması oldu.” Luca saçlarını okşadı.

“Teşekkürler. Penisin nasıl?”

“Hayatta kalırım.”

“Ah, yazık sana.” Claire göğsünden aşağı öpücükler konurmaya başladı. “Öpsem geçer mi?”

“Zararı olmaz.”

Tam Claire dilini penisinin ucunda gezdirirken kapı çaldı. Önce umursamadılar ama giderek daha ısrarla çaldı.

“Kahretsin!” Luca homurdanarak nazikçe Claire’in altından çekilip yataktan kalktı. “Önemli bir şey olsa iyi olur.”

Hızla çınılçiplak oturma odasına gitti, Claire hoparlörden konuştuğunu duydu.

“Kardeşim,” dedi yatak odasına geri dönünce, üzerine kotunu ve tişörtünü giydi. “Giyinsen iyi olur. Yukarı çıkmakta ısrar ediyor, onu durdurmak imkânsızdır genelde.”

Luca kapıyı açmak için giderken Claire yataktan çıkıp giysilerini aradı. Tam bluzunun düğmelerini iliklerken kapıdan içeri girdiler. Kardeşiyle karşılaşmak veya o gidene kadar yatak odasında saklanmak arasında karar veremeden bir an donakaldı.

“Claire!” Luca’nın oturma odasından seslenmesi kararsızlığına son verdi. Saçlarını düzeltti, oturma odasına gidip geçen sabah karşılaştığı esmer, minyon kızı gördü. Günlük giyinmişti ama giysileri pahalı görünüyordu, makyajı, saç da kusursuzca hazırlanmıştı.

“Bu kardeşim Alina,” dedi Luca. “Alina, bu da Claire.”

“Merhaba Claire. Daha önce tanıştık sayılır,” dedi gülümseyerek. Tokalaşırken hafifçe onu süzdü, sonra Luca’ya manidar, sert bakışlar attı. Belli ki bu evde yarı giyinik bir yabancı kadınla ilk karşılaşması değildi.

“Evet, u... Pardon, o zaman kaçmak zorundaydım. Doğru düzgün tanıştığımıza sevindim.”

“Ne yaptığını sorardım ama cevap vermenizden korkarım,” dedi Alina. “Yemek ister misin diye soracaktım,” dedi Luca’ya, “ama meşgulsün galiba.”

“Aa, biz zaten... Yani ben çıkıyordum birazdan,” dedi Claire telaşla. Luca’yla son gününün böyle kısa kesilmesine üzül-müştü ama onları rahatsız etmek de istemezdi.

“Hayır, gitmiyorsun,” dedi Luca. “Bruncha gidiyorduk,” dedi Alina’ya.

“Biz?” Kardeşi kaşlarını kaldırarak ona baktı.

“Evet, biz,” dedi gözleriyle uyararak. “Şımarıklık yapmaya-
cağına söz verirsen bize katılabilirsin. Ne dersin Claire?”

“Evet, gel lütfen!” Bir yanı Luca’yla geçireceği son kıymetli
saatleri kimseyle paylaşmak istemiyordu ama hiç yoktan iyiy-
di. Ayrıca ailesiyle ilgili daha fazla şey öğrenmeyi çok isterdi.

“Ah bu harika!” dedi Alina bir Luca’ya, bir Claire’e baka-
rak. Gözlerinin içi gülererek abisine döndü. “Kız arkadaşın var!
Biliyordum!”

“Aa, biz... Şey...” demeye çalıştı Claire.

“Çok sevindim!” dedi Alina lafını keserek. “Doğum günü
partime gelmelisin,” dedi Claire’e.

“Davetin çok kibar ama...”

Alina bir kez daha sözünü keserek, “Onu mutlaka getirme-
lisin,” dedi Luca’ya. “Annemle babamın onunla tanıştıklarında
çok sevineceklerine eminim.” Claire, Luca’nın öfke duyduğu-
na emindi, ona bakmaya korkuyordu; oysa o, kardeşine çare-
sizce gülümsüyordu.

“O zaman doğru düzgün sohbet eder, birbirimizi yakın-
dan tanırız,” dedi Alina. “Önümüzdeki ay, ağabeyim söylemiş
miydi sana? Haziran’ın on beşi. Güneş odasını kullanmayı dü-
şünüyoruz ama hava iyi olursa bahçede yapabiliriz. Neyse,
benim gitmem lazım, sonra görüşürüz.”

“Bizimle bruncha gelmiyor musun?” diye sordu Claire.

“Hayır,” dedi ağabeyine gülümseyerek. “İstenmediğim za-
manı iyi bilirim.”

“Ah, lütfen...”

“Seninle tekrar karşılaşmak gerçekten harikaydı Claire. On
beş Haziran, unutma sakın!” diyerek kapıdan uzaklaştı. “Gü-
zel giyin ama abartılı olmasın,” dedi kapıdan dönerek. “Do-
ğum günü kızını geride bırakmak istemezsin. Hediye için de

kafanı yorma. Bana küçük ve çok pahalı bir şey alsan yeter. Şaka, şaka!" Kıkır kıkır güldü. "Hadi hoşça kalın." Ve gitti.

"Demek kardeşin bu," dedi Claire.

"Evet." İç çekti.

"Doğum günü partisine gidemeyeceğimi söyleyeme fırsatım olmadığı için üzgünüm. Pek konuşma şansı vermedi."

Luca ona endişeyle baktı. "Gelmek istemez misin?"

"İstemediğimden değil, yani çok sevimli birine benziyor, eğlenceli olacağından eminim ama..."

"Gerçekten sevimlidir. Ve gerçekten eğlenceli olacak."

"Ama gelmemi istemesinin tek nedeni kız arkadaşın olduğumu sanması. Hemen söyleme fırsatım olmadığı için üzgünüm ama..." Çaresizce elini kapıya doğru salladı.

"Seni davet etti. Gelmelisin."

"Ama bizim... Birlikte olduğumuzu sanıyor. Benim yerime getirmek isteyeceğin başkası olduğunu eminim." Luca'nın yanında başka bir kız varken yedek araba lastiği gibi kenarda durmayı asla istemezdi. Bunu düşünmek bile gözlerini yaşartıyordu.

"Hayır."

"Pardon?"

"Hayır, getirmek istediğim başkası yok." Luca gözlerinin içine baktı ve Claire'in nefesi kesildi.

"Ama... Herkes birlikte olduğumuzu zannedecek."

Luca omzunu silkti. "Ee? Biz ne olduğumuzu biliyoruz. Başkalarının ne düşündüğünün ne önemi var?"

Birbirlerinin neyi olduklarını Claire biliyor muydu? Luca gerçekten onun için ne anlamı olduğunu biliyor muydu? Claire bu sabah ona söylediklerine rağmen kendisi de ne hissettiğinden emin değildi.

“Bak, kız arkadaşım olmadığını biliyorsun. Başka kimsenin ne düşündüğü umurumda değil.”

“Ama annenle baban...”

“Senden çok etkilenecekler. Hadi ama kırk yılın başı benim iyi görünmemi sağlayacaksın.”

Claire gülümsedi. “Gerçekten gelmemi istiyor musun?”

“Evet, gerçekten. Daha ne istiyorsun; süslü davetiye mi göndereyim? Aslında bir yerlerde davetiye olacaktı sanırım. E...”

“E...” Claire tereddüt etti.

“Lütfen, gerçekten gelmeni istiyorum. Kabul edersen bugün ne istersen yaparım,” dedi yatak odasını işaret ederek.

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Hadi, ben istiyorum. En sevdiğim şeylerden biri zaten.”

“Bir dakika, daha ne istediğimi bile bilmiyorsun.”

“Evet, biliyorum.” Gülümsedi. “Sevdiğin her şeyi biliyorum.”

“Evet, biliyorsun,” diye fısıldadı Claire. Gözleri buluştu, bir an birbirlerine baktılar. “Tamam, gelirim,” dedi sonunda.

“Ah, evet geleceksin; bunun için elimden geleni yapacağım.”

Yirminci Bölüm

Claire, o öğleden sonra eve döndüğünde kendini müthiş bir şekilde gevşemiş ve zinde hissediyordu. Yatakta Luca'yla muhteşem bir sabah geçirdikten sonra (Alina gider gitmez hemen yatak odasına girmişlerdi) Claire, onu kallavi bir brunch'a götürdü. Çok iştahlıydı, açlıktan mı yoksa seksten sonra bütün duyuları güçlendiği için miydi bilemedi ama yemek inanılmaz lezzetli geldi. Luca yastıklı koltuğun karşısındaki sandalyeye oturmak yerine yanına oturup sürekli elini tutarken Claire, yemeğin çoğunu tek elle yemek zorunda kalmıştı. Luca'nın onu erkek arkadaşı gibi görmemesi konusundan defalarca uyardıktan sonra böyle romantik ve sevgili gibi davranması kafasını karıştırdı. Sonra Luca'nın dokunmayı çok sevdiğini ve bunun bir anlamı olmadığını kendine hatırlattı. Ona bağlanmaya başlamadığına ikna olunca Luca, yine eski seksi, rahat kişiliğine geri dönmüştü. Claire de rahatlayıp olduğu kadarının tadını çıkararak bacağına dokunan elinin sıcaklığından, başını omzuna yaslayabilmekten ve ona bir süre böyle yakın olabilmekten keyif aldı. Muhteşem bir tatilin sonu gibi geliyordu, o geceyi birlikte geçiremeyeceklerine üzülmüyordu. Son birkaç haftadır Luca hayatının öyle düzenli bir parçası haline gelmişti ki birkaç gün sonra onu tekrar göreceğini bildiği halde ayrılma vakti gelince kendini kötü hissetmesine engel olamadı.

"Bugün neler yapacaksın?" diye sordu Claire restoranın önünde.

“Sen bütün gün etrafımda dolaşıp, çınlıçplak beni yatağa sürüklemeyen ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Bir şeyler bulacağına eminim.”

“Çalışabilirim sanırım.”

“Ne yapacaksan, iyi eğlenceler.”

“Sana da. Yemek için teşekkürler,” diyerek uzun bir veda öpücüğü kondurdu. Sonra uzaklaşarak kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Claire günün kalanını alışveriş, temizlik ve yemek yaparak geçirdi, o gece tek başına yatarken Luca’yı şiddetle özledi, ne yaptığını veya kiminle olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Sonraki sabah Espie’nin isteği üzerine, çalışanlar için eli kolu çikolata, kart ve çiçeklerle dolu bir halde annesini almaya gitti. Hediyeleri dağıtıp vedalaştıktan sonra Claire, annesini tekerlekli sandalyeyle arabaya götürüp içeri binmesine yardım etti.

“Bu akşam herkesi akşam yemeğine çağırınız diye düşünmüştüm,” dedi Espie araba hareket ederken.

Claire’in yüreği daraldı. Sonraki birkaç günü sessizce geçirmeyi hevesle bekliyordu, hastane ziyaretlerine gitmeden sadece ikisi baş başa kalacaktı. “Herkesi?” diye sordu.

“Bütün aileyi,” dedi Espie hevesle. “Senin için sakıncası yok ya?”

“Hayır, tabi ki yok. Güzel olur.” Annesinin birkaç hafta bakım evi stresinden sonra herkesle bir araya gelip kafa dağıtmak için sabırsızlandığını biliyordu. Son zamanlarda kendinden çok fazla taviz vermek zorunda kalmıştı. Gücünün ve kontrolünün yavaşça ondan alındığını, capcanlı ruhunun halden hiç anlamayan bir merci tarafından ezildiğini görmek yürek burkucuydu. Ağabeyleriyle, o küçükken evleri sürekli insanların bir araya geldiği, dostların son dakikada yemeğe

kalabildiği sıcak bir ortamdı. Espie çok iyi ve heves dolu bir aşçıydı, hiç kimse evlerinden aç ayrılmazdı. Aileyi yemeğe çağırmak büyük ve zor bir istek değildi, en azından Claire'in gerçekleştirebileceği bir şeydi.

"E. ne yapalım?" dedi Espie. "Mis gibi bir rosto ne güzel olur. Ne zamandır yemedim."

"Canın çektiyse ben yaparım," dedi Claire bitkince iç çekmemek için kendini tutarak. Bütün aile akşam yemeğine gelecekti, yani annesi eve yerleşir yerleşmez alışverişe çıkmak zorunda kalacak, sonra bütün günü evde yemek yaparak geçirecekti. Annesi, eve hoş geldin yemeği istedi diye ona kızacak değildi tabi. Onu mutlu etmek için ne olsa yapardı.

Birkaç saat sonra dağ gibi sebze yıkayıp soyarken hâlâ aynı şekilde bıkkındı. Farkındalık meditasyonu yaparak sadece o ana, sadece sebze doğramaya odaklanmaya çalıştı ama bütün bu sıkıntıya ağabeyleri ve yengeleri için katlandığını, bunu yapmanın görevi olduğunu düşündüklerini hatırlayınca içi iyice daraldı. Kendileri asla misafir ağırlamadığı için bu zahmeti takdir etmezlerdi. Her ikisinin evine çağrıldığı süreyi toplasa bir elin parmaklarını geçmezdi. Annesinin Neil'in en sevdiği yemek diye ısrarla yapmasını istediği peynirli karnabaharın sosunu hazırlarken iç çekti. Claire'in de en sevdiği yemektir bu ama en azından bir kerecik birinin onun için bunu pişirmesini isterdi.

Yemekten yıkılmak üzere olan masayı incelerken gerçekten de annesinin kızı olduğunu düşündü. Bir orduya yetecek kadar yemek vardı. Tatlı olarak elmalı turta, rosto bifteğin yanına peynirli karnabahar, havuç, bezelye, rosto patates, Yorkshire ekmeği ve et sosu yapmıştı.

Luca böyle bir ziyafete bayılırdı, keşke minnetsiz ailesi yerine onun için yemek yapıyor olsaydı. En azından onu takdir ederdi. Sonra neden olmasın diye düşündü. Onu davet et-

memek için hiçbir nedeni yoktu. Burası kendi eviydi, bütün zahmete giren de kendisiydi. Üstelik annesi buna çok mutlu olurdu. Aile ve eski dostlarını etrafında görmeyi çok sevmenin yanı sıra yeni insanlarla tanışmaya bayılırdı. Claire davet edeceği herkesi annesinin kabul edeceğini biliyordu, annesinin Luca'yı seveceğinden de emindi. Luca belki de gelmek istemeyecekti. Yine de davet etmeye karar verdi.

Ellerini havluya silip annesine sormak için oturma odasına giderken kapı çaldı. Dışarıdan çocukların seslerini duydu ama saat daha ikiydi, herkese yemeğin altıda olduğunu söylemişti.

Bu yüzden kapıyı açıp Michelle, Neil, Holly ve Cian'ı verandada görünce şaşırdı. Holly ve Cian yanından geçip "Babaanne! Babaanne!" diye çığlıklar atarak eve girdiler.

"Yavaş olun," diye seslendi Michelle arkalarından. "Babaanneniz hâlâ halsiz." Neil'le birlikte içeri girerlerken Claire şaşkınca geri çekildi.

"Bunlar Espie için," dedi Michelle, Claire'e büyük çiçek buketini uzatarak.

"Teşekkürler. İl... Annem içeride," dedi oturma odasını göstererek. "Çok erken geldiniz. Akşam yemeği daha..."

"Kalmayacağız," dedi Michelle. "Öğleden sonra seraya gidiyoruz, çocuklar büyükanneleriyle vakit geçirsin diye onları bırakalım dedik."

"Seraya gitmeyi hiç sevmiyorlar," dedi Neil. "Çok sıkıcı geliyor."

"Annem hâlâ biraz bitkin," diye itiraz etti Claire, "kendini yormaması lazım. Ben de yemek yapmakla meşgulüm."

Michelle tiz kahkaha attı. "Benim dünyama hoş geldin. Anne olduğunda aynı anda yirmi şey yapmaya alışacaksın Espie'nin onlarla vakit geçirmeyi istediğine eminim. Uzun zamandır görmedi onları," diye ekledi sitem dolu sesiyle.

Bu kimin suçu acaba, diye bağırarak istedi Claire. Bunun yerine dişlerini sıkıp sesini çıkarmadı.

"Merhaba diyelim, sonra gideriz," dedi Michelle.

Claire peşlerinden oturma odasına gitti. Annesi bir bacağı-nı kaldırmış koltukta oturuyor, Holly'yle Cian ona yapay kal-casıyla ilgili sorular sorarak üstüne tırmanmaya çalışıyorlardı.

"Görebilir miyiz?"

"Hayır, içeride."

"Çok hızlı yürümeni mi sağlayacak?"

Espie kahkaha attı. "Hayır, aksine, beni yavaşlatıyor."

"Ne anlamsız!"

Neil ve Michelle içeri girerken, "Çok erken gelmişsiniz," dedi Espie. "Claire'e yardım etmeye mi geldiniz? Ne kibarsı-nız."

Claire gülmemek için kendini tuttu. İkisinin de aklına yar-dım etmenin gelmeyeceğini annesi gayet iyi bilirdi.

"İl, hayır. Seraya gidiyoruz," dedi Michelle.

"Akşam yemeği saatinde dönmüş oluruz," diye ekledi Neil.

"Asıl önemli olan o," dedi Espie. "Yemek yemeye yardım ettiğiniz sürece sorun yok."

Espie'nin yanındayken, sık sık olduğu gibi Michelle'in ka-fası karışmış görünüyordu. Espie'nin iğneli espri anlayışı kar-şısında sürekli dengesini kaybediyor, alınıp alınmaması ge-rektiğinden asla emin olamıyor gibi görünüyordu. "Öğleden sonra çocukları size bırakmayı düşündük. Seni görmeyi çok istiyorlardı."

"Ben de onları çok özledim," dedi Espie torunlarına gü-lünseyerek.

Claire araya girdi, "Anne, yemeğe bir arkadaşımı çağırma-yı düşünüyordum. Olur mu?"

"İhm." Michelle kaşlarını çatarak ona döndü. "Bugün sadece aileyle olmanın daha iyi olduğunu düşünmüştüm."

"Tabi ki canım," dedi annesi neşeli sesiyle. "İstedigini çağırabilirsin, sormana bile gerek yok."

"Fazla zahmet etmemelisin Espie," dedi Michelle. "Hastaneden yeni çıktın."

"Bütün işi Claire yapıyor," dedi Espie, Michelle'e gözünü dikerek, "bugün Claire'den başka kimsenin zahmete girdiği yok. Ben burada kraliçe gibi oturup hepiniz gibi yemek bekleyeceğim."

"Ama etrafında büyük bir kalabalık olması çok yorucu olabilir, sadece aile olsa başka değil mi?" dedi Michelle. "Bizim yanımızda rahat olabilirsin."

"Ben evde büyük kalabalık ağırlamayı severim, bilirsin," dedi Espie, sonra tam ondan bekleneni söyledi, "ne kadar çok, o kadar iyi."

Michelle açıkça bütün gün hazırlamakla uğraştığı aksam yemeğine, bir arkadaşını davet ettiği için çok bencil ve düşüncesiz hissettirmeye çalışarak Claire'e ters ters baktı. "Neyse, sizin kararınız," dedi sonunda.

"Evet, hiç şüphen olmasın ki öyle," dedi Espie neşeyle.

Michelle'in gülümsemesi belirsizce söndü. "Büyükanneye iyi davranın," dedi çocuklara.

"Merak etme, bu ikisinin üstesinden gelirim," dedi Espie.

"Eve dönmen çok güzel," dedi Michelle, çıkmadan önce kayınvalidesini yanağından öptü. "Hoşça kalın."

Michelle'in evden çıkışını izlerken, lanet olası ikiyüzlü, diye düşündü Claire. Çocuklardan önce yıllarca Espie'yi neredeyse hiç görmeye gelmezdi. Kayınvalidesinin pozitif enerjisi emen 'zehirli' bir insan olduğuna karar vererek onu hayatından kasıtlı olarak çıkarmıştı. Claire bunu Michelle'ın blogunda

okumuştı, ayrıca kendini kötü, her şeye burnunu sokan bir kayıinvalidenin kurbanı olarak resmetmişti.

Böyle düşünmesinin nedeni birkaç olaydan aşırı derecede incinmiş olmasıydı. İlk olay Espie'nin, Neil'in otuzuncu doğum günü için düzenlediği sürpriz partiydi. Michelle o gün için hiçbir organizasyon yapmamış olmasına rağmen Espie'nin bütün dikkatleri üzerine çektiğini ve Neil'in hayatındaki bir numaralı kadın olarak, hak ettiği pozisyonu gasp etmeye çalıştığını iddia etmişti. Parti inanılmaz derecede başarılı olup dillerden düşmeyince de daha çok incinmişti. Üstüne Neil, bunun hayatının en güzel günü olduğunu söyleme hatasında bulunmuş, yetmezmiş gibi insanlar aylarca partiyi konuşarak Espie'nin sıcaklığını ve misafirperverliğini övmüştü.

İkinci olay da Espie, ilk torunu Holly'nin doğumundan sonra hastaneye ziyaret gelince olmuştu. Michelle okuyucularına doğumdan sonraki ilk birkaç gün Neil ve kendi annesinden başka hiçbir ziyaretçi istemediğini apaçık yazmıştı; herkese, illa ki bir şey yapmak istiyorlarsa hastane odasında kalabalık yapıp çiçekler ve bebek hediyeleriyle ortalığı doldurmaktansa eve dönüşüne hazırlanmak için huzluğu yemekle doldurup temizlik yapmalarını söylemişti.

Oysa Michelle, bebeğini eve götürmesinin üzerinden çok geçmeden tavrını değiştirmiş, Espie'nin pek de zehirli olmadığına karar vermişti. Geceleri ve hafta sonları çocuksuz hayatın tadını çıkarmak ve yeni bir anne için çok kıymetli olan "kendine ait zaman" bulmak için canı istedikçe bedava bebek bakıcısı olarak onu kullanınca iş değişiverdi. Tabi ki bütün bunu sadece aile uyumu hatırına yapıyor, kendinden büyük ödünler veriyor gibi davranıyordu. Claire bazen Michelle'in kendi saçmalıklarına inandığına emindi.

Claire mutfaktan Luca'yı ararken gelmesini çaresizce istiyordu artık. Ona çok bağlandığını ve şimdiden tekrar görüşmeye çalıştığını düşünür müydü? Telefon çalarken belki de

ona ulaşamasa daha iyi diye düşündü. Tam telefonu kapatacakken Luca cevap verdi.

“Merhaba güzelim. Nasılsın?”

“Selam.” Ona böyle tatlı hitap ettiğini duyunca, aslında hiçbir anlamı olmadığını bilse de içi mutlulukla doldu. “Akşam yemeğine gelmek ister misin, diye aradım.”

“Hâlâ beni beslemek mi istiyorsun?” dedi Luca gülerek.

“Tabi muhtemelen planın filan vardır ama sorayım dedim. Bir sürü yemek...”

“Planım yok, seve seve gelirim. Teşekkürler.”

“Bütün ailem burada olacak,” dedi uyararak. “yani...”

“Endişelenme, yemeğin ortasında üstüne atlamam.”

Claire güldü. “Sadece uyanyorum. Vazgeçmek istersen diye.”

“Hayır.”

“Yani geliyor musun? Yemeğe...”

“Evet, yemeğe geliyorum.”

“Harika. Altı gibi başlarız.”

“Süper. Görüşürüz.”

Ronan, Liz ve çocuklar beş buçukta geldiler. Uzun boylu, zayıf ve çok güzel bir kadın olan Liz yüksek sesli, baskın karakterli ve küstah biriydi. Ama iyi niyetliydi ve Michelle’in aksine içinde fesatlık yoktu. Doğuştan bir problem çözücü olan Liz, sürekli neşeyle, sorulmadan tavsiye verir, Claire’e erkek arkadaş bulabileceği yerler önerir veya Espie’ye denemesi gerektiğini düşündüğü alternatif terapilerle diyetler tavsiye ederdi. Ronan öyle kibar ve uyumlu biriydi ki sürekli yüksek sesli karısı ve gürültülü oğullarının gölgesi altında kalırdı.

Michelle ve Neil de onların hemen ardından geldi. Claire oturma odasında oturan herkese içki verip yemeğin son rötuşlarını yaptı. Herkesi mutfağa çağırırken kapı çaldı.

"Kim geldi?" diye sordu Liz masaya otururlarken. "Biz bize-yiz sanıyordum."

"Claire yemeğe bir arkadaşını çağırdı. Espie'nin evdeki ilk günü, büyük haksızlık hence," dedi Michelle kapıya giden Claire'in ardından fısıldayarak.

"Selam." Luca eğilip dudağına minik bir öpücük kondurdu. "Geciktim mi?" diye sordu elindeki şarap şişesini uzatarak.

"Ah, zahmet etmeseydin, teşekkürler," dedi şişeyi alarak. "Hayır, tam zamanında geldin."

Geri çekilip Luca'ya yol verirken arkasında sırtarak bekleyen Holly'yi gördü. Claire ve Luca'nın peşinden mutfığa koştu. Michelle, şarap ikram edip Espie'nin etrafında koşturarak büyük bir şov sergilerken Liz kendi çocuklarına emirler yağdıyordu.

Claire ve Luca içeri girerken herkes başını kaldırdı. "Luca geldi," dedi Claire, sonra masanın etrafında dolaşarak herkesi tek tek tanıştırdı.

Luca, Claire'in yanındaki sandalyeye otururken Liz yüksek sesle ona doğru konuştu, "E, Claire senden hiç bahsetmedi bize Luca. Umarım seni korkutmayız. Onu böyle pat diye ortaya çıkarmak mantıklı mı sence?" dedi Claire'e.

"Pardon?"

"Yani erkek arkadaşın olduğunu bile bilmiyorduk, şimdi birden bütün aileyle aynı anda tanıştı."

"Ah, hayır... Yani biz..."

"En azından ben bilmiyordum!" diye ekledi Liz. "Bilen var mıydı?" Herkes başını sağa sola salladı. "Bir şey söylemeliydin. Artık sana birini bulma çabalarımı bırakabilirim. Çok şükür!" Kahkaha attı. "Çünkü dürüst olmak gerekirse bütün fikirlerim tükenmişti. Ronan, iş yerindeki o elemana söyle de çekilsin."

"Biz, birlikte değiliz," dedi Claire telaşla Luca'ya bakarak.

Bu kötü bir fikirdi. Luca'nın paniğe kapılmamasını umuyordu. "Sadece arkadaşız. Ama iş yerindeki o elemanı da istemiş olurum," diye fısıldadı ona anlayışla gülümseyen Ronan'a.

"Ama holde öpüştüğünüzü gördüm," dedi Holly muzip gülümsemesiyle.

Claire'in yanakları kızardı. "O çeşit bir öpücük değildi."

"İspiyonculuk yapma Holly," dedi Espie herkes oturup yemeklerden alırken. "E, bize kendinden bahsetsene Luca."

"Ne bilmek istersiniz?"

"Mesela ne iş yapıyorsun? Oradan başla."

"Sanatçırım, resim yapıyorum."

"Resim yapmaya bayılırım!" dedi Holly. "Böyle bir iş olduğunu bilmiyordum."

"Ressamlıkla mı geçimini kazanıyorsun?" dedi Espie. "Ne muhteşem!"

"Pek geçindiğim söylenemez."

"Yine de sevdiğin bir şeyi yapabilmek bence harika bir şey."

"Nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu Liz. "Ronan, Ben'in etini kes!"

"İl, akşam kursunda tanıştık," deyiverdi Claire.

"Akşam kursu mu?" Liz güldü. "Akşam kursunda tanışmak diye bir şey hiç duymamıştım."

"Akşam kursuna gittiğini bilmiyordum," dedi Espie. "Benden de saklamışsın." Claire'e muzipçe gülümsedi.

"Sen hastanedeyken başladım."

"Ne dersi?" dedi Michelle.

"İl... Resim."

"Hm, sen öğretmen miydin?" diye sordu Liz, Luca'ya.

"Evet," dedi Luca, Claire'e halifçe gülümseyerek.

"Resim yapabildiğini bilmiyordum." Ronan şaşkınlıkla kardeşine baktı.

"Zaten yapamıyorum. Bu yüzden ders alıyorum."

"Ben Claire'e bir çeşit... Performans resmi öğretiyorum," dedi Luca.

"Bu öğretilen bir şey miymiş?"

"Ben de hiç düşünmezdim, ilk kez deniyorum."

"Neyse, çok iyi değilim," diye mırıldandı Claire konuyu değiştirmelerini umarak.

"Claire kendine çok katı davranıyor," dedi Luca herkese. "Aslında büyük yatkınlığı var."

"Deniyorum," dedi Claire, "ama yetenekten çok, çaba gösteriyorum diyelim."

"Ne derler bilirsin..." diye lafa girdi Michelle. "Yüzde doksan ter, yüzde on ilham."

Luca güldü. "Evet, bu kesinlikle doğru. Claire çok ter döküyor. Ama son zamanlarda ilham da gelmeye başladı."

"Belki sonra bize çalışmalarını gösterebilirsin," dedi Liz. "Bize bir gösteri yaparsın."

"Evet!" Holly ellerini çırpı.

"Ah, hayır!" dedi Claire bağırarak. "İ... Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Luca güldü. "Claire hâlâ yeteneği konusunda çok utangaç. Çalışmalarını hiç kimseye göstermiyor."

"O kadar da utangaç olamaz ya," dedi Michelle homurdanarak. "Sınıfın geri kalanı görmüyor muydu?"

"Ben Claire'e özel ders veriyordum," dedi Luca, Claire'e çapkınca bakarak.

"Claire yazıları konusunda da çok ketum," dedi Michelle. "Yazdığını biliyor muydun?"

“Evet. Bazı yazılarını okudum. Gerçekten harika.”

Michelle şaşkınlıkla bakakaldı. “Çok ayrıcalıklısın! Hiç kimsenin yazılarını okumasına izin vermez. Ben de yazarım, benimle birlikte bir gruba katılmaya ikna etmeye çalışıyorum ama şimdiye kadar yazılarını sadece Noel ve doğum günü kartlarında görebildim.”

“Michelle ve sen birbirinize yardım etmelisiniz,” dedi Neil, Claire’e buyurganca. “Hiç kimsenin okumasına izin vermeyeceksen yazmanın ne âlemi var?”

“Bir gün göstereceğim, yeterince iyi olmayı bekliyorum.”

“Eninde sonunda gün yüzüne çıkarmak zorundasın,” dedi Michelle. “İnsanların fikrini al. Bu sektörde sana yardım edebilecek insanlarla temasa geç.”

“Michelle bağlantı kurmak konusunda çok iyidir” dedi Neil. “Pek çok faydalı bağlantısı var.”

“Claire hazır olduğunda yayın dünyasının altını üstüne getirecek.” dedi Espie kızına gülümseyerek.

“Arkana yaslanıp birinin bilgisayarına gizlice girerek seni keşfetmesini bekleyemezsin,” dedi Michelle. “Ortaya çıkıp fırsatını yakalamalısın.”

Ona bir kitap sözleşmesi aldığını söylersem yüzünün şekli ne olurdu diye düşündü Claire.

“Senin yayınlanmış bir kitabın var mı?” diye sordu Luca.

“Hayır, henüz yok. Ama yaklaştığımı hissediyorum. Gerçekten an meselesi olduğuna inanıyorum.”

“Sebat etmek önemlidir,” diye katıldı Neil, artık iyice uzayan sohbete katılarak. “J.K. Rowling yayınlanmadan önce kaç kere reddedilmiş, bir bakın...”

Michelle dudaklarını tiksintiyle bükerek, “‘Cinsellik Öyküleri’ blog yazarının kitap sözleşmesi yaptığını duydun mu?” dedi Claire’e. “Başka türlü olamazdı zaten!”

"İl... Evet, duydum," dedi Claire kısık sesle. Michelle'in buna çok sinirleneceğini tahmin etmişti. Luca kaşlarını kaldırarak Claire'e bakarken Claire, sinirle başını sağa sola salladı. "Kim o?" diye sordu Luca masumane bir tavırla.

"S-E-K-S bloğu yazar, basit sürtüğün teki!" dedi Michelle kelimeyi hecelerken çocuklara bakarak.

"Seks dedi!" Holly, küçük kardeşiyle kuzenlerini bilgilendirdi.

"Aşırı derecede iğrenç." Michelle burnunu buruşturdu. "Öyle şeyler satıyor sanırım. Ama ben yine de bu bayağı ortak paydaya hitap etmeyen, gerçek yeteneklere hâlâ yer olduğuna inanıyorum. Bütün umutlarım buna bağlı. Senin de öyle olmalı," dedi kibarca Claire'e.

"Ama ben o bloğu seviyorum," dedi Claire. "Çok iyi bir yazar olduğunu düşünüyorum."

"O pislği okuyor musun?"

"Bence pislik değil."

"İyi bir yazar olabilir ama başka bir konuda yazsaydı asla bu kadar ilgi çekemezdi."

"İnsanlar gerçekten de seksle ilgileniyor." Claire omzunu silkti. Devlet okulu şikâyetlerinden çok daha fazla ilgilendikleri kesin diye düşündü.

"Twitter'da Mark Bell'le nasıl flört ettiğini gördün mü? Bence o kitap anlaşmasını almasının tek sebebi iyi yazması değil."

Claire kaşlarını çattı ama bir şey demedi. Böyle düşünen başkaları da olmadığını umdu.

"Peynirli karnabahar muhteşem olmuş," dedi Neil, tabağına biraz daha alarak. "Aynı annemin yaptığı gibi."

"Claire harika bir aşçıdır," dedi Espie kızına gülümseyerek.

Bazen keske yemek yapacak daha fazla vaktim olsa diyorum," dedi Michelle. "Ama detaylı akşam yemekleri hazırla-

mak için çok meşgulüm. Haftanın her günü çocukları okula götürüyor, öğle yemeklerini hazırlıyor, arkalarını topluyorum. ödevlerini yaptırıp daha milyonlarca şeyle uğraşıyorum. Hafta sonu geldiğinde pizza sipariş etmeye anca halim kalıyor. Dürüst olmak gerekirse hiç kimse, annelerin ne kadar çok çalıştığını asla bilemez.”

“Tahmin bile edemiyorum,” dedi Espie kuru bir ses tonuyla.

Michelle utanacak zarafeti gösterdi. “Sen üç çocukla nasıl baş ettin bilmiyorum Espie, hem de tek başına!”

“Benim zamanımda çocuk yetiştirmek böyle abartılmıyordu. Yaptık bir şekilde. Çocuğumuz her kaka yaptığında ya da sevimli bir şey yaptığında sosyal medyadan bildirmek zorunda olmamamız işimize yaradı belki de. Bu bize zaman kazandırdı!”

Claire gülümsemesini saklamak için ağzını yemekle doldurdu. Ama Luca kahkaha atınca Michelle ona ters ters baktı.

“Tabi o zaman işler daha basitti sanırım,” dedi Michelle. “Aynı baskılar yoktu üzerinizde. Dünya çok daha güvenli bir yerdi; çocukları olduğu gibi salıverip nereye, kiminle gittiklerini düşünmek zorunda değildiniz.”

“Evet, ben de öyle yaptım,” dedi Espie, Luca’ya gözleri parıldayarak bakıyordu. “Çocuklarımı vahşi hayvanlar gibi sokağa salıp, içki ve esrar içerek vaktimi geçirdim. Ah, ne güzel günlerdi!”

“Bak ne güzel büyüdüler,” dedi Ronan, Claire ona gülümsemi, her zaman barış sağlamaya çalışırdı.

Annesi, tam tahmin ettiği gibi Luca’yı çok sevmiştir. Luca’yla sohbet ederken eski günlerindeki gibi canlılıkla gözlerinin içi gülüyordu. Onun serseri çekiciliği ve rahat, dostane tavrı belli ki onu etkilemişti ama bir de onu cuma akşamı, oyun gecesi ne çağırınca Claire şok oldu.

"Cuma gecesi bir grup yaşı insanla kâğıt oynamaktan daha iyi işlerin vardır," dedi Espie, "ama Claire burada olacak. Kek de var."

Luca'nın kabul ettiğini duymak Claire'i iyice şaşırttı.

"Cuma gecesi gelmek zorunda değilsin," dedi sonra onu uğurlarken.

"Gelmek istiyorum. Anneni sevdim."

"O da seni sevdi."

"Hafta içinde konuşuruz değil mi? Telefon seksine ne dersin?"

"Aa, telefon seksi!" Claire bunu tamamen unutmuştu.

"İstersen tabi," dedi Luca, yüzünü izleyerek.

"İyi olur sanırım. Mark Londra'da yaşıyor..." Mark, farklı bir şehirde yaşamamanın yanı sıra sık sık iş seyahatine çıkıyordu. Muhtemelen eninde sonunda ondan telefon seksi beklerdi, özellikle bunu çok sevdiğini söylediği için.

"Blogundaki telefon seksiyile ilgili yazın çok ateşliydi."

"Yarın akşama ne dersin, sekiz gibi? Annemin sevdiği program var, bir saat onunla meşgul olur."

"Sekizde, tamam. Vibratörünü unutma."

"Aa... Bunu hiç düşünmemiştim. Kendim hallederim diye düşünüyorum..." Elini kaldırdı.

"E, sana kalmış. Blogunda kullandığın için..."

"Hmm." Dudaklarını ısırıldı. "Şöyle bir sorunum var, benim vibratörüm yok."

"Hiç kullanmadın mı?"

"Hayır. Alsam iyi olur değil mi?"

"Bence evet. Telefon seksi için kullanmasan bile deneyim kazanmalısın."

"Tamam. Yarın akşam için bir tane alırım."

“Görüşmek üzere.”

“Aa, Luca’yı çok sevdim,” dedi annesi herkes gittikten sonra başbaşalarken. “Ona bayıldım.”

“Harika biri değil mi?”

“Hem ne yakışıklı. Benden çok şey saklamışsın kızım. Hadi anlat her şeyi.”

“Anlatacak bir şey yok anne. Gerçekten sadece arkadaşız.”

“Tüh, yazık olmuş.”

Claire omzunu silkti. Bulaşık makinasını yerleştirmeye başlarken, “Gerçekten yazık,” dedi Espie. “Ha, bu arada unutmamdan söyleyeyim...”

“Evet?” dedi Claire başını kaldırıp.

“Şu akşam kursu saçmalığını bir an bile yutmadım.”

Yirmi Birinci Bölüm

Telefonda Takılmak

Gecenin üçünde telefon çaldı. Bunu bekliyordum. Otoriter Bey iş için Chicago'ya gitti, bu gece için "randevulaştık" daha doğrusu telefon seks yapacaktık.

Aramasını heyecanla bekliyordum, sesini duymak bile bana keyif verdi. "Üzerinde ne var?" dedi hemen klasik olarak. Telefon seksinin şöyle bir güzelliği var, hiç üstüne başına özenmene gerek yok. İstedğin an yalan söyleyebilirsin. Yüz maskesi ve ayıcıklı pijamanla bile olsan üzerinde sütyen ve tanga olduğumu söyleyebilirsin ve sevgilin aradaki farkı anlayamaz. Ama hence bu kandırmak olur, ayrıca ben de bundan keyif almak istediğim için seksi hissetmeliydim. Kendimi buna hazırladım. Bol köpüklü küvette, uzun bir süre uzandım. Yatak odasını mumlarla aydınlatıp hafif müziğini dinlerken, elimdeki şampanya kadehimden yudumlayarak aramasını bekledim. Hatta gerçek bir randevuya gidiyormuş gibi bugün bikini ağdastı yaptırdım, saçlarımı da yaptırdım. Ve üzerimde ne olduğunu sorunca doğruyu söyleyerek çok sevdiği siyah şifon geceliğini ve onunla uyumlu ipli iç çamaşırı giydiğimi anlattım. Beni net bir şekilde gözünde canlandırabilsin diye özellikle bunları seçtim. Beni bunlarla pek çok kez gördüğü için dekoltemin nasıl görüldüğünü çok iyi biliyordu ve şeffaf kumaşın altındaki bedenimi gözünde, yanımdaymışım gibi canlandırabilecekti.

Ben ona sorduğumda, üzerinde ipekli bir pijama altı olduğunu söyledi. Beni mutlu etmek için bunu giydiğini bilerek gülümsedim. Soyunmasını izlemeyi çok severim. Yanımda olup bana dokunabilmesini istediğimi söyledim, bana ayağa kalkmamı ve yanımda olsaydı yapacağı gibi kendime zerk vermemi söyledi.

"Yatağa uzan," dedi, "külotunu çıkar."

Omzumla telefonu tutmaya çalışarak ipli iç çamaşırımı çıkardım.

"Bacaklarını arala," dedi, hemen yaptım. Beni göremediği için bunu bissettirebilmek için elimden geleni yapmaya çalıştım. Ona bugün ağda yaptırdığımı ve tamamen pürüzsüz olduğumu söyledim. Tenimin ne kadar yumuşak ve pürüzsüz olduğunu söyleyince telefonda inledi.

"Ab, güzelim, şimdi seni görmeyi çok isterdim. Benim için kendine dokun."

Kendime dokunmaya başladım. "Islak mısın?" diye sordu bırıltılı ve tok sesiyle.

"Evet," diye fısıldadım. "Çok ıslığım."

"Beni çok sertleştirdin bebeğim."

"Göster bana," dedim. Duyduğum bısırtı sesinden pijama altını çıkardığımı anladım. Aletini, nasıl sert ve kalın olduğunu gözümde canlandırabiliyordum. Chicago'daki otel odasında, bütün güzelliğiyle cırlıcılık uzanmış yattığını düşünürken bu hasret dayanılmaz hale gelmişti. "Seni çok istiyorum," dedim inleyerek.

"Şişş, bebeğim, biliyorum. Ben de seni istiyorum." Onun isteği üzerine geceliğini çıkarınca, aramızdaki okyanusa rağmen birlikte çıplak kalmış gibi bissettik. Burada olsa bana neler yapacağını, bana nasıl dokunacağını söyledi, ben de aynen dediği gibi kendime dokundum. Vibratörün sesi onu heyecanlandıracağı için telefonun yanında çalıştırdım.

"Seni duymak istiyorum," dedi, yüksek sesle, inleyip çığlık atarak orgazm oldum. Hemen peşinden o da bana katıldı, kilometrelerce öteden onu içimde bissettim. Yatağa yaslanıp nefes nefese artçı şoklarla sarsıldım. Bir süre sessizce birbirimizin nefes alış verişini dinledik.

"Bugün nasıldı?" diye sordu sonunda, içimi dindiren tatlı bir sohbete başladık.

"Hadi uyuy şimdi," dedi o buyurgan sesiyle. "Yarın aynı yerde, aynı saatte seni arayacağım."

"Seni bekleyeceğim," dedim.

Bu bekleyiş beni çıldırtacaktı...

"Seks arkadaşın Luca'ymış demek!" Ertesi gün Yvonne lafi hiç uzatmadan pat diye sadede geldi. "Bu ne zaman oldu?"

"Son birkaç haftada."

"Onunla birkaç kereden fazla mı görüştün? Bu inanılmaz!"

"Çok teşekkürler," dedi Claire kupkuru bir sesle.

"Pardon, alınma lütfen. Şaşırdım çünkü Luca normalde kendini tekrar etmeyi sevmez."

"Ciddi bir şey değil zaten."

"O kesin zaten," dedi Yvonne. "Yani söz konusu Luca olunca."

Saygısız ses tonu Claire'in canını sıktı ama Luca'yı savunmaya filan çalışmadı, Yvonne bunu yanlış anlardı. Yine de ortaya çıktığı için en azından Luca hakkında konuşmak için bahane bulmasına gerek yoktu artık.

"Soyadı ne bu arada?" diye sordu.

"Neden?" Yvonne şüpheyle gözlerini kıstı. "Niye sordun?"

"Niye sordum sanıyorsun?" dedi Claire gülerek. "Kimlik hırsızlığı mı yapacağım sanki, devlet sırrı değil ya!"

"Neden ona sormuyorsun?"

"Sorarını. Ama hep unutuyorum." Hem sevişmenin ortasında sorulması uygun bir soru da değildi. Doğru düzgün tanıştırılmadıkları için bu aşamada artık dert etmek için biraz geçti. Evine bir daha gittiğinde resimlerinin altına attığı imzaya dikkatle bakmalıydı.

"Tamam, söyleyeyim," dedi Yvonne. "Ama kendi isminin yanına defterine yazdığını görmeyeyim sakın!"

"Söz," dedi Claire gözlerini yuvarlayarak.

"Ffrench-Carroll."

"Hmm," Claire gülümseyerek başını eğdi. "Claire Ffrench-Carroll. Kulağa hoş geliyor değil mi?"

"Söylediğime pişman etme beni."

"Bayan Ffrench-Carroll... Luca ve Claire Ffrench-Carroll. Defterim nerede? Hemen yazıp nasıl görüldüğüne bakmak istiyorum."

"Yapma Claire..."

"Hemen de inanıyorsun." Claire sırttı. "Annesinin bir kitap yazdığından bahsetmişti, ona bakmak istedim. Sorun değil ya! Başka bir amacım yok."

"Aa evet! Luca'yla ilgili bir kitap yazmıştı," dedi Yvonne pis bir koku almış gibi burnunu buruşturdu.

"Luca'yla kardeşini evlatlık alışıyla ilgili değil mi?"

"İi, ondan da biraz bahsediyor. Ama asıl konusu Luca'yla asla bir bağ kuramaması ve kendini asla ona yakın hissedememesi."

"Ah tanrım!"

"O zamanlar büyük satış yapmış anlaşılan. Annemin bundan bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum. Çok tartışmaya neden olan bir kitaptı. Duygularını böyle açık ve dürtüstçe belirttiği için epey övgü aldı. Fakat bazı insanlar, Luca da dâhil, bunu yazmaması gerektiğini düşündü. Luca'nın inanılmaz hassas olduğu bir konudur."

"Şaşırmadım. Bu korkunç olsa gerek."

"Aynen. Annenin bütün dünyaya seni sevmediğini söylemesi berbat bir şey olmalı."

"Kitabın ismi ne?"

"Çalıntı Çocuk. Annesinin ismine bakmak istersen Jacqueline Ffrench. Carroll babasının soyadı."

"Bu sana gelmiş," dedi Tom, arka odadan çıkıp Claire'e büyük bir paket verdi.

"A, teşekkürler," diyerek paketi aldı. Kitap gibi geliyordu ama kitapçıda çalışırken ona kim kitap göndermiş olabilirdi ki? Merak ederek özenle paketi açtı. Dorothy L. Sayers'ın polisiye serilerinin illüstrasyonlu iç kapaklı, harika, kumaş kaplı baskısını görünce heyecandan nefesi kesildi. Kimden geldiğini anlamak için notu okumasına bile gerek yoktu. "Seni düşünüyordum ve bunları buldum. Mark :* "

O akşam sekize on kala, Claire yatağının ucuna oturmuş gevşemeye çalışıyordu. Oysa bu akşam için hazırlanmak oldukça stresliydi, seksi hissetmekten ziyade kendini oldukça bitkin hissediyordu. Bir kere denemeye karar vererek öğle arasında bikini ağdasi yaptırmıştı. Telefon seksi yazılarından birini okuyunca kurgusal Otoriter Bey karakteri için girdiği zahmetten sonra Luca'ya aynı değeri göstermemek haksızlık, hatta saygısızlık olurdu. Oysa bu şeyleri kurgusal olarak yazmak gerçek hayatta yapmaktan çok daha kolaydı. Öğle arasını güzellik salonunda geçirince sandviç almaya bile vakti kalmamıştı.

Sonra iş çıkışı vibratör arama stresıyla geçti. Dükkâna girme cesaretini toplamak çok zor gelmişti, çok oyalanmak zorunda kaldığı için eve geç gelmişti. Hava buz gibiydi, bıçak gibi kesen rüzgârda eve varmaya çalışırken bütün enerjisi tükenmişti. Akşam yemeği hazırlayıp annesiyle birlikte yemek yedikten sonra annesinin sevdiği dizinin başlamasına dakika-

lar kala bulaşıkları yerleştirebildi. Espie'nin en büyük zevki olan *Holby City* sayesinde Claire odasına kapanmak için bahane bulmak zorunda değildi. Ama küvette uzun uzun keyiflenmeyi bırak yatağa oturup Luca'nın aramasını beklemeden önce duş almaya bile vakti yoktu. Gevşeyip moda girmesine yardım edeceğini umarak kendine bir kadeh şarap koyup odasına çıktı.

Annesinin bir saat daha sesini çıkarmayacağından emindi, yine de kapısını kilitledi. Sonra şarabından büyük bir yudum içip kadehi makyaj masasına koydu, giyecek bir şeyler aradı. Telaşla çekmeceleri açıp M&S pamuklu iç çamaşırları ve siyah, yün külotlu çorapları eşelerken kendini seksi hissetmek yerine sıcaktan terledi. Maalesef iç çamaşırı koleksiyonu kurgusal kişiliğinin giyim zevkiyle uzaktan yakından alakalı değildi. Şeffaf gecelikleri ya da dantelli külotları yoktu. Kendine saygısı olan hiçbir adama yarı ereksiyon yaşatacak kadar bile bir şeyi yoktu. Mutlulukla pijama giymekte karar kıldı. Yine de bunu doğru düzgün yapmak istiyordu.

Sutyen ve pijama altının elinden gelenin en iyisi olduğuna karar verip çabucak soyundu ve bulduklarının en iyilerini giydi. Seksiden ziyade sevimli olmuştu ama bu kadarıyla yetinecekti. Ayrıca önemli olan giysilerin altında ne olduğuydu dedi kendi kendine, en azından bikini ağdası yaptırmıştı. Tam Brezilya ağdası yaptırmaya cesaret edemese de normalin biraz yukarısına kadar yaptırmıştı. Göğüslerinin arasına parfüm sıkıp cep telefonunu alarak yatağın ucuna oturdu. Yeni vibratörünü poşetinden çıkarırken telefon çaldı ama arayan Luca değil Mark'tı. Sonra telaşı biraz dinince hediyesine teşekkür etmek için onu aramayı düşünüyordu.

"Selam Mark!" Sesini zorla sakın göstermeye çalıştı. "Kitaplar için çok teşekkür ederim. Bayıldım!"

"Ah, geldi demek. Harika."

Evet, sonra seni arayacaktım. İl...” Bekleyen çağrı uyarısı gelince lafı kesikli. “Pardon, biri arıyor. Aşamam sorun olmaz değil mi?”

“Ben seni tutmayayım. Önümüzdeki cumartesi Dublin’e gelmeyi planladığımı söylemek için aradım, tabi senin için sakıncası yoksa. Müsait olur musun?”

“Evet, harika!”

“Tamam, uçak biletimi alayım o zaman. Sadece bir geceliğine gelebilirim ama hiç yoktan iyidir. Yarın sabah bileti ayarlayınca seni ararım.”

“Tamam, hoşça kal. Tekrar çok teşekkürler.”

Claire telefonu kapatıp diğer çağrıya cevap verdi.

“Merhaba,” dedi Luca.

“Merhaba,” dedi Claire nefes nefese, telefonu kulağına yaklaştırıp vibratörü kutusundan çıkardı. Şimdi Luca’yla telefondayken bu işi nasıl yapacağını hiç bilmediğini fark etti. Önce havadan sudan bahsetmeli miydi yoksa bu havayı bozar mıydı? Hemen başlamalı mıydı? Hattın diğer ucundaki Otoriter Bey olsaydı ne yapacağını bilirdi. “Nasılsın?”

“İyi. Sen iyi misin? Sesin biraz...”

“Bugün stresli bir gündü sadece.”

“Hâlâ yapmak istiyor musun? Başka zaman yapabiliriz...”

“Hayır, sorun yok.” Derin bir nefes aldı. “Şimdi hazırım.”

“Ee... Üzerinde ne var?”

“Sutyen ve pijama altı. M&S’den takım aldım. Seksi bir şey bulamadım. Çok güzel bir takım, pembe ve dantelli, pijama altı kısa.”

“Peki.” Luca’nın kıkır kıkır güldüğünü duydu. “Kaç paraydı?”

“İl. hatırlamıyorum. Epey oldu, ama fazla giymediğim yani

eski..." Claire, Luca'nın onunla dalga geçtiğini neden sonra fark edip durdu. "Pardon, gereksiz bilgiler veriyorum."

"Önemli değil. Ama sohbet kısmını kesinlikle geliştirmemiz lazım."

"Gardırobumu da... İı, senin üzerinde ne var?"

"Siyah, ipekli baksır."

"Gerçekten mi?" Bu hiç Luca'nın tarzı gibi değildi.

"Hayır." Sesinden gülümsediği belliydi. "Gerçekten bilmek istemezsin."

"Hayır, söyle."

"Polar."

Claire kıkır kıkır güldü. "Sahi mi? Bu kadar mı?"

"Palto, çizme, ne ararsan. Hava buz gibi."

"Üzgünüm. Bugün gerçekten çok soğuktu."

"Neyse, fanlı ısıtıcıyı yatak odasına getirdim, birazdan ısınır. O zaman soyunurum."

"Soyunmak zorunda değilsin. Öyleymiş gibi yapınız."

"Hayır, olmaz. Doğru düzgün yapmalıyız."

"Tamam. Ama o fanlı ısıtıcılar çok yakar."

"Ah bebeğim beni çıldırtyyorsun," dedi Luca. "Elektrik fatu-ramdan konuşman beni çok sertleştirdi."

"Pardon. Tamam, baştan başlayalım." Derin bir nefes alıp yatağa uzandı. "Üstümde dantelli bir sutyen ve tanga var." dedi kısık ve şuh bir sesle.

Bir anlık sessizliğin ardından Luca konuştu, "Claire?"

"Mm?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Aa! Hayır!" Claire'in yanakları kızardı. Seksi konuşmayı bile eline yüzüne buluşturuyordu.

"Yatakta uzanıyor musun? Yanında olmayı isterdim."

"Ben de." Claire iç çekti.

"Sutyenini çıkar ve benim yaptığım gibi kendine dokun."

Claire telefonu yatağa koyup sutyenini çıkardı. Sonra telefonu geri eline alıp dalgınca memeleri avuçladı, meme uçlarını sıkarken aynı anda vibratörün kullanım kılavuzunu yatağın üzerinde düzledi.

"Konuş benimle," dedi Luca. "Bana ne yaptığını anlat."

"İl, kendime dokunuyorum. Meme uçlarımı okşuyorum."

"Sertleştiler mi?"

"Hm? Ah, evet, hem de çok."

"Bunu düşünmek bile beni sertleştiriyor," dedi Luca. "Yanında olsam meme uçlarını emerdim."

"Sen, ıı... Bir şey yapıyor musun?"

"Evet, aletimi okşuyorum ve..." dedi gülerek. "Biraz uzamaya başladı."

Claire de gülüşüne karşılık verdi. "Ah keşke orada olsaydım. Büyüyüp şişmesine bayılıyorum."

"Şeyime şişko mu diyorsun?"

"İyi anlamda."

"Sen ne... Sen..." Luca güçlkle konuşmaya çalışırken gülme krizine girdi.

Claire, "Polarını çıkardın mı?" diye sorunca Luca iyice krize girdi.

"Bunun telefon seksinde söylenecek en uygunsuz cümle olduğuna eminim. Polarımın fermuarını açıyorum," dedi boğuk sesiyle. "Şimdi atkımı da çıkanyorum," dedi kıkır kıkır.

Claire öyle çok gülüyordu ki gözlerinden yaş geldi. "Atkıyı boynundan çıkarırken çok seksi görüldüğüne eminim."

"Tamam, belki baştan başlamalıyız," dedi Luca sonunda

kendine gelerek. "Hadi ikimiz de soyunalım."

"Tamam." Claire gözyaşlarını silerek iç çamaşırını çıkardı. "Aa, bu arada bugün ağda yaptırdım."

"Tamamen mi?" diye sordu Luca hırıltılı sesiyle.

"Hayır, ama normalden biraz daha fazla. Gittiğim salondaki kız her zaman beni Brezilya ağdasına hatta tamamını almaya ikna etmeye çalışıyor. Ama bu kadarına bile izin verdiğim için mutlu..."

"Claire," dedi Luca azarlayan bir ses tonuyla.

"Ah özür dilerim. Üstünde bir çizgi kaldı, bacaklarını da pürüzsüz ve ipek gibi."

"Mm, keşke yanında olup tadına bakabilseydim," dedi Luca sesi hırlayarak. "Ağzıma gelene kadar seni yalardım."

Claire bu sözleri duyunca birden bacaklarının arasının sırlıklam olduğunu hissetti. "Beni sırlıklam ediyorsun," dedi. En azından bu kısmı doğrudu ve söylerken kendini salak gibi hissetmedi.

"Yatakta çırlıçıplak uzanıp bacaklarını aralamış halini gözümde canlandırmak beni sertleştiriyor. Bacaklarını aç, kendine dokun."

Claire dediğini yaptı, zevkten nefes alış veriş derinleşmeye başladı.

"Tadına bak, ben yanındaymışım gibi."

"İl... Nasıl? O kadar esnek değilim ki?"

"Parmaklarını yala."

"İl... tamam." Telefonda ses çıkararak diğer elinin başparmağını emmeye başladı.

"Tadının muhteşem olduğunu biliyorum," dedi Luca. "Anlat bana."

"İl... Enfes!"

Luca hafifçe güldü. "Claire..."

"Muhteşem. Hmm. Parmak ısırtacak kadar."

"Dediğimi yapmadın değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Claire. "Pardon ama iğrenç bence."

"Hiç de iğrenç değil." Luca iç çekti. "Tamam, vibratörünle oynayalım biraz. Aldın mı?"

"Evet." Doğrularp vibratör ve kullanım kılavuzunu eline aldı. Birinci adım pilleri takmaktı. Pil! Yatağın ucuna kayıp pilleri alıp paketi açtı. Tabi ki piller açılmamak üzere paketlenmişti. "Biraz bekle," dedi Luca'ya, telefonu yatağa bırakıp iki eliyle açmaya çalıştı. "Tamam, geldim." Telefonu omzunda dengeleyerek kullanım kılavuzunu okudu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Luca.

"Bu şeye nasıl pil takacağımı öğrenmeye çalışıyorum."

"Pil takmadın mı?"

"Vaktim olmadı. Bu akşam işten eve dönerken aldım, sonra yemek yapmam gerekti ve..." Yine günlük muhabbete dalarak havayı bozuyordu. "Pardon."

"Önemli değil. Vibratör nasıl?"

"İt, çok gerçekçi sanırım, tabi mor olması haricinde."

"Mor mu?"

"Evet. Ya mor ya pembe vardı. Pembe belki daha gerçekçi olurdu ama cart pembeydi, yani sanmıyorum. Neyse, karar verecek fazla vaktim yoktu, hemen eve gelip yemek yapmam gerekiyordu, bir de dükkânda çok garip bir adam vardı hemen oradan çıkmak istedim."

"İlk kez mi seks dükkânına girdin?"

"Evet. Blog için araştırma yaparken internetten bir şeye bakmıştım ama hiç gerçek bir dükkâna girmedim. Ama dükkân çalışanı çok iyiydi. O tuhaf adam içeride olmasaydı biraz daha kalabilirdim."

“Umarım seni rahatsız etmedi.”

“Tezgâhtar kız bana vibratörleri anlatırken adam gelip bizi dinledi. Sonra kız bana göstermek için vibratörlerden birini çalıştırdı! Alet kafası titreyerek çalışmaya başlayınca Claire dehşete düşmüştü.

“Belki bir gün birlikte gideriz,” dedi Luca. “O zaman rahat rahat bakarsın.”

“Aa, bu iyi olur. Teşekkür ederim.”

“Önemli değil. E... Neredeydik?”

“Pilleri takmak için kullanım kılavuzunu okuyordum.”

“Şimdilik vibratörü bıraksak? Daha fazla vaktimiz olduğunda onu da kullanırız. İlk seferinde kendi başına olman daha iyi olabilir.”

“Tamam, haklısın. Elimi kullanırım.” Claire uzandı ve tekrar başladılar.

Kendini kaptırıp bütün endişelerini unutmaya başladı. Luca kulağına mırıldanarak ona ne kadar sertleştiğini anlatırken, kendine dokunmasını, Luca ona aynı şeyleri yaparken neler hissettiğini anlatmasını isterken iyice gevşedi.

“Yaklaştın mı?” diye sordu Luca, nefes alış veriş giderek hırıltılı hale geliyordu.

“Evet,” dedi Claire bir nefeste. “Çok yaklaştım. Gel...”

Derken kapı çaldı ve Claire donakaldı.

“Claire?” Annesi sesleniyordu. “Çay yapıyorum. İster misin?”

“Kahretsin! Bekle,” telefona fısıldayarak birden alev almış gibi telefonu fırlattı. Çırpınarak yataktan fırladı, sabahlığı alıp üstüne giydi. Sonra kıpkırmızı görünmediğini umarak kapıyı açtı. “Pardon. İ... Bacaklarıma ağda yapıyordum.”

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Önemli değil. Bitti zaten.” Ah, keşke...

"Çay içer misin o zaman?"

"Canım iste..."

"Sana söylememiştim ama bugün senin en sevdiğin meyveli keki yaptım."

"Harika!" Ağlamak isterken gülümsedi. Annesi onun için onca uğraşa girmişken hayır demek ayıp olurdu. "Ortalığı toplayayım hemen aşağı geliyorum."

"Tamam o zaman. *Yemekteyiz* i kaydetmiştim, onu izlerken yeriz."

"Süper." Claire kapıyı kapatırken saate baktı. Dokuzu yeni geçiriyordu. Nasıl bu kadar geç olduğunu fark etmemişti. Saçma sapan sohbetlerle zaman kaybetmemeliydiler. Hep onun suçuydu, Luca hep konuya odaklanmaya zorlamıştı onu.

"Pardon," dedi telefonu alarak. "Zamanımız doldu. Annem geldi."

"Bitirecek kadar bile vaktin yok mu? Birkaç dakika sürer en fazla."

"Olmaz. Annem bekliyor, birlikte meyveli kek yiyip *Yemekteyiz*'i izleyeceğiz."

"Hm, tamam."

"Sen, ıı...Devam edecek misin?"

"Evet. Ama aklımda sen olacaksın."

"İyi. Teşekkürler," dedi Claire, sonra birine mastürbasyon yaparken onu düşündüğü teşekkür etmesine güldü.

"İı, Claire? Aşağı gitmeden önce..."

"Evet?"

"Bana resmini gönderir misin?"

"Benim resmimi mi? Çıplak?"

"Evet. Yeni saç modelinle."

"İı... Şey..."

“Önemli değil,” diye lafını böldü Luca. “İstemiyorsan sorun değil. Ben yine de seni düşünceğim zaten.”

“Hayır, tamam,” dedi Claire, cesur olmak istiyordu. Sınırlarını aşmaya ihtiyacı vardı ve bu iyi bir başlangıçtı. “Gönderirim. Bir dakika.”

Sabahlığını çıkarıp kendini bir çerçeve içinde görebilmenin tek yolu bu olduğu için aynanın önünde durdu. *Selfie* çekmekte çok iyi değildi, içine sinen bir resim çekebilene kadar birkaç kez denedi.

“Tamam,” dedi telefonu tekrar eline alarak. “Çok iyi değil ama şimdi gönderiyorum.”

“Teşekkürler tatlım.”

Vedalaşıp telefonu kapatırken Claire resmi mesaj attı. Sonra pijamasını giydi. Tam aşağı inecekken telefonuna mesaj geldi. Luca’dandı: Çok güzel bir resim, teşekkür ederim. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. :*

Claire gülümseyerek telefonu yatağa attı. Göz ucuyla vibratöre baktı. Bu gece yatarken onu denemeye karar verdi. Tezgâhtarın söz verdiği kadar sessiz olsa iyi olurdu.

Yirmi İkinci Bölüm

Çavuşevsku rejiminin 1989 yılında düşüşünün ardından, Romanya'da ortaya çıkan dehşet dolu yetimhane raporlarından etkilenen Jacqueline Ffrench, 1990 yılında Romanya'ya seyahat etti. Bir kamyon dolusu giysi ve oyuncakla yardım etme arzusunu yanında getirdi. Geriye döndüğünde artık bir ailesi vardı, üç yaşındaki kızı Alina ve yedi yaşındaki oğlu Luca.

Fakat İrlanda'ya döndüğünde küçük kıızıyla kısa sürede bir bağ kurarken evlatlık oğlu ona bir yabancı gibi geliyordu. Küçük çocuğa gönülsüzce annelik yaparken oğlanın hayatı boyunca mahrum kaldığı en önemli şeyi ona vermeye çalıştı: sevgi ve ilgi. Bu aşırı derecede açık sözlü kitabında yazar oğluyla bağ kuramayışını sürükleyici bir dille anlatırken iyi niyetin her zaman yeterli olmadığını ve sevginin her yürekte yeri olmadığını gözler önüne seriyor.

Claire'in parmağı "Satın Al" düğmesinin üzerinde gidip geldi. Luca'nın özel hayatına burnunu sokuyor gibi hissediyordu ki bu saçmaydı çünkü okumak isteyen herkes bu kitabı satın alabilirdi. Yine de bu vicdanını rahatlatmaya yetmedi. Yabancıların Luca'nın ıstırap dolu çocukluğunun detaylarını irdelediğini düşündükçe yüreği eziliyordu. Birden hiç tanımadığı bir kadına karşı nefret duymaya başladı. Annesi ona bunu nasıl yapabilmmişti? Onu sevmemesi yeterince korkunçken bir de üstüne alenen aşağılaması ve ilişkilerini malzeme olarak

kullanıp ona ihanet etmesi Luca için çok acı verici olmalıydı. Onu nasıl derinden etkileyeceğini hiç düşünmemiş miydi? Cevapları bulmaya çalışır gibi yazarın resmine dikkatlice baktı ama tek gördüğü güzel gülümsemesi olan çekici, sarışın bir kadındı.

Derin bir nefes alıp kitabı sipariş etti, sonra annesinin bu gece için hazırlanmasına yardım etmek üzere odasından aşağı indi. Onun cuma gecesini, bir avuç emekliyle kâğıt oynayarak geçirmeye hazırlandığını, daha kötüsü bunu hevesle beklediğini görse Yvonne isteri krizine girerdi. Oysa annesinin arkadaşları çok eğlenceliydi. Claire cuma akşamı buluşmalarını gürültülü barlar ve kulüplere tercih ederdi. Bazen tüm arkadaşlarının sevgilisi olmasına ve kimsenin onu hafta sonları dışarı sürüklemeye çalışmamasına içten içe seviniyordu. Tabi ki bazen erkek arkadaşı olsun isterdi ama o kişiyi bulmak için bar ortamına katlanmaya hazır değildi. Neyse zaten şimdi Luca vardı. Tamam, erkek arkadaşı olmayabilirdi ama iyi arkadaşlardı ve düzenli seks yapıyorlardı, yani erkek arkadaşla yeterince yakındı. Bu gece onu göreceği için heyecanlıydı, gerçi hâlâ gelmekten vazgeçmesinden korkuyordu. Bugün için yapacak daha iyi bir şey bulmuş olabilirdi.

Annesi mutfak masasına oturmuş pizza hamuruna domates sosu döküyordu. Fırından taze çıkmış, limon glazürlü kek tezgâhın üzerinde soğumaya bırakılmıştı.

"Ne kadar uğraşmışsın," dedi Claire, kekin üzerine eğilip derin derin kokusunu içine çekti. "Muhteşem kokuyor." Buzdolabına gidip işten geldikten sonra hazırladığı pizza malzemelerini çıkardı.

Masadaki annesine katılıp pizza yapmasına yardım etti "Anne, Jacqueline Ffrench diye bir kadının yazdığı Romanya'dan evlatlık aldığı oğluyla bağ kuramadığı hikâvesini anlatan eski bir kitap var, hatırlıyor musun?"

"Ah, evet," diye yanıtla Espie hemen. "Ortalığı karıştırmıştı, oldukça da beğenilmişti. Ama ben o küçük çocuğa çok üzül-müştüm." Kederle başını iki yana salladı. "Kadını *The Late Late Show*'da izlemiştim, herkes ona muhteşem bir şey başarmış gibi bu kitabı yazmasının ne kadar cesurca olduğunu söyle-mişti. Oysa bence bu zalimlikti. Hiçbir anne çocuğuna bunu yapmamalı." Pizza hamuruna bir kaşık sos döktü, kaşığı daireler çizerek içeriden dışarıya doğru çevirdi. "Onu geri vermeyi bile düşündüğünü söyledi."

"Tanrım!"

"Yazık! Ayakkabıyı dükkâna iade eder gibi. Bir de insanlar duygularını itiraf ettiği için onu övüyordu." Espie iç çekti. "O çocuğa ne olduğunu merak ediyorum." Pizzayı malzemelerini koyması için Claire'in önüne itti. "Neden sordun?"

"Onunla tanıştım," dedi Claire sessizce rendelenmiş peyniri serpiştirirken. Başını kaldırıp annesine baktı. "Sen de."

Espie düşünür gibi kaşlarını çatı. Sonra gözleri kocaman açıldı. "Luca mı?" dedi bir nefesle, eliyle ağzını kapadı.

Claire başıyla onayladı. "Ah tanrım! Yazık, hem ne de sevimli bir çocuk."

"Ona hiçbir şey söyleme anne," dedi Claire. "Bundan konuşmak istediğini sanmıyorum."

"Öyledir eminim. Bütün o çocuklara neler olduğunu düşündükçe," dedi Espie gözleri yaşla dolarak. "Televizyonda izlediğim o yetimhanelerin halini asla unutmayacağım, sevecek kimsesi olmayan bir sürü bebek. İnsanlar çocuklara nasıl böyle davranabilmiş?"

"Bilmiyorum," dedi Claire üzgünce.

"Yetmezmiş gibi sonra ondan kurtulmak isteyen bir anne-ye düşmüş!" İç çekti. "Şimdi ailesiyle iyi anlaşıyor mu, biliyor musun?"

"Çok yakın olduğu bir kız kardeşi var. Aynı zamanda evlatlık alınmışlar. Ama annesiyle aralarının bozuk olduğunu hissediyorum."

"Buna şaşırmam."

"Kardeşi beni doğum günü partisine davet etti. Orada annesiyle tanışırım herhalde. Ona nasıl kibar davranacağımı bilmiyorum."

Espie düşünceli bir şekilde Claire'e baktı. "Luca'ya çok değer veriyorsun değil mi?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "Öyle."

"İstersen bu gece burada kalabilir. Bunu biliyorsun değil mi."

"Biliyorum anne. Ama o öyle biri değil."

"Benim kalbim için endişelenmene gerek yok. Şok geçirip ölmem. Ya da hanemize utanç getirmekle suçlamam seni."

Claire güldü. "Biliyorum. Ama gerçekten sadece arkadaşız."

"Bence çok yazık olmuş."

"Aslında, potansiyel olarak başka biri var. Londra'da oturuyor. Önümüzdeki cumartesi buraya geliyor, ben de yakında bir hafta sonu onu görmeye gideceğim, tabi senin için sakıncası yoksa."

"Tabi ki. Keyfine bak. Nerede tanıştınız? Başka bir 'akşam kursu' mu?"

"İnternette tanıştık, Twitter filan. Birkaç hafta önce Dublin'e geldiğinde de görüştük."

"Gerçekten ne ketummuşsun." dedi Espie şaşkınlıkla kızına bakarak. "Ortada bir adam bile yokken bir anda arkamı dönüyorum ve etrafın sarılmış. Belki daha sık hastaneye girmeliyim."

"Hayır, sakın. Bedeli bu olacaksa manastıra katılmaya razıyım."

"Senden harika bir rahibe olurdu." Annesi hınzırca gülümse-
sedi.

"Hayatımı derin düşüncelere adayıp kitaplarımla huzur bu-
lurdum."

"Ve günahlarını düşünürdün," dedi Espie, son pizzayı da
ona uzattı. "Tabi önce biraz günah işlemiş olman lazım yoksa
düşünecek hiçbir günahın olmadığı için sıkıntıdan patlarsın."
Kapı çalınca ayağa kalkmaya çalıştı.

"Ben bakarm," dedi Claire annesine oturmasını işaret ede-
rek.

"Selam." Claire kapıyı açtığında Luca, karşısında gülümse-
yerek duruyordu.

"Geldin!" dedi gözlerinin içi gülererek.

"Geleceğimi söylemiştim ya?" Hole girip yanağına öpücük
kondurdu.

"Fikrini değiştireceğini düşündüm."

"Neden?"

"E. cuma gecesini annem ve arkadaşlarıyla geçirmek pek
havalı bir şey sayılmaz."

"Havalı mı?" Luca gözlerini yuvarladı. "On altı yaşında de-
gilim." dedi peşinden mutfığa gelerek.

"Luca! Seni tekrar görmek ne güzel canım."

Kapı tekrar çaldı. Espie, Claire'in itirazına rağmen koltuk
değneklerini alıp bakmaya gitti. Jim'le birlikte içeri girerken
Claire pizzaları fırına koyuyordu. Uzun, gri atkuyruklu, iri
adam, omzunda gaydası, kollarında on ikilik bira paketiyle
içeri geldi. Jim, Espie'nin eski erkek arkadaşıydı ama hâlâ bir-
birlerine çok düşkünlerdi. Claire kendini bildi bileli hayatla-
rında olduğundan bazen neden ayrıldıklarını düşünürdü. Ha-
rika bir çift olurlardı.

“Claire!” Jim biraları masaya koyup müzik aletini yere bırakarak onu kucakladı. “Kim varmış burada?” dedi Luca’ya dönerek.

“Bu Claire’in arkadaşı Luca,” dedi Espie.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum Luca,” dedi elini samimi-yetle sıkarak. “Sen de çalar mısın?”

“Neyi?”

“Müzik aleti,” diye açıkladı Espie. “Sana söylemeyi unuttum. Kâğıt oynadıktan sonra genelde müzik çalarız.”

“A, hayır. Hiç müzik yeteneğim yoktur.”

“Şarkı söyleyebilir misin peki?” dedi Jim hevesle.

“Pek sayılmaz. Sadece duş alırken, Claire size bunda da pek başarılı olmadığımı söyleyebilir,” dedi ona gülümseyerek.

Espie hemen gözlerini Claire’e çevirdi. “Luca ressam,” dedi Jim’e kendi oğlundan bahseder gibi gururla.

“Ressam mı?” Jim besbelli etkilenmişti. “Ne harika!”

Claire bira kartonunu açıp şişeleri buzdolabına yerleştirmeye başladı. “Ben içeriyi hazırlayayım,” dedi işi bittiğinde.

“Ben yardım ederim,” dedi Luca, peşinden oturma odasına gitti.

Mutfaktan uzaklaşır uzaklaşmaz, “Neden duş olayını söyledin?” dedi Claire kızgınlıkla. Büyük yuvarlak masaya tabakları dizmeye başladı. “Al, bunları yerleştir,” dedi Luca’ya peçeteleri uzatarak.

“Pardon. Sır olduğunun farkında değildim.”

“Yattığımızın mı? Evet, biraz öyle.”

“Neden? Benden utanıyor musun?”

“Hayır, tabi ki! Ama annemle konuşmak isteyeceğim bir konu da değil.”

“Annen süper biri. Sorun etmeyeceğine eminim.”

"Ah etmez tabi. Bu gece burada kalabileceğini söylüyordu."

"Gerçekten mi?" Luca yaptığı işi bırakıp kaşlarını kaldırdı. "Yani annen kendi çatısı altında seninle dilediğim gibi takılabilmeme izin mi verdi?" diye sordu eğri bir gülümsemeyle.

"Ama ona arkadaş olduğumuzu söyledim, Mark'tan bahsettim, sonra sen gelip şey deyince..."

"Özür dilerim."

Claire iç çekti. "Önemli değil."

"Hâlâ birbirimizin seks arkadaşı olabiliriz."

"Sanırım." Annesinin buna hiç aldırmayacağını biliyordu, hem bazen Luca burada kalabilseydi işleri çok kolaylaşırdı. Vitrinden kadehleri alıp yerleştirmeye başladı. "İstemiyorsan müzik için kalmak zorunda değilsin bu arada."

"Çok isterim."

"Çok iyilerdir. Jim gayda çalar, annem bodhran çalar. Sıkılırsan istediğin zaman gidebilirsin."

"Peki ya sen? Sen bir şey çalıyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedi yanakları kızarak. "Arada onlara katılırım ama tam olarak müzik aleti çaldığımı söylenemez..."

"Şarkı mı söylüyorsun?"

"Hayır."

"Ne o zaman?"

"Utanc verici bir şey aslında," dedi yüzünü ekşiterek.

Luca sırttı. "Tarak ve kâğıt mı?"

"Hayır! Gerçi pek farklı da sayılmaz."

"Hadi... Söyle."

"Kaşık," diye mırıldandı. "Kaşık çalarım."

Luca başını geriye atıp kahkaha attı. "Kaşık mı çalıyorsun? Cidden mi?"

“Aa!” dedi Claire şakayla omzunu yumruklayarak. “Jim bana ta çocukluğumda öğretmişti.”

“Peki sadece kaşık mı yoksa başka mutfak malzemeleri de çalıyor musun? Sarımsak ezici? Peynir rendesi?”

“Tamam, seksi bir müzik aleti olmadığını kabul ediyorum.”

“Müzik aleti bile değil o bebeğim... Yemek aracı!”

“En azından senin çalığından daha fazlası.”

Tam sofrayı kurmayı bitirdiğinde kapı çaldı. Espie herkesi oturma odasına getirip Luca’yı insanlara tanıştırdı.

Lily kambur, beyaz saçlı, kibar, kırışık gülümsemeli bir kadındı. “Luca, unutmamaya çalışırım,” dedi tokalaşırken. “Hatıram eskisi gibi değil. Lady Gaga’yım işte.”

Önceden pek çok kez yaptığı bir espri olmasına rağmen Espie, Claire ve Jim ona güldü.

Tel tel gri saçlı, sürekli yüzünde bezgin bir ifade olan, tıknaz bir kadın olan Mary elinde keman çantasıyla gelmişti. “Tanıştığımıza çok sevindim Luca,” dedi eğri büğrü, kıvrık parmaklarıyla elini sıkarken. “Kemanı getirdim,” dedi Espie’yle Jim’e. “ama çalabilir miyim bilmiyorum. Geçen hafta kireçlenmem azdı. Bir denerim.”

Espie’nin komşuları Nancy’yle Michael da gitarlarıyla gelmişti. Yirmi yıl önce Cork’tan Dublin’e taşındıklarından beri Espie’nin evinin karşısında oturuyorlardı.

Herkes müzik aleti çantalarını bırakıp birbirleriyle selamlaştıktan sonra büyük yuvarlak masada yerlerini aldı. Bu rengârenk insan grubu Espie sayesinde bir araya gelmiş, uzun yıllar geçtikçe güçlü arkadaşlıklar kurmuşlardı; Claire, birbirlerinin arkadaşlığından böylesine keyif almalarını çok duygusal buluyordu.

“Aramıza taze kan gelmiş,” dedi Jim, ellerini ovuşturarak Luca’nın yanına oturdu.

"Kırk beş oynamayı bilir misin Luca?" diye sordu Espie.

"Hiç bilmem."

"Aa, sadece taze kan değil, yeni bir avımız da oldu!" dedi Jim.

"Endişelenme, seni ezmesine izin vermem," dedi Espie.

"Sadece ufak paralarla oynuyoruz," dedi Claire Luca'nın yanına oturarak.

Akşam ilerlerken Claire sürekli içki ve yemekleri tazeledi. Annesinin eğlendiğini görmek güzeldi, Luca'nın da mutlu olduğunu gördüğüne sevindi. Kadınlar ona hayran kalmış, sürekli pizza ve kek yedirmeye çalışarak ne kadar yakışıklı olduğunu söylüyorlardı.

"Eşitlenmek için aramıza bir erkeğin daha gelmesi iyi oldu," dedi Michael. "Hep sayımız az, değil mi Jim?"

"Öyle. Neslimiz tükeniyor," dedi Jim hak vererek.

"E, kadınlar daha uzun yaşıyor," dedi Espie, "çünkü biz daha zor ve ibretlik yaşıyoruz. Ha unutmadan söyleyeyim, Luca, gelecek ay doğum gününe gelmelisin. Parti veriyoruz."

"Harika! Çok isterim."

"Altmış dokuza giriyorum ama yine de kutlayacağım."

"E, nerelisin Luca?" diye sordu Jim, Lily'nin elini oynamasını beklerken.

"Dublin'de büyüdüm. Ama Romanya'dan evlatlık alındım."

"Romanya mı? O korkunç yetimhanelerden birinde miydin?" diye sordu Nancy acıyan bakışlarla.

"Evet. Birkaç tanesinde yaşadım aslında."

Claire ona özür dileyen gözlerle baktı, Luca belli ki umursamıyordu, hafifçe omzunu silkti.

"Ah, ne korkunç," dedi Jim omzunu sıvazlayarak. "Buna üzüldüm."

"Biraz daha kek yesene," dedi Mary tabağı ona uzatarak.

“Kilo alma derdin olmadığı kesin.”

“Berbat yerlerdi değil mi?” Michael üzgünce başını iki yana salladı.

“Disneyland olmadığı kesin,” dedi Luca.

“Çavuşevsku ve karısı öldürmekle yetinmedi,” dedi Espie.

“Ama şimdi buradasın,” dedi Jim, teselli ederce Luca’nın elini tuttu. “Önemli olan bu.”

“Ve harika bir kız da bulmuşsun kendine,” diye ekledi Michael, Claire’e göz kırparak.

Claire tedirgince kıvrandı, oysa Luca gülümseyerek büyük bir dilim kek daha aldı.

“Hâlâ sıra sende Lily,” dedi Espie arkadaşına dirsek atarak.

“Koz neydi?”

“Karo!” dedi herkes hep bir ağızdan sabırla.

Oyundan sonra herkes müzik çalmaya hazırlanırken Michael, Luca’ya sordu, “Sizin halk şarkılarını bilir misin Luca?”

“Dalkey’de büyüdü o,” dedi Claire.

“Maalesef. Yedi yaşından beri Romanya’ya gitmedim. Zaten şarkıcı da değilim.”

“Anlaşılan sadece Claire için şarkı söylüyor,” dedi Espie cilveyle.

“Kâğıdınız var mı?” diye sordu Luca, Claire’e.

“Tabi.” Holün karşısında çalışma odası olarak kullandığı odaya gidip A4 kâğıdı aldı.

Kâğıdı getirince Luca teşekkür edip cebinden kurşun kalemını çıkardı. “Resminizi yapmamın sakıncası var mı?” diye sordu kâğıdını kalemını havaya kaldırarak.

“Hayır, kesinlikle yok,” dedi Espie, herkes de onayladı.

Müzik çalmaya başlayınca Luca’nın parmakları kâğıdın üzerinde uçuşmaya başladı, Claire onu izlerken hem vetene-

ğine hem de sadece birkaç kalem dokunuşuyla her insanın karakterini yakalayabilmesine hayran kaldı. Kısa sürede masanın üzeri skeçlerle doluydu. "Çok iyiler," dedi Luca kaotik müzik grubuna bakarak.

"Öyleler gerçekten." Hepsi çok güzel çalıyordu, sırayla şarkı söyleyen Nancy'yle Jim'in sesleri de muhteşemdi.

Tek detone olan ses kemandan geliyordu, Mary yanlış notalara bastıkça sürekli olarak insanın kulağını tırmalıyordu. "Pardon, berhattım değil mi?" dedi ilk şarkının sonunda. "Elle-rime istediğim hareketleri yaptırıyorum bir türlü."

"Harikasın Mary!" dedi Jim. "İçinden geçenleri biliyoruz."

"Belki çalmasam daha iyi," dedi üzgünce. "Herkesin keyfini kaçırmak istemem."

"Saçmalama," dedi Espie. "Sensiz hiç tadı olmaz."

"İl, madem öyle diyorsunuz..." Tekrar cesareti yerine gelen Mary çaldığı notaların çoğunu yanlış basarak bütün gece keyifle çalmaya devam etti.

"Sözümü geri alıyorum," dedi Luca sonra mutfakta baş ba-şalarken. "Kaşık çok seksi bir müzik aletiymiş." Claire'i kollarına alıp öptü, bir elini bluzunun altına sokup sırtını okşadı. "Seni özledim," dedi. "Birlikte olmayalı uzun zaman geçmiş gibi hissediyorum."

"Ben de seni özledim."

Eğilip tekrar öperken Claire, nefesi kesilerek öpücüğüne karşılık verdi.

"Gelecek hafta da seni göremeyeceğim," dedi Claire. "Perşembe günü dükkânda bir kitap günü var, cumartesi de Mark geliyor, annemi çok sık yalnız bırakmak istemiyorum."

"Mark mı geliyor?" Luca kaşlarını çatarak onu bıraktı.

"Sadece bir geceliğine."

“Ama hâlâ beş randevu kuralın geçerli değil mi?”

“Evet. Hâlâ pratik yapmam lazım.”

“Tamam. İyi. Seni acele ettirmesine izin verme.”

“Etmem,” dedi Luca’nın somurtkan yüzüne ve aşırı korumacı tavrına gülererek. Hani bilmese onu kıskandığını bile düşünecekti.

“Hazır mısın Luca?” dedi Jim kapıda belirerek. Luca’yı eve bırakmayı teklif etmişti.

Claire kapıda onları uğurlarken, “İki hafta sonraki cumartesi görüşürüz o zaman,” dedi Luca. “Hâlâ Alina’nın partisine geliyor musun?”

“Kesinlikle. Gelirken seni alırım.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kızlar İçin Farklı

Üçlü seksin şöyle bir sorunu var: herkes aynı şeyi istiyor ama hiç kimse istediğini alamıyor, paradoksal ama gerçek bu. Gözünüzün önüne üçlü seks getirmeye çalışın. Ne görüyorsunuz? (Dersin sonunda size geri döneceğim.)”

Üçlü seks fikrini hep çok beyecan verici bulmuşumdur. Aslında en sevdiğim fantezimdir, yakın bir zamanda Garip Bey’in de aynı şeyleri hissettiğini öğrendim. E, ne güzel, daha ne? İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Ama şöyle bir şey var, üçlü seks deyince benim bayalımda canlandırdığım şey, ben ve iki karşı cinsin üyesi, sanırım pek çok insan için de bu aymıdır Yani, artık pek de güzel değil...

Yine de Garip Bey bana üçluden bahsetmeye başlayınca peşin hüküm vermeden ona bir şans verip tam olarak ne istediğini sordum, hani olur ya belki beni şaşırtabilirdi. Bu üçlünün oyuncularını kim olacaktı diye sordum.

Sevgili okuyucu, tabi ki şaşırmadım. “İkimiz ve bir kadın daha,” oldu cevabı, hem de bir çırpıda söyledi aklındakini. Sanki bunu enine boyuna düşünmüştü. Hatta benim gruba dâhil olmayacağımdan endişelendiğimi bile düşünmüş olabilir. “Tabi ki sen de olacaksın bebeğim,” dedi beni yatıştırma-ya çalışarak. “Sensiz tadı olmaz.” Aman ne güzel.

Ona üçlü fantezisini anlatmasını isteyince ayrıntılarıyla anlattı. Diğer kız yüzüne otururken ben aletini emecektim;

o beni becerirken diğer kız götünü parmaklayacaktı; diğer oyuncuyla birlikte birbirimize dokunup ona bir şov sergileyerek aynı anda ona oral seks yapacaktık. Çok erotik bir fanteziydi, daha anlatırken bile aleti sertleşti. Anlatırken bana dokundu ve ikimiz de tabrik olduk.

Onun için heyecan verici bir fanteziydi, bunu yaşayabilmesini istedim. Ona yapacağımı söyledim ama tek bir koşulum vardı: o da karşılığını verecekti.

Bu da ne demek, diye sordu. İstedğim her şeye evet demek istediği belliydi, kendi fantezisini gerçekleştirmek için yanıp tutuşuyordu. Çoktan bir kız seçip seçmediğini merak ettim, bu ismi sonra belli olacak diğer oyuncu zaten çoktan seçilmiş miydi?

Benim üçlü fantezimi gerçekleştirme koşuluyla onun fantezisini kabul ettim. Onun bana anlattığı gibi ayrıntılarıyla istediklerimi anlattım; beni arkamdan tutup memelerimi okşarken diğer adamın bana oral seks yapışını izleyecekti...

Daha fazla anlatamadım. "Bir dakika," dedi. "İki erkekle mi üçlü yapmak istiyorsun?"

"Evet, tabi ki," dedim. "Aynı senin gibi. Karşı cinsten iki kişiyle birden birlikte olmayı hayal ediyorum."

Ağzı apaçık kalırken ona fantezimi anlatmaya devam ettim; bana sarılırken kulağıma fısıldadığı şeylerle beni sırlıslıkla edeceğini... Bana oral seks yapan adam, Garip'e beni ne kadar heyecanlandırıldığını söyleyecekti. Bedenim orgazmıla titreyip sarsılmaya başlarken Garip beni tutacak. Yatağa bastırıp zevkin her anını bütün yoğunluğuyla hissetmemi sağlarken ben zevkten ağlayacaktım. Üst üste gelirken kulağıma beni sakinleştirici şeyler fısıldayacaktı. Sonra aletlerini içime alacaktım, önce birini, sonra diğerini, biri ağzıma biri içime girecekti.

Ona fantezimin bütün çeşitlerini anlattım. Anlatırken  slandım, benim iki erkeğin arasındaki halimi, diğer adamın beni becerirken bizi izlemesini, başka bir adamın aletini emmemi izlemeyi d   nd  k e o da heyecanlanıyordu. Ben anlatırken beni  pererek bana dokundu ve sonunda çok uzun bir süre boyunca sevi tik. Orgazm olup yatakta kıvrılırken sanki söylediklerimi hatırlamı casına beni yatağa bastırıp kıpırdamama izin vermedi.

"Fantezini dinlemek çok ate liydi," dedi sonra.

"E. i li  yapmak istiyor musun peki?" diye sordum.

"Biz ve bir kadın daha mı? Kesinlikle evet."

"Ama biz ve bir erkek daha... Fantezimin ateşli olduğunu s ylemi tin. Seni oldukça tabrik ettim."

"Evet, seni anlatırken dinlemek ate liydi. Ama bunu yapamam. Başka bir erkekle olmaz."

"Neden?"

"      eşcinsel değilim!" diye bağırdı sonunda, sanki yeterince ba ırırsa daha fazla ikna olacaktım gibi...

"Ama ben de değilim Garip."

Ben de değilim.

Bana kızlar için farklı olduğunu anlatmaya çalıştı. Kadın bedeninin daha yumuşak, güzel ve daha arzulanır olduğunu söyledi. Ona göre nesnel değildi kadın v ucudu. Yatılı okullardaki kızları, yastık kavgalarını anlatmaya başladı...

"Bu sadece erkeklerin fantezisisidir," dedim ona. "Yatılı okula g tmedim."

Onun bir erkekle olmak istemeyece i gibi benim de bir kadınla olmak istemedi ime onu ikna etmeye çalıştım ama anlamadı. Bundan porno filmleri suçlu tutuyordum. Madonna ve Britney'yi suçlu tutuyorum. Bir de Katie Perry'yi. Erkeklerin sürekli kadınların kız kıza seks yapmaktan zevk

alacağımı düşünmesine şaşmamalı. Tüm gereken biraz cüret ya da biraz ikna kabiliyeti, sonra bir bakmışsın kızın biriyle öpüştüyorsun, hem de bundan zevk alıyorsun.

Kısacası Garip Bey'le benim, yakın gelecekte üçlü yapabileceğimizi sanmıyorum. Çünkü ikimiz de aynı şeyi bisediyoruz: karşı cinsten iki kişiyle aynı grupta olmak!

(Yani, gördüğünüz gibi, karşı cinsin iki üyesiyle aynı anda sevişmek mi istiyordunuz? Anca rüyanızda görürsünüz...)

Perşembe akşamı Bookends, Rosy Sinnott'un ilk romanının tanıtım günü nedeniyle dolup taşıyordu. Tom ve Claire kasada satışla ilgilenirken Yvonne, şarap ve soda servisiyle meşguldü.

Tom kasanın yanında dizili Rosy'nin kitaplarını işaret ederek, "Okudun mu?" diye sordu Claire'e.

"Evet, harika olmuş bence. Ya sen?"

"Aynen." Rosy'nin romanı şimdiden yılın en iyi ilk romanı olarak görülüyor, basında büyük ilgi çekiyordu.

"Aa, bana şunlardan lazım," dedi Rosy, tezgâha yaklaşıp içki tepsisine işaret etti.

"Buyur," dedi Yvonne, Rosy bir kadeh beyaz şarap aldı.

"Tebrikler Rosy," dedi Tom. "Çok büyük ilgi çektin. Kitabına bayıldım."

"Ah, teşekkür ederim Tom. Sözlerin çok değerli."

Tom bir müşteriyle ilgilenmek için arkasını dönünce, "Tebrikler," dedi Claire. "Umarım başarılı bir şekilde devamı gelir."

"Teşekkürler. Bu çok heyecan verici," dedi, etraftaki ziyaretçilere, vitrindeki kitap kopyalarına ve kitap kapağının posterine baktı. "Çok gergin ama heyecan verici bir deneyim."

"Senin için çok mutluyum Rosy. Kitabın harika, bu ilgiyi hak ediyorsun."

“Hâlâ buna inanamıyorum! Gerçek bir kitabın üzerinde ismini görmek muhteşem bir şey.” Şarabından bir yudum içti. “Umarım sana da sıra gelir.”

“Umarım,” dedi Claire özlem dolu bir gülümsemeyle. Rosy onun da yazdığını biliyordu. Yazma ve yayıncılık etkinliklerinde pek çok kez yolları kesişmişti.

“Pardon.” Rosy’nin editörü yaklaşarak dirseğine dokundu. “Böldüğüm için kusura bakma,” dedi Claire’e, “ama konuşma kısmına geçsek iyi olur ne dersin?”

“Tabi,” dedi Rosy kadehini bırakarak. “Sonra konuşuruz,” dedi Claire’e. Editörüyle birlikte dükkânın bir köşesine kurdukları kürsüye doğru ilerledi.

Claire bunun gibi etkinliklerde hep hafif bir kıskançlık sızsı hissederci, kendisi de kitap sözleşmesi almış olmasına rağmen Rosy’yle editörü kitapla ilgili söyleşi yaparken biraz da olsa imreniyordu. Hiç kendi adına düzenlenmiş, böyle bir etkinliği olacak mıydı diye düşündü, Mark’ın onunla ilgili konuştuğunu, herkese nasıl harika bir yazar olduğunu, nasıl muhteşem bir kitap yazdığını anlattığını hayal etti. Mark bloğunu kitap halinde yayınlayacağı için çok heyecanlı olsa da gerçek ismini kullanabileceği, ailesine ve arkadaşlarına anlatabileceği, annesinin gurur duyacağı bir kitap yazabilseydi harika olurdu.

Romanı üzerine daha çok vakit harcamalıydı. Son zamanlarda annesiyle ilgilenmek, Luca’yla görüşmek ve bloğunu yazmaktan kitabını çok ihmal etmişti. Ama Mark’ın okuyabilmesi için uygun hale getirmeyi çok istiyordu. Bloğu toparlayıp son vermek için başka bir neden de buydu, romanı üzerine çalışacak vakti olacaktı. Çünkü asıl istediğinin bu olduğunu düşündü Rosy gruba tanıştırılıp mikrofonu eline alırken. Bir gün Rosy’nin durduğu yerde durmak istiyordu, bunu elde etmek için elinden gelen ne varsa yapardı.

Cumartesi günü Claire, Mark'la üçüncü randevusuna gitmek üzere hazırlandı. Mark öğleden sonra Dublin'e uçmuştu, Mark'ın kaldığı Merrion Oteli'ne yakın bir restoranda akşam yemeği için buluşacaklardı. Mark'ın daha fazla kalmak için zamanı olmaması kötü olmuştu ama en azından dün gece Londra'daki bir arkadaşının bekârlığa veda partisine katılmış, yarın bir vaftiz töreni için Edinburgh'a gitmeden önce bu kadarık da olsa zaman ayırabilmişti. Claire birkaç saat geçirmek için bu kadar uğraşmasından etkilenmişti.

Aşağı indiğinde, "Çok güzel görünüyorsun," dedi annesi.

"Teşekkürler." Bu gece için özel olarak yeni bir elbise almıştı. "Geç kalmam."

"İstediğin kadar gecikebilirsin," dedi Espie. "Endişelenme, senin gelmeni beklemem." Annesi mutfak masasında oturduğu halde nefes nefeseydi, sesinde hafif bir titreme vardı.

"Anne, iyi misin?" diye sordu Claire yanına gidip yüzüne bakarak.

"İyiym," dedi Espie, ama sesinde çok bariz bir hırıltı vardı, Claire'in yüreğini korku kapladı.

"Sesin hiç iyi gelmiyor." Masaya oturup annesinin elini tuttu. "Çıkmasam iyi olur."

"Saçmalama. Bugün kendimi fazla yordum, o kadar." Nancy'yle Michael onu Kildare'deki Japon Bahçesi'ne götürmüşlerdi. "Temiz hava çarptı herhalde, biraz bitkinim. Bu gece erken yatarım, bir şeyim kalmaz."

"Hemen iptal edebilirim. Mark bunu hiç sorun etmez."

"Sadece seni görmek için ta Londra'dan gelmiş, olur mu öyle şey? Kesinlikle iptal etmeyeceksin."

Claire bunu düşündü. Belki annesinin yanında kalması için birini arayabilirdi. Neil ve Michelle cumartesileri hiç dışarı çıkmazlardı. Belki ikisinden biri gelip...

“Michelle’i başıma sarmayı sakın aklından bile geçirme. Bir şeyim yok. En kötüsü panik düğmesine basarım.” Her zaman boynunda taşıdığı, tıbbi acil durum kolyesini işaret etti.

“O raddeye gelmeden önce beni ara.”

“Tamam. Ama şimdiden kendimi iyi hissediyorum,” dedi sesi daha güçlü çıkarak. “Hadi, randevundan öyle kolay kolay yırtamazsın.”

“Peki. Ama kendini kötü hissedersen hemen beni aramaya söz ver.”

“Söz veriyorum.” Espie elini okşadı. “Hadi şimdi git, eğlenmene bak, istediğin kadar geç gelebilirsin. Hatta istersen hiç gelme.”

“Anne! Eve geleceğim.”

“Seni görmek ne güzel,” dedi Claire Mark’a restorana oturduklarında. “Sadece bir geceliğine geldiğine inanamıyorum.”

“Sen buna değersin.” Ona bakarken gözleri parlıyordu. “Muhteşem görünüyorsun.”

“Teşekkürler.” Claire’in yanakları kızardı. “Sen de,” dedi çekinerek. Annesi için endişelenmese Mark isterse odasına gitmeye hazırды. Onu öpmeyi çok istiyordu, seks beklemediğini bilerek onunla biraz vakit geçirmek harika olurdu. Bütün hafta Luca’yı görmemiş olmak da hiç iyi gelmemişti. Belki bundan sonra Mark’la görüşmeden önce biraz enerjisini atmak için Luca’yla görüşse iyi olurdu, tıpkı partiye gitmeden önce bir şeyler yemek gibi.

Ama bu gece Mark’la birlikte kalamayacaktı. Gevşemekte zorluk çekiyordu. Telefonunu masaya koymuştu. Bunun kabalık olduğunu düşündüğünden normalde böyle yapmazdı ama annesi arayabilirdi.

“Son blog yazını okudum,” dedi Mark. Ses sonundaki hafif çekimserlik Claire’i endişelendirdi.

“Hm?”

“Evet. İtiraf etmeliyim biraz...”

“Sevmedin mi?” diye sordu endişeyle.

“Hayır, sevdim. Ama sanırım biraz... Hayal kırıklığına uğradım.”

“Hayal kırıklığı mı?” Ah kahretsin! Üçlü seksi seviyor muydu yoksa? Ondan böyle bir beklentisi mi vardı? Bloğunda yazmış olduğu şeylerden sonra böyle bir beklentisi olması hiç sürpriz olmazdı. Neyse ki üçlü seks sevdiğini yazmamıştı. “Sen... Üçlü sever misin?” diye sordu yüzünü ekşiterek.

“Hayır!” dedi Mark kahkaha atarak. “Kesinlikle hayır. Yani hiç denemedim gerçi...”

“Evet, ben de.” Sonra grup seksle ilgili bir yazı yazdığını hatırlayınca yanakları kızardı.

“E, yazıyı mı beğenmedin o zaman?” diye sordu Claire. Üçlü konusunun dert olmadığına öyle rahatlamıştı ki kırıdığı potu umursamadı. “O yazıyı kitaba eklemesek de olur.”

“Hayır, yazıyı gerçekten beğendim. Ama şey...” Sonra tereddüt ederek iç çekti. “Çok saçma ama benden biraz da olsa bahsedebileceğini düşünmüştüm.”

“Hmm!” Claire, Mark’ın onunla ilgili yazacağını bekleyeceğini hiç düşünmemişti ama tabi ki mantıklıydı. Mark sürekli gerçek insanlarla ilgili yazılar yazdığını sanıyordu.

“Üzgünüm, saçma olduğunu biliyorum.” Yerde huzursuzca kıpırdanarak başını çevirdi. “Yani henüz beşinci randevumuza bile gelmedik.”

“Bloğumda yazdığım herkesin gerçek olmadığını en iyi sen biliyorsun.”

“Biliyorum ama Sanatçı gerçek biri, şu aralar onunla görüştüğünü biliyorum. Bu yüzden sandım ki...”

"Hımm." Mark'ın kıskandığını görmek onu çok şaşırttı. Bunu hiç beklemiyordu. "Seninle farklı..." Neden farklı olduğunu nasıl açıklayacağını bilemedi. Luca haricinde yazabileceği tek gerçek kişi olacağını ona söyleyemezdi. Öte yandan birlikte olduktan sonra bile asla onunla ilgili yazamayacağını da bilmesini istiyordu.

"Nasıl farklı?" diye sordu Mark.

"İl... İlk olarak, blogumu biliyorsun," dedi bahane yaratarak. "Diğerleri bilmiyordu, yani okumayacaklarını biliyordum ya da şans eseri okusalar bile benim yazdığımı bilmeyeceklerdi. Seninleyken isimsiz değilim, senin okuyacağını bile bile senin hakkında yazamam."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Mark. Sonra düşünerek başını yana eğdi. "Senin öteki karakterinden ne kadar farklı olduğunu unutuyorum."

Claire yine Mark'ın onu İyiKız'la kıyaslayarak hayal kırıklığına uğramadığını umdu. "İnternette apaçık yazmak daha kolay. Özellikle de hiç kimse kim olduğunu bilmezken."

"İlk olarak' demiştin. İkinci nedeni ne?"

Claire derin bir nefes aldı. Ona karşı en azından kısmen de olsa dürüst olma zamanı gelmişti. "Çünkü seninle aramızdaki şeyin daha önce yaşadıklarımın farklı olduğunu düşünüyorum. Daha yoğun bir şeyler olacağını hissediyorum. Daha doğrusu öyle olmasını istiyorum." Eline yüzüne bulaştırmaktan korkarak nefesini tutup Mark'ın tepkisini bekledi.

"Ben de bunu isterim," dedi Mark hemen. Claire rahatladı, Mark'ın korkup kaçmayacağını bilmesi gerekiyordu. Luca'yla çok fazla vakit geçiriyordu. Bütün erkeklerin bağıllık fobisi olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Gözleri birbirine kenetlenince Mark'ın bakışları birden yoğunlaştı.

Sonra Mark gözlerini kaçırdı. "O konuda bir şey söylemek istiyorum," dedi kahve kaşığıyla oynayarak. "Benim gördüğüm başka kimse yok, yani eğer buna devam edeceksek..."

"Ah! Evet." Claire'in yanakları kızardı. "Ne demek istediğini biliyorum."

"Uzun mesafeli bir ilişkide bunun zor olduğunu biliyorum, belki yeterince evrim geçirmemiş olduğumu düşünebilirsin ama ben paylaşmayı sevmem."

"Hayır, tabi ben de aynı düşünüyorum. Seni bir başkasıyla görmek istemem. Yani ben de şimdi kimseyle görüşmüyorum."

"Sanatçı haricinde mi?"

"İi, evet. Ama o sadece belirli bir süreliğine. Yakında sona erecek."

"Gerçekten mi?" Mark memnun olmuş görünüyordu.

"Evet. Beşinci randevumuz geldiğinde kesinlikle bitmiş olacak."

Claire yemek boyunca cep telefonuna bakmamaya çalışarak bütün dikkatini Mark'a vermişti ama bir an telefonunun melodisini duyunca yerinden sıçradı. Yandaki masadan geldiğini duyunca rahatladı. Yine de tedirgin olarak o andan sonra sürekli telefonuna baktı. Ama şöyle bir sorun vardı: annesinin onu rahatsız etmek istemeyeceğini bildiği için aslında çok kötü bir duruma düşmeden telefon edeceğine de güvenmiyordu, durum iyice kötüleştikten sonra aramasından korkuyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Mark tabakları toplandıktan sonra. "Biraz huzursuz görünüyorsun."

"Özür dilerim. Annem için endişeleniyorum. Bu akşam biraz rahatsız görünüyordu. Aslında yemeği iptal edecektim..."

"Tanrım, söyleseydin keşke."

"İyi olduğunu söyledi, dışarı çıkmam için ısrar etti ama... Üzgünüm, bu gece erken ayrılırsak senin için sakıncası var mı? Bir türlü rahat edemiyorum."

"Hayır, tabi ki yok." Mark çoktan garsondan hesabı istemişti.

"Kendimi berbat hissediyorum," dedi Claire özür dilercesine, gerçi bir yandan da rahatlamıştı. "Bunca yol geldin, hem de sadece bir geceliğine..."

"Gerçekten önemli değil." Mark deri dosyanın arasına bir miktar para koyup garsona üstünü almasını söyledi. Sonra çıkmak üzere ayağa kalktılar.

"İstersen kahve içmek için bize gelebilirsin," dedi Claire restoranın önünde.

"Gerçekten mi?"

"Tabi annem de evde olacak."

"İi, onun için sakıncası yoksa..."

"Hayır! Kesinlikle hayır, bunu çok ister. Sadece seni uyar-mam gerekiyor..."

"Oynaşmak yok mu?"

Claire kahkaha attı. "Onu demek istememiştim. Seni an-nemle tanışmaya götürdüğümü düşünmeni istemem. Birlikte yaşıyoruz sadece."

"Annenle tanışmayı çok isterim," dedi Mark. "Hem seninle daha fazla vakit geçirmeyi de çok isterim."

Claire takside onu uyarmaya devam etti. "Annem ne bloğu ne de kitap sözleşmesini biliyor. Sadece internette tanıştığım biri olduğunu sanıyor, gerçi bir düşününce yalan değil."

"Tamam."

"Haa, bir de endişelendiğim için geri dönüğümüzü söyleme."

"Hayır, tabi ki."

Claire Mark'ın eline dokundu. "Bunun için çok teşekkür ederim."

"Önemli değil." Mark elini tutarken Claire minnettarca gülümsedi.

Eve geldiklerinde alt katın ışıkları hâlâ yanıyordu.

"Erken geldin," diye seslendi annesi oturma odasından televizyon sesini bastırarak.

"Merhaba." Claire kapıdan başını uzattı. "Kahve içmeye geldik."

"Aa!" Espie kumandayla televizyonu kapatıp yerinde doğruldu.

"Anne, bu Mark," dedi Claire peşinden oturma odasına giren Mark'ı tanıstırarak.

"Merhaba," dedi Mark, annesiyle tokalaştılar. "Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Kennedy."

"Bana Espie diyebilirsin," dedi gülümseyerek. kanepeye dokundu, "Otursana."

Mark kanepeye oturdu. "Espie, ne hoş bir isim. Çok sıra dışı."

"Esperanza'nın kısaltılmışı."

"Oscar Wilde'in annesinin ismi gibi mi? Neydi adı?"

"Yaklaştın," dedi Espie. "Onun adı Speranza'dı. Ama bu sadece kalem ismiydi."

"Ah tabi."

"Tanıştığımıza çok sevindim Mark ama umarım benim yüzümden erken gelmemişsinizdir." dedi gözlerini kısp şüphesiyle Claire'e bakarak.

"Hayır, burada kahve içmek istedik," dedi Claire masumca. "Ben suyu ısıtayım."

"Ben istemem," dedi Espie ayaklanarak. "Yatacağım."

"Emin misin?"

"Siz geldiğinizde yatmak üzereydim zaten. İyi geceler tatlım," dedi Claire'e. "Hoşça kal Mark. Eminim bir gün tekrar görüşürüz."

"Evet, umarım. İyi geceler."

"Kahve?" dedi Claire sonunda yalnız kaldıklarında. "Yoksa şarap mı alırsın?"

Mark arkasına yaslanıp onu süzdü. "Gel buraya," dedi kanepeli okşayarak. Gözleri ağırlaşmıştı.

Claire yanına oturunca Mark kolunu omzuna koydu. "Annenin iyi olmasına sevindim."

"Erken kalktığımız için üzgünüm."

"Önemli değil."

Mark yüzüne yaklaştı, sonra öpüşmeye başladılar; önce uzun, yavaş öpücükler sonra telaşlı ve alevli hale gelirken birden, Claire'in annesi yukarıda uyurken, ergenler gibi kanepede birbirlerinin üzerine atladılar.

"Claire," dedi Mark nefes nefese, gömleğini pantolonun içinden çekti, "sana bir şey sorabilir miyim?"

"Hmm." Claire gömleğinin altına elini sokup sıcak, sert tenini okşamaya başladı.

"Hiç kuralları bozduğun olur mu?" Claire'in bacağına kaldırıp beline dolarken Claire ona yaslanan şeyin sertleşmesini an be an hissedince nefesi kesildi.

"Bazen." Şu anda beş randevu kuralını unutup hemen oracıkta, oturma odasının kanepesinde onu içine almaktan başka bir şey istemiyordu. Ama henüz buna hazır değildi. "Ama asla kendi kurallarımı bozmam."

Mark sıcak nefesiyle alnını yüzüne yaslayıp durgunlaştı. "O zaman taksi çağırırsam iyi olur." Üzerinden kalkıp doğruldu, saçlarını düzeltti.

Taksi geldiğinde kapıda öpüşerek vedalaştılar. Sonra Claire odasına çıktı. Beşinci randevu için sabırsızlanıyordu. Ama şimdi vibratörle pratik yapmak için mükemmel bir fırsat, diye düşünerek komodinin çekmecesini açtı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sonraki cumartesi Luca evinden çıkarken, "Aa, çok şık olmuştun Luca," dedi Julia. Çok güzel bir gündü, bodrum kattaki dairede birlikte oturan zayıf, neredeyse içi görünecek kadar solgun olan Polonyalı kızlar Julia ve Danuta apartmanın önünde basamaklarda oturmuş akşam güneşinin tadını çıkararak şarap içiyorlardı.

"Nereye gidiyorsun? Büyük bir randevun mu var?"

"Partiye gidiyorum." Luca kızların arkasındaki basamağa oturup hediye paketini yanına koydu. "Kız kardeşimin doğum günü." Başını güneşe çevirip gözlerini kapayarak gevsemeye çalıştı. Akşam havası hâlâ biraz sıcaktı.

"Şarap ister misin?" diye sordu Danuta. Luca gözlerini açınca kızın şarap şişesini salladığını gördü.

"Hayır, teşekkürler," dedi saatine bakarak. "Claire birazdan burada olur." Saat daha yediyi çeyrek geçiyordu, çok erken hazırlanmıştı. Claire'in gelmesini beklerken giderek gerilip huzursuzlaşmıştı. Evde aşağı yukarı volta atmaya daha fazla dayanamaz hale gelince aşağı inip dışarıda beklemeye karar verdi.

"Kız arkadaşın mı?" Julia gülümsedi. "Güzel kız."

Luca güldü. "Evet, çok güzeldir. Ama kız arkadaşım değil."

Julia ve Danuta birbirlerine, tabi canım, der gibi gülümse-diler ama hiçbir şey söylemeden sohbetlerine devam ettiler.

Luca bir daha saatine baktı, sadece bir dakika geçmişti. Bu kadar gergin hissetmesi çok saçmaydı ama anne habasının

evine gitmeyi hiç istemiyordu. Bunu bir başkası için kesinlikle yapmazdı ama Alina'nın hatırına dişini sıkıp katlanacaktı. Hatta sevimli görünmeye çalışıp sevgi dolu evlat kılığına bile bürünebilirdi. Gerçekte durumun çok farklı olduğunu biliyordu.

En azından Claire yanında olacaktı. O yanındayken o kadar da kötü olamazdı. Bir açıdan bu partiye gitmeyi istiyordu. Claire sadece arkadaşı olsa ve kalbi Bay Mükemmelle ait olsa da annesinin bu sevgi dolu, iyi kalpli, temiz yüzlü ve en önemlisi ona değer veren kızı görmesini istiyordu. Çocukça bir şekilde Jacqueline'i haksız çıkarıp aslında sevilebilen bir insan olduğunu ve Claire'in de bunun kanıtı olduğunu göstermek istiyordu. Saçma bir düşünce olduğunu bilse de Claire'i annesinin gözüne sokarak onun yetersizliklerini yüzüne vurarak sonunda bir şeyi anlamasını istiyordu: "Sorun onda değil bendeymiş."

Claire tam yedi buçukta geldi.

"İyi akşamlar kızlar," dedi Luca komşularına, hediye paketini alıp ayağa sıçradı. Arabaya yöneldi. "Merhaba güzelim." Gülümseyerek Claire'in yanına oturdu.

"Merhaba." Claire başını ona çevirdi. "Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle." Luca eğilip onu yanağından öptü. Muhteşem kokuyordu. "Partiyi boş verip birlikte bir yerlere gidebildik keşke," dedi Luca birden.

"Kardeşine bunu yapamazsın. Çok hayal kırıklığı yaşar."

"Biliyorum. Olmaz. Ama benimle gelebilme gerçekten mutluyum."

"E, araba da, içki parası da benden," dedi Claire şakavla. Sonra yanakları kızardı. "Pardon, bu çok kötü oldu. Öyle demek istemedim..."

"Biliyorum." Luca hiç alınmamıştı. Claire'in bunu söylemesinin tek nedeni iltifat kabul edemediği için karşılığında hemen

esprî yapıp gülme gereği duymasıydı. "Zaten içki bedava. Bu geceye sensiz katlanabileceğimi sanmıyorum," dedi ciddiyetle elini tutarak. "Çok teşekkür ederim." Claire'in elini öptü.

"Rica ederim," dedi Claire. Luca'nın bir kereliğine de olsa yanında olduğu için mutlu olduğunu kabul etmesine sevindi.

"Tamam," dedi Claire kontağı çevirerek. "Dalkey'e giden yolu biliyorum sanırım ama sonrasında yolu tarif edersin."

Claire normalde iyi bilmediği yollarda araba kullanmaktan kaçınırdı, Dalkey'e de fazla gitmişliği yoktu. Luca'nın sürekli yerinde kıpırdanması, tedirgince sağa sola dönerek parmaklarını panele vurarak bacaklarını sallaması hiç işini kolaylaştırmıyordu. Onu umursamadan yola odaklanmaya çalıştı.

Sahil yolundan giderken yelkenlilerle bezeli, mükemmel mavi denize bakarak, "Burası çok güzelmiş," dedi Claire. Haziran başında yaz gelmiş ve her gün, doyarsıya güneş ışığı ve yükselen sıcaklıklarla hiç gitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Her yerde havanın tadını çıkaran insanlar vardı; oyunlar oynuyor, ellerinde dondurmayla yürüyüş yapıyorlardı. Bar ve restoranların bahçesinde oturanların keyifli sohbetleri ve kahkahaları arabanın açık camlarından içeri doluyordu.

"Mm," Luca dalgın dalgın mırıldandı, aklı hiç orada değil gibiydi. "Gelmek üzereyiz. Buradan sağa dön." Deniz kenarından yokuş yukarı yükselen dar yolu işaret etti, sonra çok büyük bahçe kapıları olan evlerle dolu tepelik, kıvrımlı yola girdiler. "Burası." Sol taraftaki ardına kadar açık olan, dökme demir bahçe kapısını işaret etti. Etrafı ağaçla çevrili, çakıl taşlı yol denize ilerliyor, oradan sağa dönüyor uzun, iki cepheli evin yanındaki taş döşeli alana açılıyordu.

"Vay canına!" Claire siyah BMW'nin yanına park ederken nefesini tuttu. Luca'nın bu evde büyüdüğüne inanamıyordu. "Bu muhteşem bir ev," dedi ona dikkatle bakarak. Luca birden çok sessizleşmişti.

Luca karşılık olarak sadece omzunu silkti, emniyet kemeri açtı ama kapıyı açmaya yeltenmedi. Huzursuzluğunun yerini kasvet almıştı, dışarı çıkmak istemiyor gibiydi. Claire bacağına dokunup onu yatıştırmaya çalışarak gülümsedi.

"Tamam, bir an önce bitsin de gidelim," diyerek kapısını açtı.

Claire sürüş yoluna adımı atarken, bir yandan dalgaların sesleri diğer yandan partinin uğultusu onu karşıladı. Evin yeri muhteşemdi. Yamacın üzerindeki evle önünde uzanan Killiney Koyu arasında hiçbir şey yoktu, göz alabildiğine güzel deniz manzarası görülüyordu. Bahçenin köşesindeki alçak taş duvara doğru gidip yamacın altındaki dalgaların taşlara vurarak beyaz köpüklerle bezediği kumsala baktı. Evin önündeki bahçede seramik banklar, çiçek yatakları, sıra dışı heykeller vardı ve her yerde bolca çalı ekiliydi. Ağaçlardan fenerler sarıyordu; büyük güneş odasının etrafındaki balkon da süs ışıklarıyla aydınlatılmıştı.

Luca, onu eve doğru götürürken elini öyle sımsıkı tutuyordu ki Claire'in canını acıtıyordu.

Alina ön kapıya açılan merdivenlerden koşarak, "Luca'yla Claire geldi," diye seslendi omzunun üzerinden. Luca'ya kollarını dolayıp sarılırken biraz gerginliği azalmış olacak ki Claire'in ellerini acıtmayı bıraktı.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi Luca kardeşini yanağından öperek.

Alina onu bırakıp Claire'e sarıldı. "Geldiğin için çok teşekkür ederim. İkinizin de burada olmanıza çok sevindim."

"Asıl ben davetin için teşekkür ederim," dedi Claire. "Mutlu yıllar!"

"Gel, annemle ve babamla tanış," dedi Alina önden volu göstererek.

Merdivenlerden üst kata çıkarlarken Luca yine Claire'in elini sımsıkı tuttu. Ahşap parkeli, yüksek tavanlı salona girdi

ler. Zarif bir sehpanın üzerindeki uzun vazoda duran zambakların kokusu odayı sarmıştı. Claire onları karşılamaya gelen zayıf, sarışın kadını kitap tanıtımındaki resminden tanıdı.

"Onları sen tanıştır mısın?" dedi Alina, Luca'ya. "Benim ikramcılar kontrol etmem lazım." Sekerek yan kapıdan uzaklaştı.

"Claire bu benim, Jacqueline," dedi Luca. Claire annesinin ismini kullanınca irkilen yüzünü hemen gizlediğini fark etti. "Jacqueline, bu Claire."

"Tanıştığımıza çok sevindim Claire." Jacqueline gülümseyerek elini uzattı.

"Ben de çok memnun oldum," dedi Claire kaskatı bir ifadeyle elini sıkarak. Jacqueline'in bir şeyleri anlamaya çalışır gibi gözleriyle onu tepeden tırnağa süzdüğünü hissediyordu.

"Keşke senin hakkında çok şey duyduğumu söyleyebilseydim ama bu doğru olmazdı."

"Anlatacak fazla bir şey yok." dedi Claire yanakları kızarak. "Aslında biz..."

"Çok uzun süredir birlikte değiliz," diye lafını böldü Luca, elini beline dolayıp onu kendine çekti.

Claire ne diyeceğini bilemeden çaresizce gülümsedi.

Uzun boylu, zayıf bir adam yanlarına gelince, "Eşim Jonathan," dedi Jacqueline. Gri saçlı ve yakışıklı adam, eşinden oldukça yaşlı görünüyordu. "Jonathan, bu da Luca'nın... Arkadaşı, Claire."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Jonathan, tokalaşırken aynı karısının yaptığı gibi merakla onu inceledi. "Selam Luca," diyerek onu kucakladı.

"Claire'i yukarı çıkarıp evi gezdirmek ister misin Luca?" diye sordu Jacqueline. "Çeketleri senin eski odana koyuyoruz. Sonra aşağı gelin, güneş odasında bize katılın."

Luca yukarıda Claire'e odasını gösterdi. Claire odanın içindeki banyoda saçını, makyajını düzeltirken Luca, pencere kenarına gidip denize baktı. Claire'i buraya, onun da bir parçası olduğu, ait olduğu bir hayatı, güzel evlerini, zeki, yetenekleri ailesini ve yaşadıkları sevgi dolu hayatı göstermek için getirmiş olmayı isterdi. Oysa bu hayatın onun için hiç anlamı yoktu. Aynı Claire gibi kendini burada misafir gibi hissediyordu; hoş karşılanan ama aslında sürekli istenmeyen bir yabancıydı. Kendinden verecek ne kadar az şeyi olduğunu göz önüne sermişti. Luca kendi durumunu Claire'le kıyasladığında hayatının ona nasıl yavan ve bomboş geldiğini düşündü, üstelik sadece somut açıdan değil. Claire'in etrafı ona değer veren ve her zaman yanında olacak insanlarla doluydu.

Claire'in gelmesine ısrar ettiği için pişman olmaya başladı. Jacqueline'nin yanındayken dönüştüğü kişiliği sevmiyordu; Claire'in bu soğuk ve kaba, hayatını kurtaran kadına karşı minnetsiz halini görmesini istemezdi. Luca her şeyini ona borçlu olduğunu biliyordu, bu yüzden olanları unutup onu affetmeyi denemişti, Luca'nın affetmeye çalıştığı şey onu sevmemesi değildi, çünkü bu onun suçu değildi: Jacqueline'in eve getirdiği soğuk, yaralı, savaşmaktan yıpranmış çocuğun sevinecek bir yanı kalmamıştı, zaten sevmek insanın alabileceği bir karar da değildi. Onu suçlamasının sebebi yazdığı kitap. Sevilmediğini öğrenmek onu şaşırtmamıştı, fakat o ana kadar bu aralarında gizli bir sırda; bunu herkesten birlikte saklamışlardı. Usta sihirbaz ve onun küçük asistanı gibi ekip çalışması yaparak, el çabukluğu ve marifetle yapmışlardı bunu, hiç kimsenin ruhu bile duymamıştı. Jacqueline ondan desteğini çekip perdeyi açarak minnetsiz oğlunun iç yüzünü gözler önüne serdiği gün olan olmuştu.

"Bu ev çok güzel," dedi Claire banyodan çıkarken. "Anneler çok zengin olmalı."

"Oldukça yüklüler. Jonathan cerrah, Jacqueline de çok başarılı bir gazeteci. Yani..."

"Vay canına." Claire'in kafası karışmış görünüyordu, muhtemelen bu kadar varlıklıyken neden Luca'ya yardım etmediklerini merak ediyordu.

"Ya Alina?"

"Onun vakıf fonu var. Kendine ait epey parası var."

"Hmm!"

"Bana da aynısını yaptılar. Alina gibi yirmi bir yaşına girince parayı aldım."

"Ne oldu sonra?"

Luca umursamıyor gibi görünmeye çalıştı. "Kısa sürede hepsini bitirdim. Çoğunu uyuşturucuya ve kendimi dağıtmaya harcadım."

Claire'in tepkisini beklese de Claire tek kelime etmedi. Ne şaşkına dönmüştü ne de onu onaylamıyordu, sadece sakince ona bakarak hiçbir yorum ya da yargıda bulunmadan söylediklerini kabul ediyordu.

"Bu konuda sakinliklerini korudular," diye devam etti Luca. "Ama tabi ki uyuşturucuya harcayayım diye bana para verecek değillerdi artık, bu yüzden tüm harçlığımı kestiler, yine de oldukça pahalı bir rehabilitasyon merkezine gönderdiler beni. Düzeldiğimde eve dönebileceğimi de söylediler."

"Ama dönmedin değil mi?"

"Hayır. Onlara yeterince parazitlik yapmıştım. Rehabilitasyonun en önemli kısmı, kendi ayaklarının üzerinde durmayı öğrenmektir. Bir süre bunu denemem gerektiğini düşündüm."

"Çok iyi yapmışsın!"

Claire'in gerçekten onunla gurur duyması Luca'yı öldürüyordu. "İl, bu işte pek iyi değilim gerçi." Kendine acıyarak güldü. "Hayata geri tutunma reklamlarına çıkacak biri değilim. Yaşadığım yeri gördün."

“Ama kendi ayakların üzerinde duruyorsun. Sadaka almadan yaşıyorsun, isteseydin kolayca buraya geri taşınıp annelerinin parasıyla yaşamaya devam edebilirdin. Uyuşturucudan uzak durmuşsun, temizsin. Bence bu hayran olunacak bir başan.”

“İlk başta başımı böyle bir belaya sokmasaydım daha hayran olunası olurdum.”

“Pek emin değilim.”

Luca gülümsedi. Claire'in ona olan inancını hak etmediğini bilse de bu ona iyi geldi. “Hadi,” dedi Claire'in elini tutarak. “Alina'yı bulup hediyelerini verelim.”

Luca, Claire'i alt kattaki büyük güneş odasına götürdü. Üç cephesi denize bakan, krem ve yeşil renklerle dekore edilmiş, bitkilerle dolu oda bahçenin bir uzantısı gibi geliyordu. Duvarlara süsleme ışıkları takılmış, odanın ortasında akşam yemeği için hazırlanmış uzun masanın ortasına küçük çiçek vazoları yerleştirilmişti, renkli bardaklar ve çiçekli masa örtüsü ortama hafif yaz esintisi katmıştı. Misafirler iki yana açılan kapılardan bahçeye bakan terasa çıkmıştı.

“Ne muhteşem bir yer!” dedi Claire bir nefeste.

“Nerelerdesiniz?” Alina yanlarına geldi. “Sormasam daha iyi,” diye ekledi cevap beklemeden. “Hadi gelin içecek bir şeyler alın.” Claire'in koluna girip Jacqueline'le Jonathan'ın içki ikram ettiği, üzeri kovalar dolusu şampanyayla kaplı masaya götürdü.

Onların geldiğini görünce Jonathan bir kadeh şampanya koyup Claire'e uzattı.

“Teşekkürler ama araba kullanacağım. Sen al.” Luca, uzattığı kadehi alırken Jacqueline kaşlarını çatı. “Ben su alayım lütfen.”

“Hayır!” dedi Alina heyecanla. “Taksiyle gelseydiniz keşke. Doğum günümde herkes şampanya içmeli.” Şirinlikle dudaklarını büktü.

"Bir kadeh içebilirsin," dedi Jonathan. "Bu kadarına izin var, gidene kadar sisteminden çıkar zaten."

"Yemek de yiyeceğiz," diye ekledi Jacqueline.

"Tamam, teşekkürler." Claire gülümsedi. Jonathan bir kadeh daha doldurup ona uzattı.

"Bu gece burada kalsanıza," dedi Alina. "O zaman istediğin kadar içersin."

"Sahi, bu gece burada kalın," dedi Jacqueline. "Luca'nın odası hazır."

"İçmemek benim için sorun değil," dedi Claire Luca'ya bakarak. Geceyi burada geçirmek konusunda onun nasıl hissettiğinden emin değildi. Burada olmak bile onu üzüyordu, daha da kötüleştirmek istemezdi.

"Sabah erken işe gitmen lazım değil mi?" dedi Luca

"Evet!" Claire ona ne yapmak istediğine dair ipucu verdiğine sevindi.

"E. sabah buradan gidersin, olmaz mı?" dedi Alina. "Şehir dışında sayılmayız."

"Bu gece gerçekten evde olmalıyım," dedi Claire özür dilemesine.

"Ee, siz ikinizi nasıl tanıştınız?" diye sordu Jacqueline.

"Claire, Yvonne Redmond'la iş arkadaşı," dedi Luca. "Onun aracılığıyla tanıştık."

"Hm, nerede çalışıyorsun?"

"Bir kitap dükkânında," dedi Claire.

"Hangisi?" diye sordu Jonathan.

"Bookends. Biliyor musunuz?"

"Evet, güzel bir dükkândır."

"Ne zamandır orada çalışıyorsun?" diye sordu Jacqueline.

"H... Neredeyse dört yıl oldu."

"Alina bize Ranelagh'de oturduğunu söylemişti."

"Evet. Büyüdüğüm evde, annemle birlikte yaşıyorum."

"Annenle mi?"

"Evet, u... O biraz hareket etmekte güçlük çekiyor, kalbinden de rahatsız, bu yüzden yanında birinin kalması gerekiyor."

Jacqueline'in yoğun sorgulaması ve keskin bakışlarından Claire rahatsız olmaya başlıyordu.

"Hep annenle mi yaşadın peki?"

"Hayır, üniversiteye Edinburgh'ta gittim."

"Ne okudun?"

"İngiliz Edebiyatı." Artık iş görüşmesi gibi gelmeye başlamıştı.

"Annemin kusuruna bakma," dedi Alina annesine keyifle gülümseyerek. "İnsanları böyle sorgulamaz normalde ama Luca'nın buraya getirdiği ilk kız arkadaşı sensin."

"A, ben..."

"Evet, sen ilksin," dedi Luca sevgiyle gülümseyerek elini beline koydu. Claire nedenini anlamıyordu ama her nedense Luca bariz bir şekilde annesinin birlikte olduklarını düşünmesini istiyordu. O da kolunu Luca'ya dolarak gülümsemesine karşılık verdi, yakınındayken gevşeyebildiğini hissetmek güzeldi.

"İtiraf etmeliyim ki Alina, Luca'nın birini getireceğini söylediğinde çok şaşırdım," dedi Jacqueline Claire'e. "Kabalık ettiysen bağışla lütfen..."

"Önemli değil," Claire lafını kesip onu telkin etti.

"Ama gerçekten burada olmana çok sevindim Claire," dedi yine ona karmakarışık bir bilmeceymiş gibi bakarak. "Söylemek zorundayım, hiç de beklediğim gibi değilsin."

"Hm." Claire yüz ifadesini korumaya çalışsa da bu yorumdan onun beklediğinden daha kötü çıktığını anlayıp incinmişti.

"Kes şunu," dedi Luca kulaklarına fısıldayarak, ne düşün-
düğünü biliyormuş gibi ona kaşlarını çatı. "Bana fazla iyi ol-
duğunu düşünüyor," dedi daha yüksek sesle. "Değil mi Jac-
queline?"

"Hayır, tabi ki değil," diye çıkıştı Jacqueline. "Lütfen bugün
bunu yapma Luca."

"Ne bekliyordun?" diye sordu Luca öfkeyle dudakları bü-
külerek. "Sokak kızı ya da bağımlı birini mi? Benim gibi dibe
batmış birine daha uygun birini mi?"

"Tabi ki hayır!"

"Luca, lütfen." Alina hızla bir abisine, bir annesine bakarak
fısıldadı.

"Üzgünüm Alina."

Claire, Luca'nın içindeki kavga hissini yok olarak birden
bedeninin ona doğru gevşediğini hissetti. Luca şampanyasın-
dan bir yudum içti.

"İçki içiyorsun," dedi Jacqueline buz gibi gözlerini kadehe
dikerek.

"Kahretsin!" Luca ağzının içinden saydırdı. "Evet, içiyorum.
Ne var? Sen de içiyorsun."

"Evet, ama ben..."

"Ben de değilim!" diye bağırdı Luca.

"Senin problemin var Luca," diye tısladı Jacqueline. "Ne
kadar yüzleşirsen o kadar iyi. Kararında içeniyorsun bu..."

"Bu doğru değil," dedi Claire. "Ben Luca'yı hiç sarhoş gör-
medim." Hatta şimdi düşününce bir iki bira ya da en fazla iki
kadeh şaraptan fazlasını bile içtiğini görmemişti. "Onu hafif
çakırkeyif bile görmedim."

"Şanslıymışsın. Umanım asla görmek zorunda kalmazsın.
Ama bize çok acı çekti..."

"Bence siz tersten görüyorsunuz," dedi Claire sessizce.

"Pardon?" dedi Jacqueline mağrurca. "Sana ne anlattığımı bilmiyorum ama..."

"Bana bir şey anlatmasına gerek yoktu," dedi Claire, sesinin titrememesini diledi. "Her şey halka açık zaten. Bunu yapan da sizsiniz."

"Ah tanrım!" Jacqueline gözlerini yuvarladı. "Bitsin artık şu kitap konusu!"

"Boş ver Claire," dedi Luca sessizce. "Önemli değil."

"Tabi ki önemli!" Jacqueline'e döndü. "Luca hayatımda tanıdığım en iyi yürekli, tatlı ve en sevillebilir insan, bunu görmiyorsanız bu sizin kaybınız." Bombayı ortaya attıktan sonra ne yapacağını bilemeden kadehini masaya bıraktı, topuklarının üzerinde dönüp kapıya yöneldi.

"Claire!" Hızla dışarı çıkıp merdivenlerden bahçeye inerken Luca arkasından sesleniyordu.

Claire gözyaşlarına boğulmak üzere titreyerek yamacın kenarındaki duvara koştu. Kahretsin, nasıl olur da içinden geçenleri bu şekilde söylerdi? Kavga etmeyi hiç sevmezdi ve yüzleşme konusunda hiç iyi değildi. Luca'nın annesiyle böyle konuştuğuna inanmıyordu, üstelik bu durumu hiç hak etmeyen Alina'nın partisinde. Elinin tersiyle gözyaşlarını silerken yaptığının korkunç bir hata olduğunu düşündü. Bu insanların yüzüne nasıl bakacaktı? Yer yarılrsa da içine girseydi. Belki gitme zamanı gelene kadar arabasında saklanabilirdi. Geri dönüp özür dilemesi gerektiğini düşündü ama gerçekten pişman olduğu bir şey de söylememiştir. Luca'nın tatlı ve sevillebilir bir insan olduğunu söylemişti, bunu geri alacak değildi. Onun çok içmediğini söylemişti, bu da doğrudu. Ah tabi ya, bir de annesini Luca'ya acı çektirmekle suçlamıştır. Bu çok kaba olsa da pişman olduğunu sanmıyordu. Yine de en azından partisinde olay çıkardığı için Alina'dan özür dilemeliydi. Bu konuda gerçekten çok kötü hissediyordu.

"Claire!" Başını çevirince Luca'nın merdivenlerden hızla ona doğru geldiğini gördü.

"Tanrım, çok üzgünüm," dedi Claire yanına geldiğinde.

"Hiç önemli değil," dedi Luca onu kollarına alarak. "Üzülme. Seni buraya getirmemeliydim. Özür dilerim." Claire'i banklardan birine götürüp yanına oturdu.

"Partisinde böyle davrandığım için Alina ne düşünmüştür benim hakkımda? Ondan özür dilemeliyim."

"Bunu kafana takma. Jacqueline'le benim tartışmalarımıza alışkın."

"O farklı, siz ailesiniz. Bu normal. Seninle ilgili söylediği şeyler ağrıma gitti. Sana haksızlık ediyordu."

"Ama söyledikleri doğrudu. Benim içkimi kontrol edemediğim kısmı hariç. Jacqueline'in uyuşturucu konusunda çok katı görüşleri var. İnsan gibi kararında içki içebileceğimi anlamıyor. Ama içebiliyorum."

"Biliyorum."

"Bir iki kadehten sonra Dr. Jekyll'a filan dönüşmem. Yoksa Mr. Hyde mıydı? Korkunç olan hangisiyse işte ondan."

"Mr. Hyde."

"Evet. Bağımlı olduğum zamanda da dibe vurmuş halde değildim zaten, içki sorunum da yok. Ama geri kalanı..." İç çekti. "Jacqueline beni senden çok daha iyi tanır. Benim için o şeyleri söylemen çok tatlıydı ama bu doğru değil. Ben iyi bir insan değilim. Gerçekten onlara çok acılar yaşattım. Gençken kontrolden çıkmıştım; uyuşturucu kullanıyor, sürekli kavga ediyordum..."

"Biraz sorunlu olman anlaşılır bir şey."

"Böyle olmayı ben istedim. Ondan intikam almak için kas-ten yaptım. Sürekli bela aradım, bulamayınca da kendim çıkardım. Hayatını ıstırapla doldurmak istedim."

"Bence bu hâlâ senin kötü olduğun anlamına gelmiyor. sadece mutsuz ve sorunluydun. Zaten artık değiştin."

"Belki de. Neyse, hadi bunları unutup içeri girelim. Daha Alina'nın hediyelerini vereceğiz."

"Onların yüzüne bakabileceğimi sanmıyorum özellikle de kardeşinin. Gerçi şimdi bir kadeh içkiye çok ihtiyacım var."

"Bekle burada. Hemen getiririm."

Luca merdivenlerden terasa çıkarken Claire arkasından onu izledi. Yolda Alina'yla karşılaşp ona bir şeyler söyledi, sonra Claire'e işaret edip eve girdi. Alina elinde şampanya şişesi ve kendi kadehiyle yanına geldi.

"İyi misin?" diye sordu Alina yanına oturup kadehi yere koyarak.

"Çok özür dilerim Alina. Bana ne oldu bilmiyorum."

Alina elini kaldırıp onu susturdu. "Takma kafana. İnan bana annemle ağabeyim ne zaman aynı çatı altında olsalar böyle sahneler olmasına alışkınım. Dürüst olmak gerekirse ağabeyimin tarafında birinin olmasına sevindim. Sürekli annemle aralarında kalıyorum, sonra onu yeteri kadar savunamadığım için kendini kötü hissediyorum." Gülümseyerek şampanyadan bir yudum içti. "Gerçekten içki sorunu yok. Annem bu konuda yanılıyor."

"Biliyorum."

"Hayatında sen olduğu için mutluyum Claire. Onu hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum."

"Ama biz..."

"Ya, ya tabi, her neyse. Neden bu kadar gizemli davranıyorsunuz anlamıyorum." Bir an nefesini tutup Claire'in kolunu sıktı. "Evli falan değilsin ya?"

Claire kahkaha attı. "Hayır!" Bir an Alina'ya başka biri olduğundan bahsetmeyi düşündü ama Mark da erkek arkadaşı değildi, en azından şimdilik. Ayrıca onu bu gece için yeterince üzmişti zaten.

"Oh! Çok şükür. Ağabeyimi kullandığını öğrenseydim seni düelloya çağırmam gerekirdi."

Luca iki kadeh ve hediyelerle gelip Claire'in diğer yanına oturdu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, kadehlerin biri Claire'e verip şişeyi aldı.

Claire başıyla onayladı.

"Bu gece kalmak istemez misiniz?" dedi Alina. "O zaman rahat rahat içebilirsiniz."

"Sabah erkenden kalkar gideriz," diye ekledi Luca.

"O sahneden sonra annenin geceyi burada geçirmemi isteyeceğini sanmıyorum."

"Sen benim konuğumsun," dedi Alina. "Kalman için ben davet ediyorum. Hem annem çok daha kötüsünü gördü, değil mi Luca?"

Luca gülerek karşılık verdi. "Çok daha kötüsünü."

Stres yapmadan içkisinin tadını çıkarmak iyi olur diye düşündü Claire, ayrıca karanlıkta onca yol gitmeyi de gözü kesmiyordu.

"Eğer senin için de uygunsa..." dedi Luca'ya.

"Sen nasıl istersen."

"Tamam o zaman. Teşekkürler." Alina'ya gülümsedi. Sonra elini çantasına sokup küçük bir hediye paketiyle kart çıkardı. "Doğum günün kutlu olsun," diyerek Alina'ya verdi.

Luca da kendi hediyesini verince Alina hemen yırtarak paketleri açtı.

Claire'in aldığı mavi istiridye şeklindeki kolye ucunu görünce. "Ah, bayıldım! Teşekkür ederim," dedi onu kucaklayarak.

Luca'nın tablosuna daha da fazla sevindi. "Bu en sevdiğim resmin. ne zamandır aklım bundaydı."

"Biliyorum. Bana her geldiğinde gözünü ayıramadığını fark ettim. Benden istemediğine şaşırdım."

"Bana öylece verirdin, satış yapma şansını kaybederdin diye istemedim. Para biriktirip almak istedim ama o zamana kadar başkasına satmandan korkuyordum. Çok teşekkür ederim." Ağabeyini sımsıkı kucakladı, sonra ayağa kalktı. "Tamam. Ben gidip daha fazla ganimet toplayayım. Sizi içeride görürüm. Birazdan yemek servis edilecek."

O gittikten sonra Claire, Luca'ya döndü, "Gerçekten burada kalmak istiyor musun?"

"Evet, neden olmasın? Ayrıca odama kız atmakla ilgili bazı çarpık, ergen fantezilerimi de gerçekleştirme şansım olur"

"Peki o zaman," dedi Claire kadehini vurarak. "Ergenlik fantezilerini gerçekleştirmene içelim," diyerek şampanyasından yudumladı.

"Seni uyarmalıyım," dedi Luca sırtarak, "ergenliğimde oldukça sapkın fantezilerim vardı."

"Eminim üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildir." Luca kolunu omzuna koyarken Claire başını omzuna yasladı. "Burası çok güzel. Göz alabildiğine deniz. Burada büyümek harika bir şey olmalı."

"Alıştıktan sonra öyle oldu sanırım. İlk başta korkudan çıldırmıştım." Luca güldü.

"Neden?"

"Denizden korkuyordum. Ne olduğunu anlayamadım sanırım. Hayatımda ne görmüş, ne duymuştum."

"Hiç duymadın mı? Kitaplarda da mı okumadın?"

"Orada kitap yoktu ki," dedi Luca sessizce. "İlk kez kitabı buraya gelirken uçakta gördüm. Jacqueline bize almıştı."

"Hm." Claire boğazındaki yumruyu yutkundu.

"İlk kez kumsala gittiğimde aklımı oynattım. Avazım çıktığı kadar çığlık attım, beni eve götürmek zorunda kaldılar. Çım görünce de aynı şey oldu."

“Çim de mi?”

“Evet, onun da ne olduğunu bilmiyorum. Üzerinde yürütmeye korktum.”

Claire şampanyasından içip gözyaşlarını gizlemek için saçlarını yüzüne düşürdü. Luca’nın bu yoksun, korku dolu, hayatında hiç denizin adını bile duymamış, ayaklarının altında çimi hissetmemiş küçük çocuk halini düşünmeye dayanamadı. Kollarını ona dolayıp sımsıkı, bütün acısını emmeye çalışır gibi sımsıkı sarılmak istedi. Biraz sorunlu olmasına şaşmamalıydı, düzelmeye çalışmak için çaba göstermesi bile mucizeydi.

“İster misin?” diye sordu Luca şişeyi uzatarak.

Claire kadehini bitirdiğini fark etti. Ona dönüp kadehini uzattı.

“Claire?” Luca gözündeki yaşları görünce gülümsemesi soldu. “Kahretsin, seni üzmemek istememiştim. Komik bir hikâye gibi gelmişti.”

“Gülmekten bayıldım,” dedi Claire kupkuru bir sesle kadehini doldurmasını izleyerek.

“Özür dilerim.” Luca ona sarılıp alnından öptü. “Küçük, yetim Luca’yla ilgili başka hikâye yok.”

Yemek, güneş odasında açık büfe servis ediliyordu. Claire, tabaklarını doldurup masaya geçerken Luca’nın annesinden en uzak köşede yer bulmasına sevindi. Korkaklık ettiğini biliyordu ama Jacqueline’le bir daha asla yüzleşmek zorunda kalmazsa çok mutlu olacaktı, en azından bu gecenin kalanında ondan uzak durmaya kararlıydı, gerçi yemek esnasında Jacqueline’in şaşkın bakışlarını dikerek arada onları izlediğini hissetti.

Luca’nın yakından tanıdığı Alina’nın arkadaş grubunun yanına oturdular. Keyifli ve hoşsohbet bir gruptu, Claire, Luca’nın sohbet edip gülerken rahatlayarak keyif aldığını görünce mutlu oldu.

Işıklar sönüp herkes “Mutlu Yıllar” şarkısını söylerken Jacqueline, üzeri mumlarla kaplı pastayı masaya getiriyordu, gülümseyen yüzü mum ışığıyla aydınlanıyordu. Claire, Luca’nın onu izlediğini fark etti. Luca’nın yüzünde öyle bir ifade vardı ki Claire birden çok sarsıcı bir şeyi fark etti, Luca’nın neden sürekli kavgacı, savunmacı ve soğuk davrandığını anlayıverdi. Ondandır nefret ettiği için değildi, aksine, onu sevdiği fakat annesinin onu sevmediğini bildiği için böyleydi! Belki ufak bir yanı onu incitmek de istiyordu ama asıl amacı kendini olduğundan daha fazla incinmekten korumaktı. Bu yüzden umursamıyor gibi davranıyor, annesinin sevgisizliğine sevgisizlikle karşılık veriyor, ondan ne bir şey istiyor, ne de ona ihtiyaç duyuyor gibi davranıyordu. Hatta belki bütün kadınlara karşı mesafeli davranmasının nedeni de buydu.

Sonra Bono ve Andrew Corr “*When The Stars Go Blue*” şarkısını söylerken Claire yıldızların altında Luca’nın kollarında dans etti; müzik, aşağıdaki koya yayılarak dalgaların sesini bastırıyordu o an. Gökyüzü ve deniz, tek ve sonsuz bir karanlık, bir boşluk gibi birbirine karışmıştı, Claire şampanyadan tatlı tatlı dönen başını Luca’nın omzuna yasladı. Parti dağılmaya başlamıştı.

“Yoruldu mu?” diye sordu Luca şarkı bitince.

Claire başını kaldırdı. “Hâlâ senin ergenlik fantezilerine yetecek kadar enerjim var.”

“Sakin unutma bunu.” derken elinden tutup Claire’i eve götürdü.

Claire peşinden yatak odasına girdi, kapı kapanır kapanmaz Luca’yı yatağa itip kapıyı kilitledi ve kapıya yaslandı. Gözlerini kaçırmadan elbisesinin fermuarını sonuna kadar açtı ve elbisesi kayarak ayaklarının dibine düştü.

“Neler oluyor?” diye sordu Luca, Claire askısız sutyenini açmak için kollarını çevirirken aç ve karanlık gözlerle onu izledi.

"Dönem sonu performansım diyelim." Claire gözlerinin içine bakarak gülümsedi, sutyenini çıkarıp kenara attı, Luca'nın gözleri göğüslerine odaklanınca hiç kıvranmadı. Üzerinde sadece iç çamaşırı ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla ona doğru yavaşça yürürken Luca'nın onu izlemesi hoşuna gitti.

Claire yatakta üzerine tırmanırken, "Kesinlikle A alacaksın," diye mırıldandı Luca.

Yirmi Beşinci Bölüm

Sonraki sabah Luca uyandığında, Claire başını onun boynuna yaslamış derin derin kollarında uyuyordu. Annesi hastaneden çıktığından beri artık onda kalmadığından onunla birlikte uyanmayı özlemişti. Bedeninin sıcaklığı, teninin yumuşaklığı, sabahları onu öperek yavaşça uyandırmak, ikisi de hâlâ yarı uyur haldeyken nazikçe, yavaş yavaş sevişmeye hasret kalmıştı. Dün gece burada kalmak istememiş, bir an önce uzaklaşmak istemişti ama şimdi burada kaldıklarına seviniyordu. Claire yanındayken her şey daha farklıydı.

Onu Jacqueline'e karşı savunmasına bayılmıştı, onun hakkında söylediği şeyleri defalarca zihninde yeniden oynatmıştı. Bu tartışma yüzünden Claire çok üzüldüğünden buna sevinmemeliydi ama elinden gelmiyordu. Claire'in utangaçlığını yenip onu bu şekilde savunması Luca için çok önemliydi. Ve sonra başbaşa kaldıklarında, bütün çekingenliğini giysileriyle birlikte çıkarıp, Luca'nın yalnız ve azgın ergen hayaletlerinin her birinin tüm dileklerini yerine getirerek hepsini huzura kavuşturdu. Muhteşemdi.

Luca şimdi onu öperek uyandırmayı arzuluyordu ama dün gece iyi uyumamışlardı. Dinlenmesine izin vermeliydi. Claire uyanana kadar yanında yatmayı çok istese de dili damağı kurumuştü. Claire'i uyandırmamaya dikkat ederek nazikçe kolunu çekip yataktan kalktı, dün gece giydiğı giysileri giyip aşağı indi

Kendine kahve yapıp terasa çıktı, masaya oturarak kovun üzerinden güneşin doğuşunu izledi.

"Günaydın! Erken kalkmışsın." Babası sabahlığı ve terlikle-
niyle elinde kahvesiyle terasa geldi.

"Günaydın. Sen de erkencisin," dedi Luca, Jonathan karşı-
sına otururken.

"Bugünlerde fazla uyumuyorum. Yaşlanmanın avantajla-
rından biri."

"Bu bir avantaj mı?"

"E, bugün öyle. Herkes uyanmadan önce en sevdiğim
oğlumla biraz vakit geçirebileceğim. Seni görmek çok güzel
Luca. Nasılsın?"

"İyiym."

"Burada olmaya çok sevindim." Jonathan ufka baktı. "Seni
görmeyi çok isteriz," dedi çekinerek. Luca'ya döndü. "Ucunda
kavga olsa bile."

"Hayatınızda yeterince gürültü patırtı yok mu?"

"Hiç kavga etmemektense, arada sırada senin gelmeni ter-
cih ederiz."

"Aile boyu eğlence," dedi Luca gülerek, Jonathan da ona
katıldı.

"Belki de elimizden bu kadarı geliyor," dedi iğneleyerek.

"Üzgünüm," dedi Luca ciddiyetle. "Kötü olmak istemiyo-
rum. Sadece uzak durmamın herkes için daha iyi olacağını
düşünüyorum."

"Bu arada annen şu lanet olası kitabı yazdığına bin piş-
man."

"Gerçekten mi?" Luca başparmağıyla fincanının kenarını
okşadı. "Hiç özür dilemedi."

"Sen diledin mi?"

Luca anladığını belirtir gibi kaşlarını kaldırdı, babası hak-
lıydı. "Her seferinde beni kışkırtıyor. İyi olmaya, kendimi kay-
betmemeye çalışıyorum ama ..." Bıkkınlıkla iç çekerek sustu.

“Öyle olduğunu biliyorum ama o da deniyor. Annene bir şans vermelisin.”

“İyi de, o başlattı,” dedi Luca, ne kadar çocuksu geldiğinin farkındaydı. “Claire’in beklediği gibi olmadığını söylerken ne demek istedi?”

“Kötü anlamda söylemedi. İtiraf etmelisin ki birlikte olduğun kızların çoğu biraz şey... İı...”

“Ne?” Luca babasının ne demek istediğini çok iyi biliyordu ama aslında bunu kelimelere dökeceğini tahmin edemiyordu. Hangi kelimeyi kullanacaktı? Sürtük? Hafif? Jonathan bir kadına bu tarz şeyler söylemek için çok kibar ve efendi bir adamdı.

“İı, daha... Dışadönük,” diye bitirdi tuhaf bir şekilde.

Luca sırttı. “Claire ise çok ağırbaşlıdır.”

“Harika birine benziyor.”

“Öyledir.”

Güneş, gökyüzünde yükselip koyun üzerinde sarı ışık huzmeleri gönderirken bir süre sessizce oturarak kahvelerini içtiler.

“Ben alkolik değilim bu arada,” dedi Luca sonunda. “Hani, bil diye söylüyorum.”

“Olmadığını biliyorum.”

“O zaman annem niye bunu göremiyor? Neden herkesin önünde beni aşağılayarak yoldan çıkmış bir alkolik muamelesi yapıyor? Bu haksızlık!”

Jonathan iç çekti. “Annenin içkiyle ilgili sorunları var. Babası alkolikti.”

“Biliyorum ama aramızda kan bağı yok ki. Genetik olarak bana geçmiş olmasından korkacak değil ya.”

“Asıl konu o değil. O zor bir çocukluk geçirmiş. Sonra, senin uyuşturucu sorunun vardı. Annene göre gri bölgeler

yok bu konuda. Sadece korkuyor. Ona biraz anlayış göstermelisin."

Luca kahvesini bitirdi. Ayağa kalkarak, "Gidip Claire'e bakayım. uyanmış mı?" dedi. Tam kalkarken gözüne bir şey takıldı. "Tanrım, gördün mü?"

"Yunus muydu?" Jonathan ayağa kalkıp denize bakındı.

"Bak, işte orada!" Luca, yine kıvnlarak denizden sıçrayan yunusu gösterdi. "Vay canına, bu inanılmaz! Hem de çok yakın."

"Son birkaç haftadır birkaç kez gördük."

"Gidip Claire'i uyandırayım."

Claire tek başına uyanınca Luca'nın nerede olduğunu merak etti. Çok geçe kadar uyumasa iyi olurdu. Herkes kalkmadan önce annesini bir daha görmek zorunda kalmadan, sessizce çıkıp gitmek istiyordu.

"Uyanmışsın!" dedi Luca heyecanla odaya girerek. "Hadi dışarı gel hemen, bir yunus var."

Kendini Claire'in yanına yatağa atınca birden bütün telaşı içinden akıp gitti. Claire'in yüzüne bakarken mutlulukla iç çekti. "Günaydın." Onu öperken ağzında kahve tadı vardı. Luca dilini ağzına kaydırarak üstüne çıktı, öpüşmeleri giderek daha arzu ve tutku dolu hale geldi.

Luca dudaklarını boynuna kaydırırken, "Yunus gösterecektin bana hani?" dedi Claire nefes nefese.

"Boş ver yunusu şimdi," diye mırıldandı Luca boynunu öperken. Ayakkabılarını çıkardı, yorganı üstlerinden atıp Claire'i kucığına aldı.

Claire kıkır kıkır güldü. "Belki yunus görmek istiyorum."

"Başka zaman görürsün. Bir yere gitmediğine eminim." Göğüslerine dokunmak için uzanırken kotunun dikişleri, baştan çıkarırcasına Claire'e sürtündü. "Babam haftalardır burada

olduklarını söylüyor. Artık alışmışlar.” Claire arzuyla ona sür-
tünürken Luca’nın gözleri alev alevdi. “Zaten yunus görmüş-
sündür değil mi?”

“İl... Sadece televizyonda.”

“İşte. Hepsi birbirinin aynı zaten.”

Nihayet aşağı indiklerinde herkes uyanmış olduğundan
Claire, Jacqueline’e rastlamadan kaçma fırsatını kaçırmıştı.
Alina babasıyla terasta oturuyor, Jacqueline de mutfakta ızga-
ranın başında pastırma hazırlıyordu; evi saran yemek koku-
su insanın ağzını sulandırıyordu. Claire dün giydiği elbiseyle
kendini rahatsız hissediyordu. yataktan kalkar kalkmaz şık
ayakkabıları ve parti elbisesiyle ortada gezinmek komikti. Bu-
rada kalma fikrini doğru düzgün düşünmemişti. Bir an önce
eve gidip üstünü değiştirmek istiyordu.

“Günaydın! Pastırmalı sandviç ister misiniz?” diye sordu
Jacqueline mutfığa girdiklerinde.

“Evet, lütfen!” dedi Luca. “Muhteşem kokuyor.”

“Benim gerçekten gitmem lazım,” dedi Claire, “yine de te-
şekkürler.”

“Kahvaltı edecek kadar vaktin vardır ya...” dedi Jacqueli-
ne. “Birkaç dakikaya hazır olur.”

“Evet, acelen yok ya,” dedi Luca. “En azından kahvaltıya
kalabilirsin.”

Claire dün gece annesini arayıp burada kalacağını söyle-
mişti. Ağabeyleri her pazar sabah ziyarete giderdi, bu yüz-
den annesinin yalnız olacağını bile bahane edemezdi. Zaten
Jacqueline’den kaçamadığına göre, kahvaltıya kalabilirdi. Ay-
rıca pastırma kokusuyla karnı taklalar atıyordu. “Tamam, te-
şekkürler.”

“Hadi terasa geçin, hazır olunca bunları getiririm.”

Luca dışarı çıktı ama Claire elini bırakarak gende kaldı

Jacqueline'le yüz yüzeyleken ortanı yumuşatmak için bir şeyler söylemek zorunda hissediyordu.

"İı, yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Jacqueline şaşkınlıkla ona baktı. "Teşekkürler. Çay yapabilirsin. Su yeni kaynadı." Su ısıtıcısının önündeki çaydanlığı işaret etti.

Claire çay yapmak için arkasını dönerken yüreği ağzına gelerek bütün cesaretini toplamaya çalıştı. "Dün gece sana kabalık ettiğim için üzgünüm," dedi sonunda, bir yandan da kaynar suyu çaydanlığa dökerken dikkatini verecek başka bir şey olmasına ve Jacqueline'in yüzüne bakmak zorunda kalmamasına sevindi.

"Ama söylediklerin için üzgün değilsin." Jacqueline birden bakışlarını ona çevirdiğinde neredeyse bundan keyif aldığı sanacaktı.

"İı..." Claire nefesinin kesildiğini hissetti.

"Önemli değil," dedi Jacqueline acı bir gülümsemeyle, ızgaraya geri döndü. "Haklı bir şekilde belirttiğin gibi hayatlarımızı göz önüne serdiğim için herkesin bir fikir sahibi olmaya hakkı var."

Terastan kahkaha sesleri geldi.

"Onun için gerçekten de en iyisi istiyorum," dedi Jacqueline pencereden dışarı bakarak. Luca demirlere yaslanmış, babası ve kardeşiyle gülerek sohbet ediyordu. "Senin düşündüğünün aksine..."

"Öyle olduğuna eminim."

"Buzdolabında şampanya kokteyli sürahisi var," dedi Jacqueline sandviçleri tabağa koyarken. "Onu da getirir misin?"

Claire tıkr tıkr buzdolabına yürüyerek sürahiyi aldı.

"Ah, şu ayakkabılarına bak," dedi Jacqueline Claire'in ayaklarına bakarak. "Dikkat et. Çaydanlığı boş ver. Ben getiririm."

"En iyisi çıkartayım," dedi Claire, eğilip ayakkabılarını çıkardı. "Burada kalmayı planlamıyordum."

"Kaç numara giyiyorsun? Belki rahat bir şeyler bulabilirim."

"Otuz sekiz."

"A, ben de. Kahvaltıdan sonra bulurum bir şeyler."

"Teşekkürler. Çok incesin."

Claire yalınayak, Jacqueline'nin peşinden terasa çıktı ve her şeyi masaya koydular.

"Ah, zavallı Claire!" dedi Alina halini görünce. "Hâlâ parti elbisenlesin. Sana giyecek bir şey verseydim keşke."

"Önemli değil," dedi Claire, Luca'nın yanına oturup sandviçlerden aldı.

"Şampanya kokteyli?" Jacqueline şampanya kadehlerine servis yapıp ikram ederken Jonathan kaşlarını kaldırarak sordu.

"E, bugün doğum günüm," dedi Alina, annesinden kadehi alarak. "Bu yüzden kahvaltı dâhil her öğünde şampanya içilir."

"Doğum günün dündü," dedi Luca.

"Ama kutlamalar tüm hafta devam eder," dedi Alina. "Benim gibi bir mucizeyi kutlamak için bir gün yetmez!"

"Luca?" Jacqueline gergin bir gülümsemeyle ona kokteyl kadehini uzattı. Sirtına silah dayalıyken rahat görünmeye çalışan bir rehine gibiydi.

Luca teslim oluyorum dercesine ellerini kaldırdı. "Ben sadece meyve suyu alayım."

"Hadi, al işte," dedi Jacqueline, Jonathan gurur duyduğunu çağrıştıran bir ifadeyle ona gülümsedi.

"Hayır, gerçekten, teşekkürler."

"Tamam." Jacqueline rahatlayarak kadehi bıraktı.

Kendince uzlaşmaya çalışıyordu, Claire, Luca'nın da üstüne

gitmediğine sevindi. “Ben de meyve suyu alayım lütfen. Kahvaltıdan sonra araba kullanacağım.”

“Ben getiririm,” dedi Jacqueline içeri girerek.

Jonathan, Luca’ya gülümseyerek sırtını sıvazladı. “Öğle yemeğine kalıyor musunuz?”

“Benim eve gitmem lazım,” dedi Claire.

“Gerçekten gitmek zorunda mısın?” diye sordu Alina.

“Kalmak istersen çok seviniriz Claire,” dedi Jacqueline masaya dönünce.

“Teşekkürler ama artık normal halime dönmem lazım,” dedi elbisesini işaret ederek. “Annemi Dun Laoghaire’e götürüp, iskelede yürüyüşe çıkarmak istiyorum.”

“Annen bunu yapabilir mi?”

“Onu koltuk değnekleriyle zorlamak istemem. Tekerlekli sandalyesi var. Annem yakın bir zamanda kalça çıkığı ameliyatı oldu,” diye açıkladı diğerlerine.

“Ben de geleyim. Sandalyesini iterim.”

“Ah, hayır, sen gitme Luca,” diye yalvardı kardeşi. “Dün gece doğru düzgün birlikte vakit geçiremedik.”

“Sen kal,” dedi Claire sessizce.

“Kalacak mısın?” dedi Alina. “Sahile gideriz. Eski zamanlardaki gibi.”

“Tamam o zaman,” Luca pes ederek kardeşine sevgiyle gülümsedi.

“Güzel,” dedi Jonathan. “Bütün aile birlikte öğle yemeği yeriz.”

Jonathan ve Alina bu fikri mutlulukla karşılarken, Luca’yla Jacqueline birbirlerine gergince baktılar.

“Aa, bakın!” Alina bağırarak suyun içinden bir anda çıkıp kaybolan iki yüzgece işaret etti. “Yunuslar!”

“Bak, gördün mü?” dedi Luca, Claire’e. “Artık sıradan sayılıyor. Üstelik iki tane oldular.”

Hep birlikte izlemek için ayağa kalkarak demirlere yaslandılar, iki yunus da sudan sıçrayıp taklalar atarak geri dalarken kahkaha atarak izlediler.

Sonra bütün aile onu uğurlamaya arabasına kadar geldi. “Seninle tanışmak gerçekten çok güzeldi Claire,” dedi Jacqueline.

“Tekrar gelmelisin,” diye ekledi Jonathan.

“Sonraki sefere yatılı kalmak için hazırlıklı ol,” dedi Alina sarılarak.

Claire’in ayağında Jacqueline’in eski, düz ayakkabıları vardı, kendi topuklu ayakkabılarını elinde taşıyordu. Luca’yla bir daha buraya asla gelmeyeceği için kendini sahtekâr gibi hissetti.

Diğerleri eve gidince Luca onu uzun uzun öperek, “Salı günü görüşürüz,” dedi. “Dün gece için de teşekkür ederim,” diye fısıldadı kulağına.

“Ya bu sabah?” diye sordu Claire takılarak.

“Bu sabah da fena değildi. Ama dün gece inanılmazdı,” dedi Luca sırtarak.

“Sensiz bunu yapamazdım.”

Claire arabaya oturup yola çıkarken, hatta eve varana kadar yüzündeki o gülümsemeyi silemedi.

O öğleden sonra Claire, annesini Dun Laoghaire’e götürdü, Espie’nin tekerlekli sandalyesini iterek iskelede gezindiler. Dublin’in yarısı burada gibiydi, herkes yürüyüşe, koşuya çıkmış, bu nadir görülen sıcak havanın tadını çıkarıyordu. Geri dönerlerken Teddy’s’de sıraya girip dondurmalarını aldıktan sonra denize karşı dondurmalarını yerken Claire annesine partiyi, Luca’nın ailesinin evini ve yunusları anlattı.

"Annesi nasıl biri?" diye sordu her zamanki ayrıntı merakıyla.

"Yeterince iyiydi. Biraz kasıntı, Luca'yla aralarındaki büyük bir gerginlik vardı. Ama beklediğim gibi soğuk biri çıkmadı. Ona biraz kabalık ettim," dedi itiraf ederek.

"Aferin kızıma!"

"Kendimi kötü hissettim ama Luca'ya kötü davranıyordum..."

"Hak etmiş o zaman."

"Bu sabah bizinkiler nasıldı?" Claire eve geldiğinde Michelle, Neil ve çocuklar çıkıyordu.

"Harikaydılar. Holly korkunç bir sinir krizi geçirdi, eminim Michelle'in bloğunda bunu detaylarıyla okuyabilirsin, tadını kaçırmayayım."

"Ah, sabırsızlıkla bekliyorum!" Claire kahkaha attı. "Keşke söylemeseydin. Heyecandan gözüme uyku girmez." Kalan son dondurmayı da diliyle alıp külahı kemirmeye başladı.

"Dün gece nerede kaldın?" diye sordu annesi yandan gözlerini çevirerek.

"Deniz manzaralı çok güzel bir odada yattım," dedi Claire keyifle.

"Çok zalimsin. Yaşlılara ıstırap çektirmekten şikâyet edebilirim seni."

"Ben de seni iskeleden denize atarım. İyi huylu yüzüm seni kandırmasın."

Espie kahkaha attı. "Bu sandalyeden kalkabilirim. Sadece tembelliğimden böyle oturuyorum, bir de beni gezdirmeni seviyorum."

"Bilmez miyim, tam bir şarlatansın. Sana neden katlandığımı bilmiyorum." Külahını bitirip ellerini peçeteye sildi. "Neyse. özel hayatımın ayrıntılarını paylaşmamak ıstıraptan sayılmaz."

“Yani paylaşacak bir şeyler oldu demek ki?” Espie’nin gözleri pırıldadı.

“Anne gerçekten biz sadece arkadaşız.”

Espie ona şüpheyile baktı.

“Tamam, aralarında bir şeyler olan arkadaşlardanız ama yine de sadece arkadaşız.”

“Ne yazık. Ne zamandır gözümü koyduğum bir şapka vardı...”

“Sen beğendiğin bir şapkayı alacaksın diye evlenmeyeceğim. Ama doğum günün yaklaşıyor...”

“A, bu arada Luca doğum gününe gelecekse bana hedive almamasını söyle.”

“Tamam.”

“Alırsa onu kapı dışarı edeceğimi söyle. Sıfır toleransım var bu konuda.”

“Tamam tamam! Söylerim.”

Claire o gece tam yatmak üzereyken Mark aradı. Saat daha dokuz buçuktu ama bütün gün temiz hava almaktan bitkin düşmüş, dün gece de iyi uyuyamamıştı.

“Selam. Hafta sonun nasıldı?” diye sordu Mark.

“Harikaydı. Hava çok güzel.”

“Burada da öyle.”

Claire dün geceki partiyi anlatırken özenle Luca’dan bahsetmeden ‘arkadaşı Alina’nın doğum günü’ olduğunu söyledi ki bu kısmı tamamen doğrudu. Mark da hafta sonu için arkadaşlarıyla Brighton’a gitmişti.

“Annen nasıl?” diye sordu Mark.

“İyi, bu aralar gerçekten iyi gibi görünüyor.”

“Gelecek hafta sonu gelebilir misin diye soracaktım. Sonraki hafta New York’a gitmem gerekiyor ve seni görmeyi çok istiyorum.”

"Hm." Claire hazırlıksız yakalanmıştı, aklında aynı anda bir sürü şey dolayıyordu. Buna hazır mıydı? Luca'yla ilişkileri artık sona mı erecekti? Gelecek hafta sonu izinli miydi? Mark'la birlikte olacak mıydı? Bu kadar kısa sürede ucuz uçak bileti bulabilir miydi? Luca bu konuda nasıl hissederdi? Annesi iki gece kendi başına kalabilir miydi? "Evet, olabilir," dedi sonunda.

"Harika!"

"Uçuşlara bakıp sana haber veririm. Olur mu?"

"Süper! Seni tekrar görmeyi gerçekten çok istiyorum."

"Evet. Ben de."

Telefonu kapadığında Claire'in zihni karmakarışıktı. Hafta sonu izin alabileceğini biliyordu, Yvonne seve seve onun yerine çalışırdı. Annesi de kendi başına kalabilirdi: ona göz kulak olabilecek, alışverişini yapabilecek bir sürü arkadaşı ve komşusu vardı. Jim, hafta sonu yanında kalabilirdi belki... Yani bu konuda içi rahat olabilirdi.

Ama ya Luca? Bunca zamandır onu tam da bu an için hazırladığını düşününce umurunda bile olacağını düşünmek saçmaydı. Öyleyse neden kendini suçlu hissediyordu?

Yirmi Altıncı Bölüm

Claire, salı günü planladıkları gibi işten sonra Luca'ya gitti. Cuma öğleden sonraya uçak bileti aldı. hafta sonu görüşmelerini iki randevudan saymaya karar vermişti, yani bu cumartesi Mark'la beşinci randevusu olacaktı. Şimdi bunu Luca'ya söylemesi gerekiyordu.

Her zamanki gibi elinde poşetlerle Luca'nın evine geldi. Annesi eve geldiğinden beri Claire geceleri onda kalmıyordu, yemek yapmakla vakit harcamak yerine paket servis sipariş ediyor ya da hazır yemeklerden yiyorlardı, hatta bazen yemeği komple bırakıp direk yatağa geçiyorlardı. Ama Claire hâlâ şu ya da bu bahaneyle eve yiyecek alıp Luca'nın bakmadığı anlarda buzdolabına bir şeyler koyuyor ya da alışveriş yaparken kendini kaptırması numarası yapıyordu.

"Ziyan olmasın, fazla almışım," diyerek rafları dolduruyordu.

"A, sana iyi haberlerim var!" dedi Luca onu içeri alırken. "Bugün galeri tablolarımdan birini satmış."

"Aa, harika bir haber bu! Tebrik ederim!"

Luca elinden poşetleri alıp tezgâha koyarak, "Teşekkürler," dedi. "Dışarı çıkıp kutlarınız diye düşünmüştüm, ben ısmarlarım!"

"İi, bana para harcamamalısn."

Luca ona döndü. "Benimle insan içinde görünmek istemediğin için mi böyle diyorsun?"

"Hayır, ama... Yatakta olmak varken restoranda vakit kaybetmek istemediğim için böyle diyor olabilirim."

"Şu eserime bak! Doymak bilmiyorsun." Başını pişmanlıkla sağa sola salladı. "Bir gece seks yapmayıp dışarı çıkabiliriz herhalde."

Son gecemizde olmaz diye düşündü Claire üzgünce, "Orta yolu bulalım, pahalı bir yerden eve yemek söyleyelim."

"Sen bilirsin," dedi Luca poşetlere dönerek. "Ama ben ısmarlıyorum."

"Tamam. Resim kaçta satılmış?"

"Üç bin. Bana bin beş yüz kalıyor."

"Sadece yansını mı alıyorsun? Bu korkunç."

"Bu işler böyle."

"Bu şekilde geçinmek çok zor olmalı." Böyle berbat bir evde yaşayıp, elektrik faturasını ödeyememesine şaşmamalıydı.

"Gerçekten neredeyse imkânsız. Ama Eylül'de sergim var, kim bilir? Umarım o zaman çok daha fazla satabilirim."

Malzemeleri yerleştirdikten sonra oturma odasına geçtiler.

"Şarap?" diye sordu Luca kırmızı şarap şişesini alarak.

"Evet lütfen." Luca iki kadeh şarap koyarken Claire kanepeye oturup Mark konusunu açmak için cesaretini toplamaya çalıştı. Gelir gelmez söylemek istiyordu ama satış haberinden sonra uygun zaman olmadığını düşündü, sonra da bir türlü konuyu açamadı.

Luca kadehini uzatıp yanına otururken, "Dün öğle yemeği nasıldı?" diye sordu Claire.

"İyiydi. Uslu durdum. Jacqueline'i mutlu etmek için içki içmedim. Mükemmel aile tablosu çizdiğimiz söylenemez ama kavga etmedik en azından."

“Gerçek aileni bulmaya çalıştın mı hiç?” diye sordu Claire birden. Luca’nın yüzüne bir gölge düştü. “Özür dilerim, beni ilgilendirmez.”

“Hayır, sorun değil. Jacqueline onları bulmaya çalıştı. Ama o yetimhanelerde düzgün kayıt tutulmazdı. İlk kez yetimhaneye bırakıldığımda dokuz aylıkmışım, hâlâ oraya nasıl düştüğümü bilmiyorum.”

“Ya Alina?”

“Onun ailesini biliyorlardı zaten. Evlat edinmek için onların iznini aldılar.”

“Ama seninkilerle ilgili hiçbir şey bulamadılar mı?”

“Hayır. Jacqueline geçmişime bir çizgi çekti. Nasıl hissettim biliyor musun?” dedi Luca dudakları tiksintiyle kıvrılarak. “Rahatladım. Ailemi bulmasını istemiyordum. Romanya’nın dağlık bölgesinde bir kulübeye gönderilmekten korkuyordum. Jacqueline’in beni istemediğini biliyordum ama fakir olmak istemediğim için gerçek annemi de bulmasını istemedim.” Başını kaldırıp ona baktığında Luca’nın gözlerinin yaşlarla parıldadığını görünce Claire çok şaşırdı. Bu konuyu açtığına pişman oldu.

“O sözde yetimhanelerdeki çocukların çoğunun yetim olmadığını biliyor muydun?” diye sordu Luca.

Claire başıyla onayladı.

“Ben öyle olmak istedim. Annemlerin öldüğünü öğrenmesini istedim, o zaman beni asla geri gönderemeyecekti.” Sinir-den güldü. “Sana iyi bir insan olmadığımı söylemişim.”

“Tanrım Luca, daha çocuktun.”

Luca’nın sonunda kavuştuğu düzenli hayatın elinden alınmasından korkarak yaşadığını düşünmek yüreğini burktı. Jacqueline ona daha çok güven vermek yerine duygularıyla ilgili “dürüstlüğü” yüzünden güvensizliğini iyice kötüklemişti. Bunu

cumartesi bilmediğim çok iyi oldu, diye düşündü Claire öfkeyle; o kadına yumruk atmamak için kendini tutamayabilirdi. Jacqueline'nin, Luca'ya yaşattığı işkenceden haberi var mıydı?

"Daha ilk başta seni göndereceğini hissettirmemeliydi. Bundan korktuğunu ona söyledin mi?"

"Hayır. Belki hiç aklına gelmemiştir diye bu fikri aklına sokmak istemedim." Şarabından içti. "Aslında şimdiye kadar hiç kimseye bundan bahsetmedim."

"Alina'ya bile mi?" dedi Claire kaşlarını çatarak.

"Tanrım, hayır. Özellikle ona."

Claire, en yakın olan kişiye neden özellikle ona anlatacığını düşündü. Sonra Luca ayağa kalkıp masaya gitti, bazı kâğıtları inceledi. İtiraf saati bitmişti anlaşılan.

"E, ne istiyorsun? Pizza? Tay yemeği? Hint yemeği? Burada bir yerlerde menüler vardı."

Claire şarabından yudumlayıp eline daha iyi bir an geçmeyeceğine karar verdi. Korkaklık etmek istemiyordu ama bu haberi verdiğinde Luca'nın yüzüne bakamazdı.

"Gelecek hafta sonu Mark'in yanında kalmaya gidiyorum," dedi Luca'nın sırtına.

"Hm?" Luca donup kaldı, şimdi Claire biraz cesaretini toplayıp yüzüne karşı konuşmuş olmayı isterdi, çünkü yüzünü göremiyordu. Neler hissettiğini bilmiyordu. Elleri hâlâ menüleri aramaya devam ediyordu.

"Cumartesi beşinci randevumuz olacak."

"Tabi," dedi Luca yavaşça ona doğru dönerek. "Buraya kadar mı o zaman?" diye sordu masaya oturup kollarını kavuşturarak.

"Sanırım," dedi Claire, gergince kanepenin döşemesini kurcalıyordu. Şimdi yüzüne baktığı halde Luca'nın neler hissettiğini anlayamıyordu.

Luca tekrar yanına oturup endişeyle yüzüne baktı. "Buna hazır mısın?"

Claire omzunu silkti. "Galiba. Sence?"

"Sana öğretecek başka bir şeyim olduğunu sanmıyorum," dedi kuru bir gülüşle. "Cumartesi günkü performansından sonra."

Claire gülümsedi.

"Ama sana baskı yapmasına izin verme. Eğer daha fazla zamana ihtiyacın varsa geri çekilmesini söyle. İstedğin kadar yavaş ilerle. Sana ayak uydurmasını iste."

"Asıl sorun daha fazla zamana ihtiyacım olması değil..."

"Pek emin görünmüyorsun."

"Şey... Bilmiyorum..." Claire nasıl hissettiğini anlatmakta güçlük çekiyordu.

Luca sessizce aklındakileri söylemesini sabırla bekledi.

"Şimdi, burada seninle çok iyiyim. Ne yaptığımı bildiğimi hissediyorum. Kendime güveniyorum, senin yanında rahatça çıplak dolaşabiliyorum. İstedğim gibi davranabiliyorum."

"Hem de nasıl!"

"Ama bu senin yanındayken böyle... Sadece arkadaş olduğumuzu biliyorum..." Kendini geri çekti. "İı, yani ben arkadaş olduğumuzu düşünüyorum."

"Evet öyleyiz."

"Bu yüzden senin yanında rahatım. Sen beni yargılamazsın, rolümü düzgün oynamak gibi bir kaygım yok. Seni etkilemeye çalışmama gerek yok. Olduğum gibi olabiliyorum. Ama korkarım başka biriyle yine en başa dönüp, her şeye sıfırdan başlayacağım."

"Endişelenme, bir şey olmaz. Sıfırdan başlamak gibi olmaz. Bisiklete binmek gibi. Sadece farklı bir bisiklet."

Claire kahkaha attı.

"Onu etkilemeyi de kafana takma, sadece kendin ol."

"Ama bize ne olacak?" diye sordu sonunda onu en çok endişelendiren şeyi söyleyivererek.

"Ne olmuş bize?"

"Seni bir daha göreceğim miyim? Hâlâ arkadaş olacak mıyız?"

"Evet, tabi ki," dedi Luca hemen, Claire rahatlayarak iç çekti. "Yani, sen de bunu istersen tabi."

"İstiyorum." Claire hevesle başını salladı. Artık hayatında onun olmayacağını düşünemiyordu.

"Ben de." Luca arkasına yaslanıp derin nefes aldı. "Yani, bu son gecemiz mi?"

"Evet."

"Bunu özleyeceğim," dedi Luca aralarındaki havayı işaret ederek.

"Ben de."

Luca, uzanıp Claire'i kucasına aldı.

"E, ne dersin?" diye sordu Luca sıcacık elini Claire'in eteğinin altına sokarak. "Son kez kostümsüz prova yapalım mı?"

Yemek yemeyi unutarak son saatlerinin tamamını sevişerek geçirdiler. Claire, Luca'yı daha tutkuyla öpüyor, hiç olmadığı kadar şehvetle ona dokunuyor, sanki son geceleriymiş gibi penisini büyük bir iştahla emiyordu, çünkü o biliyordu, bu onların son gecesiydi. Luca da çok şiddetli görünüyordu; delicesine öpüşerek, hiç olmadığı kadar sert gidip geliyor, teninin her santimini ezberlemeye çalışır gibi her yerine dokunuyordu. Ona oral seks yapmak için eğildiğinde o kadar uzun süre başını kaldırmadı ki Claire, yüzünü unutacağından korktu. Claire'in hayatında yaşadığı en yoğun, en baş döndürücü, en tatmin edici seksti.

O zaman neden taksiyle eve dönerken kendini böyle mutsuz hissediyordu? Ne bekliyordu ki? Luca'nın kıskançlık göstermesini mi? Gitmemesi için ona yalvarmasını mı? En başından beri ilişkilerinin ne olduğunu, ne olmadığını açık ve net belirtmemiş miydi? Ta en başından onu asla erkek arkadaşı olarak görmemesini söylemişti, şimdi onu bitmek bilmeyen bir aşkla sevdiğini söyleyip gitmemesi için yalvarmasını bekleyemezdi ya. Bunları bilmesine rağmen Luca'nın böyle sakin kalabilmesini, onu başka bir erkeğe böyle rahatça gönderebilmesini kabullenemiyordu. Belki de Luca'nın cazibesine birazcık da olsa kendini kaptırmıştı. Öte yandan Luca'nın ona tek verebileceği sıradan, hiç bağ kurmadan ilişki anlayışı Claire için asla yeterli olmazdı. Luca'nın ona uygun olmadığını çok iyi biliyordu. Mark'la düzgün bir ilişki ve mutlu bir hayat yaşayabilirdi.

Luca'nın ilişki yaşamak istememesi yazıktı, çünkü tahmin ettiğinden çok daha iyi olurdu. Fakat Luca eski hayatına geri dönecek, Claire de gelecek hafta sonu Londra'ya giderek Mark'la birlikte olacaktı. Onu durduracak hiçbir şey yoktu; özellikle de Luca onu durdurmaya hiç niyetli değildi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Cuma akşamı Mark, Claire'i geçen sefer gittikleri bistroya götürdü. İçerisi capcanlıydı, enfes yemekler ve şarap eşliğinde sohbet ederken Claire'in içini kemiren şüpheler eriyip gitti. Mark'in üzerinde sade, ince bir takım, güzel, açık gri bir gömlek vardı, Claire ne kadar yakışıklı görüldüğüne şaşırdı. Çıplak nasıl görüldüğünü hayal ederken kendine de şaşırdı, yarın gece öğreneceklerinin heyecanıyla içi titredi, hatta belki kuralını kırmaya karar verirse bu gece bile olabilirdi. Onunla birlikte olma düşüncesinden korkmuyordu. Onu yatakta hayal kırıklığına uğratmaktan endişelenmiyordu, birden kendini her şey olması gerektiği gibiymişçesine inanılmaz iyi hissetti. Luca haklıydı. Farklı bir bisiklete binmek gibi olacaktı.

"New York'a ne zaman gideceksin?"

"Haftaya cuma. Bir arkadaşımın düğünü var, birkaç kişi birlikte gidiyoruz, bir iki gün kalacağız."

"Çok eğlenceli olacaktır."

"Keşke sen de gelebilseydin. Hiç ihtimal yok mu sence?" Mark umutla ona baktı. "Çok erken haber vermedim, farkındayım."

"Hayır," dedi Claire derin iç çekerek. "Gelebilmeyi çok isterdim." Uzun zamandır doğru düzgün bir tatil yapamamıştı, bunu kesinlikle hak ediyordu. Ama henüz annesini yalnız bırakmak için çok erkendi. "New York'a gidebilmeyi çok isterdim."

"Hiç gitmedin mi?"

“Hayır.”

“Aa, kesinlikle gitmelisin. Birlikte gidelim! Yani bu sefer değil tabi ki ama plan yapabiliriz.”

“Bu harika olur.” Claire henüz kesinliği olmayan, uzak bir ihtimal olsa bile onunla birlikte New York’a gitme fikrinden şimdiden heyecanlandı.

“Yarın akşam bazı arkadaşlarla yemeğe davetliyiz, gelmek ister misin?”

“Süper olur.” Mark’a gülümsedi. “Arkadaşlarınla tanışmayı gerçekten isterim.” Mark’ın, şimdiden onu hayatının parçası yapmaya çalışması onu duygulandırdı.

“Emma da olacak, yani tanıdığın bir kişi var.”

“Hm.” Emma Mark’ın iş arkadaşıydı; Claire, onu Twitter’den @Locksie olarak tanıyordu. “Ama benim kim olduğumu bilmeyecek. Yani ona söylemedin değil mi?”

“Hayır! Hiçbir fikri yok. Ama en azından sen onun kim olduğunu biliyorsun.”

“Gerçek kimliğimi açıklayamasam da onunla gerçek dünyada tanışmak çok güzel olur.” Claire kahkaha attı. “Tanımı, şimdi Süpermen’le Örümcekadam’ın ve onlar gibilerin nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum.”

“Ben de Lois Lane mi oluyorum?”

“Ya da Mary Jane.”

Mark güldü. “Süper kahraman kız arkadaş fikrini sevdim. Gücün ne olurdu?”

“Hmm.” Claire hemen düşündü, ama İyikız’ın isteyebileceği bütün süper güçler çok müstehcen kaçacaktı, bu konuya girmek istemezdi. “İl... Süper iyi olmak?” dedi kısık sesle.

“Buna eminim.” Mark eğilip fısıldadı, “Ama kendini gizlemek için daha çok uğraşmalısın yoksa herkes sınıını keşfeder.”

Ana yemekle tatlı arasında Claire eve telefon açmak için dışarı çıktı. “Annemi kontrol etmek istiyorum. Her şey yolunda mı diye,” dedi Mark’a.

Annesi telefonu açınca, arka plandan bol bol konuşma ve kahkaha sesleri geldi, Espie’nin cuma akşamı kâğıt oyunu partisi tam gaz devam ediyordu demek ki.

“İyiym,” diye telkin etti Espie. “Nancy’yle Michael hemen sokağın karşısında, Jim de yarın bütün gün yanımda olacak. Gece burada kalacak.”

“Bu kadar detaya gerek yok anne!” dedi Claire gülerek.

“Misafir odasında kalacak,” dedi Espie. “Onunla yatacak olsam bile kalçama taktıkları o metal yumrusunun şu anda bu hareketlere izin vereceğini sanmam. İç çamaşırımı giymek bile yeterince zor. Çıkarmakta hiç acele etmem. Neyse, sen iyi vakit geçiriyor musun?”

“Evet, çok.” Arka plandan bir kahkaha patlaması gelince Claire, içi sızlayarak orada olmayı istedi. “Çok eğleniyor gibisiniz.”

“Süper vakit geçiriyoruz. Herkes yemek getirmiş, parmağımı bile kıpırdatmadım. Burada olmaman ne yazık. Herkes seni çok arıyor, özellikle de Luca.”

“Luca orada mı?”

“Jim buraya gelirken onu arayıp gelmek ister mi, diye sormuş. Ne düşünceli adam değil mi? Yazık Luca’ya, seni çok özliyor bence.”

“Saçmalama anne.” Luca’nın hafta sonunu başka bir adamla geçirdiğini bildiğini ve bunu umursamadığını söyleyerek annesini hayal kırıklığına uğratmak istemezdi. Umursamadığı yetmezmiş gibi bu durum için onu kendi elleriyle hazırlamıştı. Yanına yemek paketlemediği kalmıştı.

“Bu gece birkaç el kazandı,” diye devam etti annesi. “Küçük oynadığımız yazık oldu, biraz paraya ihtiyacı var sanırım.

Jim şimdi ona kaşık çalmayı öğretmeye çalışıyor, bunu görmelisin!” Kıkır kıkır güldü. “Parmakları birbirine dolandı.”

“Herkesle selam söyle benden.”

“Tamam. Luca’yla konuşmak ister misin?”

“Hayır. Mark’ın yanına dönsem iyi olur. İyi geceler anne.”

Masaya doğru yürürken kendini rahatsız hissetti. Bu çok saçmaydı! Harika bir restoranda onun birlikte olmak isteyen gerçekten iyi bir adamın yanındaydı, oysa annesi ve çatlak arkadaşlarıyla ve onunla sadece arkadaş olmak isteyen Luca’yla evde kâğıt oynayamadığı için neredeyse pişmanlık duyacaktı. Onsuz evinde vakit geçirmesini sevmemişti, diğer insanlarla geçirdiği zamanı kıskanıyordu. Diğer yandan, içinin bir yanı, dışanda kız peşinde koşmaktansa evde, güvende olmasına seviniyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Mark sandalyesine otururken.

“Evet.” Claire gülümseyerek yerine oturdu, kendini ona bütün kalbiyle vermeye kararlıydı; ‘bunun sonucu’ her ne olursa artık! En azından ne istediğini biliyordu.

Dingin gecenin karanlığında, Mark’ın yakındaki evine doğru sessizce yürüdüler, Claire’in aklı karmakansıktı. Luca’yı anlamsızca özlemeye bir son vermek zorundaydı. Üstelik bunu nasıl yapacağına dair harika bir fikri vardı. Luca ilk başta ona seksi aşkla karıştırmaması gerektiğini söylemişti, oysa Claire çok deneyimsiz olduğu için muhtemelen birbirlerine olan yakınlıkları yüzünden sonunda ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Mark’la yatmaya başladığında, bu hisleri ona aktaracaktı ve her şey yerli yerine oturacaktı. Luca’ya olan bu aptal saplantısını tamamen unutacaktı. Mark, onun istediği her şeydi! Tek yapması gereken onunla birlikte olmaktı, o zaman hiçbir sorun kalmayacaktı. Belki de beş randevu kuralından vazgeçip bu gece ilk adımı atabilirdi.

Eve geldiklerinde Mark onu öpmeye başlayınca Claire kendini geri çekmedi, gittiği yere kadar götürmeye seve seve razıydı. Artık katı kurallara bağlı kalmayacaktı. Mark'ın dudakları hızlandığında Claire de aynı tutkuyla ona karşılık verdi, Mark göğüslerini tuttuğunda elini itmeden sırtını eğip kendini ona doğru yasladı, parmaklarını saçlarında gezdirdi. Bütün doğru hamleleri yaptığı halde kendini kopuk hissediyordu, sanki bedeninin dışından başka birinin yaşadıklarını izliyordu. Bir türlü kendini veremedi.

Mark bir terslik olduğunu hissetmiş olacak elleri duraksadı, dudakları yavaşladı, sonra kendini geri çekti.

"Pardon," dedi Mark geri çekilerek. Yüzü kızarmış kendini pişman hissediyor gibiydi. "Yine çok mu hızlı hareket ediyorum?"

"Hayır. Sadece yorgunum." Claire güçlükçe esnemeye çalışırken gerçekten de yorgun olduğunu fark etti. Tek nedeni buydu tahminen, yorgun ve biraz stresli olduğu için libidosu yavaşlamıştı.

Kısa süre sonra yattılar, Mark dudaklarına iyi geceler öpücüğü kondurdu. Claire, tüm yorgunluğuna rağmen, bu akşam olanlarla ilgili karmakarışık hislerle bocalayarak bir türlü gevşeyip uyuyamadı. Derdi neydi? Ondan hoşlanan, ilgi alanları aynı olan ve onunla sevişmek isteyen harika bir adamla birlikteydi, üstelik Mark'ın öpüşmesinden anladığı kadarıyla devamı da muhteşem olacaktı. Öyleyse neden yatakta tek başına uzanmış yatıyordu? Ne istiyordu ki? Evde Luca'yla kâğıt oynamayı mı?

Hayal kırıklığıyla iç çekti. Gözünü bile kırpacak hali olmadığından dizüstü bilgisayarını çıkarıp, son blog yazısının taslağını yazmaya başladı. Yazıya dökünce gerçek olacakmış gibi Mark'ı yazmaya karar verdi.

Cumalara Aşığım

Sadece cumalara değil... Yeni biriyle tanıştım, aynı şehirde, hatta aynı ülkede bile yaşamıyoruz, uzun mesafeli bir ilişki yaşadığımız için çoğunlukla onu sadece hafta sonları görüyorum. Çok da uzun mesafe sayılmaz aslında, birbirimizden sadece kısa bir uçak yolculuğu kadar uzağız ama eğlenceli ve heyecan verici. Cuma heyecanına yepyeni bir anlam katıyor.

Ondan inanılmaz hoşlanıyorum. Bu konuda daha fazla şey söylemeyeceğim. Çünkü bu seferki farklı. Yatak odasının kapısını kapatıyor, bloğuma son veriyorum. Artık İyiKız yok. Çünkü tanıdığım tüm erkeklerden sonra, Otoriter Bey, Meraklı Bey, Garip Bey, Sürtünmeci Bey, Ed (hatırladınız mı?), Hünerli Bey sonunda hep aradığım o aşkı buldum... Bay Doğru.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp kaldırırken üzerinde çalışılması gerekiyordu ama iyi bir fikir olduğunu düşündü. İyiKız'ın mutlu bir finalle sona erdiğini düşünmek keyifliydi. İkisi birlikte mutlu sona ulaşacaklardı. Yarı beşinci randevularıydı. Mark'la birlikte olacak ve her şey yoluna girecekti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Ertesi akşam Mark'ın arkadaşı Olivia'nın, Belsize Park'taki evine taksiyle gittiler. Taksinin arka koltuğunda Claire Mark'ın elini tuttu, sıcak parmakları eline dolanırken mutlulukla iç çekti. Bugün harika bir gündü. Dün gecedен sonra havada bir grip-lik olacağından endişelenmişti, oysa Mark'ı her zamanki rahat, sıcakkanlı bulunca Claire tekrar huzur doldu.

Güzel bir yaz günüydü, sıcak güneş bulutsuz gökyüzünü aydınlatıyor, hafif esen rüzgârla sıcaklık bunaltıcı gelmiyordu. Bahçede keyif dolu, tembel bir gün geçirerek sohbet etmişler, gazete okuyup Millie'yi okşamışlar, arada çay, kahve, soğuk beyaz şarap eşliğinde kruvasan, somonlu turta ve çilek yemişlerdi. Claire neredeyse keyiften başı dönerek Millie kadar sevilmiş ve tatmin olmuş hissediyordu.

Mark'ın arkadaşının evine yürürken, "Bu beşinci randevumuz," dedi Claire.

Mark durup ona döndü. "Öyle mi? Emin değildim; bu hafta sonunu da bir randevudan mı sayarsın, bilemedim..."

"Bugün kesinlikle beşinci randevumuz. Bu arada Sanatçı'yla artık görüşmüyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Buraya gelmeden önce bitirdim," dedi sakin bir gülümsemeyle.

Mark gözleri parıldayarak ona karşılık verdi. Sonra elini tutup yürümeye devam etti.

Uzun, parlak, kahverengi saçlı, çok güzel bir kız kapıyı açtı. "Mark!" dedi heyecanla sarılarak.

"Olivia, bu Claire," dedi Mark arkadaşı onu kollarından bırakınca. "Claire, Olivia."

"Merhaba Claire, tanıştığımıza çok sevindim," dedi Olivia tokalaşarak.

"Ben de."

"Hadi içeri girin." Olivia onları hole buyur etti. "Ceketlerinizi alayım. Elbisene bayıldım."

"Teşekkür ederim," dedi Claire ceketini vererek.

"Herkes burada." Küçük yemek odasındaki, büyük masaya yerleşmişti insanlar. Odayı saran mumların ışıkları insanlara hafif bir pırıltı veriyordu.

İçeri girerlerken herkes hep bir ağızdan "Mark!" diye seslenerek el salladı.

"Bu Claire," dedi Olivia, "Mark'ın arkadaşı."

Herkes ona selam verirken Claire, utangaçça başını salladı.

"Oturun," dedi Olivia yan yana iki sandalyeyi işaret ederek. "Claire, sizi tanıştırayım, Diane, Patrick, Emma ve Jamie."

"Emma benimle çalışıyor," diye fısıldadı Mark Jamie'nin yanına oturan Claire'e. Neden fısıldayarak anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırdığını merak ederken Emma'nın Twitter'da sık sık sohbet ettiği @Locksie olduğunu fark etti.

"Aa!" dedi bir nefeste. Twitter profil resminden kim olduğunu anlamazdı ama şimdi şahsen görünce yüzünü tanıdı. Birbirlerini kısmen de olsa bildikleri halde, ona bir şey söyleyememesi garip hissettirdi.

"Andy de gelecek," dedi Olivia, "ama onu beklerken bir şeyler içiyoruz. Kırmızı mı beyaz mı?"

İkisi de kırmızı şarap istedi, Olivia kadehlerini doldurup Claire'in karşısına oturdu.

"Andy'yi uzun zamandır görmedim," dedi Mark Olivia'ya.

"Hiçbirimiz görmedik."

"Yanında birini getiriyor mu?"

"Bilmiyorum. Çok belirsiz konuştu. Birkaç ay önce Sam'den ayrıldı, şimdi görüştüğü biri olduğunu sanmıyorum."

"Dublin'den misin Claire?" diye sordu Emma.

"Evet. Hafta sonu kalmak için geldim."

"Mark'la mı kalıyorsun?" diye sordu Mark'a sırtarak.

"İl... Evet."

"Saman altından su yürütüyormuşsun Mark," dedi Jamie. "Uluslararası bir flörtün olduğunu hiç söylemedin bize. Şimdi tüm o iş gezilerinin nedeni belli oldu."

"Onlar gerçekten iş gezileriydi," dedi Mark. "Claire'le yeni görüşmeye başladık. Ayrıca flört değil."

"Vuhuu!" dedi Jamie'yle Patrick, çocuk gibi hep bir ağızdan.

Claire, birden kendini arkadaşlarının önünde görücüye çıkmış gibi tedirgin hissetti. Bu insanların Mark için önemli olduğu hissederek kendisini beğenmelerini istiyordu.

"Onları boş ver," dedi Mark. "Çocuk gibiler."

"Kusura bakma," dedi Emma. "Saçmalıyoruz, çok şarap içtik ve hâlâ yemek de yok. Şu Andy nerede kaldı?" diye bağırды büyük masaya.

Tam o anı bekliyor gibi kapı çaldı. "Geldi," dedi Olivia, ayağa kalkıp odadan çıktı.

"Çok şükür," dedi Patrick. "Sonunda yemek yiyebileceğiz."

"Yemekte ne var?" diye sordu Diane. "Bilen var mı?"

"Olivia'yı biliyorsunuz, muhtemelen yine kendi uydurduğu acayip bir şeyler yapmıştır."

Olivia, yemekleriyle ilgili konuşup gülüşürlerken odaya geri geldi. Claire, yüzünün taş kesildiğini görünce şaşırды; ha-

yal mi görüyordu yoksa endişeyle Mark'a mı bakıyordu?

"Andy geldi," dedi Olivia gergince, "yanında birini getirmiş." Onun ardından uzun boylu, kahverengi saçlı bir adam geldi, yanında da bakır kızılı bukleleri sırtından süzülen, inanılmaz güzel bir kız vardı.

Herkes sus pus olup gözünü Mark'a çevirdi.

"Merhaba çocuklar," dedi kızıl, gülümseyerek. Ya odadaki havayı fark etmemişti ya da umursamıyordu. Herkes sırayla ona selam verirken Patrick'le Diane apaçık şok olmuştu; Jamie kızgın görünüyordu, Emma'ysa ona buz gibi davrandı. Hepsi havaya uçacağını umar gibi, Mark'a kaçamak bakışlarını çeviriyordu.

"Sophie." Sonunda Mark selam vererek başını salladı.

"Yanındaki kim?" diye sordu Sophie gözlerini Claire'e dikerek.

"Claire, Sophie ve Andy," diye tanıştırdı Mark.

Sophie bol bilezikli elini uzattı. "Memnun oldum Claire." Gülümseyerek oldukça aleni bir şekilde onu süzmeye başladı. Sonra gözleri sorgularcasına Mark'a döndü. "Bakıyorum da hiç vakit kaybetmemişsin," dedi Mark'ın diğer yanındaki sandalyeye oturarak, baş döndürücü gülümsemesi hiç eksilmedi. "Beş dakika rehabilitasyona gittim, hemen yerimi biri almış."

Şirin gülümsemesi, acı sözleriyle ters düşüyordu ama Claire, yüzüne tokat yemiş gibi oldu. Başını nereye çevireceğini bilemedi. Sophie içeri geldiğinde herkesin tedirgin davranmasının sebebi bu muydu, Mark onun erkek arkadaşıyken Claire'le geldiği için miydi? Sophie rehabilitasyondayken onu aldattığı için miydi?

Mark'ın yüzünden canının sıkınlığı belli oluyordu. "Sophie, biz ondan önce..."

"E, yemekte ne var Olivia?" Sophie lafını kesip kendine şarap koydu. "Açlıktan ölüyorum!"

Kadehini dudaklarına götürürken Olivia kaşlarını çattı. "İçki içmemen gerekmiyor mu?"

"Ah haklısın!" Sophie tam içmek üzereyken kendini durdurdu. Kadehini indirdi. "Hâlâ öğrenemedim. Bu gidişle rehabilitasyondan hiç geçemeyeceğim. Al sen iç," dedi kadehi Andy'ye uzatarak.

Olivia gönülsüzce gülümsedi. "Ben yemekleri getireyim."

"Yemekte ne var dersiniz?" dedi Sophie onun arkasından. "Yine o meşhur, kendi uydurma tariflerinden biri değildir umarım."

"Rehabilitasyon nasıldı?" diye sordu Jamie neşeyle.

"Sıkıcı! Gerçi İskoçyalı bir kokain bağımlısıyla aramızda bir şeyler oldu, bu eğlenceliydi."

"Rehabilitasyundayken kimseyle böyle yakınlıklar kurmamalısın," dedi Jamie. "Bu kurallara aykırı değil mi?"

Sophie omzunu silkti. "Zamanı geçirmenin yollarını bulmalısın. E. Claire, nerelisin?"

"Dublin."

"Ah ne güzel! Dublin'e bir kez gitmiştim. En azından öyle sanıyorum," kaşlarını çatı, "kafam güzeldi, kim bilir, belki de gitmemişimdir. Guinness birası içmiştim gerçi, tahminen orasıydı."

"Her yerde Guinness içebilirsin," dedi Patrick.

"Doğru ama bana içiremezsin. Turist aktivitesi olarak içmişimsindir kesin."

"Andy'yle sen..." Mark devamını getiremedi.

"Ne? Sevişiyor muyuz?" Andy'ye baktı. "Kesinlikle hayır! Onu çok severim ama birbirimizden hiç hoşlanmayız değil mi bebeğim?"

"Hayır, hem de hiç!" dedi Andy başını sağa sola sallayarak.

"Andy çok tatlıydı, rehabilitasyondan çıktığımda, ismi lazım değil bir kişi, benim varlığımı unutmuşken beni almaya geldi." Sophie gözlerini Mark'a çevirdi. "En azından beni hâlâ seven bazı insanlar var."

"Hepimizin seni sevdiğini biliyorsun," dedi Mark soğuk bir sesle.

Ah, bu acıtmıştır diye düşündü Claire. Sophie'nin bariz bir şekilde aranmasına çok zalim ve huz gibi bir cevap gelmişti.

Sonrasındaki garip sessizliği, başlangıç yemekleriyle gelen Olivia bozdu.

"Bu ne Olivia?" diye sordu Sophie çatalını şüpheyle yemeğine saplayarak.

"Acı biber soslu tilapya."

"Tilapya beyaz bir balık değil miydi?" Sophie kaşlarını çatı. "Neden siyah?"

Olivia neşeyle tabakları dağıtmayı bitirerek, "Üzerinde kakao tozu var," dedi.

Herkes dehşet içinde ona bakarak tedirgince yemeklerini dürtmeye başladılar.

"Afiyet olsun." Olivia oturup heyecanla yemeğine girişti.

Claire balıktan minik bir parça kesip çekinerek ağzına attı. Kesinlikle mide bulandırıcıydı, zorla yuttu.

Sophie'nin böyle bir zorunluluğu yoktu: "İğğh! Çikolatalı balık." Bir lokma yedikten sonra yüzünü ekşitip tabağını itti. "Bu berbat olmuş Olivia!"

"Claire beğendi sanki," dedi Olivia.

"Biraz... ılı, değişik olmuş." Claire kakaonun altını eşerek biraz balık çıkarmayı başararak güçlükle çiğnedi. Kalanını da daha çok yemiş gibi görünmeye çalışarak tabağın sağına soluna dağıttı.

"Hayır, beğenmedi," dedi Sophie pat diye. "Kibarlık ediyor or sadece."

"Daha fazla yemek zorunda değilsin," dedi Mark, Claire'e. "Çok kötü olmuş."

Neyse ki ana yemekteki vanilya soslu domuz eti, başlangıca kıyasla daha başarılıydı.

"Domuz etiyle vanilyalı puding!" diye duyurdu Sophie, gerçekten de tadı aynen böyleydi. Ama en azından Olivia sosu ayrı koymuştu, sebzelere de "gurme" dokunuşlar yapmamıştı.

"E, ne var ne yok?" diye sordu Sophie yemek yerken. "Rehabilitasyondayken neler kaçırdım?"

"Mark 'Cinsellik Öyküleri' bloğunun kitabını yapıyor," dedi Emma.

"Ah gerçekten mi?" Sophie kıkır kıkır güldü. "Sonunda kıymetli İyiKız'ınla tanıştın mı?"

"Evet."

"Nasıl biri?"

"Hiçbirimize ondan bahsetmiyor," dedi Olivia.

"İsimsiz kalmak istiyor."

"O bloğa bayılıyorum," dedi Sophie. "Claire, sen biliyor musun?"

"Evet, sürekli takip ederim."

"Mark ona biraz takıntılı, değil mi Mark? İnternette sürekli onunla flört ediyor. O kadına dikkat etmelisin Claire."

"Claire'in ondan korkmak için hiçbir nedeni yok," dedi Mark gizemli bir şekilde Claire'e gülümseyerek.

"Gerçekten bize ondan hiç bahsetmeyecek misin?"

"Hayır."

"Çok sıkıcısın. Eminim ucubenin tekidir. Bu yüzden bize söylemiyorsundur."

"Size şu kadınları söyleyeceğim sadece, kesinlikle ucube filan değil."

Claire tedirgindi. Neler olduğundan emin değildi. Sophie, kesinlikle erkek arkadaşını onu aldatırken yakalayan bir kadın gibi davranmıyordu. Mark da suçlu gibi davranmıyordu. Belki de Sophie sadece dalga geçiyordu, arkadaşlar arasında zararsız bir takılma olabilirdi. Ama öyleyse de neden onu görünce herkes tuhaf bakmaya başlamıştı?

"Yarın Heath'te piknik yapmak isteyen var mı?" diye sordu Olivia sonra. Yemeğin sonunda getirdiği peynir ve krakerlere herkes büyük bir açlıkla atlamış, karınlarını bununla doyurmaya çalışmıştı. "Yarın da hava çok güzel olacakmış."

"Ne dersin?" diye sordu Mark, Claire'e.

"Sen bilirsin..."

"Sabah seni arayıp haber veririm," dedi Mark, Olivia'ya.

"Yarın akşam da Andy mangal yapacak," dedi Sophie.

"Evet, hepiniz davetlisiniz," dedi Andy.

"Yarın Claire eve dönüyor, o saate burada olmaz," dedi Mark.

Olivia sofrayı toplamaya başlarken, "Ah, ne yazık. Uçuşun kaçta?" diye sordu Claire'e.

"Sekizi yirmi geçe."

"O zaman sen gelebilirsin Mark," dedi Sophie.

"Onu havaalanına götüreceğim."

"Tüh!" Sophie sevimli bir şekilde yüzünü ekşitti.

"Gitmek istersen, ben havaalanına kendim de gidebilirim," dedi Claire sessizce.

"Hayır, seni götürmek istiyorum."

"Tabi ki ister," dedi Sophie neşeyle, Olivia'ya yardım etmek için ayağa kalktı. "Mark bütün zamanların en ideal erkek arka-

dışıdır. Buna ben şahidim. Mark, eğer referans istersen sana mutlulukla, pırıl pırıl bir referans yazarım."

"Çok teşekkürler Sophie," dedi Mark yavan bir sesle Olivia'nın ardından giden Sophie'ye.

Biraz sonra dağılmaya başladılar.

"Biz kalksak iyi olur," dedi Mark Claire'e. "Olivia'ya gideceğimizi söyleyeyim, sonra da taksi çağırırım."

"Tamam. Ben de lavaboya gideyim."

Claire üst kata çıktığında karşıdaki kapının ardından boğuk sesler geldiğini duydu. Sophie'nin sesini tanıdı, ağlıyor gibiydi.

"Temizlenip kendime çekidüzen vermek için bunca uğraştım ama onun umurunda bile değil. Hayatına devam ediyor!"

"Ama bunu sadece onun için yapmadın, biliyorsun değil mi?" dedi Olivia nazıkçe.

"Tabi ki onun için yaptım!" Sophie zırlı zırlı ağlıyordu. "Benim için sadece o var. Kahretsin Olivia, ne yapacağım? Onu geri alamazsam..." Burnunu çekti.

Claire donakaldı. Kulak misafirliği yapmamalıydı fakat Sophie'yle Mark'ın arasında neler olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Kendini toparlaman gerekiyordu zaten," dedi Olivia sevgiyle. "Kendi iyiliğin için."

"Biliyorum. Ama ne anlamı var? Ona sahip olamazsam uyuşturucuya geri döneyim daha iyi."

"İlgi çekmek için böyle diyorsun," dedi Olivia takılarak, Sophie ona güldü. "Keşke bu gece geleceğini söyleseydin."

"Geline demenden korktum."

"Bunu diyebilirdim."

"Gerçekten Olivia, bunu kendim için yapmazdım. Rehabi-

litasyonda olduğum bütün süre sadece onu, nasıl mutlu olacağını düşündüm. Benimle gurur duymasını istedim.”

“Seninle gurur duyuyor zaten güzelim. Hepimiz duyuyoruz. Ama onu geri alamayabilirsin. Bunu kabul etmek zorundasın.”

“Edemem!” dedi Sophie inleyerek.

“Üzgünüm Sophie ama Claire gerçekten iyi birine benziyor. Mark’a iyi gelebilir.”

“Benim gibi değil yani, bunu mu diyorsun? Kahretsin, ben hiç o kadar dibe düşmek istememiştim!”

“Bunu demek istemedim ama gerçekten Mark’i çok incittin.”

“Biliyorum, biliyorum...” Sophie hıçkırarak ağlıyordu. “Kendimi çok dağıttım, onu çok yıprattım. Herkesi defalarca hayal kırıklığına uğrattım. Ama bana bir şans daha verse...”

Claire arkasından kovalayan varmış gibi dönüp hızla aşağı indi. Mark holde onu bekliyordu.

“İyi misin?” diye sordu Mark endişeyle.

“İyiyim,” dedi Claire kısık sesle.

“Taksi bekliyor.”

Claire eve giderken takside konuşamayacak kadar sarsılmıştı. Mark birkaç kez ona dönerek iyi olup olmadığını sorunca, sadece gülümseyerek iyi olduğunu söylemişti, oysa kulak misafiri olduğu konuşma onu alt üst etmişti. Mark bir şeylerin ters olduğunu anlamıştı, hatta ne olduğunu bile tahmin edebiliyordu. Ama eve gidene kadar bekleyecekti. Claire’in düşüncelerini toparlayıp sakinleşmek için zamana ihtiyacı vardı.

“İlginç bir geceydi,” dedi Mark eve geldiklerinde. “Yemek için özür dilerim.”

“Senin hatan değildi. Oldukça... Değişikti.”

“Bir şeyler içmek ister misin? Yoksa hemen yatmak mı istersin?”

Yatak deyince Claire bir şeyler söylemek zorunda hissetti. Birden kendini sahtekâr gibi hissetti. Her şey değişmişti, başka birinin erkek arkadaşıyla yatıyor olabileceğini düşündüğünden artık Mark’la birlikte olamazdı.

“Bir içki alırım,” dedi fazla içmiş olduğu halde. “Şarap iyi olur.”

“Hemen getiriyorum,” dedi Mark endişeyle ona bakarak. Odada bomba var gibiydi, ikisi de ateşlememek için dikkatli olmak zorundaydı.

İçkilerini alıp kanepeye oturunca Claire derin nefes aldı. “Sophie’yle sen...”

Mark rahatlama veya pes etmeyle karışık derin bir iç çekti. “O rehabilitasyondayken hayatıma devam etmemle ilgili söyledikleri doğru değil. Ondan çok daha önce ayrılmıştık.”

“Neden öyle dedi o zaman?”

Mark omzunu silkti. “Sophie ortalığı karıştırmayı sever. Ayrıca gerçekte arasında oldukça kötü bir ilişki var. Ciddi söylüyorum Claire, bu gece o masadaki herkese sorabilirsin. Doğru olmadığını hepsi biliyor.” Gözlerinden samimiyet akıyordu.

Claire sadece başını aşağı yukarı salladı.

“Aslında kötü bir niyeti yok,” dedi Mark.

Oysa Claire bundan o kadar emin değildi. Sophie’nin kasten sinirini bozmaya çalıştığını hissediyordu. Başarılı da olmuştu.

“Bana inanıyor musun?” diye sordu Mark.

“Evet. Ama öyle pat diye duyunca biraz şok geçirdim.”

“Hepsi geçmişte kaldı.”

“Ama hâlâ senin hayatında.”

“Arkadaş olarak. Sen de Sanatçı’yla hâlâ arkadaşsın.”

“Haklısın sanırım,” dedi kabullenerek.

“Arkadaştan da ötesiniz,” diye mırıldandı Mark.

Claire ona kıskanmak için hiç nedeni olmadığını, hiçbir eski erkek arkadaşıyla hâlâ arkadaş olmadığını çünkü Luca dâhil olmak üzere, hiç kimseyle düzgün bir ilişkisi olmadığını, bu odada kıskanmak için geçerli nedeni olan tek kişinin kendisi olduğunu söylemek isterdi. Ama bunların hiçbirini söyleyemezdi.

“Sophie’yi gerçekten çok uzun zamandır tanıyorum. Onu öylece hayatımdan çıkaramam.”

“Sana uygun biri gibi durmuyor,” dedi Claire.

“Değil zaten. Bu yüzden artık onunla birlikte değilim. Birbirimize iyi gelmiyorduk. Bunu anlamam biraz uzun sürdü.”

“Sophie’nin bunu hâlâ anladığını sanmıyorum.” Claire duyduğu konuşmayı düşündü. Sophie çok yıkılmışa benziyordu.

“Belki de. Ama bunun için ona umut vermemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok, zaten ben de bunu yapıyorum.”

Bu doğrudu. Mark ona öyle soğuk ve mesafeli davranmıştı ki Claire az kalsın kızın haline üzülecekti.

“Senden gerçekten hoşlanıyorum Claire,” dedi yalvarırcasına, elini tutup parmaklarını okşadı.

“Ben de.” Mark onu öpmek için eğildiğinde Claire karşılık verdi. Fakat hâlâ aklını kurcalayan duygulardan kurtulamamıştı.

“Her şeyi yüzüme gözüme mi bulaştırdım?” diyerek geri çekildi Mark, belki de Claire’in çekimserliğini hissetmişti.

“Senin suçun değil.”

Mark sinirle iç çekti. “Lanet Sophie! Şimdiye kadar hayatımın içine etmesine alışmam lazımdı.”

“Üzgünüm. Senden gerçekten hoşlanıyorum Mark. Ama yapamam... Bu gece olmaz.”

“Biliyorum.” Mark ayağa kalkıp Claire’i de yanına çekti.

“Gerçekten üzgünüm.”

“Hayır. Acelemiz yok. Daha çok zamanımız var.”

Oysa çok zamanları yoktu... Claire tek başına yatarken bunu düşündü. Yarın eve dönüyordu, sonra Mark New York’ta olacaktı ve onu bir daha görmesine haftalar vardı. Gerçekten de lanet Sophie! Tek sabote ettiği kişi Mark değildi. Kalbi, bu işe izin vermediği için Sophie’yi mükemmel zamanlaması olan bir bahane olarak kullandığını söylerken, içini kemiren o sese kulak asmamaya çalıştı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Pazar günü Alina evine geldiğinde, Luca dikkatini dağıtabileceğine sevindi. Derdinin ne olduğunu bilmiyordu. Son zamanlarda resim yapmayı ihmal ettiği için yine bütün zamanının kendine kalmasından mutlu olacağını sanmıştı, oysa Claire'i özlüyordu. Herhangi bir ilişkisi olan biriyle seks yapmaya alışkın değildi. Onun için yepyeni olan bu deneyim, onu hayrete düşürecek kadar hoşuna gitmişti. Sürekli aynı kişiyle seks yapmanın sıkıcı olacağını düşünürdü, oysa bu durum seksi daha ilginç, keyifli ve daha iyi yapan bambaşka bir anlam katıyordu. Ayrıca Claire'in ona bağlanıp bir şeyler talep etmesinden endişe etmemesi de rahatlatıcıydı.

"Claire nerede?" diye sordu Alina odaları tek tek gezerek.

"Burada yaşamıyor, biliyorsun."

"Öyle mi?"

"Hayır. E, ne haber?" diye sordu Luca ellerini beze silerek.

"Hep aynı şeyler," Alina kafeste bir kaplan gibi huzursuzca sağı solu kurcaladı. "Ne zamandır görüşmedik. Seni yemeğe çıkarayım dedim."

"Yemek mi?"

"Evet." Luca'ya baktı. "Akşam yemeği, hatırlıyor musun? Hani kahvaltı ve öğle yemeğinden sonraki öğün?"

"A, o yemek." Alina yine bir şeyleri telafi etme moduna girmişti. Luca iç çekti. Kardeşi, sürekli geçmişini telafi etmeye çalışmaktan asla pes etmeyecekti.

"Evet, o yemek... Ben ısmarlıyorum."

"Paranı bana harcamamalısın. Burada da yemek yiyebiliriz."

"Gerçekten mi?" başını eğip şüpheyle baktı. Mutfığa gidip buzdolabını açtı, içine baktı. "Ne yiyebiliriz bakalım?"

"Peynir vardı, eminim büyük bir kısmı hâlâ yenebilir."

"Bunu mu diyorsun?" diye sordu Alina, bir zamanlar peynir olan yeşil ve tüylü bir şeyleri kaldırırken yüzü ekşidi. Luca uzaktan seçemedi. Claire'in aldığı şeylerin çürümesine izin verdiği için kendini kötü hissetti. Onun, parasını harcamasını sevmiyordu.

"Tamam, peynir yemeyiz biz de," dedi Luca pes ederek.

"Normalde akşam yemeğinde ne yersin? Ben olmasaydım ne yapacaktın?"

Luca'nın gerçekten hiçbir fikri yoktu. Şimdiki gibi kendini işe kaptırdığında genelde açlıktan bayılana kadar yemek yemeyi unuturdu. Sonra eline ne geçerse onu atıştırırdı.

"Hiçbir şey yemiyorsun değil mi?" diye sordu Alina kızarak.

"Bazen," dedi kendini savunarak. "Aklıma gelirse..."

Alina gözlerini yuvarladı. "Peki aklına gelince ne yiyorsun?"

"Kızarmış ekmek," dedi sırtarak.

Alina cık cık sesiyle onu eleştirdi. "Düzgün yemek yemiyorsun. Şu haline bak, bir deri bir kemik kalmışsın. Hadi, seni yemeğe çıkarıyorum, itiraz istemem."

"Bilmiyorum..." Luca tereddüt etti. "Çok işim var."

"Luca," dedi Alina anlayışlı bir ses tonuyla, "ara vermeye ihtiyacın var."

Alina haklıydı belki de. Boyaya bakmaktan gözleri yorulmuştu, uykusuzluktan başı dönüyor, dikkatini veremiyordu. Cuma gecesi Claire'in evinde geçirdiği birkaç saat haricinde günlerdir evden dışarı çıkmamıştı ve bu sağlıklı olamazdı.

şimdi düşününce, gerçekten çok aç olduğunu hissetti.

"Tamam, sen kazandın. Gidip temizleneyim," dedi boyalı ellerini kaldırarak.

"Bakalım neler yapıyormuşsun," dedi Alina pencere kenarındaki şövalede duran tuvale giderek. "Luca, seni utanmaz adam! Kız arkadaşının edepsizce resmini yapıyorsun!"

"O kız arkadaşım değil. Ayrıca resim edepsiz değil." Luca kaşlarını çatı. Claire tabi ki resimde çıplaktı ama omuzları eğikti, önüne uzattığı kolları göğüslerini kapatıyordu, başı utangaçça yana eğikti ve kahverengi saçları perde gibi bedenini tamamen örtüyordu. Cinselliğinin özel tabiatını; çok baştan çıkarıcı bulduğu "sadece senin gözlerin için" kısmını yakalamak istemişti. Tabi artık sadece onun gözleri için değildi. .

"Çıplak resimlerini sergine koyacağını biliyor mu Claire?"

"Bu, sergiye girmeyecek." Sergisine odaklanması gerekirken neden bu resme odaklanıyordu o zaman?

Luca boyalarla fırçaları kaldırırken, "Bu arada, Claire nasıl?" diye sordu Alina. Sesindeki zorlama rahatlık belli oluyordu.

"İyidir herhalde."

"Buralarda mı? Onu da yemeğe çağıralım!" dedi Alina fikir aklına şimdi gelmiş gibi. Oysa Luca onu çok iyi tanıyordu. Başından beri bunu düşündüğünü biliyordu. "Arayıp müsait mi diye sorsana."

"Arayamam, hafta sonu için Londra'ya gitti."

"Tüh. Neyse, boş ver," dedi neşeyle. Odasına giden Luca'nın arkasından seslendi, "Üstüne düzgün bir şeyler giy."

Luca boyanın kabasını almak için elini, yüzünü ovuşturmaya başladı, sonra fikrini değiştirdi. "Çabucak duş alayım," diye seslendi soyunurken. Yıkanınca ayılır, belki kendini daha insan gibi hissederd.

"Tamam. Ben de eşyalarını kurcalarım."

Luca kurulandıktan sonra üstüne bir tişört geçirdi, eski ama temiz kotunu giydi. “Umarım çok havalı bir yere gitmiyoruzdur,” dedi Alina’nın yanına, oturma odasına gelince.

“Hayır, kesinlikle. Karnının doyması lazım ve havalı restoranlarda porsiyonlar yeterince büyük olmaz. Sana biftek ve bol miktarda sebze lazım. Roly’s’e gidiyoruz.”

“Orası için yeterince düzgün görünüyor muyum?” dedi Luca, kollarını iki yana açarak.

Alina onu inceledi. “Çok *rock and roll* görünüyorsun. Nasıl beceriyorsun bilmiyorum ama bu, pejmürde halini kasıtlı bir moda tercihi gibi taşıyorsun.”

“Kasıtlı olmadığını nereden biliyorsun?”

“Perde arkasını gördüm çünkü. Hadi. Sistemine bir an önce patates sokmaya gidelim.”

Restoranda Alina, Luca’ya sipariş etmesi gerekenleri söyledi, Luca da bu durum onu mutlu edeceğinden patronluk taslamasına izin verdi. Garson geldiğinde Alina’nın sözünü dinleyerek sebze çorbası, ardından da biftek ve patates püresi söyledi. Alina da menüde sebzeli garnitür namına ne varsa hepsinden söyledi.

Luca ona dehşetle bakarken, “İskorbüt olmanı istemem,” dedi menünün üzerinden gülümseyerek. “Hem bitiremediklerimizi paket yaptırınız, eve götürürsün.”

“O peynirle aynı kaderi paylaşsın diye,” dedi sevgiyle gülümseyerek.

“Claire ne kadar kalacak Londra’da?”

“Sadece hafta sonu için.”

“Onu çok özlüyorsunuzdur,” dedi Alina, ağzını aramaya çalışarak.

“Alina,” dedi Luca nazikçe, “sandığın gibi değil. Claire’le biz sadece arkadaşız.”

“Senin ne zamandır kadın arkadaşların var?”

“Bir sürü kadın arkadaşım var.”

“Düzenli bir şekilde birlikte olduğun kadın arkadaşın var mı?”

“Her şeyin bir ilki vardır. Zaten aramızda ne olduğunu bilmiyorsun.”

“Cidden bana Claire’le birlikte olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Sana burnunu sokmamamı söylemeye çalışıyorum.”

“Yani birlikte olduğunuzu itiraf ediyorsun!” Alina’nın gözleri sevinçle parıladı.

Garson başlangıç yemekleriyle gelince sustular.

“Yani seks arkadaşı mısınız? Canı isteyince birbirini arayan arkadaşlardan mısınız?” diye sordu tütsülenmiş somonuna yumularak. “İlişkinizi nasıl tanımlarsın?”

“Tanımlamam,” dedi Luca kısaca, kaşığını alıp çorbaya başladı.

“Hiç eğlenceli değilsin,” dedi Alina küskünlükle.

“Ama sorunun cevabı olacaksa...”

“Evet?” Alina hevesle öne eğildi.

“Onu gerçekten özleyorum.”

Alina’nın gözlerinin içi güldü.

“Bir arkadaş olarak,” diye ekledi Luca. “Sadece arkadaşız.”

Alina ona şüpheyle baktı. “Sizi birlikte gördüm, unuttun mu? Ne düşünüyorum biliyor musun?”

“Hayır.”

“Bence âşıksın.”

“Hayır, değilim. Saçmalama!” diye çıkıştı Luca.

“Aa, bu kadar korkma,” dedi Alina ellerini tutarak. “Bence o da seninle aynı şeyleri hissediyor.”

Luca ona, Claire'in şu anda başka bir adamla Londra'da olduğunu ve Alina'nın aralarında olduğunu unuduğu aşk hayallerini yerle bir ettiğini söylemeyi düşündü. Fakat Claire'e âşık olduğuna emin olduğu için bunu duyması onu sadece üzüp endişelendirirdi, hiçbir şey söylememeye karar verdi. Kardeşinin mutlu olmasını ne kadar çok istediğini biliyordu, çünkü mutlu olmazsa bunu kendi hatası bilirdi; anneleri, yazdığı kitapla neden olmuştu bu sonsuz mutsuzluğa...

Luca bunun kasıtlı olmadığını biliyordu ama Jacqueline evlat edinirken yaşananları, Alina'nın Luca'dan ayrılırken derin bir ıstırap çektiğini, onu almaya çalışırken cıglık cıglığa ağlayarak Luca'ya tutunduğunu anlatırken, Alina'yı, Luca'nın mutsuzluğunun mimarı ilan ederek Luca'nın hayatının tüm gidişatının sorumluluklarını Alina'nın omuzlarına yüklemişti.

Ana yemekler geldiğinde Luca konuyu değiştirmeye çalıştı, "Senin nasıl gidiyor? Hayatında özel birileri var mı?"

"İğğh! Ağabeyimle aşk hayatımı konuşacak değilim."

"Ha, sen başkalarının hayatına burnunu sokarken iyiydi ama."

"Kapa çeneni de sebzelerini ye!"

Claire bütün günü Mark'ın arkadaşlarıyla piknik yaparak geçirdikten sonra havaalanına giderken başbaşa olmalarına sevindi. Onları sevmediğinden değildi fakat hiç tanımadığı bir grup insanla uzun süre vakit geçirmekten gerilmişti ve sonunda uzaklaştığına sevindi. Ayrıca Sophie'nin sürekli ilgi çekmeye, özellikle de Mark'ın ilgisini çekmeye çalışmasından bunalmıştı. Sophie, bütün gün Mark'ın hayatının ne kadar uzun zamandır büyük bir parçası olduğunu anlatarak, gittikleri yerleri yâd ederek; birlikte yedikleri yemeklerden, zaman içinde köptükleri eski dostlarından bahsetmişti. Claire tüm bunların, onu rahatsız etmekten başka bir amacı olmadığına emindi. Çok bunalsa da dün gece Mark'la ilgili söylediklerinden sonra

Sophie'den nefret edemedi. *Benim için sadece o var*, demişti. Mark'a karşı böyle hissediyorsa, aşkını kazanmak uğruna savaştığı için onu kim suçlayabilirdi.

"Özür dilerim," dedi Mark. "Bu kötü bir ilk deneyimdi. Umarım bir daha buraya gelme fikrini etkilemez."

"Hayır. Gerçekten iyi vakit geçirdim. Teşekkür ederim."

"İyi. Sophie'nin çok rahatsız edici olduğunu biliyorum ama şu an zor günler geçiriyor."

"Biliyorum. İyi birine benziyor aslında."

Mark gülümsedi. "Çok tatlısın."

Tatlı. Claire bu sözle biraz şaşkına döndü. Mark'ın onu 'tatlı' bulması iyi miydi, emin olamadı. Bunu daha önce de söylemişti, iltifat gibi söylemiş olsa da Claire, ona üstünlük tasladığını hissetmişti. Ayrıca 'tatlı' olmanın gerçekten Mark'ın hoşuna giden bir şey olduğundan emin değildi. Mesela kimse Sophie için bu kelimeyi kullanmazdı, artık birlikte olmamalarına rağmen Mark hâlâ bariz şekilde ondan çok hoşlanıyordu. Bunun farkında olmayabilirdi ama Sophie etraftayken hep garip davranıyordu. Sophie asla ödün vermeyen bir karakterdi, Claire erkeklerin onu zorlayıcı ve heyecan verici bulduğunu hissetti. İstekleri konusunda cüretkar, dobra ve dürüsttü. Claire'in asla olamayacağı kadar İyiKız'a benziyordu. Mark, Claire'le ilk tanıştığında beklediğinden çok farklı olduğunu söylemişti. Belki daha çok Sophie gibi olacağını sanmıştı.

"Çok sessizsin." Mark birden düşüncelerini böldü. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Yorgunum biraz."

Mark onunla havaalanına geldi, bilet kontrolünü yaparken onu bekledi, sonra güvenlik kontrol kısmına onunla birlikte yürüyüp uzun bir vedla öpücüğü verdi.

"Tekrar teşekkürler," dedi Claire. "Çok iyi vakit geçirdim."

"Seni New York'tan ararım. Geri döner dönmez Dublin'e gelirim."

"Bu harika olur. Neyse, ben gideyim artık." Dudağına küçük bir öpücük kondurup güvenlik kontrolüne girdi.

Claire havaalanından bindiği takside Luca'yı aradı. Bir an önce onunla konuşmak istiyordu. Ona hâlâ arkadaş olduklarını söylemişti ama artık birlikte olmayacakları için aralarının soğumasından endişeliydi, bunun olmasını hiç istemezdi.

"Merhaba güzelim." Claire, Luca'nın sıcak sesini duyunca içine su serpildi. Hâlâ arkadaşlıklar ve bu değişmeyecek, diye düşündü.

"Yarın işten sonra sana uğrayabilir miyim?" diye sordu Claire. "Müsaitsen tabi."

"Evet, tabi ki. Hafta sonu nasıl geçti?"

"Harika. Gerçekten çok iyiydi. Kalanını yarın görüştüğümüzde anlatırım."

"Tamam."

"Taksideyim şimdi, birazdan eve ulaşırım, kapatsam iyi olur. Yarın görüşürüz."

"Olur."

Ertesi akşam Luca, Claire'in gelmesini beklerken, kendini dayanılmaz bir şekilde gergin hissediyordu. Onu görmek için sabırsızlanıyordu, öte yandan içinde garip bir kasvet havası vardı. Bu ne demek oluyordu?

Yine de kapıyı açıp her zamanki gibi elinde poşetlerle Claire'i görünce diğer kötü duygular eriyip gitti, onu gördüğüne çok sevindi.

"Claire!" Onu kucaklayıp içeri buyur etti. "Harika görünüyorsun!"

Luca merdivenlerden çıkmadan önce poşetlerin bir kısmını aldı. "Bunu yapmayı bırakmalısın," dedi başıyla poşetleri işaret ederek.

"Fazla bir şey değil."

Eve çıktıklarında Claire poşetleri kanepeye bırakıp geri kalanını yerleştirmeye yardım etmek için mutfığa gitti.

"Mm, havaalanı hediyeleri," dedi Luca, poşetlerde tütsülenmiş somon, Toblerone, kırmızı şarap ve şampanya vardı. "Kutlama mı yapıyoruz?"

"Mezuniyet kutlamasını hak ettim bence," dedi Claire şampanyayı çıkararak. "Buraya gelirken aldım, hâlâ soğuk."

"Harika." Luca dolaptan kadehleri çıkardı, Claire, yüksek bir pıt sesiyle şampanyayı açtı. Şampanyayı koyarken yavaşça köpüklerin dinmesine izin verdi.

"Şerefel!" Luca kadeh tokuşturdu. Sonra oturma odasına gidip kanepeye oturdular.

"Bunlar senin için," dedi Claire, yanındaki poşetleri alıp ona uzattı. "Paket yaptıramadım kusura bakma."

"Bunlar ne?"

"Çok iyi bir öğretmen olduğun için küçük bir hediye."

"Claire bana para harcamamalısn."

"Fazla bir şey değil."

Luca ilk poşetten iki tişört çıkardı, açıp havaya kaldırdı. "Çok güzel, bayıldım." Diğer poşetteki büyük ayakkabı kutusunun içinde ağır çizmeler vardı. Luca ilk tanıştıkları geceyi anımsayarak gülümsedi. O gece giydiği çizmelere benziyordu, tabi bunlar tek parça halindeydi. Çok düşünceli bir hediyeydi

"Çok heyecan verici değil korkarım."

"Bence muhteşem bir hediye. Teşekkür ederim."

"Bedeni doğrudur umarım."

Luca çizimleri çevirdi. "Evet, mükemmel. Zahmet etmeyseydin ama çok teşekkür ederim." Eğilip dudaklarının ucuna bir öpücük kondurdu. Claire'in dudakları serin ve şampanya tadındaydı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Claire.

"Evet yorgunum." Avcunun içiyle gözlerini ovuşturdu.

"Fazla uyumuyorsun herhalde."

"Evet, çok çalışıyorum."

"Hepsi bu mu?" Luca'nın hayal gücü mü onu yanıltıyordu yoksa Claire buna sevinmiş miydi?

"Evet, son zamanlarda çalışmaktan başka bir şey yapmıyorum. Resimler çok iyi gidiyor. Sergime koyacağım parçalar üzerine çalışıyorum."

"Ne güzel. Cuma günü annelere kâğıt oynamaya gittiğini duydum."

"Evet. Ortalığı silip süpürdüm, anlattı mı sana? Altmış sent kazandım."

"Vuhuu! Böyle gidersen ressamlığı bırakıp profesyonel kumarbaz olabilirsin."

"Sonraki sefere bir Euro kazanmayı planlıyorum."

"Hafta sonu başka bir şey yaptın mı?"

"Dün Alina'yla akşam yemeğine gittik. Bu hariç, tam bir münzevi hayatı yaşıyorum." Şampanyadan bir yudum içti. "E, sen hafta sonunu anlatsana." Luca sormak zorunda olduğunu biliyordu ama kelimeler ağzından zorlukla çıktı.

"İyiymi. Mark'ın arkadaşlarıyla bol bol vakit geçirdik, hepsi çok iyi insanlardı. Bir gün benimle birlikte New York'a gitmek istediğini söyledi."

"Dersler faydalı oldu mu?" Kahretsin! Neden bunu sormuştu sanki? Şimdi Claire anlatmaya başlayacaktı, oysa Luca kesinlikle tek kelimesini bile duymak istemiyordu. *Lütfen ay-*

rintılara girme... Mark'la yaptıklarını duyma fikri bile karnına sancılar girmesine neden oldu.

"Evet, çok faydalıydı. Öğretmenim çok iyiymiş. Benimle gurur duyardın orada olsaydın."

"Harika."

"Özellikle bir ders çok işime yaradı."

"Yardım edebildiğime sevindim." Luca kadehini bitirdi. "İster misin?" diye sordu Claire'in kadehine uzanarak.

"Hayır teşekkürler." Onun kadehi hâlâ yarı doluydu. Luca kendine şampanya koydu. "Çünkü önceden olsa istemediğimi söylemeye çok utandığımdan muhtemelen seks yapardım..."

Luca donakaldı. "Bir dakika. Onunla seks yapmadın mı?"

"Hayır."

"Yani... İlk gece mi?"

"Hayır, hiç yapmadım. Korktuğum için ya da ona süper oral seks yapamayacağımdan endişelendiğim için değil. Uygun olduğunu hissetmediğim için..."

Luca'nın üzerine, çizgi film karakterlerinin yüzüne koca bir taş çarptığında olduğu gibi gülünç ve şok edici bir rahatlama çöktü, az kalsın şaşkınlıktan yüksek sesle kahkaha atacaktı ki aniden bir şey fark etti, *demek böyle hissediyorum!* Alina haklıydı.

"Bu harika!" dedi gülerek. Claire kaşlarını çattı. "Yani sesini yükseltip kontrolü ele alman iyi bir şey," diye düzeltti Luca telaşla.

"Evet, bu iyi hissettirdi. Hepsi senin sayende." Uzanıp Luca'yı yanağından öptü, fakat tam doğrulurken Luca elini yanağına götürüp onu dudaklarından uzun uzun öptü. Claire'i tekrar öpmek çok güzeldi. Kendi duygularını fark edemeyecek kadar aptal olduğu için onu az kalsın kaybedecekti. Onu kendine çekmeye çalışırken Claire onu itti.

"Yapamam," dedi Claire titreyen sesiyle.

"Hey, sorun nedir?" diye sordu Luca, yüzünü düşen saçlarını kulağının arkasına itti.

"Bunu... Yapamam. Artık seninle böyle olamam."

Luca kaşlarını çatarak bunu hazmetmeye çalıştı. "Hm."

"Sanmıştım ki biz... Yani ben artık Mark'la birlikteyim. Onu aldatmış olurum."

"Tabi." Luca doğrulup biraz kenara kaydı. "Ama onunla yatmadığını söylemiştin."

"Hayır, yatmadım, çünkü hazır değildim. Yatsaydım sadece onu memnun etmek veya reddetmek çok garip olacağı için yatmış olurdum. Ama senin öğrettiğin gibi, doğru zamanda ve ben istediğimde bu olacak."

"Tabi. Özür dilerim, ben şey sandım..." Başını silkeledi. Kahretsin! Nihayet uyanıp ona karşı duyduğu hislerin farkında varmıştı ama artık çok geçti. Bu durumun adaletsizliğine avazı çıktığı kadar bağırarak istedi.

"Hayır, ben özür dilerim. Daha net konuşmalıydım..."

"Önemli değil," dedi Luca hemen. "Belki böylesi daha iyi." Şampanyanın kalanını kadehlerine paylaştırdı. "Ben işime dönmeliyim."

"İl... Birlikte yemek yiyebiliriz diye düşünmüştüm..."

Claire çok hayal kinklığına uğramış görünüyordu, Luca ise kendini berbat hissediyordu, bir an önce onu gönderip olanları sindirebilmek için yalnız kalmak istiyordu. Başını zonk-luyordu ve kendisiyle baş başa kalmaya ihtiyacı vardı. Ayrıca her an gözyaşlarına boğulacak gibiydi. "Kusura bakma. Başka zaman yaparız olur mu?"

"İl... Tabi, evet." Claire gülümseyerek kadehini bitirdi. "Ben gideyim o zaman." Ayağa kalktı.

“Hediyeler için tekrar teşekkür ederim,” dedi Luca kapıda uğurlarken.

“Rica ederim. Neyse, hoşça kal.” Tam gitmek üzereyken eşikten geri döndü. “Luca, hâlâ arkadaşız, değil mi?” diye sordu elini tutarak.

“Evet, tabi ki!” Luca eğilip eline baktı, başparmağıyla Claire’in elini okşuyordu. “Ama... Bu arkadaş olayında ne kadar iyi olacağımı bilmiyorum.”

“Ama deneyeceksin değil mi? Gerçekten seni kaybetmek istemiyorum.”

Luca derin bir iç çekti. “Evet, tabi. Denerim.”

Otuzuncu Bölüm

Ertesi gün Luca kendini işine vermeye çalıştı ama ilham gelmediği ve dikkatini veremediği için zamanının çoğunu boş boş, tuvalin önünde durarak geçirdi. Âşık olmak berbat bir şeydi. İnsanlar neden çok büyük bir şeymiş gibi bunun için şarkılar yazıyordu? Korkunç bir histi, hayatında hiç bu kadar acı çekmemişti. Resim yaparak kendini kaptırabileceğini sandı ama onu bile yapamadı.

Hayal kırılgılığıyla fırçayı yere fırlattı. Son zamanlarda resim yapmak bile çok boş gelmeye başlamıştı; başını, tuğla bir duvara çarpıyor gibi hissediyordu. İyi olduğunu biliyordu, sorun bu değildi. Sanatıyla ilgili güvensizliği ya da yeteneğinden şüphesi yoktu. Ama yeteneğinin başarı kazanmak hatta tanınmak için garanti olmayacağını da biliyordu. Başarı bazen tamamen tesadüfî geliyordu, kendinin yarısı etmeyecek ressamların büyük paraya ve şöhrete sahip olması onu inanılmaz hayal kırıklığına uğratiyordu.

Belki de pes edip gerçek bir iş bulmalıydı. Eskiden hiç maddi şeylere önem vermemişti. Kendi yaratıcı dürtülerini tatmin eden sanatı yaparak duygularını doyurduğundan bunun sonuçlarına katlanmaya razıydı. Oysa şimdi Claire'i isteyince, diğer şeyleri de istemeye başlamıştı. Asla bir kıza iyi vakit geçirtmek veya hayatın lükslerini sağlamak isteyen türden bir adam değildi. Claire, böyle bir adam olmak istemesine neden olmuştu. Onun güvenebileceği, bütün enerjisini ve parasını sömürmek yerine hayatını kolaylaştırabilecek biri olmak

istiyordu. Onun için iyi şeyler yapmak istiyordu, onu New York'a götürmek ve ona hediyeler almak gibi. Kısaca, lanet olası Mark olmak istiyordu!

Sonraki günlerde Claire kendini akıntıya kapılmış hissetti. Luca hâlâ arkadaş olabileceklerini söylediği halde aralarına mesafe koymuştu, böyle hissediyordu. Gelecek pazartesi, bir haftadır ondan tek kelime duymamış olacaktı. Kendine sürekli resimlerine vakit ayırdığını söyleyip dursa da başka neler yaptığını düşünmeden edemiyordu. Yvonne geçen hafta sonu gittiği partiden bahsederken Claire, Luca'dan bahseder umuduyla kimleri gördüğünü sordu, ama Yvonne onu görmemişti.

"Sana neler oldu?" diye sordu Yvonne yüzüne dikkatle bakarak. "Şu parıltıyı yitirmişsin. Çok sönük görünüyorsun... Ah tabi ya! Artık seks yapmıyorsun."

"Hayır," dedi Claire bitkin bir gülümsemeyle.

"Londra'daki adama ne oldu?"

"İ, önce beş randevu kuralına uyuyorduk, sonra..."

"Keşke şu aptal kuralı sana hiç söylemeseydim," diye lafını kesti Yvonne. "Bu herkese göre değil. Anlaşılan sana göre hiç değil. Zaten uzun mesafeli ilişkilerde işe yaramaz, birbirinizi yeterince sık görmüyorsunuz. Sevişene kadar yüz yaşına gelebilirsin."

"Şimdi o Londra'da, ben buradayım, haftaya New York'a gidecek..."

"Gelir gelmez üzerine atla o zaman. Bu arada her zaman Luca'ya takılabilirsin."

Claire başını iki yana salladı. "Luca'yla biz artık... Birlikte olmuyoruz."

"Hm," dedi Yvonne, belli ki şaşırmamıştı. "Sanırım düzenli bir seks arkadaşı onun için çok fazla bağlılık olurdu."

Claire, Luca'yı korumak istedi ama Yvonne'un haklı olabileceğini düşündü.

Luca Claire'i korkutan tek şey değildi. Mark yanında değilken neler yaptığı da onu endişelendiriyordu. Londra'dan geldiğinden beri her gün telefonda konuşsalar da aklını bir türlü rahat ettiremiyordu. Mark'a geceleri ne yaptığını sorduğunda sürekli Sophie'nin ismi geçecek diye yüreği ağzına geliyordu. Mark'a güvendiğini sanıyordu ama grup içinde bile olsalar Sophie'yle birlikte vakit geçirdiğini düşününce kendini güvensiz hissediyordu.

"E. bu akşam neler yapıyorsun?" diye sordu Claire, salı gününü Mark arayınca.

"İl, pek bir şey yapmıyorum. Millie'yle sessiz bir gece geçiriyoruz. Arayı kapatmak için okumam gereken çok şey var."

"Bu hafta başka planın yok mu?"

"Perşembe günü Patrick'in doğum günü, onu kutlayacağız."

Claire yanılıyor muydu yoksa sesinde temkinli bir tını mı sezmişti?

"Biz?"

"Evet, herkes işte, olağan şüpheliler."

"Sophie de gelecek mi?"

"Sophie, Olivia, Andy, Jamie, herkes..." dedi Mark sıradan bir şekilde ama fazla mı sıradandı?

"İyi eğlenceler," dedi Claire ona bağımlı ya da paranoyak gibi görünmemeye çalışarak. "Keşke orada olsaydım."

"Keşke. Sahi, neden uçağa atlayıp gelmiyorsun?"

"Olmaz, gelemem," dedi Claire sorduğuna sevinerek. Gizleyecek bir şeyi olsa onu çağırılmazdı. "Patrick'e benim için mutlu yıllar de."

"Derim."

"New York'ta iyi eğlenceler." Aniden aklına bir şey takıldı. "Mark... Sophie de düğüne geliyor mu?"

Hattın diğer ucundaki sessizlik konuşmasına gerek olmadan tüm bilmesi gerekeni söyledi. "İl... Evet, o da geliyor."

"Hm. Neyse... İyi eğlenceler."

"Teşekkürler," dedi Mark keyifsizce. "Geri dönüğümde ilk fırsatta Dublin'e geleceğim."

"Harika! Sabırsızlıkla bekliyorum."

Perşembe akşamı Claire, hâlâ Mark'ın Sophie'yle olması fikrine endişelenmekten içi içini yiyordu. Sophie'nin onu geri kazanmak için her şeyi yapacağına hiç şüphesi yoktu. Mark'ın buna izin vermeyeceğine güvenmekten başka elinden bir şey gelmezdi.

"Luca uzun zamandır görünmüyor," dedi annesi o akşam birlikte televizyon seyredelerken.

"Biliyorum."

"Yarın akşam gelebilir mi?"

"Hayır, sanırım işi var."

"Tüh. Onu özleyeceğiz." Bu doğrudu. Şimdiden Espie'nin arkadaşlarının gözdesi olmuştu, geçen cuma oyun gecesine gelmeyince hayal kırıklığına uğrayarak nerede olduğunu sormuşlardı.

"Ah, neyse," diye devam etti annesi. "Onun yaşında bir adamın hafta sonlarını işe yaramaz moruklarla geçirmekten daha iyi iş işleri vardır herhalde."

Evet, diye düşündü Claire üzgünce, kız peşinde koşmak gibi.

"Senin de daha iyi işlerin olmalı. Onunla çıkmalısın. Evde oturmak zorunda değilsin, biliyorsun. Yanımızda olmanı sevmediğimizden değil..."

"Biliyorum. Ama dışarı çıksam da Luca'yla çıkmam." İç çekti. Belki arkadaş olabileceklerini düşünmekle kendini kandırmıştı. Bir düşününce Londra'dan geldikten sonra ona

uğradığında, küçük düşürücü bir şekilde bir an önce ondan kurtulmak istemişti. Ayrıca şimdi Luca'nın hayatında yeri ne olurdu? Sosyal hayatı, tek gecelik ilişkiler yaşayacak kızlar bulmaktan ibaretse Claire ona ayak bağı olmaktan başka işe yaramazdı. "Dediğim gibi, işi var. Şu aralar çok çalışıyor."

"Umarım haftaya doğum günü partime gelir. Bir daha sorar mısın?"

"Sorarım," dedi Claire, telefon edecek bahanesi olduğuna sevindi. Ona soğuk davranırsa en azından annesinin araması için ısrar ettiğini söyleyerek utancını örtebilirdi.

"Luca'yı özledim," dedi Espie.

"Ben de." Claire iç çekti. "Ben de."

"Annecim ben geldim," diye seslendi Claire ertesi gün eve girerken. Bütün gün Luca'ya telefonda ne diyeceğinin provasını yapmıştı; sonunda bu akşam, annesine oyun gecesinin yemek hazırlıklarına yardım ettikten sonra aramaya karar vermişti. Daha iyimser baktığı zamanlarda bu gece onlara gelmesine ikna bile edebileceğini düşünüyordu.

Evde onu büyük bir sessizlik karşıladı. Annesi, her zamanki neşeli sesiyle karşılık vermedi. Lavaboda olabilir diye düşündü Claire içinde beliren korkuları silkelemeye çalışarak ama mutfığa girdiği anda ters giden bir şeyler olduğunu anladı. Henüz ne olduğunu bilmiyordu ama ev farklı geliyordu. Aklına karanlık bir düşünce çöktü: *Burada kimse yok.*

Çoktan biliyormuş gibi kalbi küt küt atarak hızla yukarı çıktı. Annesinin kapısını açtığında yatakta yattığını gördü, başı hafif yamuk bir açıyla eğilmişti, terlikleri yerdeydi.

Anlaması bir saniye sürdü, sonra karın boşluğuna ardı adına yumruk atılıyor gibi nefesi kesilerek kaslarına giden bütün güç kesilince yere yığıldı. Beyninin her hücresi aynı kelimeyi tekrar ediyordu. *Hayır.*

Sonraki saatler telefon görüşmeleri, gözyaşları, abilerinin kül gibi yüzlerle hastaneye gelişiyle buğulu geçti. Sonra üç kardeş eve geri döndüler, Claire çay yaptı. Su ısıtıcısını çalıştırırken tezgâhtaki kek hamurunu fark etti, ortasında karıştırıcı kaşık dikili kalmıştı, eve geldiğinde onu gördüğünü algılamamış olmalıydı. Bilinçaltı düzeyinde bunu fark etmiş ve annesinin öldüğünü anlamıştı.

“Birimizin seninle kalmasını ister misin?” diye sordu Ronan.

“Hayır,” diye fısıldadı Claire, kırmızı gözlerini mendille silerek. “Teşekkürler ama iyiyim.”

“Emin misin?” diye sordu Neil.

“Evet. Evet, gidin siz.”

Hep beraber şu saatte yapabilecekleri bir şey olmadığını kabul edip, eve gidip uyumaya karar verdiler.

“Sabah erkenden gelirim,” dedi Neil çıkarken.

Claire, onların arkalarından kapıyı kapatırken kendini, hayatında hiç bu kadar yalnız hissetmediğini düşündü. Ev şimdiden öyle boş geliyordu ki sanki kalbini, özünü yitirmişti. Oturma odasına gidip kanepeye yığıldı, gözyaşlarına boğulurken mendille yüzünü silmeye bile dermanı yoktu. Nasıl kalkıp yatağa gidecek enerjiyi bulacağını bilmiyordu. Belki normal davranmak zorunda olmak için birinden yanında kalmasını isteyebilirdi. Derken, şu an yanında istediği sadece bir kişi olduğunu fark etti.

Son zamanlarda onu aramaya çok korkuyordu ama şimdi çantasından cep telefonu aldığı gibi hiç düşünmeden Luca'nın numarasını çevirdi. Cuma gecesi dışarda olabileceğine endişelenmek aklından bile geçmedi.

Luca hemen cevap verdi. “Merhaba Claire.” Claire, Luca'nın sesinin soğuk ve mesafeli gelip gelmediğini anlamaya çalıştı ama bilemedi.

“Merhaba.” Derin bir nefes alıp haberi nazikçe vermek için hazırlandı. Sonra birden “Annem öldü bu gece,” diyerek gözyaşlarına boğuldu, gözyaşları inlemeye dönerken artık konuşamıyordu.

“Hayır!” Luca’nın nefesi kesildi. “Tanrım, çok üzüldüm.”

Claire yutkunarak konuşabilmek için gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. “Buraya gelebilir misin diye aradım. Gelemezsen anlarım...”

“Evet, tabi ki. Hemen geliyorum.”

“Tamam.” Claire yanaklarından yaşlar süzülürken burnunu çekti. “Teşekkürler.”

Luca’nın gelmesini beklerken bir türlü yerinde duramadı. Oturdu, ayağa kalktı, sağa sola adım attı. Televizyonu açtı, birkaç dakika boş boş ekrana baktığını fark edince geri kapadı. Öyle acı içindeydi ki, Luca bir an önce gelmezse kendi tenini tırnaklarıyla koparacakmış gibi hissediyordu. Kapı çaldığında hemen koştu, kapıyı ardına kadar açtı, Luca’yı görünce rahatlayarak ağladı. Merhaba bile demeden kendini kucığına attı. Luca kollarıyla onu sımsıkı kucaklayıp kaldırdı, kollarında eve taşıyarak kapıyı ayağıyla kapadı. Sonra holde sarmaş dolaş bir süre durdular. Luca onu öyle sıkı tutuyordu ki sanki Claire’i teninin içine çekmeye çalışıyordu.

“Nasıl oldu?” diye sordu Claire’in ağlaması sonunda dinince. Claire geri çekilip ağlamaktan parıldayan gözlerle ona baktı.

“Kalp krizi geçirmiş. İşten geldiğimde buldum onu.”

“Çok üzüldüm,” dedi Luca. Yüzünde kırmızı boya lekeleri vardı, elleriyse sarı ve mavi boya ile kaplıydı. Resim yaparken Claire arayınca her şeyi bırakıp gelmiş olmalıydı.

“Kalabilir misin?” diye sordu Claire çatlak sesiyle, ağlamaktan boğazı kurumuştı.

“Nasıl istersen...”

“Bu gece benimle kal. Arkadaş olarak.”

“Ne demek istediğini anladım.” Eğilip alnını öptü.

“Teşekkür ederim.”

Claire, Luca'nın elini tutup üst kattaki yatak odasına yöneldi. Soyunup pijamalarını giymesi çok vaktini aldı. Kolları, bacakları sarhoş gibi pelteleşip koordinasyonunu yitirmişti. Luca baksırıyla kalıp yanına uzandı, kollarını dolarak uyuyana kadar Claire'in sırtını okşadı.

Claire ertesi gün erkenden uyandı, Luca'yı uyandırmadan duş alıp giyindi. Bugün yapılması gereken onlarca şeyi düşündükçe başı şimdiden zonkluyordu. Aç olup olmadığına karar veremediğinden kahvaltıyı es geçti. Ağabeyleri ve eşleri geldiğinde çayını içiyordu. Ronan ve Neil'in gözleri kıpkırmızıydı, Michelle ve Liz de solgun ve bitkin görünüyordu. Hiç kimse iyi uyumuş gibi görünmüyordu. Michelle, Claire'e garip bir şekilde sarıldı, Claire daha önce hiç sarıldıklarını hatırlamadığı için ona tuhaf geldi.

Liz çay yaptı, hep birlikte mutfak masasında oturup cenazeyi planlayarak yapılacakların listesini hazırladılar. Tüm bu süre boyunca Claire hâlâ annesinin kapıdan başını uzatıp çay ya da fırından sıcakık çıkmış kek isterler mi, diye sormasını bekledi. Espie'nin öldüğünü her fark ettiğinde yüreğine o acı tekrar saplandı.

Cenazenin daha ince ayrıntılarını tartışırken, “Jim ve grubun kalanı müzik çalmak isterler sanırım,” dedi Niel.

“Aa, bunu hiç düşünmemiştim!” dedi Claire. “Ama evet, sanırım haklısın. Bu güzel olur.”

“Şu kemani olan yaşlı yarasa çalmasın da.”

“Mary'yi mi diyorsun?” dedi Claire. “Diğerleri çalarsa Mary de katılmak zorunda. Annem böyle isterdi.”

"Bundan şüpheliyim," diye itiraz etti Neil. "Annem sağır değildi."

"Konumuz o değil. Annem Mary'yi severdi. Her zaman çalmasına izin verirdi. Annemi bilirsin, kimsenin dışlanmasını istemezdi."

"Sen bilirsin."

"Merhaba." Luca mutfağa girerken herkes başını çevirdi. Herkes kaşlarını kaldırıp şüpheli gözlerini merakla bir Luca'ya, bir Claire'e çevirdi.

"Luca'yı hatırlarsınız," dedi Claire.

"Günaydın," dedi Luca, sonra Claire'in yanına gitti. "Beni kaldırısaydın ya," dedi kısık sesle, başından öptü.

"Gerek yoktu. Kahvaltı için istediğini al." Zayıfça gülümsemi.

Luca tezgâha gidip su ısıtıcıyı çalıştırdı. "Kızarmış ekmek isteyen var mı?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Michelle. "Biz evde kahvaltı ettik." Liz, Neil ve Ronan da istemediler.

"Claire?" Luca ona baktı. "Kızarmış ekmek? Omlet?"

"Hayır, teşekkürler. Hiçbir şey istemiyorum."

Michelle kızartma makinesiyle meşgul olan Luca'ya şüpheyle bakarak, "Kendini evinde sanıyor, değil mi?" diye mırıldandı.

Claire hiçbir şey demedi. Luca'nın neden evde olduğunu kimseye açıklamak zorunda değildi.

"Ben birkaç şey söylerim diye düşündüm," dedi Michelle. "Cenazede konuşmak için yani."

"Gerçekten mi?" Neil bile buna şaşırmıştı.

"Evet. Espie hakkında konuşmak isterim, nasıl bir insandır, bizim için anlamı neydi vesaire."

“Emin misin?” dedi Liz. “Espie’yle pek yıldızınız barışık değildi ya...”

“Aa, bazı anlaşmazlıklarımızın olduğunu inkâr edemem,” dedi Michelle çınlayan bir kahkahayla. “Ama iki kadın birbirine çekildiğinde kıvılcımlar kopması normaldir. Aslında birbirimizi çok severdik.”

“Öyle mi?” dedi Ronan kaşlarını çatarak.

“Tabi ki! Çocuklar olana kadar Espie’nin beni tam olarak anladığını sanmıyorum. Ama nasıl iyi bir anne olduğumu gördükten sonra beni takdir etmeye başladı. Bana sürekli annelik becerilerime nasıl hayran olduğunu söylerdi. Dürüst olmak gerekirse kendisinin çok iyi bir anne olmadığını düşündüğünden beni birazcık kıskanıyordu. Ayrıca sık sık benim bloğumda yaptığım gibi çocukların hayatının her anını kaydetmiş olmayı istediğini söylerdi.”

Claire dişlerini sıkıp sesini çıkarmadı.

“Şimdiden bir sürü fikrim var,” dedi Michelle.

Her şeyi kafasında yazmıştır, diye düşündü Claire. Hatta belki gazeteye verilen vefat ilanı gibi uygun anı bekleyen çoktan yazılmış bir yazı bile olabilirdi.

Luca Claire’in önüne bir fincan sıcak çay koydu, sonra kendi fincanıyla yanına oturup kızarmış ekmek ve omlet tabağını masaya koydu. Tabağı aralarına itti, Claire hemen uzanıp bir parça aldı. Tereyağlı yumurta içini rahatlattı, yemek yemeğe başlayınca birden nasıl aç olduğunu fark etti.

“Bu çok güzel olmuş, eline sağlık,” dedi kısık sesle.

Luca gülümseyerek karşılık verdi.

“Aç olduğunu söyleseydin ya Claire,” dedi Michelle. “Sana bir şeyler hazırlardım.”

“Aç olduğumu bilmiyordum.”

"Tamam," dedi Liz listesine bakarak, "hazır olur olmaz Neil'le Claire cenaze şirketine gidip işlemleri başlatın. Ronan rahiple görüşür, ben de burada kalıp telefonlara bakar, herkese haber veririm, ikram şirketini ararım."

"Annemin vasiyeti nerede biliyor musun?" diye sordu Neil Claire'e.

"Emin değilim, ama kasadadır herhalde."

"Acelesi yok ama birkaç gün içinde bulmalısın."

Michelle çayını tazeledi. "Tabi ki evin satılması gerekecek."

Claire irkildi, Luca kolunu ona yaslayarak ters ters Michelle'e baktı.

"Michelle!" Neil kızarak ona doğru gözlerini yuvarladı.

"Ben söylüyorum sadece! Üzgünüm Claire, taş kalpli gibi görünmek istemem ama sadece gerçekleri dile getiriyorum."

"Şimdi hiçbir şey düşünmek zorunda değiliz," dedi Ronan Michelle'e öfkeyle bakarak.

"Hayır tabi ki. Ben sadece olanları söylüyorum. Yani Claire evin üçünüz aranızda paylaşılacağını biliyor zaten. Kötü bir şey demedim," dedi Claire'e. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Claire masanın altından yumruklarını sıkarak "Evet, tamam," dedi buz gibi bir sesle.

"Şimdi biraz özgürlüğünü yaşayabilirsin. Kendine başka bir yer, küçük bir apartman dairesi bulursun."

"Evet, süper," diye fısıldadı Claire. Annesinin burada olup Michelle'e bir güzel laf sokmasını diledi. Yanaklarından süzülen sessiz gözyaşlarına hâkim olamadı.

"Her zaman istediğin gibi Londra'ya bile taşınabilirsin."

Luca aniden gözlerini Claire'e çevirdi, şaşırmış görünüyordu.

"Neyse," dedi Neil garip bir şekilde, "hazırsan cenaze şirketine gidelim."

“Evet. Dişlerimi fırılayıp geliyorum,” dedi Claire, bir an önce gitmek istiyordu. Kavga edecek gücü yoktu, Michelle’in yanında bir dakika daha kalmak istemiyordu.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Luca, Claire ayağa kalkınca.

“Hayır, yok teşekkürler. Bütün gün burada kalmana gerek yok.”

“Yanında kalmamı istersen bu gece geri gelebilirim.”

“Evet,” dedi Claire rahatlayarak. “Çok iyi olur.”

Claire Neil’le arabaya giderken cep telefonunun çantasında olduğunu kontrol etti. Mark’tan birkaç cevapsız çağrı olduğunu görünce şaşırdı, telesekreterinde bir sesli mesaj da vardı.

“Merhaba Claire, şu anda benimle konuşmak istemediğini biliyorum ama mesajımı alınca beni ara lütfen. Konuşmamız lazım. Lütfen ara.”

Claire şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Mark’ın sesi kötü geliyordu. Neden onunla konuşmak istemediğini düşünüyordu? Telefonlarına kasten çıkmadığını düşünüyor olmalıydı. Sanki neler olduğunu biliyor gibiydi ama buna imkân yoktu. Arabada onu aradı.

“Claire,” Mark hemen cevap verdi. “Aradığın için teşekkür ederim. Bak, bütün o şeyler...”

“Mark,” dedi Claire lafını bölerek, “dün gece annem öldü.”

Bir an sessizlik oldu. Sonra, “Ah tanrım, çok üzıldüm. Bu korkunç.”

“Evet. Bu yüzden telefona cevap veremedim. Mesajlarını daha şimdi gördüm.”

“Nasıl oldu?”

Claire bir kez daha mekanik bir şekilde tekrarlayarak olanları anlattı.

"Ah Claire çok üzüldüm. Cenaze ne zaman? Erken gelmeye çalışabilirim."

"Pazartesi, ama gelmek için uğraşma. Gerçekten. Sen ne konuşmak istiyordun?"

"Ah, boş ver. Sonra konuşuruz."

"Tamam. Neyse... Ben kapatayım. Cenaze işleriyle meşgulüm."

"Gerçekten üzgünüm Claire. Yapabileceğim bir şey varsa lütfen hemen söyle."

"Teşekkürler."

Bütün gün düzenlemeler, telefon görüşmeleri, ziyaretçiler ve taziyelerini bildirip Espie'nin anısını yâd etmek için gelen insanlarla fincanlar dolusu çay içerek geçti. Herkes yemek getirdi. Claire yemekleri koyacak yer bulamıyordu, buzdolabı ağzına kadar lazanya, börek ve yemeklerle doluydu, tezgâhların üzeri çeşit çeşit, boy boy keklerle kaplıydı. Annesiyle ilgili her konuştuğunda Claire tekrar ağlamaya başlıyordu, akşam olduğunda tamamen bitkin ve tükenmiş bir halde herkesin gidip Luca'yla yatağa kıvrılabileceği anın gelmesini diliyordu.

Michelle, o akşam kapıyı açıp Luca'yı karşısında görünce kaba bir tavırla geri çekilip ona yol verdi, "Ah, senmişsin."

Claire'in diğer yengesi mutfaktaydı, diğer herkes gitmiş görünüyordu.

"Claire nerede?"

"Uzanıyor," dedi Michelle hoşnutsuzca dudaklarını bükererek.

"Peki. Ben... Yukarı çıkıp bir şeye ihtiyacı var mı bakayım," dedi merdivenlere yönelerek.

Luca yukarı çıkarken Michelle'in fısıldadığını duydu, "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım Claire dikkat çekmek için abartıyor."

Luca bir ayağı en alt basamakta donakaldı.

"E, annesi öldü tabi," dedi Liz.

"Evet, ama tek acı çeken o değil ki. Neil ve Ronan da annelerini kaybettiler, onların böyle zırladığını görmüyoruz ama. Bence bunu kullanarak ilgi çekmeye çalışıyor."

"En çok kim üzüldü diye bir yarışma yok. Claire, Espie'yle birlikte yaşıyordu. Çok yakındı. Böyle olması çok doğal..."

Luca tam merdivenlerden çıkmaya başlayacakken Michelle'in söylediği bir şey yüzünden durdu.

"Bu Luca da neyin nesî? Neden sürekli ortalıkta geziniyor? Buraya mı taşındı yoksa?"

"Sadece Claire'e destek olmak için burada. Yanında birinin olması güzel bence."

"Yanında ailesi var ya. Bana soracak olursan buraya kapak atmaya çalışıyor. Evin satılması gerektiğini söylediğinde yüzünün halini gördün mü?"

"Claire için endişeleniyordu sadece. Bu konuyu bugün açmak oldukça duygusuzca bir davranıştı."

"Neyse, onu hiç gözüm tutmadı. Bence birimiz Claire'le konuşup ona karşı uyarmalıyız."

"Ah, yapma. Claire salak değildir."

"Ama erkekler konusunda biraz saftır. Fazla erkek arkadaşı olmadı. Birinin onu kullanması, ilgi göstererek kandırması kolay. Özellikle şimdi, böyle bir kayıp yaşarken..."

Luca daha fazla duymak istemedi. Claire'in ailesinin onu para peşinde koşan biri olarak görmesinden nefret ederek oradan kaçmak istedi ama kendini yukarı çıkmaya zorladı. Bunları Claire'e söyleseler kesinlikle ailesinin sözüne inanmazdı. Odaya girmeden önce kapıyı çaldı. Claire giysileriyle yorganın altında yatıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Luca nazikçe. "İstedğin bir şey var mı?"

Luca yanına gelip yatağa otururken, "Hayır, teşekkürler," dedi Claire. "Michelle ve Liz hâlâ burada mı?"

"Evet."

"Herkes gidene kadar burada saklanıyorum. Michelle'in "mükemmel" tavırlarını daha fazla çekemem."

"İstersen defolup gitmesini söyleyebilirim."

Claire gülümsedi. "Söylemesen daha iyi. Senden zaten hoşlanmıyor. Paramın peşinde olduğunu düşünüyor sanırım."

Luca rahatlayarak güldü. "Evet, konuşmasını duydum. Seni bana karşı uyuracak."

"Ah lanet olsun, özür dilerim. Korkunç bir kadındır."

"Önemli değil. Sahil güvenli olduğunda sana haber veririm."

"Teşekkürler," dedi Claire gözleri kapanarak.

"Biraz uyumaya çalış." Luca alnından öpüp sessizce odadan çıktı.

Alt kata geri indiğinde Claire'in yengeleri mutfakta yemekleri inceliyordu.

"İnsanların aklından ne geçiyor bilmiyorum," dedi Michelle buzdolabı kapısını aralayarak. "Yani, Claire'in şimdi tek başına olduğunu biliyorlar. Bunca yemeği asla bitiremez."

Masanın orada, keklerin önünde duran Liz, "Onun için porsiyonlara bölüp buzluğa koyabiliriz," diye önerdi. "İşten eve geldiğinde hazır yemeği olması iyi olur."

"İnsanların iyi niyetli olduğunu biliyorum ama hiç düşünceli değil," diye devam etti Michelle sanki Liz'i duymamış gibi.

"Onu ziyarete gelenler olabilir," diye önerdi Luca.

“Kim gelecek ki?” dedi Michelle. “Bunca yemeğin ziyan olması yazık olur. Ben şunu alayım,” dedi, buzdolabındaki kocaman lazanya tepsisini çekerek. “Birkaç gece yemek yapmakla uğraşmam. Bu hafta boğazıma kadar yoğunum zaten, şimdi hepsinin üstüne cenazeyle bir an bile vaktim kalmaz.”

“Akşam yemeğe kalıp Claire’le birlikte yiyebiliriz,” dedi Liz kararsızlıkla.

“Bence kendi başına olmayı tercih eder,” dedi Michelle.

En azından bunu doğru anladın, diye düşündü Luca.

“Ben buradayım zaten,” dedi Luca, sonra mırıldanarak ekledi, “gümüş kaşıklara göz kulak olurum.”

“Efendim?” diye sordu Michelle ona dönerek. “Ne dedin sen?”

“Yok bir şey.”

Dediğini duyan Liz ters ters baktı ama bir şey demedi.

“Bu yemekleri de sen al Liz.” Michelle masaya iki büyük kâse yemek koydu. “Benimkiler bunları yemez zaten. İçinde sos olan hiçbir şeye dokunmazlar.”

“Belki sadece birini...”

“İkisini de al. Yemediğinizi dondurursun. Bu keklerin hepsini de ben alayım. Bu hafta Holly’nin okulda kek satışı var, hepsinden böylece kurtuluruz. Kalanını da dondurup beslenmelerine koyarım.”

“Claire için bir şey bırakmalıyız,” dedi Liz.

“Hâlâ buzdolabında tavuk var,” dedi Michelle. “Pişmemiş ama Claire’in yapacak bir işi yok. Kendini meşgul etmek için iyi gelir yemek yapmak, aklını dağıtır. Meşgul olmaya ihtiyacı var.”

Kapı çaldı. “Neil’le Ronan geldiler,” dedi Liz kapıya gidecek. Peşinde dört çocukla geri geldi. “Neil ve Ronan dışarıda bekliyorlar, biz gidelim artık,” dedi Luca’ya. Sonra çocuklarına

emirler yağdırdı. "Bu tepsiyi al Adam. Ben sen de diğerini al. Düzgün tutun, yere dökmeyin."

Claire'in yengeleri, çocuklarla birlikte işçi karıncalar gibi mutfağı tırtıklayarak, boylarından büyük tepsilerle evden çıkarken Luca onları izledi, sonunda kendi ve dolaptaki tek çığ tavuktan başka kimse kalmadı.

Claire'e herkesin gittiğini ve aşağı inmenin güvenli olduğunu söylemek için çıktığında uyuduğunu gördü. Çok bitkin olduğundan uyuduğuna sevindi. Kederi karşısında kendini öyle çaresiz hissediyordu ki, onu daha iyi hissettirebilecek bir şey yapabilmeyi diledi. Bunu düşünerek mutfağa gitti. Maalesef seks ihtimaller arasında yoktu. O şekilde Claire'e daha iyi hissettirebileceğini biliyordu ama ondan ellerini uzak tutmak zorunda olmasının yanı sıra şimdi uygun zaman değildi. Onu rahatlatmak için başka ne yapabilirdi? Yemek... Ona akşam yemeği hazırlayabilirdi. Buzdolabını açıp içine baktı, tavuktan başka neredeyse hiçbir şey yoktu, çok şükür yengeleri bunu bırakmıştı. Şimdi bir tek tavukla yapacak bir şey bulmalıydı.

Tavuğu alıp inceledi, neyse ki altında bir tarif vardı. Anlaşılan olduğu gibi koysan bile fırında kolayca pişiyordu. Etrafı kurcaladı, patates ve sebze buldu, soyup doğramaya koyuldu. Ama sebzelerin yanında tarif yoktu ve aynı boyda kestikten sonra daha ne yapacağını bilemedi. Tabi sos da olmalıydı. Sosun nasıl yapılabilirine dair hiçbir fikri yoktu. Alina'ya sormak için telefonunu aldı. Cevap vermeyince evden aradı. Jacqueline telefonu açtı.

"Merhaba. Alina orada mı?"

"Hayır, dışarıda. Cebinden arayabilirsin."

"Aradım ama açmadı." Luca tereddüt etti. "Ona bir şey soracaktım ama... Sana da sorabilirim."

"Tamam..."

“Fırında patates nasıl yapılır? Alina’yla senin yaptığınız çok güzel oluyor.”

“Hm. Yemek mi yapıyorsun?” Sesi şaşırmış gibiydi.

“İl... Evet. Claire’e akşam yemeği hazırlıyorum.”

“Ne romantik.”

“Hayır, aslında pek değil. Dün gece annesi öldü.”

“Ah, çok üzıldüm. Taziyelerimi ilet.”

“Tamam, iletirim. İl... Fırında patates? Bir de sos nasıl yapılır? Yani nereden gelir?”

“Tamam, en güzel fırında patatesi yapmabilmek için önce patatesleri yarı haşlayacaksın...”

Claire aşağı tam zamanında indi, Luca tavuğun soğuyacağından endişe etmeye başlamıştı. Annesi tavuğu dinlendirmesini söylemişti, tezgâhın üzerinde folyoyla sarılmış duruyordu.

“Uyuyakalmışım,” dedi Claire mutfığa girerken gözlerini ovuşturarak. “Tanrım, ne güzel kokuyor!”

“Yemek yaptım,” dedi Luca. “Otursana.” İki kişilik hazırlanmış sofraya elini uzattı. Mum bile yakmıştı.

“A! Yardım edecek bir şey var mı?”

“Hayır, teşekkürler. Bakma yeter,” dedi Luca bıçakla tavuğa girişerek. Claire’in ona sırtı dönük oturmasına sevindi. Eti kesip dilimlemeyi beceremeyerek büyük parçalar halinde tabaklara koydu, göze pek hoş görünmese de inanılmaz lezzetli kokuyordu. Bütün tavuğu kesip iki eşit porsiyonlara bölerek tabaklara dizdi. Şüpheyle baktı, yemek birden gözüne çok fazla geldi. Belki hepsini bir seferde servis etmemeliydi. Porsiyonlar daha mantıklı boyutlara gelene kadar etin bir kısmını tabaklara geri koydu. Sonra fırında patates, havuç ve sostan da koydu.

"Tavuk yaptım," dedi Luca Claire'in önüne tabağı koyarak.

"Teşekkür ederim. Harika görünüyor. Ama bunca zahmete girmene gerek yoktu. Evde dünya kadar yemek var."

"Artık yok," dedi Luca ikisine de şarap koyarak. "Yengelelerin hepsini silip süpürdü."

"Hm. Tahmin etmeliydim." Bir süre tabağına baktı. Çatalını, bıçağını alıp yavaşça, özenle yemeğe başladı. Sonra Luca'yı dehşete düşürerek sessizce ağlamaya başladı, gözlerinden kocaman damlaların yanağından akıp tabağına düştü.

"Ah, tanrım o kadar kötü mü?" Luca özür dilerce yüzünü ekşitti. "Üzgünüm."

Claire sessizce başını sağa sola salladı.

"Gerçekten kötüyse yeme."

Claire gözlerini peçetesiyle sildi. "O değil..."

Luca peçetesini bırakıp ayağa kalktı, Claire'in yanına çömelip kollarıyla sardı. "Hadi ama," dedi nazikçe kollarını okşayarak. "Önemli değil. Altı üstü tavuk. Buzlukta dondurulmuş tavuk da var. İstersen..."

Claire burnunu çekerek başını sağa sola salladı. "O değil Luca, gerçekten. Yemek harika olmuş."

"Gerçekten mi? Yemek kötü olduğu için ağlamıyor musun?"

"Hayır. Gerçekten. Çok güzel olmuş."

"Ne var o zaman?"

"Bu... Bu çok güzel..."

"Sahiden mi? Yemeğim o kadar güzeldi ki seni gözyaşlarına mı boğdu?"

Claire hafifçe gülüp gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Çok düşüncelisin. Çok kibar bir hareket. Duygulandım işte."

"Hm. Eğer beğendiysen bir an önce, soğumadan yemeli-sin." Alına minik bir öpücük kondurup kalktı, yerine oturdu.

"Daha iyisin ya?" diye sordu Claire yemeye devam ederken. Claire gülümseyerek başını salladı.

"Ah tanrım, yemek gerçekten harika olmuş," dedi Luca. Fırında patates sandığından çok daha uğraştırıcıydı ama emeğine değmişti. Dışı çıtır çıtır, içi ise yumuşacıktı. Melekleri ağlatmaya yetecek kadar iyiydi; hem de gerçek anlamıyla...

Dün geceki gibi yatakta yan yana uzanırken Luca Claire'e sordu, "İyi misin?"

"Hı-hı. Uyuyorum işte."

"Bir şeyler okumak ister misin? Işığы açarsan rahatsız olmam."

"Keşke okuyabilsem ama gözlerimi açık tutabileceğimi sanmıyorum. Okuyamayacak kadar çok yorgunum, uyuyamayacak kadar uyanığım."

"İstersen ben sana okurum."

Claire ona döndü. "Gerçekten mi?"

"Tabi." Omzunu silkti.

Claire başucu lambasını açtı. Komodinde birkaç kitap vardı, yataktan kalkıp onlara bakmadan duvardaki kitaplığa doğru gitti. Tanıdık bir şeylerin konforuna ihtiyacı vardı, fırında tavuğa eş bir kitaba ve ne aradığını biliyordu. Hemen bulup yatağa geri dönerek kitabı Luca'ya uzattı.

Luca kitabın ismini okudu. "*Aşk ve Gurur*... Bunu hiç okumamıştım." Yatak başlığına yaslanıp kitabı açtı. "Hazır mısın?"

"Hazırım," diye mırıldandı Luca'nın yanına sokulup gözlerini kapatarak.

Luca okumaya başladı, 'Parası pulu olan her erkeğin kendine bir yaşam arkadaşı seçmesinin kaçınılmaz olduğu, herkesçe benimsenen bir gerçektir...'

Claire Luca'nın derin, dinginleştirici sesiyle bu tanıdık öyküyü okumasını dinlerken huzur buldu.

Otuz Birinci Bölüm

Bunu dün gece getirmiştım,” Luca, Claire’e büyük, kare, kahverengi kâğıtla sarılmış paketi uzattı, “ama emin değildim... Doğum gününde Espie’ye verecektim. Sen istersin diye düşündüm.”

“Hediye almanı istemediğini söylemiştim,” dedi Claire, açmak için masaya oturdu.

“Hediye almamamı söyledi.” Luca güldü. “Almadım zaten.”

“Hm.” Claire ne olduğunu tahmin etmeye çalışarak kâğıdı açtı. Annesi ve arkadaşlarının masanın etrafında oturmuş kâğıt oynadığı tabloyu görünce gözleri yaşardı. Luca da resimdeydi, sırtı izleyiciye dönük, resmin altında duruyordu, Claire karşısında kaşlarını çatmış, başı eğik kâğıtlara odaklanmıştı. Espie ise resmin merkezindeydi, resmin bütün ışığı onun üzerine odaklanmış elindeki kâğıdı çekerken gözleri zaferle parlıyordu.

“Ah Luca!” Claire’in gözlerinden yaşlar boşaldı. Luca annesini çok güzel resmetmişti, sadece fiziksel benzerliğin yanı sıra kişiliğini de yansıtıyordu. Tekrar hayat bulmuş, hâlâ bu odadaymış gibi hissettiriyordu. Tuvalin arkasında Luca’nın yazdığı tarih ve resmin adını gördü. “Hile” yazıyordu.

“Vermeseydim keşke,” dedi endişeli bakışlarla. “Seni üzmem istememişim.”

“Hayır, mükemmel olmuş.” Kolunu boynuna dolayıp yanağından öptü. “Teşekkür ederim. Keşke annem bunu göre-

bilseydi. Ona hediye verdiği için kızgınlığı bittikten sonra buna bayılırdı.” Gözyaşlarını sildi. “Bu gece anma merasimine getireceğim, yarın da cenazede, tabutun yanına koyarız.”

Bütün gün yine düzenlemeler, ziyaretçiler ve çay içmekle geçti. Gelen gidenden öyle bitkin düşmüştü ki akşam anma merasimine gitme saati gelince Claire neredeyse rahatladı.

Çocukların açık tabutu görünce korkmalarından endişelenerek neden yanlarında getirdiklerini düşündü. Ama Michelle cenazeyi görmenin çocuklara büyükannelerinin kaybını kabullenmeye yardım edeceğinde ısrar etmişti. Oysa Claire bunu bloguna malzeme yapmak istediğinden şüphelendi.

“Büyükanнем şimdi vampir mi olacak?” diye sordu Ben ağırbaşlılıkla tabuta bakarken.

“Bazı insanlar vampire dönüşmez,” dedi Adam. “Gerçekten ölürler.”

“Umarım büyükanнем vampire dönüşür,” dedi Ben. Sonra nefesini tuttu. “Ama bizi ısırmaz değil mi?”

“Hayır,” dedi Adam kararlılıkla. “Sadece kötü insanları ısırır, katiller ya da politikacılar gibi.”

Cian Michelle’in kollarında zırl zırl ağlıyordu. “Sanırım ba-baannesini bir daha hiç göremeyeceğini anladı,” dedi Claire’e oğlunun başının üzerinden.

“Belki de görür,” dedi Adam.

“Tabi ki Adam,” dedi Michelle gülümseyerek. “Onu cennette göreceğiz.”

“Vampire dönüşürse daha önce de görebiliriz,” dedi Adam.

Claire anma merasimine gelen insan sayısından çok etkilendi. Uzun süre boyunca akın akın taziyelerini iletmeye gelen arkadaş ve komşularla el sıkışırken bunun sonsuza dek süreceğini sandı. Beklenmedik yüzler de vardı, Claire isimlerini çıkarana kadar zorlandı, kimilerini ise hiç tanıyanadı.

Sonrasında ev ziyaretçilerle doldu, Claire herkesin yemeğine, içkisine koşup ikramcılarla uğraşmakla çok meşguldü. Konuklarla ilgilenmeye öyle kaptırmıştı ki, Luca eline bir tabak tutuşturana kadar kendini tamamen unuttu.

Luca onu boş bir sandalyeye oturtup eline bir kadeh şarap verdi, "Bir şeyler yemelisin." Claire ona teşekkür edip otomatik olarak hiç tadına bile bakmadan çatalını ağzına götürmeye başladı.

"Claire'le ilgileniyor musun Luca?" dedi Mary yanlarına katılarak. "Aferin sana," diye ekledi cevap beklemeden.

Hemen arından Jim, Lily, Nancy ve Michael da yanlarına katılıp Claire'le Luca'nın etrafında ufak bir halka oluşturdular. Onları böyle sönük görmek garipti ama Claire onunla böyle içtenlikle ilgilenmelerinden, bu ortak kederli anda birbirlerine destek olduklarını görmekten çok duygulandı. Luca'ya olan hayranlıklarından ve hep birlikte Michelle'i sinir etmek için ortaklaşa çalışmalarından çocuksu bir sevinç duymaktan kendini alamadı.

Sohbet ve kahkaha sesleriyle dolu odaya baktı. Kimini annesinin de uzun zamandır görmedir pek çok arkadaşı gelmişti. Artık çok geç olan bu zamanda gelmeleri üzücüydü.

"Annem bunu çok severdi," dedi sessizce gözleri yaşararak. Espie'nin kendi partisini kaçırmayı korkunç bir haksızlık.

Luca sessizce elini tutup parmaklarını kenetledi. Claire, ona yanında olduğundan dolayı çok minnettardı. Son birkaç gün yanında olmasa nasıl baş ederdi hiç bilmiyordu. Onun yatıştırıcı varlığı olmasa kendini ne kadar yalnız hissedeceği yeni yeni içine çökmeye başlıyordu. Herkes ona çok nazik davranmıştı ama nihayetinde onlar gittikten sonra tek başına kalmadığına çok mutluydu.

"Bu gece de kalabilir misin?"

"Tabi ki," dedi Luca elini sıkarak. "Ne kadar istersen kalırım."

“Teşekkür ederim.”

“Ayrıca,” dedi Luca gülümseyerek, “Netherfield’de bir balo var. Onu kaçırmak istemem.”

Ertesi gün sıcak ve güneşliydi, Claire aileyle birlikte evden çıkıp cenaze arabalarına binerken güneşin parıltısını fırsat bilip, güneş gözlüğü takarak, şişmiş gözlerini gizlediğine sevindi. Kilisenin önünde arabalardan inen insanlara bakarken yüzleri belli belirsiz çıkarabildi, derken kalabalığın arasında Luca’nın anne babası ve Alina’yı görünce duygulandı. Luca da onun kadar şaşırmış görünüyordu.

Cenaze üzücüydü, müzik ise dayanılmaz bir şekilde hareketliydi. Annesinin arkadaşları çalmaya başladığında Claire, Mary’nin detone kemanı yüzünden gülme krizine girmemeyi diledi. Oysa keman öyle yürek ezici bir şekilde tatlı ve acııcı çalıyordu ki son anda yerine başka müzisyen mi geldi diye bakındı. Yaşlı Mary’nin dişlerini sıkıp odaklanarak gözlerinde yaşlarla ısladığını görünce Claire de tekrar ağlamaya başladı.

Luca da usulca gözlerinden akan yaşları sildi, Claire uzaktan laf sokmaya çalışan Michelle’i duydu, “O ne demeye ağlıyor? Hem Claire’le en önde ne işi var? Kendini ne sanıyor, cenaze yakını filan mı? Aileden bile değil.”

Hiç kimsenin Michelle’i susturacak hali yoktu, fakat büyük konuşmayı Jim’in yapmasında ısrar ederek en azından Michelle’e daha kısa bir süre kalmasını sağladılar. Jim’in konuşması, kaybettiği arkadaşının ruhunu yansıtır şekilde yer yer eğlenceliydi.

Cenaze sona erdiğinde tabutun peşinden kiliseden çıkarken Claire tamamen kendini kaybedip Luca’ya tutunarak kontrolsüzce gözyaşlarına boğuldu. Dışarıda herkes sohbet ediyordu, Claire kendini toparlayınca yanlarına gidip geldikleri için teşekkür etti, krematoryumdan sonra evlerine davet etti.

“Mary, çok güzel çaldın,” dedi yaşlı kadını görür görmez.

"Ah, Espie'yi, hele böyle bir günde asla yüz üstü bırakamazdım. O çok affedici bir insandı ama bu defa hata yapsam, ben kendimi affetmezdim."

"Çok ağrın yoktur umarım."

"Hiçbir şey hissetmiyorum. İşimi sağlama almak için ekstra bir doz morfin ve başka şeyler daha aldım. İlaç kokteyli yaptım yani," dedi neşeyle. "Şimdi biraz sersem gibiyim gerçi. Otursam iyi olur."

"Arabalardan birine binsene. Birazdan hareket ederiz."

"Ben onunla ilgilenirim," dedi Jim birden yanlarına gelip yol göstererek.

Tom yas için dükkânı kapatmış, Yvonne'la birlikte cenazeye gelmişti. Claire'e sarılıp istediği kadar izin alabileceğini söyledi. Yvonne ise gözlerini Luca'ya çevirmeden duramıyordu. Belli ki soru sormak için can atıyordu ama doğru zaman olmadığından susuyordu.

Catherine, nihayet adı çıkmış Michelle'i kendi gözleriyle görebildiğine sevindi. "Yengenin konuşmasını hayatta kaçıramazdım," dedi Claire'e. "Tam bir komedyen."

"Biliyorum. Annem de duyabilseydi keşke, gülmekten yerlere yatardı."

"Ölüyü anacağım derken bile kendini öven bir anma konuşması hiç duymamıştım sanırım. Tam bir dahi!"

Alina onu kucaklarken Luca'nın anne babası daha mesafeli bir şekilde selamladılar.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Claire tokalaşırken.

"Umarım yakında tekrar evimizde görebiliriz seni," dedi Jonathan.

"Evet, Luca'yı bir pazar öğle yemeğine getirmelisin," dedi Jacqueline gözlerini Jim ve Michael'la sohbet eden Luca'ya kaçırarak. "Sizi görmeyi çok isteriz."

Claire krematoryumdan sonra eve sadece yakın arkadaş ve aile grubunun geldiğine mutluymuştu. Son birkaç günde enerjisi bitmişti, yanında sadece onu daha fazla tüketmeyecek insanların olmasını istiyordu. Bazı insanlar çok uzak yoldan gelmişti, bir iş yapmak zorunda olmadan annesinin eski arkadaşlarının tekrar bir araya gelip eski günleri yâd ederek Espie'yi anmaları onu mutlu ediyordu. Bol miktarda yiyecek ve içecek sipariş etmiş, herkesin istediğini almasını söylemişti. Anma geç saatlere kadar devam ederken Claire desteklerinden çok mutlu olsa da insanlar gitmeye başlayınca rahatladı. Tamamen bitip tükenmiş, kemikleri sızlıyordu, şu an tek istediği yatıp bir hafta uyumaktı.

“Kalıp ortalığı temizlemeyi çok isterdim,” dedi Michelle, “ama çocukları yatırmam lazım. Çok yorgun düştüler kaç gündür.”

“Önemli değil.”

“Zaten artık bir sürü vaktin var. Acelesi yok. Her şeyi yarın halledersin.”

Claire başını sallayarak yengelerinden bir an önce kurtulmayı diledi. Şu an en son ihtiyacı olan şey, temizlik üzerine tavsiye dinlemektir. Sağ olsunlar, çok yardımseverlerdi.

Son misafir de gittikten sonra oturma odasının dağınıklığına baktı. Tekrar yalnız kaldığına mutlu olsa da artık ne kadar yalnız olduğunu fark etti. Ev insanlarla doluyken odaklanacak bir şeyi vardı, cenaze işleri de birkaç gündür dikkatini dağıtmıştı. Sürekli ilgilenmesi gereken işler, etrafta hep insanlar vardı. Oysa şimdi hepsi sona ermişti; yapacak, düşünecek hiçbir şey yoktu. Odanın boşluğu üstüne üstüne gelince kendine sarılıp ağlamaya başladı.

Birden arkasından biri ona sarılınca sıçradı.

“Aa,” dedi Luca kulağına nazıkçe, onu kendine çekti. “Özür dilerim, korkuttum mu seni?”

"Herkes gitti sanıyordum."

"Evet, herkes gitti. İkracılar mutfağı topluyorlar. İı... Öde-me yapılacaktı."

"Ah! Tabi." Kollarından kurtulup yerden çantasını aldı, ikramcılarının parasının olduğı zarfı çıkardı. Nakit ödeme istemişlerdi, Claire istedikleri miktarı hazır etmişti. Mutfaka gittiğinde ikramcılar son bardakları topluyordu.

"Teşekkürler." Mike'a gülümseyerek zarfı uzattı. "Çok iyiy-diniz."

"Teşekkür ederim," dedi Mike zarfı cebine atarak. "Tamam, burada işimiz bitti." Bardak kutularını alıp ortağına başını salladı. Onlar çıkarken Luca mutfaka geldi.

"Kaldığın için teşekkürler," dedi Claire. "Çok iyi bir arkadaşsın." Sesi çatlıyordu.

Luca yanına koşup onu kollarına aldı. "Çok bitkinsin," yüzüne düşen saçlarını itip ona baktı. "İstersen yat, ben buraları toparlarım."

"Zahmet etme..."

Luca parmağını dudağına götürüp onu susturdu. "Zahmet filan değil. Hadi git." Eğilip alından öptükten sonra Claire gitti. Çok yorgundu, yatağına kavuşma düşüncesi karşı konulamazdı. "Ben de birazdan gelirim," dedi Luca, kollarını kıvrarak lavaboya döndü.

Claire eşikten geri döndü. "Kalıyor musun?"

"Hm." Luca kaşlarını çatı. "Yalnız mı kalmak istiyordun?"

"Hayır, gerçekten istemiyorum. Kalmanı çok isterim."

Claire onu mutfakta lavaboya bir şeyler atarken bırakıp güçlükle odasına çıktı. Üstünü değiştirip sürünerek yatağına girdiğinde gözleri kapanmak üzereydi. Oysa dakikalar sonra Luca gelip kollarını ona dolayarak yanına yattığında hâlâ uyuyamamıştı. Luca'ya iyice sokulup uykuya daldı.

Otuz İkinci Bölüm

Claire cenazeden sonraki günlerde kendini kaybetmiş gibiydi. İşten bir hafta izin aldığına pişman olmaya başladı, öte yandan fikrini değiştirmek için enerji harcayacak hali bile yoktu. Ne yapacağını bilemiyordu, bahçede uzanıp güneşlenmekten veya kanepeye yığılıp *Friends* izlemekten başka bir şey yapası yoktu. Bu diziyi milyonlarca kez izlemişti ama tanıdık öyküyü tekrar izlemek onu rahatlatıyordu. Annesini çok özlüyor, onunla tekrar konuşabilmenin hatta birlikte sessizce televizyon seyredebilmenin hasretini çekiyordu.

Kendini havada asılı kalmış, hayatının amacını yitirmiş hissediyordu. Çok uzun zamandır her şey annesiyle ilgilenmek, onun için endişelenmek, onun için bir şeyler yapıp birlikte vakit geçirmek etrafında dönmüştü. Şimdi sürekli önemli bir şeyi unutmuş gibi hissediyor, bunun sonuçlarını düşündükçe midesi acıyla kıvranıyordu. Sonra yapılacak hiçbir şey, endişelenecek hiç kimse olmadığını tekrar fark etse de bu ona huzur vermiyordu. Tedirgin olup hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Hepsi bir yana, uzun sürelik gerginliğin ardından gelen bu yıkıntıyla çok bitkindi. Tek sorun annesinin kaybının stresi ve sonrasında olanlar değildi. Yıllarca sürekli olarak askıda kalarak biriken strestir. Annesinin sağlığı öyle değişkendi ki, Claire sürekli olarak sonraki krizi bekleyerek diken üstünde yaşamıştı; nefes nefese hastanelere yetişmeler, bekleme salonlarında geçen saatler, endişeyle beklenen test sonuçları veya ameliyatlar ömrünü tüketmişti. Fiziksel ve duygusal açıdan bitmişti.

Herkes ona artık fırsatı olduğu için tatile çıkmasını söylüyordu. Annesi seyahat edemeyecek hale geldiğinden beri, uzun zamandır düzgün bir tatil yapmamıştı. Mark cuma günü New York'tan dönecekti, hafta sonu için Claire'i Londra'ya davet etmişti ama Claire'in şimdi uçuş stresi veya insan içine çıkmakla uğraşacak hali yoktu, ayrıca Londra gibi yoğun bir yerde olmayı da kaldıramazdı. Öte yandan uzaklaşma fikri ona çekici geliyordu, hafta sona ermek üzereyken uzak bir yerlere gitme isteği de arttı. Güzel hava yüzünden deniz kenarında bir yerlere gitmek istedi. Sıcak hava dalgasının Temmuz ayı boyunca devam edeceği tahmin ediliyordu, rahatlayıp birkaç gün sadece yemek, uyku ve güneş altında dinlenerek geçirmek için tam uygun bir yer vardı aklında.

"Hafta sonu birlikte deniz kenarına gitmek ister misin?" diye sordu Luca'ya perşembe günü. Birden deniz kenarında, ilişkisiz bir hafta sonu geçirmektense seks yapacak birilerini bulabileceği Dublin'de kalmayı tercih edeceğini düşündü, "Tabi başka planların yoksa..." diye ekledi hemen.

"Hayır, başka planım yok. Ama bu aralar beş parasızım..."

"Para harcamana gerek yok. Kalabileceğimiz bir yer var. Ama çok havalı bir yer bekleme."

"Nereye gidiyoruz?"

"Brittas Koyu'na. Annemin orada karavan bozması bir evi var, vardı," diye düzeltti. "Şimdi benim oldu sanırım."

"Olur. Kovamla küreğini de getiririm."

Claire'le baş başa bir hafta sonu geçirmek... Luca nasıl bir işe bulaştığından emin değildi. Henüz duygularını bile sindirecek vakti olmamıştı. Claire'e âşık olduğunu fark ettiğinde annesi ölmüştü, sonra da arkadaşı olarak ona destek olmuştu. Şimdi kendini büsbütün afallamış hissediyor, Claire'in yanında nasıl davranacağını bilemez halde onu hem kaybetmekten hem de sürekli arkadaşı olarak kalmaktan korkuyordu.

Claire yanına ilk geldiğinde ona nasıl kibirli davranarak ona bağlanmaması için uyardığını düşündü. Oysa bu nasıl bir şans olurdu! Kendinden ve duygusal olarak bağlanma tehlikesi olanın sadece Claire olduğundan nasıl da emindi. Kendinin de alışkın olmadığı türden bir yakınlık yaşayacağını hiç hesaba katmamıştı.

Claire resim yapmak gibi içine işlemişti, fırçasını alıp resmine geri dönerken bunları düşündü. Resim yapmak da aynı şekilde rehabilitasyon merkezindeyken hiç fark etmeden hücrelerine sinmişti.

Sanat terapisi programın bir parçasıydı, ilk başta bütün yardımlara olduğu gibi buna da karşı koymuştu. Taşınmaya da direnerek ona dokunabilecek herhangi bir şeye, birine kalkanlarını kaldırarak soğuk, mesafeli ve hepsinin ötesinde umursamaz olmaya kararlıydı. Oysa programın geri kalanı gibi buna da kendini teslim etmiş, resim bütün savunma kalkanını geçerek onu baştan çıkarmış, yıllardır gizlediği tüm duyguları resimlere aktarır olmuştu.

İlk başta içinden akan onca şey onu korkutmuştu. Çıplak kalmış gibi kendini saf ve göz önünde hissetmişti. İçindeki tüm boktan duygular şiddetli, capcanlı renklerle göz önüne serilmişti. Kişiliğini, benliğini oluşturan bütün sinmiş korkuları, öfkesi, içindeki her çürümüş şeyin yanı sıra kırlınlığı, yalnızlığı ve mutsuzluğu da ortaya çıkmıştı. Fakat buna rağmen bırakmak istemedi. Resim yapmak, içindeki zehrin dışarı akıtılması gibi arındırıcı ve iyileştirici geliyordu, geride sadece temiz, canlı ve sağlıklı şeyler kalıyordu.

Ona hayatının en iyi şeylerinden birini sunduğu için rehabilitasyondan asla pişman değildi. Sadece arkadaş olarak kalacak olsalar bile Claire'le tanışmaktan da asla pişman olmayacaktı. Artık seks yapamayacak olmaları belki de en iyiydi. Birlikte olduğu kadınlarla sürekli arkadaşlık kurmakta çok iyi değildi. Bütün kadınlar eninde sonunda ona öfke duyuyordu.

Ayrıca Mark'ın kalıcı olacağını kim bilebilirdi? Eğer Claire'in yanında yeterince uzun kalırsa...

O gece Claire, annesi öldüğünden beri ilk kez internete girerek İyiKız'ın Twitter ve Facebook arkadaşlarına baktı. Twitter'a giriş yaptığında @Locksie olarak bilinen Mark'ın arkadaşı Emma'nın bir tvitinde isminin geçtiğini gördü:

Locksie @YayincıMark Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın. @İyiKız'a sadık olduğunu sanıyordum.

Geçen Cuma, yani Mark'ın arayıp konuşmaları gerektiğini söylediği gün gelmişti, Claire o gün cenaze işlemleriyle meşguldü. Emma'nın sadece espri yaptığını biliyordu, onun bildiği kadıyla İyiKız ve Mark sadece şakayla karışık internet flörtleşmesinden ibaretti. Ama ne demek istemişti? Perşembe günü Patrick'in doğum günü partisi vardı. Sophie'yle aralarında bir şey mi geçmişti? Sohbetin öncesini okumaya çalıştı ama önceki tvitlerin bir kısmı silinmişti. Şaşıarak Mark'ın profilini açıp geçen cumaya giderek sohbetin parçalarını birleştirmeye çalıştı. Mark'ın arkadaşlarıyla pek çok konuşma geçiyordu, cevapları genelde bir şey olmadığı üzerineydi. Sophie olduğunu tahmin ettiği @Soph diye bir hesaba sadece 'yeter' şeklinde cevap yazmıştı. @Soph'un hesabı kilitli olduğundan Claire ona takip daveti gönderdi.

Sophie kabul edecekse bile birkaç gün beklemesi gerektiğini sanmıştı. Şimdilik bunu unutup yatmaya hazırlandı. Tam yatacakken @Soph'un takibini kabul ettiğine dair bildiri geldi. Tekrar Twitter'ı açıp @Soph'un sayfasına girdi, cuma günkü tvitleri açtı. Sophie o sabah çok aktifti, önceki gece olan bir şeye dair pek çok gizli ipucu vardı:

@Soph En tatlı akşamdan kalma. ☺

@Soph Son tvit sizi korkutmasın rehabilitasyon dostlarım. Dün gece hayat beni sarhoş etmişti. Çok sert olsa da yasaklar listesinde değil.

Ve son olarak:

@Soph Eyo, eyooo, erkek arkadaşım geri döndü.

Claire, kalbinde ihanet ve incinme duyguları yaşamasını beklerken sadece hafif bir şaşkınlık hissetti. Tabi ki Mark her şeyi inkar ediyordu ve Sophie'den ziyade ona güvenmeyi tercih ederdi. Belki de içten içe Sophie'nin ortalığı karıştırmaya çalıştığından şüphelendiği için böyle tuhaf, kopuk bir merak duyuyordu. Ya da annesinin ölümünün yaşattığı acıyla genel olarak her şeye karşı hissizleşmişti ve kendini toparlayınca bu olanlara üzülecek hali olacaktı.

Oysa şimdi meraktan başka bir şey hissetmeden gerçekten neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Cevabını bulmak için @Locksie'ye özel mesaj gönderdi:

@Locksie Selam, Twitter'a bakamadım bir süredir. aile krizi... @YayınacıMark neyin peşinde? Bana dedikoduları bildir lütfen!

Sonra dizüstü bilgisayarını kapatıp yattı.

Ertesi gün hava, meteorolojinin söz verdiği gibi güneşli ve sıcaktı. Erkenden kalkan Claire'in dikkatini vereceği olumlu bir şey olduğu için keyfi yerindeydi. Malzemeleri arabaya doldurup Luca'yı almaya gitti.

"Brittas Koyu'na gidelim bakalım," Luca yanına oturup çantasını arka koltuğa attı. "Oraya en son yıllar önce gitmiştim. Çocukken bazen giderdik."

Ne ilginç diye düşündü Claire, belki de yıllar önce aynı zamanda orada bulunmuşlardı.

"Ama genelde eve yakın kumsallara giderdik," diye ekledi Luca.

"Biz okul tatillerinin çoğunda orada kalıyorduk," dedi Claire.

Çocukken uzun yaz tatillerinde orada kalırlardı, hava nasıl olursa olsun sürekli bütün zamanları kumsalda geçerdi. Serbestçe dolaşarak karavan parkında kalan diğer çocuklarla arkadaşlık edip, kumlarda oynayarak denizde yüzerlerdi. Bütün yemekleri açık havada yerlerdi. Bir çocuk için muhteşem bir hayattı.

İlerleyen yıllarda annesiyle arada sırada hafta sonları oraya gitmişlerdi ama son zamanlarda hem hava müsait olmadığından hem de annesi karavanda yaşayamayacak hale geldiğinden bir süredir gitmiyorlardı. Claire bu özlediği ortamı tekrar, hatta belki de son kez yaşayacağına seviniyordu. Annesinin karavanı ona bıraktığını biliyordu ama bunu elinde tutmak istediğinden emin değildi. Karavan parkı pahalıydı, bir de üstüne hizmet ücretleri vardı. Karavanı kullanmayacaksa sadece duygusal nedenler için bu masrafları karşılamak mantıksızdı. Yeğenlerinin orada eğlenmesini çok isterdi ama ağabeyleri karavan tatillerine pek hevesli değildi, hele yengeleri yanından bile geçmek istemezdi.

Açık pencerelerden esen hafif rüzgâr ve hoparlörlerden gelen yaz şarkıları eşliğinde ilerlerken Claire, gevşemeye başladığını hissetti. Denizi ilk gördüğünde, güneş ışığında parılayan su tıpkı çocukluğunda olduğu gibi yüreğini hoplattı. Küçük yan yola girip karavan parkının elektronik kapısını açtı, yumuşak çim alanda arabayla ilerledi.

Claire yeşillik bir alan üzerinde, yanında piknik masası olan büyük karavanın önüne çekti, "Evim, güzel evim." Karavanın bahçesi düzenliydi, üstü kapalı mangal ve eski püskü direklerin yanında şişme oyuncaklar ve deniz bisikleti vardı.

"Gerçekten burası mı?" Luca çok sevinmiş görünüyordu.

"Sana havalı bir şey beklememeni söylemiştim."

"Bence harika!"

Arabadan çıkıp ciğerlerine deniz havası çekerken Claire

şimdiden kendini daha iyi hissediyordu. Karavanın kapısını açtı, Luca peşinden içeri girdi. Luca küçük oturma odasının ortasında durdu, sonra uzun uzun gerinirken tişörtü açıldı, sıkı karnı, beyaz teni üzerindeki siyah tüyleri görüldü. Oturma odası bir karavana göre yeterince büyüktü fakat Luca içerideyken birden çok küçük geldi ve Claire'in içine endişe bulutu çöktü. Fiziksel olarak birbirlerinden uzak kalmaya çalışırken böyle dar bir alanda hafta sonu geçirmenin tuhaf olmamasını umdu.

Luca küçük oturma alanının üzerindeki panoda asılı fotoğrafları, ilan ve paket servis menülerini inceledi. Fotoğraflardan birini işaret etti, "Bu sen misin?"

"Evet." Claire'in yanakları kızardı. Kumsalda çekilmiş, saçları iki yandan örgülü, bacaklarını kuma gömmüş, bıçımsız, sekiz yaşında bir kızın fotoğrafıydı. "Çok tatlıymışsın." Sonra Luca diğer fotoğrafları inceledi. "Burada gerçekten tatlıymışsın," dedi. Göğüsleri yeni çıkan ergen, ince bacaklı Claire'in üzerinde eski kot şort ve askılı bluz vardı. "Keşke o zaman tanışsaydık."

"Hadi, arabadan eşyaları getirelim. Sonra kumsala gideriz."

Arabadaki malzemeleri buzdolabı ve raflara yerleştirdikten sonra çantalarını aldılar. "Sen burada yatarsın," dedi Claire en büyük odanın kapısını açarak.

"Sen nerede yatacaksın?"

"Burada." Claire diğer odayı gösterdi. Dar, tek kişilik bir yatak ancak sığıyordu.

"Çok rahatmış," dedi Luca acıyarak. "Keşke birlikte yatsaydık."

Claire ona uyarı bakışı attı.

"Biliyorum, biliyorum." Luca teslim olarak ellerini kaldırdı. "Kendime hâkim olacağıma söz verdim ve sözümde duracağım."

"E, yemek yiyelim mi önce?" dedi Claire. "Piknik masasında yiyebiliriz. Nostaljik bir deneyim için aslında kumsalda yemeliyiz, bütün yemeğimiz mis gibi kum olur, ama ben o kadar da nostalji bağımlısı değilim."

"Harika."

"Su ısıtayım." Çantasını yatağa attı. Luca'nın yanından geçerek yemeği hazırlamaya koyuldu.

Kocaman çay fincanlarıyla dışarıda oturup taze ekmek, peynir, salam, elma ve üzümle piknik yaptılar.

"Eline sağlık," dedi Luca, büyük bir açlıkla yemeği midesine indirerek.

Claire de yemeğin tadını çıkarıyordu. Tüm lezzetler daha canlı ve taze geliyordu, iştahı da geçen haftakinden çok daha iyiydi. "Açık havada her şey daha lezzetli geliyor. Özellikle de denizdeyken." Derin derin nefes aldı, kendini iyi hissediyordu.

"Burası çok güzelmiş." Luca yüzünü güneşe dönüp iç çekti. "Çok huzur dolu."

Claire, Luca'nın da burayı sevdiğine memnun oldu. "Anem buraya gelmemize çok sevinirdi. Burada olmak onu çok mutlu ederdi."

Sonra ahşap yürüme yolundan yeşillik kum tepelerinin sardığı kumsala gittiler. Claire terliklerini çıkardı, kumsala adımını atar atmaz ayakları sıcak, pudra gibi kuma battı. Başını çevirip kum tepelerine baktı. Bir zamanlar bu kum tepelerinin ne kadar da yüksek göründüğüne inanmak güçtü, ağabeyleriyle birlikte kum tepelerinin aşağısındaki yumuşak kumlara atlamak ona yamaçtan atlamak gibi gelirdi.

Havlularını kuma serip giysilerini çıkararak denize yürüdüler.

Claire yavaşça soğuğa alışmaya çalışarak suya zorlukla girebildi ama sonunda girdiğinde kendini canlanmış, bütün sinir hücrelerinin uyanarak duyuları hayata dönmüş hissetti.

Yanındaki Luca'ya baktı, tuzlu sudan saçları dağılmış, kıvrılmıştı. Öyle güzel görünüyordu ki Claire ağlamak istedi. Dersleri neden bitmek zorundaydı, diye düşündü üzgünce. Birkaç hafta da onun olsa, dilediğince öpüp koklasa ne güzel olurdu. Neden Mark birazcık daha bekleyememişti?

Sonra kumda uzanırlarken Claire güneş gözlüğünü çıkarıp çantasından kitabını aldı.

Luca dirseği üzerinde doğrulup kitaba uzanarak. "Aşk ve Gurur'u mu getirdin?" diye sordu.

"Bana okumana gerek yok," dedi Claire.

"Bensiz devam etmeni istemem."

Claire, "Tamam," dedi ve kitabı uzattı. İtiraf etmek zorundaydı, ona kitap okumasını seviyordu. aynı oral seks gibi hiç efor harcamadan en sevdiği şeyi yapıyordu. Uzanıp gözlerini kapayarak Luca'nın dingin sesiyle gevşedi. Kelimeler onu içine çekerken bilincinin içine dalıp çıktığını fark etti...

"...çünkü genç adam üniformanın çekiciliğini seviyordu. Görünüşüyle herkesin dikkatini çekerd; güzellik ondan hiçbir şey esirgememişti, güzel yüzlü, endamlıydı ve çok tatmin edici bir penisi vardı."

"Ne?" Claire hızla doğrulup Luca'ya döndü.

"Dinleyip dinlemediğini kontrol ediyordum." dedi pişkince sırtarak.

Claire gülüp tekrar uzandı, gözlerini kapadı. "Dinliyorum. Jane Austen da mezarında ters dönüyor."

"...Güzel yüzlü, endamlıydı ve çok keyif verici bir sohbeti vardı," diye ekledi Luca. Sonraki bölümün sonunda geldiğinde kitabı kapadı.

"Mr Darcy'nin penisi büyük müdür sence?" diye sordu.

"Kitap kulübüne katılmasın," dedi Claire ilgisizce, Luca'ya bakmak için başını çevirdi. "Nasıl bileyim? Nereden çıkarılır bunu?"

"E, kızlar ona deli oluyor ama bana biraz ukala gibi geldi. Artık neyine güveniyorsa..."

"İi, zengin."

"Evet, o kadarını anladım."

"Ayrıca yakışıklı."

"Üstelik boylu poslu."

"Hem de ne boylu poslu... Ayrıca ukala filan değil. Aslında çok iyi biri olduğunu göreceksin."

"Gölde yüzdüğü yere gelmemize çok var mı?"

"*Aşk ve Gurur*'u bilmediğini sanıyordum."

"Bilmiyorum zaten. Ama kızların bu sahneyi ballandırarak anlattığını duymuştum," dedi gözlerini yuvarlayarak.

"O sahne kitapta yok. Sadece televizyon dizisinde var."

"Şaşırmadım. Öyle bir tipe benzemiyor." Luca bir an sessizce durdu. Sonra konuştu, "Biz çıplak yüzebiliriz." Sonra gülümsemesi soldu. "Belki de iyi bir fikir değil," dedi. "Üzgünüm. Bu arkadaşlık olayı biraz pratik gerektiriyor."

"Önemli değil," dedi Claire. Arkadaş ve sevgili arasındaki sınırı çizmekte tek zorlanan Luca değildi.

Güneş gökyüzünde batarken mangalda biftek pişirip piknik masasında yemek yediler.

"Bu gece erken yatacağım," dedi Claire, esneyerek masayı topladı. Saat daha dokuz olmasına rağmen çok bitkindi. "Gözlerimi zor açık tutuyorum. Temiz hava çarptı herhalde." Tabakları içeri götürüp lavaboya bırakırken dışardan sesler duydu. Pencereye gitti, Luca sofrayı toplarken bir kızla konuşuyordu. Sarı saçlarını atkuyruğuyla toplamış uzun boylu, zayıf bir kızdı. Claire'in yaşlarında görünüyordu ama buraya gelenlerden tanıdığı biri değildi. Luca elindeki bardakları bırakıp kızla konuşuyordu. Claire konuştuklarının tek kelimesini bile duymasa da kızın duruşu, gülüşü, konuşurken parmaklarıyla

saçını kıvrımından Luca'yla flört ettiği belliydi. Claire hemen dışarı koşup kızın yüzüne kum atmak istedi. Bir dakika önce ayakta duracak halim yoktu, diye düşündü. Kızla güreşme hayali kurarken bütün yorgunluğunu unuttu; artık onu yenecek gücü olduğuna emindi.

En azından varlığını göstermek için tam dışarı çıkmak üzereyken kız, Luca'ya başıyla selam verdi, arkasını döndü ve uzaklaştı. Luca bardakları toplayıp içeri girdi.

"O kimdi?" diye sordu Claire.

"İsmi Aideen," dedi Luca, bardakları lavaboya bıraktı. "Bir arkadaşıyla karavanda kalıyor. Onlarla bara gitmek ister miyiz diye sordu."

"Biz?"

"Evet. Ben de bir arkadaşımla olduğumu söyledim."

Claire birden tokat yemiş gibi oldu. Ama tabi ki artık Luca için sadece bir arkadaştı.

"Benim de erkek olduğumu sanmıştır," dedi Claire kuru kuru gülererek. "Benimle geldiğinde arkadaşı çok şaşırır."

"Aa, bunu düşünmemiştim." Luca güldü. "Belki de arkadaşı lezbiyendir. O zaman bu gece şanslı olduğunu düşünebilir!" Musluğu çevirdi. "Neyse, senin gitmek istemeyeceğini düşündüm. Erken yatacağımızı söyledim."

"Ben erken yatıyorum diye sen de yatmak zorunda değilsin," dedi Claire. "Onlarla gitmek istersen..."

"Yok, istemiyorum."

Claire, Luca'yı böyle sahiplenmenin haksızlık olduğunu biliyordu. Aideen'le birlikte bara gitmesine, sonrasında kızın karavanına gitmesine engel olan hiçbir şey yoktu.

"Ya da," Claire Luca'nın tişörtünün altına sokup sırtının sıcak tenine dokundu, "burada benimle kalabilirsin. Çıplak yüzebiliriz."

“Claire...”

Claire parmak ucuna yükseldi, hafifçe, baştan çıkarır gibi Luca'yı öptü, Luca öpücüklerine az kalsın karşılık verecekti ama sonra nazikçe onu itti. “Yorgun olduğumu sanıyordum.”

“Adrenalin coşkusu yaşıyorum.” Claire onu tekrar öpmeye çalıştı ama Luca engelledi.

“Claire, dur.”

“Neden? Çıplak yüzmek istediğini sanmıştım.” Luca onu bırakır bırakmaz Claire yine ona uzandı. “İstersen burada da kalabiliriz,” dedi ve Luca'nın şortunun ipleriyle oynamaya başladı.

“Dur,” dedi Luca kararlılıkla, Claire'in ellerini tuttu. Claire'i omzundan tuttu, gözlerinin içine baktı. “Buraya senin yanında olmak için geldim tamam mı? Kalmam için giysilerini çıkarmana gerek yok. Bir yere gitmiyorum.”

“Üzgünüm.” Claire'in gözleri yaşlarla doldu. Derin bir nefes aldı. “Ben yatıyorum. Mutfağı sabah toplarız.” Lavabodaki bulaşıkları işaret etti.

“Ben yıkarım,” dedi Luca. “Sabah görüşürüz.” Claire'i alından öptü; hafif, küçük öpücüğü yüzünden Claire hayal kırıklığıyla çığlık atmak isterken o tekrar lavaboya döndü.

Belki buraya gelmek o kadar da iyi bir fikir değildi, diye düşündü Luca bulaşıkları yıkarken. Üstelik de ufak bir karavana! Serengeti Çölü'nde bile Claire'den uzak durmakta zorlanırdı, oysa bir karavanda dip dibe kalmak zorundaydılar...

Onu öpmeyi çok istemişti. Onu yatağına götürmek için yapıp tutuşuyordu. Claire'i reddetmek hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi, hele bir de yüzünden ne denli incindiğini ve reddedildiğini gördükten sonra... Fakat Claire şimdi kırılan bir dönemdeydi. Mutsuz ve biraz yalnızdı, Luca bu du-

rumdan istifade edemezdi. Ayrıca, Claire sonrasında pişman olabilirdi. O zaman aralarındaki bu şey garipleşebilir, artık arkadaş kalamayabilirlerdi. Onu kaybetme riskine değmezdi. Seks kolaydı, Luca istediği biriyle takılabilirdi. Ama Claire gibi başka bir arkadaş bulamazdı.

Dışarıdan konuşma ve kahkaha sesleri geldi, Luca pence-re-den bakınca kot ve parlıtlı bluzlar giymiş, gece eğlenmeye giden bir grup ergenin yürüdüğünü gördü. Biriyle birlikte olsa iyi gelebilirdi. Bara gidip o kızla takılmalı ve Claire'i sonsuza dek sisteminden çıkarmalıydı.

Claire yatağında sessizce uzanarak Luca'nın kıpırtılarını dinledi, kapının açılmasını veya duşa girdiğini ya da dışarı çıktığını belirtecek herhangi bir sesi endişeyle bekledi. Bara gidip gitmediğinden emin olana kadar rahat edemedi. Epos-talarını kontrol etmek için dizüstü bilgisayarını açtı. İyiKız he-sabına Emma'dan bir eposta gelmişti:

Merhaba,

Aile krizini duyduğuma üzüldüm. Umarım çok ciddi değil-dir ve şimdi her şey yolundadır.

Neyse – dedikoduya gelelim. Geçen hafta hep birlikte bir arkadaşın doğum günündeydik, Mark'ın eski sevgilisi Sophie de oradaydı. (Onu Twitter'dan takip ediyor musun bilmiyo-rum - @Soph?) Neyse, hâlâ Mark'a fena halde âşık ama Mark şimdi bir başkasıyla birlikte, Sophie bütün silahlarını kuşan-mıştı, onu geri kazanmak istediğini çok belliydi. Ve Sophie bir şeyi isterse Terminatör'e bile kök söktürür.

Uzun lafın kısası ortalık biraz kaşştı, ertesi gün Twitter'da aralarında bir şeyler olduğuna dair bir şeyler paylaştı. Mark olmadığına yemin ediyor. Tamamen birinin sözüne karşılık ötekinin sözü durumu... Sophie çok pis oynayabilir, bu yüz-den Mark'a inanmak daha mantıklı bence.

Neyse ki sanırım Mark'ın yeni kız arkadaşı Twitter'da değil de bu olanları görmedi. Mark hepimizden bununla ilgili tvtitleri silmemizi istedi, anlaşılan bir tanesini unutmuşum. Ups!

E, bütün dedikodu bu kadar. Önemli bir şey bile olmayabilir, aslında sana da anlatmamalıydım. Ama sen Mark'tan başka kimseyi tanımadığın için sorun yok.

Bana senin blogunu yazmayı bırakacağını söyledi...

Gerisi yayıncılık sohbetiydi.

Claire okumayı bitirdiğinde dizüstü bilgisayarını kapadı ve yastığına gömüldü. Demek Patrick'in doğum günü partisinden Mark'la Sophie arasında bir şeyler geçmişti, belki de geçmemişti. Claire her halükarda bunu umursamadığını fark etti. Hissizlik geri gelmişti. Luca'nın odasına girip sessizce kapıyı arkasından kapadığını duydu. Kendi ışığını kapayıp uykuya daldı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Claire ertesi gün geç vakte kadar uyudu, uyandığında kendini zinde hissediyordu. Luca öğlene kadar hâlâ uyurken Claire dışarıda oturup kızarmış ekmeğiyle kahvesini içti. Luca'nın çok uyumasına sevindi, ne zamandır o da uykusuz kalmıştı. Sessiz ve dingin ortam kafasını toplayıp duygularını gözden geçirmesine yardım ettiği için mutluydu. Emma'nın dün gece gönderdiği eposta yüzünden moralinin bozulması ya da en azından keyfinin kaçması gerektiğini biliyordu, oysa Mark'a âşık değildi, onunla birlikte olmanın da bunu değiştirmeyeceğinin farkındaydı. Sophie'yle tekrar bir araya gelmiş olma fikrine karşı bu denli kayıtsız kalması da durumu netleştirmişti. Mark'a karşı bir şey hissetmiyordu işte, zaman içinde bunun olacağını düşünerek kendini kandırmanın anlamı yoktu.

Öte yandan Luca'nın başka bir kızla sadece konuşması bile içindeki yeşil, kıskançlık canavarını gün yüzüne çıkarmıştı. Bu şanssız bir durumdu, çünkü onunla gerçek bir ilişki yaşamak isteyen Mark'tı. Fakat artık bunu en azından kendine inkâr edecek değildi; Luca'yı seviyordu, başka biriyle anlamlı bir ilişki yaşamaktansa ona sadece seks arkadaşı olarak sahip olabilecekse buna bile razıydı.

Luca sonunda uyandığında saat neredeyse bire geliyordu, yanına geldiğinde esneyerek güneşe karşı gözlerini kırıştırıp dinlenmiş, canlı gözlerle ona baktı.

"Günaydın," dedi Luca, yanına oturdu. "Ya da tünaydın mı demeliyim?"

"İyi uyudun umarım." Claire birden utanıp sıkılarak dün gece onu baştan çıkarmaya çalışmasıyla ilgili bir şey söylemeyeceğini umdu.

"Evet, çok iyi uyudum. Ya sen?"

"Evet." Neyse ki Luca her zamanki sıcak ve rahat davranıyordu.

"Buna kolayca alışabilirim," dedi Luca, yüzünü güneşe çevirip gözlerini kapadı.

"Ben de. Keşke..." Keşke sonsuza dek onunla birlikte burada kalabilseydi demek üzereydi. Oysa Luca'ya böyle şeyler söyleyemezdi, onu korkuturdu.

"Efendim?" Luca gözlerini açtı ve ona döndü.

"Ah, yok bir şey. Keşke yarın işe gitmek zorunda olmasaydım diyecektim. Taze kahve yapmıştım..."

Öğleden sonrayı denizde yüzerek, kitap okuyup güneşin altında tembelce uzanarak geçirdiler. Annesi öldüğünden beri Claire bazı günler daha iyi hissedebildiğini keşfetmişti, bugün de içini saran mutsuzluk dalgası kendini dünyadan kopuk her şeyden soyutlanmış hissettirerek ruhunu kaskatı hale getirmişti. Her şey, dalgaların sesi, tenine dokunan kumun sertliği, hatta havanın kokusu bile başka zamanların anısını gözünün önüne getiriyordu, ağabeyleriyle buraya çocukken geldiği zamanları, sonra sadece annesiyle ikisinin olduğu o keyifli hafta sonu ziyaretlerini anımsadı. Kumsalda oyun oynayarak geçen uzun günler; karavanlarının parti merkezi haline geldiği geceler. Espie'nin bütün komşuları mangala davet ettiği, geç vakitlere kadar uzayan geceler... Bu mutlu anıları yumruk gibi bütün varlığını sarsıyor, onu zayıf, acı içinde bırakarak sadece bir saatliğine, hatta beş dakikalığına bile olsa annesini görme arzusuyla başbaşa bırakıyordu.

Luca bu sönük halini sezmiş gibiydi, güneş içini ısıtıp dalgalar ruhunu dinlendirirken Claire, Luca'nın hiçbir şey beklemeden anlayışla yanında kalmasına çok minnettardı.

Akşama doğru keyfi biraz daha düzeldi ve sonrasında piknik masasında yan yana oturup makarna ve sarımsaklı eknek yanında güneşin ısıttığı kırmızı şaraplarını içerken neredeyse kendini mutlu hissediyordu. Mutlu değilse bile en azından halinden memnundu.

"Daha iyisin ya?" diye sordu Luca.

"Evet, teşekkürler. Bugün sana iyi yoldaşlık edemediğim için üzgünüm."

"Saçmalama."

"Yarın eve dönüyoruz." İç çekerek şarapları tazeledi.

"Evet, tam da kitabın en heyecanlı yerine gelmiştik." dedi Luca. "Tam bir araba yarışı gibiydi. Lydia'nın Wickham'la kaçtığına inanamıyorum!"

Claire Luca'nın *Aşk ve Gurur*'u ilk kez keşfetmesini seyretmekten büyük keyif alıyordu. Öyküye öylesine aşinaydı ki Luca'yı şaşırmasına inanmakta zorlanıyordu.

"Üstüne kızcağız mahvoldu. Yazık değil mi?"

"Evet, yazık Lydia'ya. Ama eskiden öyleymiş. Kız seks yarsa hayatı boyunca lekeli sayılmış." *Benim gibi*, diye düşündü. *Luca'yla birlikte olmak başka biriyle olma şansını mahvetti.*

"Bunu elinde tutacak mısın?" diye sordu Luca karavımı işaret ederek.

"Evet." Önceden emin değildi, ama son birkaç gündür kararını vermişti. Buranın özgürlüğünü ve huzurunu seviyordu, annesi öldüğü için artık daha sık buraya gelebilirdi. Canına estiğinde hemen arabaya birkaç eşya atıp buraya gelebilirdi. Bu fikir cezbediciydi. "Kaçacak bir yerimin olması güzel. Hava

böyle olduğunda arabaya atlayıp hayatın tadını çıkarmak çok güzel.”

“Evet, karavan harika. Ama bence her havada keyifli olur.”

“Evet, öyle. Ben yılın her zamanı deniz kenarına gitmeyi severim.” Karavanın içinde oturup yağmurun sesini dinleyerek battaniyenin altında kıvrılmanın ayrı bir keyfi vardı. “Yazmak için buraya gelebilirim,” dedi. “Uzaklaşmak, resim yapmak filan istersen sen de gelebilirsin.”

“Gerçekten mi?”

“Tabi, ne zaman istersen. Karavan burada duruyor zaten. İnsanların buranın keyfini sürmesini isterim. Annem de bunu isterdi,” dedi. “Seni çok severdi, biliyorsun.”

Luca uzanıp Claire’in saçlarını okşadı. “Ben de onu sevdim. Keşke onu daha uzun zamandır tanıyabilseydim.”

Tam şaraplarını bitirmek üzereyken Aideen yolun ucunda belirdi. Claire geçip gitmesini istedi, oysa Luca’ya kocaman gülümseyerek masaya doğru geldi. Üzerinde kısacık bir şort ve kesik tişört vardı, bronz karnı ve ışıltılı göbek piercingi görünüyordu. Uzun sarı saçlarını yüksek atkuyruğu yapmıştı.

“Tekrar merhaba,” dedi Luca’ya, bakışları Claire’e kayarken gülümseyişi biraz soldu.

“Selam.” Luca gülümseyerek karşılık verdi. “Claire, bu Aideen. Aideen, Claire.”

“Selam.” Claire zorla gülümsemeye çalıştı.

“Merhaba Claire. Yanındaki arkadaşın bu muydu?” diye sordu Luca’ya.

“Evet.”

“Hm, ben de şey sanmıştım... Neyse, seni bir şeyler içmeye çağırmak için geldim. İki... ikinizi de. Hemen şuradayız, sağdan ikinci karavan.” Geldiği yöne doğru elini salladı.

“Teşekkürler,” dedi Luca.

“Ne zaman isterseniz gelin.”

“Teşekkürler,” Claire gülümsedi, “ama sanırım bu gece erken yatarız.” Luca’nın elini tutup çevirdi, avcunun içini okşayarak parmaklarının yumuşak kısmıyla oynadı. “Değil mi?”

“İl... Evet,” dedi Luca kararsızca, kaşlarını çatarak eline baktı. “Yine de teşekkürler,” Aideen’e bakıp gülümsedi.

“Tamam. Başka sefere o zaman.” Arkasını dönüp gitti.

Aideen uzaklaşırken Luca elini çekmeye çalıştı ama Claire parmaklarını parmaklarına dolayarak elini bırakmadı.

“Claire...”

Claire elini tutmaya devam ederek eğildi. Luca’nın ona karşılık vermesi umuduyla dudagının kenarını öptü. Ne yaptığıının farkında olmadan tamamen içgüdüsel hareket ediyordu. Tek bildiği Luca’nın o kızla olmasını istemediğiydi, dahası kendinden başka hiç kimseyle olmasını istemiyordu. Baştan çıkarmaya çalışarak dudagının diğer kenarını öptü.

“Claire... Dur.” Luca elini hızla çekerken kızgın görünüyordu. Hemen ayağa kalktı, masadaki kirli tabakları alıp sert adımlarla karavana girdi.

Claire kadehleri ve boş şarap şişesini alıp peşinden gitti. Luca patır kütür tabakları lavaboya atıyordu, tezgâhın üzerinde eğilirken sırtı gerginlikten kaskatıydı. Claire kadehleri masaya koydu ve yanına gitti.

“Luca.” Elini omzuna koydu, Luca ona bakmak için döndüğünde Claire uzanıp tekrar öptü. Luca’nın dudakları katıydı, deniz gibi ferah bir tadı vardı. Ama karşılık vermiyordu, sonra Claire’i itmeye çalıştı.

“Tanrım Claire yeter artık!” diye bağırdı Claire’i uzaklaştırarak.

Claire ses tonundaki sertlikten irkildi.

"Özür dilerim." Luca onu bırakıp eliyle saçlarını karıştırdı. "Ama burada senin arkadaşın olmaya çalışıyorum, oysa sen bunu hiç kolaylaştırmıyorsun. Bizim artık... Eskisi gibi olmanızı istemediğini söylemiştin, ben de mesafemi korudum. Ellerimi senden uzak tutmamı istedin, bunu yaptım. Ama böyle devam edemem. Benden ne istediğini bilmiyorum."

"Bunu istiyorum." dedi Claire, elini Luca'nın boynunun arkasına götürüp yüzünü kendine çekti.

Luca alnını alnına değdirdi, aralarında kalan son açıklığa değmemek için Claire'in eline direndi. "Hayır," dedi başını sağa sola sallayarak. "İstemiyorsun."

"Fikrimi değiştirdim." Yalvarırcasına onu öptü, Luca'nın karşılık vermeye başladığını hissetti, fakat sonra dudaklarını yine kenetledi.

"Yapma," dedi Luca dudaklarının önünde fısıldayarak. "Bak, şu Aideen denen kız yüzündense, sana demiştim..."

"Hayır. Eski halimizi özledim." Luca'yı tekrar öptü, bu sefer karşı koymayınca cesaretlendi. Gardını düşürdüğünü hissetti. "Lütfen," diye fısıldayarak dilini alt dudağında gezdirirken Luca derin bir nefes aldı. "Seni istiyorum." Elini tutup göğüslerine götürdü. "Daha detaylı anlatmamı istersen, içimde olmanı istiyorum, bana..."

"Lanet olsun, ben de istiyorum," Luca kollarını ona doladı, sonra açıklıkla, çaresizce başını sağa sola eğerek öpücüğüne karşılık verdi. Dili ağzının içine değdiğinde Claire zafer dolu bir coşku hissetti.

Luca kısa süreliğine başını çekti. "Emin misin?" diye sordu, nefesi sıcak, siyah gözleri alev gibiydi. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

Claire delice başını salladı, Luca başını boynuna yaslayarak Claire'in boğazına hafif öpücükler kondurup dudaklarına geri döndü. Sonra onu kucağına aldı, Claire ona bacaklarını dola-

dı, dudaklarını birbirlerinden ayırmadan yatak odasına gittiler. Sarmaş dolaş yatağa düştüler.

Ertesi sabah Claire, Luca'nın teninin sıcaklığıyla uyandı. Luca hâlâ derin uykundaydı, gece boyunca seviştikleri için buna hiç şaşımamıştı. Önce şiddetle sonra daha yavaşça sevişmişlerdi, Luca onu öperken öyle yavaşça dokunuyordu ki ona yüce bir varlıkmiş gibi davranıyordu. Sevişirken gözlerini birbirinden bir an bile ayırmamışlardı, öyle sevgi dolu bir geceydi ki sabahında kendini hâlâ bir koza içinde hissediyordu.

Dirseği üzerinde doğrulup Luca'yı uyurken izledi. Çok güzeldi. Uyanıp tekrar sevişme umuduyla omzuna, boynuna, dudaklarına minik kelebek öpücükleri kondurdu. Luca kıpırdanıp göz kapaklarını oynattı ama sonra nefesi sakin, dingin ritmine dönerek geri uyudu.

Sonunda Claire sarmaş dolaş yatmaktan sıkılıp terledi. Yavaşça yataktan kalktı. Üstüne bir şeyler giyip parmak uçları üzerinde oturma odasına geçti. Kahve makinasını çalıştırıp ekmek kızarmak için ızgarayı açtıktan sonra dizüstü bilgisayarı aldı, kahvenin olmasını beklerken masaya oturdu. Epostalarına bakıp Twitter ve Facebook'a kısaca göz attıktan sonra Word programını açtı, son blog yazısı için hazırladığı taslağa göz gezdirdi. "*Cumalara Aşığım*" bunun gerçek olabileceğini sanan o kızdan kendini çok uzak hissediyordu. İyiKız için başka bir son bulmalıydı. Tabi ki gerçek olmak zorunda değildi, neden bütün hayatını kapsayan bir şeye son versin ki? Ama bu yazı yine de çok yanlış geliyordu. Ayrıca bu bariz bir şekilde Mark hakkında olduğu için ona yanlış fikir verebilirdi. Hayır, İyiKız'ın farklı bir mutlu sona ihtiyacı vardı. İyiKız'ı hâlâ Bay Doğru'nun arayışıyla bırakarak, açık uçlu bir son yazabilirdi. Ya da onu çoktan bulmuş olabilirdi, diye düşündü yatak odasına doğru bakarak. Bay Doğru'nun buna isteksiz olması haric.

Kahve hazır olunca ekmeğini kızartmak için ayağa kalkarken cep telefonu çaldı. Luca'yı uyandırmamak için telefonunu alıp dışarı çıktı. Mark'ın aradığını görünce yüreği daraldı, açmadan önce tereddüt etti. Onunla konuşup ayrılması gerektiğini biliyordu ama henüz bu konuşmayı yapmaya hazır değildi. Böyle şeylerde deneyimli değildi, ne söyleyeceğini düşünmek için daha çok zamana ihtiyacı vardı. Sonunda çok uzun süre beklediği için telefon sustu, ekranda cevapsız çağrı sinyali belirdi. Hemen onu geri aradı.

Sesine zorla neşe katmaya çalışarak, "Selam Mark," dedi. "Pardon, telefona yetişemedim."

"Merhaba. Nasılsın?"

"İyiyim."

"Şimdi havaalanındayım. Dublin'e geliyorum. Seni görmeye gelebilir miyim?"

"Aa! Buraya mı geliyorsun?"

"Evet. Bak, konuşmamız lazım, telefonda konuşulacak bir konu değil." İç çekti. "Emma bana Sophie ve benimle ilgili bir şeyler sorduğunu söyledi, tabi bunun sen olduğunu bilmiyordu."

"İı... Evet." Claire, Mark'ın arkasından iş çevirdiği için kendini kötü hissetti. "Üzgünüm."

"Önemli değil. Keşke bana sorsaydın ama neden sormadığını anlıyorum." İç çekti. "Aramızda hiçbir şey olmadı ama... Seninle gerçekten yüz yüze konuşmak istiyorum. Evine gelebilir miyim? Ya da dışarıda buluşabiliriz. Bir buçuk saat sonra Dublin'de olurum."

"Ama şimdi evde değilim."

"Hm."

"Evet, Wicklow'dayım. Hafta sonu için denize geldik. Bir... Arkadaşım ile birlikte."

"Kahretsin." Mark hafifçe kahkaha attı. "Sana sürpriz yapmak istemiştin. Aptal bir fikirmiş. Yarın iş için geri dönmem lazım, sabah erken uçağıyla geri döneceğim."

"Bugün geri dönmem lazım zaten, yarın işe başlıyorum. Seninle sonra buluşabiliriz."

"Harika. Merriion'da kalıyorum. Eve gelince beni ara, o zaman plan yaparız."

"Tamam. Görüşmek üzere."

Luca yüzünde bir gülümsemeyle uyandı, hemen Claire'e uzandı ama onu yanında bulamayınca hayal kırıklığına uğradı. Yastıklara geri gömüldü, dün gecenin anıları gözünde canlanırken içini mutluluk sardı. Hiç pişman değildi. Claire'in de pişman olmadığını sanıyordu. Onunla sevişirken halinde en ufak bir kararsızlık veya tereddüt belirtisi bile yoktu. Claire de onu aynı derecede istemiş, öpücüklerine, dokunuşlarına aynı tutku ve arzuyla karşılık vermişti. Dün gece az kalsın ona söyleyecekti; altında yatarken, içinde gidip gelirken o kelimeleri söylemek üzereydi. Yine de korkmuştu. Ama ona bugün söylemeye kararlıydı, mutluluk ve sevgiye doymuş bir halde yataktan kalktı, üstünü giyinip Claire'e bakındı. Luca ona âşıktı, Mark tarih olmuştu, her şey çok güzeldi.

Oturma odasına girince dışarıdan Claire'in sesi geldi. Pencereden baktı, telefonda konuşuyordu. Ne kadar güzeldi. Kahvaltı ettikten sonra onu yatağına geri götürüp bütün gün onunla sevişecekti. Güzel hava umurunda değildi.

Kahve makinasında sıcak kahve vardı, kendine bir fincan doldurdu ve masaya oturdu. Claire'in dizüstü bilgisayarını kenara iterken parmakları fareye dokundu ve ekran açıldı. Gözleri dalgınca ekrandaki sayfaya kaydı, sonra fincanı ağzına götürürken kelimeleri okuyunca donakaldı. Bilgisayarı kendine çekip tekrar dikkatle okudu, bu sefer her kelimesi acıyla içine çöktü.

Bu sabah onun yanından kalkmış ve bunu yazmıştı! Lanet olsun, bir şeylerin değiştiğini düşünmesi ne salaklık. Zaten ne bekliyordu ki? Suçlanacak tek kişi kendisiydi. Claire'in Mark'la birlikte olmak istediğini biliyordu, bütün ilişkilerinin başlangıcı ve sonu tamamen bunun üzerine kuruluydu. Bunu nasıl unutabiliyordu? Claire ona sadece arkadaş olmak istediğini söylemişti. Claire dün gece mantıklı düşünmüyordu, kendisi de penisıyla düşünmüştü. Claire'in tek istediği sıcak bir bedendi, Mark yanında değilken o vardı. Luca kararlılığını koruyup onu geri çevirmeliydi.

Ama durum değişir miydi? O son gece olmasa her şey daha mı kolay olurdu? Gülünç davranıyordu, muhteşem bir kız yatakta aklını başından aldı diye kendine kızıyordu. Daha farklı bir açıdan bakmalıydı. Seks için kullanılmaktan hem de sevdiği kız tarafından, daha kötü şeyler de vardı. Ama şimdi bunları göremiyordu.

Claire içeri girince suçlulukla sıçrayıp bilgisayarı itti.

"Merhaba." Claire gülümseyerek masanın önünden geçti. Luca bilgisayarı fark etmemiş olmamasına sevindi, ekran da geri kararmıştı. "Ekmek kızartırken Mark aradı," dedi ızgaraya bakarak. "İster misin?"

"Evet, lütfen."

"İl... Mark'la konuşuyordum. Beni görmek için buraya geliyormuş."

"Hm."

"Evet. Bütün günü burada geçirir, eve akşam gideriz diye düşünüyordum ama sanırım sabahtan çıksak daha iyi. Bir günlüğüne geliyor, yarın iş için giysilerimi de hazırlamam lazım. Üzgünüm. Senin için sakıncası var mı?"

"Hayır." Luca dalgınca başını sağa sola salladı.

"Onu gerçekten görüneliyim, özellikle de..." Yatak odasına bakıp gerisini söylemedi.

Lanet olsun! Hiç de pişmanlık duymuyordu. Bay Doğru parmaklarını şaklattığı anda ona koşuyordu. Ne için? Her şeyi itiraf edip af mı dileyecekti? Hiçbir şey olmamış gibi davranıp kirli sırrını sonsuza dek saklayacak mıydı?

"Bak, dün gece için üzgünüm," dedi Luca.

"Gerçekten mi?"

"Evet, yani arkadaşlık sınırlarını aştığımı için."

"Pek senin hatan sayılmazdı. Sana yalvardım resmen."

"Her neyse. Bir zararı yok ya? Mark'a filan söylemene gerek yok."

"Hayır, ama..." Hemen durup dudaklarını ısırıldı. "Hayır. sanırım yok," diye bitirdi.

"Üzgünsün, kendinde değilsin. Senin durumunda hata yapmak normal sanırım."

"Hata... Tabi..."

"Ben eşyalarımı toplayayım," dedi ve ayağa kalkıp yatak odasına yöneldi, "ne zaman istersen gidebiliriz."

"Acele etme," diye seslendi Claire arkasından. "Gel ekmeğini ye."

"Siktiğimin Bay Doğru'sunu bekletmek olmaz!" diye mırıldandı öfkeyle kendi kendine, giysilerini dertop edip çantasına tıktı.

Claire o akşam Merriion oteline giderken çok gergindi. Dönüş yolunda Luca çok sessiz ve sakindi, Claire bundan çok tedirgin olmuştu. Morali bozuk görünüyordu, gayet normal davranmasına rağmen ona kızgın olduğunu düşünmekten kurtulamadı. Luca'yı evine bıraktığında yanağında öpüp güzel hafta sonu için teşekkür etmişti ama yine de mesafeli görünüyordu, Claire kasıtlı olarak mı uzak durduğunu merak etti. Dün gece Claire'in ona karşı neler hissettiğini anlamış mıydı? Ona aralarındakinin ciddi bir şey olmadığını hatırlatmak için

bilerek mi böyle soğuk davranıyordu? Luca'nın dün geceye fazla anlam yükleyerek, sırf onunla birlikte olabilmek için Mark'tan ayrılacağını düşünmesini istemediğinden Luca'ya bundan bahsetmemeye karar vermişti.

Tüm bunlar sinir bozucuydu, yetmezmiş gibi Mark'tan ayrılma derdi çıkmıştı başına. Keşke onu Sophie'yle aldatmış olsaydı, böylece onu terk etmek için mükemmel bir nedeni olur, hiç açıklama yapmasına gerek kalmazdı.

Mark onu lobide bekliyordu. Claire bir kez daha yakışıklı görünüşüne hayranlıkla baktı, öte yandan çekiciliği onu hiç etkilemiyordu.

"Merhaba." Mark yanağından öpüp ona sarıldı. "Nasılsın?"

"İyiyim. Bazı günler iyi, bazı günler kötü geçiyor."

Mark başıyla onayladı. "Annen için gerçekten çok üzül-düm."

"Teşekkürler," dedi Claire, koltukta yan yana oturdular. "Çi-çekler için de teşekkür ederim."

Garson geldi, çay istediler. "İı," dedi Mark çayları servis edildikten sonra, "Twitter'da Patrick'in partisiyle ilgili bir şey-ler görmüşsün sanırım."

"Evet," dedi Claire temkinle.

"Seninle konuşmak istedim. Saklayacak bir şeyim yoktu. Ertesi gün seni aradım ama annen ölmüştü bu yüzden..." Omzunu silkti. "Sonra bu konuyu açmak için uygun zamanı bir türlü bulamadım."

"İlk başta hiçbirini görmemiştim zaten. Twitter'a bakmı-yordum."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Sonra her şeyin unutulaca-ğını sandım ve seni bununla üzmemek istemedim."

"Bilmeye hakkım yok muydu sence?"

"Neyi bilmeye?" diye sordu Mark. "Hiçbir şey olmadı. Sadece boş dedikoduyla hepsi."

Claire şüpheleri kaldırarak kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şey olmadı mı?"

Mark bir şeyleri ölçer gibi sessizce ona baktı. Sonunda bir karara varmış gibiydi. "Tamam." İç çekti. "Her şeyi anlatacağım. Öpüştük. Ama hepsi bu, yemin ederim. Bu bir hataydı, üzgünüm. Sophie'yle aramızda garip bir şey var... Sanırım bitmemiş bir şeyler ama bir daha olmayacak."

"Sophie bu öpücüğe çok anlam yüklüyor gibiydi."

"Sophie öyledir işte."

"Ya New York?"

"Bak, yalan söylemeyeceğim; tekrar bir araya gelmek istediğini açıkça söyledi. Ama hiçbir şey olmadı, yemin ederim." Elini tuttu. "Beni affedecek misin?" diye sordu samimiyetle gözlerine bakarak.

Claire derin bir nefes aldı. "Seni affediyorum, ama..."

"Çok teşekkür ederim," dedi Mark, ona sarıldı. "Çünkü gerçekten seni kaybetmek istemiyorum."

Claire kendini Mark'ın kollarından çekti. "Bitirmedim. Seni affediyorum Mark," dedi ellerine bakarak. "Ama bu seninle olmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Bana güvenemeyeceğini düşünüyorsun," dedi Mark. "Ama Sophie'yle biz ayrıldık, yemin ederim."

"Asla gerçekten ayrılabileceğinizi sanmıyorum. Onu seviyorsun, değil mi?"

"Hayır, ben..."

Mark başını sağa sola sallarken Claire devam etti, "Bunu istemiyorsun belki ama bence onu hâlâ seviyorsun. Sen ne yaparsan yap o hep kalbinde olacak ve ben olmasam da bir başkası, kendini hep ikinci sırada hissedecek. Ve bu, hiç kimse senin kabul edeceği bir şey değil."

Mark sessizce ona baktı, içinde sıkıntılı bir mücadele yaşıyor gibi kafası karışık ve şaşkın görünüyordu.

"Lanet olsun." Alını eline yaslayarak derin bir nefes aldı. "Onu seviyorum, değil mi?" Kırpikleri arasından Claire'e baktı.

"Evet." Claire kuru kuru güldü. "İşin zor!"

Mark ona hayranlıkla baktı. "Benden nefret etmiyorsun ya?"

"Hayır, senden nefret etmiyorum. Dürüst olayım, şanslısın. Çünkü anlaşılan ben de bir başkasını seviyorum."

"Her kimse umarım Sophie'den daha iyidir."

"Pek sayılmaz. Ciddi ilişkiler istemiyor."

"Tanrım, neden birbirimize âşık olamadık ki? Birlikte mükemmel olurduk."

"Kesinlikle! Kâğıt üzerinde harikayız."

"İkimiz de iyiyiz, ilişki istiyoruz..."

"En azından sen Sophie'nin seninle birlikte olmak istediğini biliyorsun."

"Evet, ama tam bir baş belası." Birlikte güldüler.

"Luca harika biri. Ama kız arkadaşı olmak istediğimi bilse koşarak uzaklaşır."

"Tanrım! Ne ikili. Bunu yürütemeyeceğimizden emin misin?" Gülümseyerek elini aralarında salladı.

"Hmm, belki biraz hızlı gittik," dedi Claire şakayla.

"Gerçekten Claire," dedi Mark, ciddileşerek. "İyi bir şeyler yaşayabileceğimize inanmıştım."

"Evet," dedi Claire üzgünce. "Haklısın sanırım." Ben Luca'yı, sen de Sophie'yi tanımayan olsaydık... Çayından bir yudum içti. "İl, Mark... Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet?"

"Hâlâ kitabımı yayınlayacak mısın?"

Mark başını geri atıp güldü. "Tabi ki kitabını yayınlayacağım. Ayrıca yeni kitabını okumayı hâlâ istiyorum."

"Tamam. Süper."

"Sana aşk hayatında bol şans," dedi Mark, çay fincanını havaya kaldırdı.

"İkinize de bol şans!" Claire de fincanını tokuşturdu. "İkimizin de ihtiyacı olacak sanırım."

Bir hafta sonra Luca'dan hâlâ ses seda yoktu, her geçen gün Claire giderek endişeleniyordu. Onu korkutmamak için hemen yanına koşup Mark'tan ayrıldığını söylemek istemiyordu. Öte yandan daha fazla uzatırsa gidip başka bir kızla birlikte olacağından korkuyordu.

Pazartesi günü kutuları açarken Yvonne'nun hafta sonu yaptıklarını yarı kulağıyla dinliyordu, Luca'nın ismi geçince birden sıçradı.

"Pardon, ne dedin?"

"Neredeyse Luca için üzüldüğümü söylüyordum. Şu Aisling üstüne tırmanıp durdu. Ivan'ın barında tanışmıştınız, hatırlıyor musun?"

"Bacaklarını ayırabiliyormuş," dedi Claire mide bulantısıyla.

Yvonne kahkaha attı. "Ne iyi hafızan var! Neyse, ne zamandır Luca'ya kancayı takmaya çalışıyor, sanırım şimdi Luca'nın zayıflığını hissedip bundan faydalanmaya çalışıyor."

"Zayıflık mı? Ne zayıflığı?"

Yvonne omzunu silkti. "Tam olarak bilmiyorum, ama bir derdi var. Çok keyifsiz. Her zamanki ukala tavrı da yok." İç çekti. "Onun için üzülmemeliyim, hakettiğini buldu sonuçta ama engel olamıyorum işte. Aisling gibi bir kızı hak etmiyor"

"İı, onunla..." Claire yutkundu "...birlikte oldu mu?"

"Hayır." Yvonne güldü. "Resim yapıp somurtmak için tek başına eve gitti. Aisling'in yüzünü görecektin ..."

Claire bütün gün, işten sonra Luca'ya gitmek için bir bahane düşünmeye çalıştı. Bahaneye ihtiyacı olmadığını biliyordu; ne de olsa arkadaşlardı, Luca ona fikrini değiştirdiğine dair bir şey de söylememişti. Yine de uğramak için bir bahanesi olursa daha iyi olurdu. Maalesef denizden dönerken arabada bir şeyini unutmamıştı; Claire bunun umuduyla arabayı didik didik aramıştı. Luca'nın olduğunu sandığı numarasıyla götürcek bir şey bile bulamamıştı. Keşke ileri seviye dersler için ona beş yüz Euro daha önerebilseydi.

Sonunda aklına bir fikir geldi. Çok yalandan olacaktı ama elinden gelen buydu. O akşam işten sonra Luca'nın evine doğru yola koyuldu. Onu engelleme fırsatı olmasın diye geleceğini de haber vermedi.

Luca'nın evine geldiğinde apartman kapısı açıktı, merdivenlerde iki soluk tenli kız güneşleniyordu. Claire geçerken selam verdiler. Claire kalbi küt küt atarak merdivenlerden çıktı. Apartman kapısı açık olsa da zilini çalsa mıydı? Luca evde bile olmayabilirdi. Ya yanında biri varsa ne yapacaktı? Aisling içeride, Luca'nın yüzüne karşı bacaklarını açmış olabilirdi. Bu belki de çok kötü bir fikirdi...

Sinirlerini yatıştırmaya çalışıp kapıyı çaldı.

"Claire, merhaba!" Luca onu gördüğüne şaşırmıştı ama kapı eşiğinde durup gözlerini kırıştırırken Claire sevinip sevinmediğini anlayamadı.

"Selam. Iı.. İçeri gelebilir miyim?"

"Evet," dedi Luca. Kapıyı tutarak geri çekildi.

Claire yalnız olduğunu görünce rahatladı.

"Seni gördüğüme sevindim." Luca gülümsedi. "İçecek bir şey ister misin?"

"Evet lütfen."

Claire'e bir kadeh uzattı, "E, hangi rüzgâr attı seni?" diye

sordu. Kanepeye doğru elini salladı, Claire oturdu. Bir yudum şarap içti, buraya geldiği ilk günkü kadar gergindi.

"İl... Düşünüyordum da..." Nasıl başlayacağını bilmiyordu. "Sana... Çıplak poz vereceğimi söz vermiştim ya?"

"Evet," dedi Luca gözlerini kısarak.

"Sözümü tutacak fırsat olmadı, bunu yapalım mı diyecektim."

"Anladım." Luca sorgulayarak ona baktı, hem sevinmiş, hem şaşırılmış görünüyordu.

"İl... Ne zaman müsait olursun?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Söz verdim artık," dedi Claire.

"Tamam, sözünü geri alabilirsin, bence sakıncası yok."

"Hm, tamam o zaman." Claire'in içini hüznün kapladı. Planı buraya kadardı! Şimdi Mark'la ilgili haberi sohbetin arasına sokuşturmak için söyleyecek başka bir şey bulmalıydı. "Neler yapıyorsunuz?"

"Çoğunlukla sadece çalışıyorum," dedi Luca, pencere kenarındaki şövaleyi gösterdi.

Claire ayağa kalkıp resme bakmaya gitti.

Luca kendine bir içki koydu ve "Ya sen?" diye sordu.

"Her zamanki gibi, iş ve yazı yazmak... Mark'tan ayrıldım," diye pat diye söyleyiverdi.

"Gerçekten mi?" Luca hızla dönüp ona baktı.

"Evet. Bitirdik desem daha doğru. Asla tam olarak bir ilişkiniz olmadığı için ayrılmak biraz abartı kaçıyor."

"Sen mi bitirdin?"

"Evet." Claire yüzünü inceledi ama Luca'nın neler düşündüğünü anlayamadı.

"Neden?"

Claire omzunu silkti. "Ona karşı hislerim derin değildi. Asla böyle hissetmeyeceğimi fark ettim."

Luca kaşlarını çatı. "Onun 'aradığın kişi' olduğunu, Bay Doğru olduğunu sanıyordum."

"Ne? Nereden çıkardın bunu?"

Luca iç çekti. "Blog yazında gördüm," sıkılarak itiraf etti. "Okumak istemezdim ama geçen sabah dizüstü bilgisayarım ekranı yanlışlıkla açıldı ve..."

"Ah!" Claire nefesini tuttu. Seviştikleri gecenin sabahında Luca bunu okumuştı. Yazının yeni olduğunu sanmıştı. Eve dönerken o kadar soğuk davranmasına şaşmamalıydı. "Ama o Mark'la ilgili değildi. Yani, tam olarak değildi. Bloğumun yalan yanlış şeylerle dolu olduğunu biliyorsun."

Luca kahkaha attı. "Bu doğru. Yani ondan pazar günü mü ayrıldın?" diye sordu. Sonunda Claire yüzündeki ifadeyi okuyabildi: Mutluydu.

"Evet," dedi Claire gülümseyerek.

"Yani şimdi..."

"Tekrar seks arkadaş olabileceğiz!" dedi Claire heyecanla.

Luca aniden durgunlaştı. "Ne?" dedi fısıltıyla.

"Sen ve ben, yani tekrar birlikte..." Luca'nın yüzü buz gibi kesilirken Claire sözünü bitiremedi. Öfkeli görünüşü kafasını karıştırdı.

"Seks arkadaşı mı?" dedi Luca sinirle. "Senin seks arkadaşın mı olmanı istiyorsun?"

"İl... Evet. Sanmıştım ki..."

"Ben sadece bu işe yararım çünkü değil mi?" Luca kadehini sertçe masaya bıraktı. "Anlamsız düzüşmelerden başkasına yetmem değil mi?"

"Hayır, tabi ki onu demek istemedim! Ama..."

"Ama sadece bir sonraki Bay Doğru ortaya çıkana kadar tabi ki," dedi burnundan soluyarak. "Sonra ne olacak peki? Eriyip sahnedan çekilecek miyim? Sevdiğim kız başka bir herifle gümbatımına yürürken durup izleyecek miyim?"

"Ne?" Claire'in sesi baygın bir fısıltı gibi neredeyse hiç duyulmadı. "Sevdiğin kız mı?"

"Sevdiğim. Taptığım kız," dedi Luca, bakışlarında öyle çaresiz bir hasret vardı ki Claire kalbinin ezildiğini hissetti.

"Hmm." Claire'in gözleri yaşıyordu.

"Evet. Bu yüzden seks arkadaşı olayını geçelim lütfen. Bak, hence sen..."

Claire, Luca'nın kucığına atlayıp nefesini kesince sözünü bitiremedi, bacaklarını beline dolarken kollarıyla Claire'i tutmaya çalıştı.

"Claire, in üstümden!" dedi sinirle ondan kurtulmaya çalışarak ama Claire sınıksı sarılıyordu.

"Ah, Luca! Ben de seni seviyorum," dedi yüzünü öperek. "Hem de çok."

Luca donakaldı. "Ne dedin?" Claire'i kucğından yere indirdi. "Bir daha söyle."

"Seni çok seviyorum."

"Gerçekten mi?" Luca hayretle bakakaldı, sonra birden her şeyi algılamış gibi yüzü aydınlandı.

"Evet," dedi ve elini uzatıp parmaklarıyla kirli sakalını okşadı.

"Neden hiç söylemedin?"

"Seni korkutmak istemedim. Sana âşık olmamı istemediğini biliyordum..."

"Neden böyle düşündün?" dedi Luca tersçe.

"İl... Senin yüzünden. Sana bağlanmamı söylemiştin ve Bir numaralı kuralındı."

"Ah. Evet." Luca pişmanlıkla güldü. "Dediysem ne olmuş? Yalan yanlış şeyler söyleyen tek sen değilsin."

"Aptal kuralını da çiğnedim zaten."

"İyi ettin. Gerçekten de aptal bir kuraldı. Ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Sen neden bir şey söylemedin?"

"Mark'laydın çünkü. İstedığinin o olduğunu sanıyordum. Sonra karavandaki gece az kalsın söyleyecektim ama ertesi gün blogunu gördüm..."

"Onu o sabah yazmamıştım," dedi Claire. "Çok önceden yazmıştım, değiştirmek istediğim için okuyordum."

"Neyse, Mark'ın hayatının aşkı olduğunu sandım. Doğru şeyi yapmaya çalıştım; bu beni öldürse bile sevdiğim kızdan uzaklaşacaktım." Omzunu silkti. "Asil filan olmaya çalışıyorum."

Claire başını yana eğdi. "İstedığın kadar asil takılabilirsin. Ya da sevdiğin kızla olabilirsin. Sana kalmış."

"Hayatımda hiçbir zaman doğru şeyi yapmadım," dedi Luca ve Claire'i kollanna aldı. "Neden şimdi başlayayım?"

Daha sonra Luca'nın yatağında sarmaş dolaş yatarlarken, "Mm, burada olmayı özlemişim," dedi Claire.

"Sahiden mi? Bu berbat evi mi özledin?"

"Hayır, evini değil, gerçi burayı da özledim sayılır. Burayı," dedi ve çıplak bedenini Luca'nın bedenine yaslayıp omzunun çukuruna sokuldu. "Burada olmayı özlemişim."

Luca doygunlukla iç çekerek Claire'in sırtını okşadı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet?"

"Bu akşam gerçekten bana çıplak poz vermek için mi geldin?"

Claire itiraf etti, "İ... Hayır."

"Bana çok alakasız gelmişti birdenbire."

"Ama poz vereceğim," dedi geri çekilerek. "Sözüm söz." Üzerinden örtüyü çekti, yatakta ayağa kalkıp Luca'ya baktı. "Ee," kollarını iki yana açtı, "nerede durmamı istersin?"

Luca gözleriyle yavaşça bedenini süzerken Claire bir an bile tedirgin olmadı. Luca uzanıp bileğinden kavradı ve yanına geri çekti. "Burada," dedi kollarını dolayarak. "Burada olmanı istiyorum."

Claire Luca'nın omzuna iyice sokuldu, Luca onu öpmek için eğilirken gülümsedi. "Burası çok iyi."